Giới thiệu Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!

Nếu bạn đã từng đọc qua Học Viên Fairy Tail thì Hiuhiu...Yêu Cậu Mất Rồi!! cũng là một tựa truyện dễ thương, mang lại một chuyện tình sâu sắc, nhẹ nhàng.

***

Một ngày bình thường như bao ngày,đi học cùng cô bạn thân xinh đẹp – Thảo Nguyên,về nhà thì làm mấy việc vặt,kết thúc một ngày là ngủ một giấc qua đêm.Hàà….thỉnh thoảng tôi cũng muốn thay đổi chút nhưng do tôi có cái hội chứng lười ấy mà..haha….Mà thay đổi thì nó cũng sẽ hết yên bình như trước mất.Rùng mình~~

"Có chuyện gì sao,Tú?"

Đó là cô bạn hotgirl của tôi – Thảo Nguyên,Tú là tên của tôi – Tinh Tú (Tỏa sáng như những ngôi sao trên trời).Tỏa sáng sao?Hmmm..

"Hôm nay thấy bất ổn sao ấy??"

"Bất là bất thế nào?"

"Không biết...Tú có phải thánh thần gì đâu?"

***

Cùng theo dõi truyện tình tuổi teen để hiểu hơn về những hàm ý mà tác giả muốn gửi gắm nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tên Phá Đám

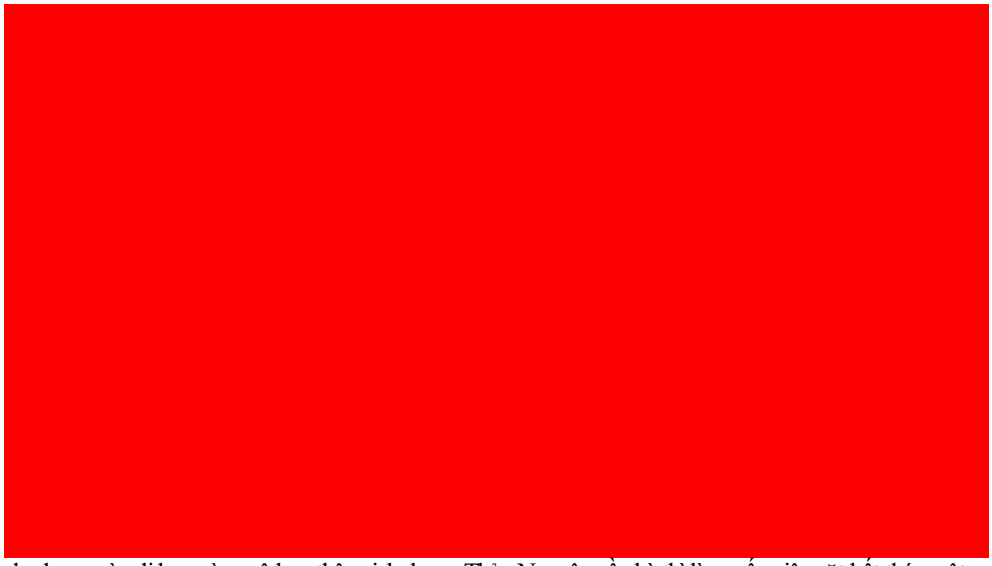

Một ngày bình thường như bao ngày,đi học cùng cô bạn thân xinh đẹp – Thảo Nguyên,về nhà thì làm mấy việc vặt,kết thúc một ngày là ngủ một giấc qua đêm.Hàà….thỉnh thoảng tôi cũng muốn thay đổi chút nhưng do tôi có cái hội chứng lười ấy mà..haha….Mà thay đổi thì nó cũng sẽ hết yên bình như trước mất.Rùng mình~~

"Có chuyện gì sao,Tú?"

Đó là cô bạn hotgirl của tôi – Thảo Nguyên,Tú là tên của tôi – Tinh Tú (Tỏa sáng như những ngôi sao trên trời).Tỏa sáng sao?Hmmm..

"Hôm nay thấy bất ổn sao ấy??"

"Bất là bất thế nào?"

“Không biết...Tú có phải thánh thần gì đâu?”

Phải chăng hôm nay không như BÌNH THƯỜNG?Giác quan thứ 6 của tôi cũng không kém lắm…thỉnh thoảng nó cũng sai mà….kệ đi…phiền _^_

Ra chơi tiết 1

“Tú ơi Tú…đi cùng Nguyên chút đi”

Thảo Nguyên hôm nay cũng lạ…bình thường xông xáo lắm mà hôm nay nói nhỏ nhẹ thế này…Mặt Thảo Nguyên cũng thấy nguyên chữ LO LẮNG trên mặt.

“Đ…đi đâu?”

“Nguyên nhận được thư tình”

Vừa nói Thảo Nguyên giơ bức thư trước mặt tôi.Haizz…Thảo Nguyên là hotgirl mà…đây cũng không phải lần đầu tiên.

“N…nữa hả…..?Sao Thảo Nguyên vẫn thấy sợ vậy?”

“Nguyên bị sợ con trai mà…với lại Nguyên muốn từ chối nhưng không biết nói thế nào..Mà nếu gặp phải đầu gấu thì sao…hix”

“Rồi..Tú hiểu rồi mà…Tú sẽ bảo vệ Nguyên”

Hai chúng tôi làm bạn từ hồi mới vào cấp III,được 2 năm rồi.Tôi và Nguyên cũng giống như hoàng tử và công chúa vậy.Tôi là Tú Hoàng Tử bảo vệ Nguyên Công Chúa…Nhiều bạn trong lớp gọi chúng tôi như vậy…cũng hay :)…Tôi cùng Thảo Nguyên đi ra chỗ hẹn…Thảo Nguyên đi chậm ơi là chậm khiến tôi phải kéo cả nhỏ đi.

“Hẹn chỗ nào vậy Thảo Nguyên?”

“Tầng 3 trước phòng để đồ”

Giọng Thảo Nguyên nhỏ như vừa vặn volume cỡ 5.Cơ mà thằng nào lại hẹn chỗ ít người qua lại nhất trường như vậy…Thật nguy hiểm…Rùng mình~~ Chậc,lại nữa.

“Thảo Nguyên cứ yên tâm!!”

Tôi nói với một giọng đầy tự tin,chắc chắn là sẽ bảo vệ được Thảo Nguyên,lúc nào cũng vậy mà!!Đến nơi,nhìn thấy tên đó..tôi đứng hình.Đó là Thiện Ân bên lớp 11-2, hotboy - nhà giàu - ham chơi - khó tính – đứng thứ 2,3 trong trường.Shiệttt…hotboy với hotgirl hợp quá còn gì,nhưng hắn cũng đâu phải loại bình thường.

“Lên đi Thảo Nguyên!!”

“…”

Nguyên không tiến đến chỗ hắn mà cứ đứng đực ra đấy.Rồi…hắn ta nhìn thấy Thảo Nguyên rồi…và lao sầm sập tới…cầm tay Thảo Nguyên kéo đến hắn…môi chạm môi.Shock…tôi đứng nhìn…20-30 tên trước không dám làm vậy..mà hắn…Bất giác,Thảo Nguyên tát cho hắn một cái,cố chạy đi.Sức lực của nàng công chúa làm sao mà có thể đánh được tên lưu manh đó.

“Thả tôi ra!!”

“Không không…cưng là của anh rồi”

“Tú, cứu Nguyên!!”

Đang đứng “chôn chân dưới cát”,nghe thấy Nguyên gọi tôi giật nảy mình,tìm lại bản thân và chạy tới cầm tay hắn hất ra.Nguyên bám chặt vào tấm lưng gầy của tôi.Hoàng tử và một tên lưu manh,1 chọi 1.

“Gì đây?Gì đây?Mỹ yêu cứu mỹ nhân à?”

Hắn nhếch mép nói.Tôi găm mắt nhìn hắn.Ờ,hotboy nhà giàu thì có quyền ăn hiếp con nhà người ta chắc.

Buồn cười thật!

“Cậu đang muốn bạn ấy thích cậu hay là ép buộc cậu ấy đây?”

“Chắc liên quan”

Lại là cái thái độ đó…Tôi lao vào hắn…nắm chặt tay lại,bụng hắn mà đâm.Hắn cũng chuẩn bị cái nắm đấm của hắn và cũng thúc vào bụng tôi.Trời,tôi đang đánh nhau với một thằng con trai để bảo vệ một đứa con gái.Tôi chẳng biết là mình là gái hay trai nữa..học võ từ lúc nào?Với sức mạnh của bàn tay tôi kèm theo lực đẩy của đôi chân…Khỏe hơn hắn rất nhiều.Hắn bị lùi hắn xuống.Tôi chợt nhận ra đằng sau hắn là cầu thang,cố với tay ra mà kéo hắn nhưng không tới.Hắn lăn xuống,tới bậc thềm chỗ quành.Tôi thấy có máu ở đầu hắn…S..sợ

"T..Tú!!"

Mình…mình vừa đang giết người sao?Bây giờ tôi không như ban nãy,cả người run và yếu hơn hẳn.Thảo Nguyên gọi tôi,đầu óc tôi quay cuồng…họng nó cũng không rung,không trả lời bạn ấy được.

"Tú..mau đỡ cậu ta đến phòng y tế rồi bảo là vô tình thấy hắn nằm đây,tớ sẽ ngắt dây camera.Nhanh đi!"

"L..làm thế thì khác nào…"

"Chần chừ nữa là giết người thật đấy!"

Bên nào là thiên thần…bên nào là ác quỷ…Thôi thì đem hắn vào phòng y tế rồi tính sau.Thảo Nguyên đang bảo vệ tôi,tôi phải giữ cho việc không bị đổ nát.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hotboy Yêu Hotgirl

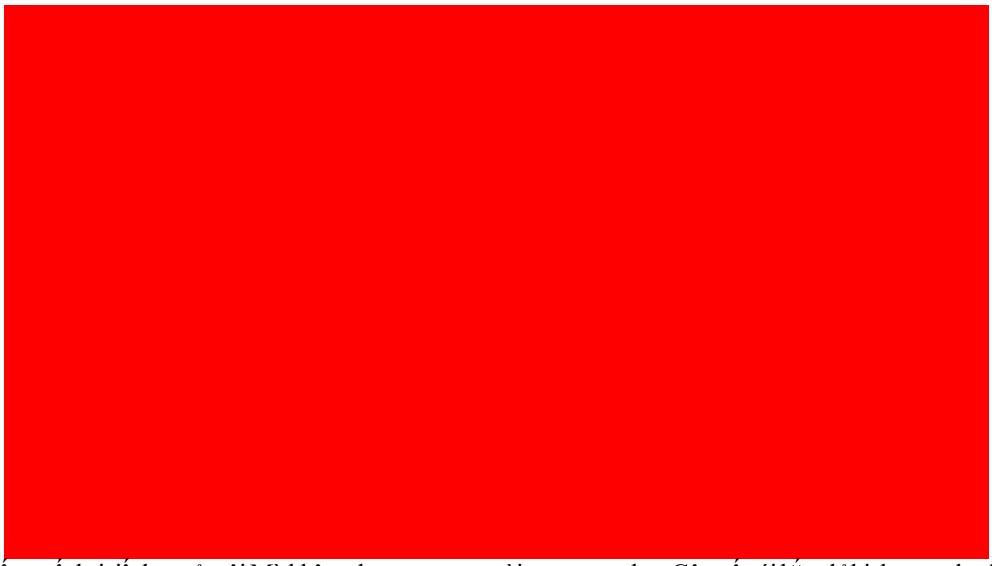

Hắn bất tỉnh suốt hai tiếng,mất hai tiết học của tôi.Mà không được..mạng người quan trọng hơn.Cô y tế nói hắn chỉ bị thương nhẹ thôi,cơ mà sao bất tỉnh kinh vậy?Tôi ngồi nhìn hắn,làn da trắng,lông mày dày,lông mi dài.Tóc cạo hai bên,vàng chóe.Tôi nuốt nước bọt ực ực. Vẻ đẹp của chàng hotboy làm tôi không thể rời mắt,d..dù gì tôi cũng con gái mà :) hơ hơ.Nhưng tôi cũng sờ sợ…đưa tay vào mũi hắn xem có thở không?Ừm…có chút hơi ấm bay ra,hết hồn.Bỗng có cái gì nắm chặt cổ tay tôi..H..hắn tỉnh rồi.Cậu ta mở tròn con mắt,con ngươi của hắn thì bé lại.Hắn trợn ngược mắt nhìn tôi,như ma..Shiệttt…Tôi giật mình nhảy lên cố mà hất tay hắn ra.Tôi sực nhớ ra...hắn tỉnh rồi nhỉ..đầu hắn có bị gì không?

"Ê,còn nhớ cậu là ai không đấy?"

"Tôi…là.."

Hắn trả lời như vậy thì dù có tỉnh thì tôi cũng chẳng yên tâm hơn được..Tỉnh rồi nhưng mà bị mất trí nhớ nữa thì phải gọi là....đắng :(((....Bây giờ tôi còn tái hơn.

"Tôi là Thiên Ân,đẹp trai học giỏi công tử bột,gái theo ầm ầm phải không?"

"Ơ..ờ..chắc vậy."

Tôi thấy buồn nôn _^_ quá trời.Con trai gì mà tự đắc trong mọi hoàn cảnh.Dù sao thì hắn cũng bình thường rồi.Tôi cũng phải chuồn đi trước khi hắn đòi

đền tiền cho cái đầu của hắn <(“°”)

“M…may quá,thôi thì tôi lên lớp nhé,cậu cứ ở dưới này đi”

“Đền.”

Vãi..

“Đ..đền cái gì?”

“Cậu vừa làm mất một mảnh trong cục vàng vô giá của ba mẹ tôi đấy,5 triệu”

“C..cái gì?5 triệu á?Cái vết thương này bé tý..đàn bà vừa thôi”

“Đau..”

Lông mày hắn co lại,mắt của hắn lóng la lóng lánh.Nhìn hắn mà trái tim tôi muốn sụp đổ.Sao hắn lại có cái tuyệt kỹ “mỹ nam kế” này.

“Đau..”

Tôi muốn gục hẳn xuống,trái tim tôi không đổ nữa mà chuyển sang tan chảy.Không..không,đứng vững lên nào.Hắn có tuyệt chiêu riêng mình cũng phải có,cho hắn xem.Tôi vớ lấy cái bình xịt giảm đau rồi xịt hẳn vào trán hắn.

“Đau nữa đê…><”

Bỗng Thảo Nguyên bước vào,mặt rạng rỡ.

“Nguyên đổi được cái thẻ nhớ của camera rồi,Tú”

“Mừng quá ^-^”

Tôi vui mừng,vậy là chuyện sẽ không bị xé to ra.Thảo Nguyên là con gái nhưng rành mấy thứ này lắm.Ước mơ cậu ấy là kỹ sư máy tính.Nhưng chuyện vẫn chưa thể ngừng lại.Hắn nghe thấy vậy,mắt hắn sáng lên.

“Tôi hiểu rồi,vậy thì nếu cô không đền cho tôi thì tôi sẽ cho cả thế giới này biết về vụ việc này.Các cậu sẽ bị tẩy chay cho xem”

“T..tẩy chay..?”

Nếu như tôi không đền cho hắn thì chắc chắn hắn sẽ làm Nguyên bị mất mặt mất.Tôi thì quan trọng gì,quan trọng là Nguyên của tôi.

“Đền hả,Tú làm sao bây giờ?”

“Thôi được rồi,tôi sẽ đền.Nhưng mà hơi lâu chút,cậu nhất định phải giữ lời hứa đấy.Nam tử hán!!”

“Được rồi,được rồi.”

Miệng hắn vẫn cứ nhếch lên như thế..trông như…tật.Hắn bước xuống giường,đeo giày vào rồi đi qua chúng tôi.Hắn vẫn còn khỏe lắm,ngủ suốt hai tiết còn gì.Thảo Nguyên bám chặt lấy tấm lưng gầy của tôi part 2,tôi cũng chuẩn bị tư thế để không bị mất cảnh giác.Hắn liếc qua Thảo Nguyên,nháy mắt một cái.

“Cưng vẫn chưa thoát khỏi anh đâu.”

Lại cái miệng tật ấy,trông chỉ muốn đạp cho một cái _^_.Tay Nguyên bám càng ngày càng đau.Tôi quay sang nhìn nhỏ,mặt nhỏ đỏ bừng,lông mày cau lại,trông dễ thương quá trời.Tôi che miệng lại cười.

“Tú cười cái gì chớ?”

“Hehe..”

Tôi và Nguyên về lớp.Lúc đi,Nguyên cứ nhìn chằm chằm vào cái thẻ nhớ.Không biết Nguyên đang nghĩ gì.Hay là không biết xử lý như thế nào với cái thẻ nhớ đó.Sao mà phải lằng ngoằng...

“Nguyên bẻ rồi vứt quách đi cho xong.”

“Nhưng mà nhiều GB lắm..phí…”

“GB là cái gì vậy Nguyên?”

“Khó giải thích lắm.Có lẽ Nguyên mang về rồi xóa cái video đi…vậy là cái thẻ nhớ này là của Nguyên.Ahihi….-^v^-“

Nguyên cười sung sướng.Tôi thì vẫn cứ thắc mắc GB là cái gì?Mà kệ…có thể đó là thuật ngữ của ngành kỹ sư.Lúc tan học,vừa về nhà thì tôi cầm cặp vứt cái phịch xuống giường rồi lăn ra,nghĩ về cái ngày trời đánh hôm nay.Cái cảm giác rùng mình đó vẫn chưa hết,đó là điềm báo gàn dở gì vậy.Phải chăng còn rất nhiều điều kinh khủng và cực rắc rối sẽ xảy đến với tôi...Giác quan thứ 6...nó làm tôi càng ngày càng không muốn tôi thay đổi cuộc sống nhàn hạ của mình.Chà…giờ tôi nói là nhàn hạ cơ đấy.

__Hết chương 2__

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tìm Việc

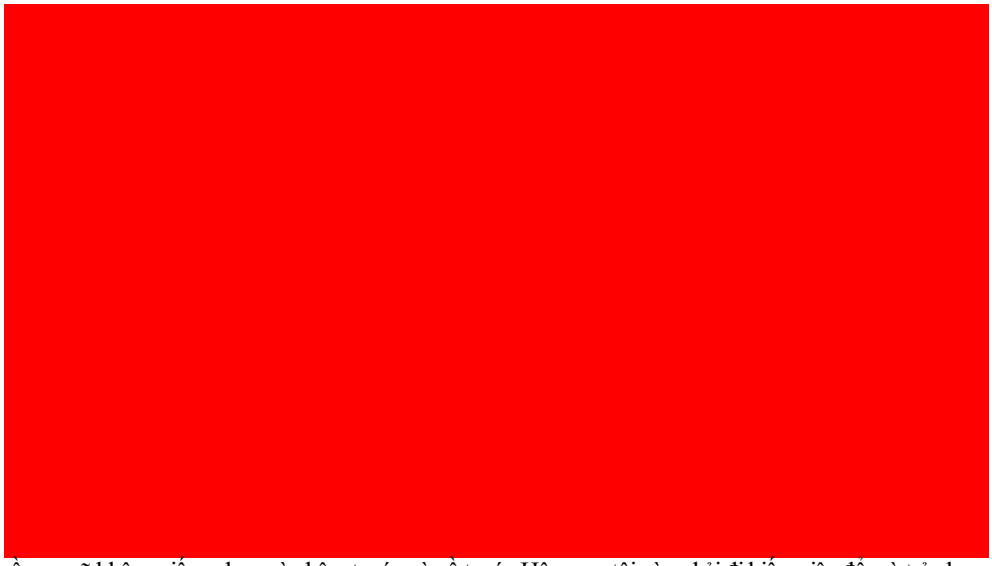

Phải,ngày hôm nay và về sau..sẽ không giống như ngày hôm trước và về trước.Hôm nay tôi còn phải đi kiếm việc để mà trả cho cục vàng của ba mẹ hắn đây _^_.Tôi vừa mới bước đến cầu thang,cậu ta với một đứa con trai,bạn thân thì phải,đến gặp tôi. “Có tiền chưa?”

“Tôi đã bảo là phải chờ mà…hôm nay tôi mới bắt đầu tìm việc”

“Tìm việc?Xin mẹ là được rồi”

“Xin lỗi,tôi đây không có cuộc sống như anh,muốn gì được đấy.”

Hắn lại nhếch cái miệng của hắn lên.Trời,hắn khinh tôi sao?Nhưng tôi cũng phải cố mà chịu,lại mất kiểm soát nữa thì…

“T..tôi với Tú sẽ làm cùng nhau để có tiền trả cậu sớm thôi,đợi đi!!”

Nguyên vừa nói chuyện với hắn kìa,giọng điệu lại rất kiên quyết nữa,mới hôm qua còn sợ hắn lắm.Chẳng lẽ Nguyên đã nghĩ chưa từng có chuyện gì xảy ra với Nguyên và cậu ta?

“Ồ không,làm sao để bàn tay trắng bóc và mịn màng kia đi làm việc được?”

Thảo Nguyên lại núp sau lưng tôi.Vẫn là khuôn mặt ngại ngùng mà tức giận đó.Nhưng tôi không cảm thấy lòng mình nâng nâng như hôm qua,cảm thấy khó chịu.Như có gì đó vừa lấy đi thứ mà tôi thích…Phải chăng là hắn sắp lấy đi Nguyên của tôi?Giác quan thứ 6 của tôi…đang hoạt động nữa sao?

“Dù sao thì anh cứ đợi,mỗi tháng là tôi đưa anh 7,8 trăm gì đấy.Đủ cho cục vàng của ba mẹ anh mỗi tháng chứ?”

“Hửm..1 tháng tôi tiêu khoảng 10 triệu.”

Quắt?Quắt?1 tháng?Tôi shock đứng hình chả nói được gì luôn.Sao cậu ta được chiều vậy cơ chứ.Hắn vẫn kiêu căng khoe khoang tiếp,bộ không biết khiêm tốn chút hả.Y y y y y hệt như Suneo!!

“1 tháng dùng có mấy trăm chán phèo”

“Thì cậu dùng tiền đấy với 10 triệu của cậu là được chứ gì!!”

Hắn nghĩ một lúc,rồi tên bạn hắn nói nhỏ với hắn.Tôi đứng đấy cau có nhìn một lúc.Bỗng dưng hắn quát to lên

“Gì?Tao không thích loại maid như này!!”

“Thì chả phải mày được nhiều hơn hay sao?”

Maid?Là cái gì?Một ngôn ngữ đặc biệt của con nhà giàu hả?Vậy tôi biết chắc cũng chả để làm gì đâu.Cái mặt hắn lại tỏ ra đăm chiêu một lúc.Tôi nhìn hắn,tôi thích con người của hắn lúc này.Trầm tĩnh,ngầu,không phải là hắn của mấy phút trước.Tôi quay sang nhìn Nguyên,Nguyên cũng đang nhìn hắn,nhìn một cách chằm chằm.Nguyên chưa bao giờ nhìn đứa con trai nào lâu đến vậy,hay là tôi không hiểu Nguyên?Nguyên đang nghĩ gì về hắn?Tôi có nên hỏi Nguyên không?Một đống câu hỏi chất thành một đống trong đầu của tôi.Trời,sắp nổ tung ra mất.Bỗng hắn ngẩng lên nhìn tôi,tôi giật mình.Tôi không thích cái ánh mắt của hắn.

“Cậu ra về đợi tôi ở cổng trường,tôi giới thiệu việc cho.Lương cao lắm đấy.Đừng lo,không đưa đi xa đâu”.

Hắn cười,trông nguy hiểm dã man,nên tin hắn không.Nguyên giật giật áo tôi.Tôi quay lại.Nguyên gật nhẹ đầu.Tôi nhìn vào sâu trong mắt của Nguyên,như có một dòng chữ hiện ra “Tin tưởng Thiện Ân một lần thử đi!”.Nguyên đã nói vậy thì..

“Ơ…ờ.”

Hắn đi rồi vẫy tay chào.Hắn không chào tôi đâu,mắt hắn hướng về Nguyên đấy.Tôi quay lại nhìn Nguyên lần nữa…Nguyên đang vẫy tay chào lại.Tôi lại quay sang hắn,thấy hắn cười cười ngại ngại.Lại quay sang Nguyên,mặt Nguyên hớn hở.Hai người này…chắc chắn có tình ý hết với nhau rồi,có lẽ một tuần nữa là thành cặp nổi tiếng nhất trường cho coi.Biết sao giờ,chắc không giữ Nguyên lại nổi quá.

“Nguyên..thích hắn rồi hả?”

“K..không bao giờ”

“Nhìn là biết nói dối rồi.Bộ Nguyên không biết Tú hiểu Nguyên quá sao?”

“T..Tú đừng nói cho ai biết nhé.”

“Hả!!!!Vậy là thật hả?”

Tôi hét vang cả ngôi trường lên,Nguyên thích hắn thật rồi ;;^;;….Tôi thấy mừng cho hắn luôn nhưng tôi thì không có mừng miếc cho tôi gì hết á (_^_) .Công chúa Nguyên là của Tú Hoàng Tử,không thể là của Ân hotboy được…Không!!!

“Shhhhh…Tú đừng có nói to như vậy?”

“À…xin lỗi.Mà chút nữa Thảo Nguyên có đi cùng không?Đi cùng!Đi cùng!!”

“Không đi được,Nguyên có việc rồi!”

“Có việc hay không muốn đi cùng?”

“Nguyên…không biết.”

Mặt nguyên ỉu xìu đi,có lẽ Nguyên chưa biết được cảm xúc thật của mình dành cho hắn.Nguyên chắc cảm thấy hỗn độn lắm.Liệu tôi có nên tư vấn cho Nguyên một chút không.Nhìn Nguyên như vậy tôi thấy buồn lây,thương ghia..Tôi cũng yêu Nguyên,tôi muốn Nguyên hạnh phúc.Hmm…Đành vậy thôi,Nguyên hạnh phúc là được rồi,không phải nghĩ nữa.Tôi sẽ truyền hết những thứ mà tôi biết cho Nguyên.- Tình yêu là cái thứ phức tạp nhất trên thế giới này,phiền phức.Nhưng rốt cuộc,nó vẫn là thứ không thể thiếu trong cuộc sống của bất cứ ai - .

“Nguyên!Không cần phải sợ hắn.Hắn ta cũng thích Nguyên mà!Tiến lên!Tiến lên!”

“Cảm ơn Tú nhiều!Thôi chúng ta lên đi,sắp vào lớp rồi!”

“Vậy Nguyên có đi cùng không?”

“Không,hì!”

“Hơ!”

Không,đó không phải là những điều tôi muốn nói với Nguyên.Không phải là tôi không muốn cổ vũ nhỏ,nhưng mà…tôi cảm thấy mình thật mâu thuẫn.Cứ tiếp diễn tình trạng này,tôi sẽ trở thành kẻ hai mặt mất thôi.Cảm thấy khó chịu..hiuhiu

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 4: Nhà Hắn

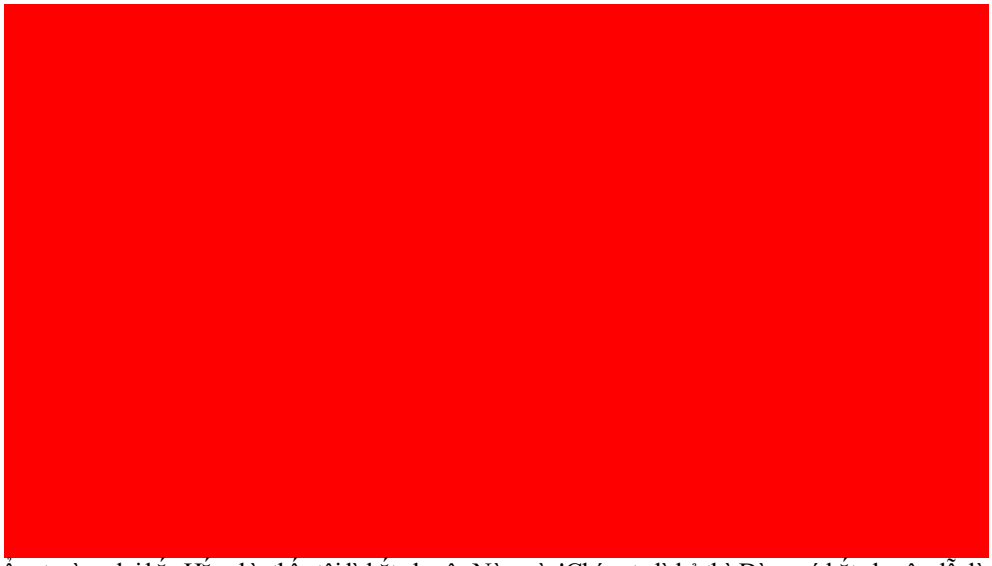

Ra về,tôi đứng trước cổng trường đợi hắn.Hắn nhìn thấy tôi là bắt chuyện.Này..này!Chúng ta là kẻ thù.Đừng có bắt chuyện dễ dàng với nhau như thế!Cảm thấy khó chịu!Hiu hiu…

"Đợi chút,xe nhà tôi đến liền."

"Ừm."

Khoảng 2 phút sau,xe nhà hắn tới.Trời,xe đẹp dữ.Hẳn là xe Coupe màu đen,nhìn ngầu dễ sợ.Tôi lại gần rồi sờ mó lung tung.Cái cảm từng lớp biểu bì của tôi chạm vào thứ đen nháy ấy,thật kimochi~~.Hiuhiu

"Ê ê,đừng có sờ mó lung tung,lên xe đi!"

Hắn mở cửa vào trước,tôi thì đi sau,lại từ từ chạm dần vào trong cabin,chân bước từ từ để cảm nhận.Hàaaa... Đang cảm nhận thì hắn kéo tôi hẳn vào,tôi ngã sầm một cái xuống ghế.Vâng,tôi lại từ từ cảm nhận độ êm của chiếc ghế đó.

"Con lạy mẹ!!Nhanh lên dùm!!"

Hắn cau có.Tôi cũng ngồi dậy,im phăng phắc.Hắn bắt tôi đi bộ thì chết.Rồi xe từ từ khởi động,êm ơi là êm.Tôi mở cửa kính to hết mức có thể,ngồi im nhìn ra bên ngoài.Tôi đi qua rất nhiều người,đi qua rất nhiều cây và đi qua rất nhiều nơi mà tôi ít khi hoặc chưa biết đến.Mọi thứ chuyển động lướt qua,tôi cũng bắt đầu cảm thấy chóng mặt nên kéo cửa lên.Sao nhà hắn xa vậy?Tài xế của cậu ta nghiêm túc,không nói gì,chỉ rẽ cái bánh lái,gạt cần rồi nhấn phanh.Trông ngầu :3.Nhưng rốt cuộc thì cũng phải nói vì công việc.Ngầu vậy đủ rồi.

"Thưa cậu chủ,tôi cậu sẽ có hẹn với một vài người để cậu chọn vệ sĩ."

"Có gái không thế?"

"Toàn gái cậu à!"

Đàn ông thì vẫn mãi là đàn ông thôi.Mà sao sao cậu ta lại chọn con gái làm vệ sĩ mà không phải con trai?Chẳng phải con trai thì tốt hơn sao.

"Đưa tôi xem danh sách!"

Ông tài xế đưa một xấp giấy cho hắn xem.Hắn xem lướt qua,mặt chẳng có chút cảm tình.

"Đẹp,đẹp."

"Dạ?"

"Con gái gì đâu mà cơ bắp cuồn cuộn,toàn 20,30 tuổi.Không thích"

“Cậu chủ đừng kén chọn như vậy!Cũng có nhiều cô xinh lắm mà!”

Họ tuyển người yêu hay vệ sĩ vậy?Con nhà giàu lắm chuyện thật đấy.Hừưưưư.

“20,30 tuổi thế này thì sao bảo vệ ta mọi lúc được,không đến trường được đâu.Dẹp dẹp”

“V..vâng”

Tôi không thích hắn lúc này.Mặt cứ nhăn nhó cau có,trông ghét.Cứ trầm tư hiền lành như sáng nay thì có phải đẹp hơn không.Tự dưng mặt hắn lại trầm tư,quay sang tôi,nhìn ~~~…

“G..gì vậy?”

“Cậu học võ ở đâu thế?”

“Tôi không có học.”

“Vậy mấy cái kiểu đánh rồi tư thế chuẩn bị cô làm như học thật vậy?”

“Tôi xem phim bắt trước ý mà”.

Tôi có một cái tài là bắt trước như thánh sao chép.Bởi vậy nên tôi chẳng dẫn dắt ai làm gì được,toàn lẽo đẽo theo người ta,nói gì làm đấy.

“Hử?Xem nhiều vào rồi bắt đầu làm vệ sĩ cho tôi!”

“Tôi á?Sao được?”

“Đúng đó cậu chủ,sao lại để một đứa cá mắm bảo vệ cho mình chứ.”

“Ông có tin cả 3 chúng ta lao xuống vực không _^_?”

“Còn ai nữa,để nhỏ này là được rồi!Dù gì cũng chỉ là lẽo đẽo theo ta để phục vụ ta thôi.Haha.”

Hắn cười dài.Phục vụ á?Hắn có biết vệ sĩ là gì không vậy?Tên ngốc.

“Vậy thì khỏi dẫn tôi đi xin việc!”

“Không,còn việc này nữa.Chẳng phải làm việc càng nhiều thì tiền càng đổ vào hay sao?”

Ừm.Có lý :).Tôi chẳng nói gì rồi quay ra cửa sổ tiếp.Thật bất ngờ,trời ơi,toàn là biệt thự rất hoành tráng.Cây cỏ lá xung quanh,một cái sân mà rộng bằng cả cái trường tôi.Đây là khu nhà giàu sao.Muốn ngất @@ .Hiuhiu… Tôi kéo cửa xuống rồi thò đầu ra nhìn,trèo hẳn cả lên ghế,một khu vàng chóe.Ô tô mỗi nhà phải có 2-3 cái.Sân nhà nào cũng phải có cái đài phun nước.Đẹp… =v=. Bỗng ông tài xế quẹo phải,tôi lăn xuống ghế cái rầm.Đầu tôi cộc vào đầu hắn.Đau…

“Nhây nhây vừa thôi!Tôi bị cô cho 2 quả chí mạng vào đầu rồi đấy.Đau vãi cả chấy…”

“Cậu chủ,đến nhà rồi”

Đến nhà cậu ta rồi,thấy cậu ta ra ngoài,tôi cũng định ra.Ơ,mở kiểu gì thế??Tôi ấn linh tinh cả mà chả mở được.Hắn ngó vào.

“Sao không ra?”

“Không biết mở cửa ;;^;;”

“Hở?Bộ cô trên trời rơi xuống hả?Kéo cái này rồi đẩy ra.”

Hắn chỉ,tôi làm theo.Loay hoay mãi mới mở được.Trước giờ toàn đi xe khách nên chỉ biết mở cửa sổ…:(Bước chân xuống sân nhà hắn,trước mắt tôi là một nơi thật mênh mông,cây hoa nở đủ sắc,không khác gì một công viên nhưng thật sự,đây là sân nhà hắn.Tôi trố mắt ra nhìn,vừa đi vừa ngó nghiêng lung tung.Khi vô tình nhìn phải mặt hắn,tôi thấy sự tự đắc và kiêu ngạo từ mặt hắt toát ra.Có vẻ hắn sung sướng khi nhìn thấy vẻ mặt của một đứa nhà quê như tôi nhìn thấy nơi hắn sống.Dù vậy tôi cũng phải chấp nhận sự thật,không thể để cái tôi của tôi lớn hơn được nữa.Tôi đang nợ hắn và hắn lại đang giúp tôi.Cố chịu thôi,mặc dù không ưa hắn chút nào.Đi gần trăm bước mới nhìn được cái nhà hắn,bây giờ tôi vẫn đang hết sức ngạc nhiên.Nhà gì mà to dữ vậy?Xây to để làm gì chứ,dọn mệt chết…Vừa mới mở cái cửa vào phòng khách,một đống người hầu mặc bộ phục vụ kiểu Nhật xếp hai hàng,dẹp sang hai bên cửa và cúi chào hắn.

“Chào mừng cậu chủ đã về.”

Mặt hắn vẫn vô tư,chắc quen rồi.Hắn vỗ vào vai tôi.

“Đây là người mới,hầu riêng tôi.Nhớ giúp đỡ”

“Cái gì?Hầu á”

Tôi bất ngờ,hét lên.Hắn bỏ đi,tôi định đuổi theo thì đám người hầu bu vào tôi.Lao xao hết cả lên.Tôi lung túng,chóng cả mặt @@.Như đang bị dẫm bẹp vậy.

“Cô tên gì…”

“Woa,dáng đẹp ghê…”

“Cái áo này cô mua ở đâu vậy?”

Rồi họ kéo tôi vào phòng,thay cho tôi một bộ hầu giống họ.Trời ơi,bộ váy đen kết hợp với tạp dề trắng,tôi chưa bao giờ mặc kiểu này và trông tôi nữ tính dã man.Tôi không thích,Hoàng Tử ta không thích!!! >O<..Rồi họ lại kéo tôi đi chỗ khác,trời ơi,chạy mà không mệt hả?Aaaaa!!!Họ kéo tôi đến trước một căn phòng,cửa gỗ y như cái cổng,hoa văn lung tung cả.Bỗng cánh cửa mở ra,mặt hắn xuất hiện.

“Cậu chủ thấy thế nào?”

Cậu ta nhìn tôi,nhếch miệng rồi cười sặc sụa.Tôi đỏ bừng mặt lên,xông lên cầm cổ áo hắn lắc lên lắc xuống.

“Đàn ông mặc váy,hahahaha”

“Đừng có mà cười!!Mau cho tôi ra khỏi nơi này ngay!!!”

Đám người hầu cố ngăn tôi lại,nghĩ gì mà tôi sẽ ngừng lại chứ.Trời ơi >^

“Thôi,thôi,dừng lại,dừng lại..”

Hắn kêu dừng,cười chảy cả nước mắt kìa.Bộ trông kỳ lắm sao?Hix…Cậu ta ra lệnh tất cả mọi người ra ngoài.Tôi vẫn chưa hết tức,lại găm mắt nhìn hắn.

“Đây là công việc thứ 2 của cậu,mỗi tháng trả 2 triệu.Làm khoảng 3 tháng là đủ tiền trả tôi rồi.”

“Cái gì?Làm hai công việc một lúc mà có 2 triệu á?Ki bo!!”

“Ây ây,hầu cho tôi thì chỉ cần dọn phòng và nấu cho tôi ăn thôi nhé!Không cần dọn cả tòa nhà này như mấy người kia đâu!”

Hắn lại nhếch miệng,cứ như tôi là của riêng hắn vậy.Có nên làm không đây?Hay kiếm việc khác…2 triệu có phải là quá ít…Hình ảnh mẹ chợt hiện lên trong đầu tôi,phải rồi,tôi đang tìm việc để giúp mẹ mà.Nhỡ mấy công việc kia người ta không nhận.Mẹ bảo có cơ hội là phải đón bắt lấy mà.Đây là cơ hội tốt,thôi thì…nhận vậy.

“Rồi..rồi..tôi nhận..kể từ nay tôi sẽ đi làm.”

“Vào đi!”

Hắn vừa nói,cánh cửa phòng mở ra.Một bác khoảng 40 mấy tuổi đi vào.Mắt đeo kính,lông mày cong xuống,môi cong xuống bên dưới,trông nghiêm khắc.Bác này nhìn nguy hiểm ghê..

“Tôi là quản lý mấy người hầu trong ngôi nhà này,muốn làm người hầu thì phải học lễ nghi.”

Bà ta nói xong kéo tôi đi.

“Ơ..ơ..Ô^Ô…”

“Chúc vui vẻ”

Hắn cười để lộ hàm răng trắng,tay vẫy chào.Có chuyện gì xảy ra vậy?Học lễ nghi cái gì chứ...

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ngày Đầu

Bị kéo vào một căn phòng,bà ta đưa tôi đống sách bắt học thuộc,rồi tập cúi cúi và rót nước.Trong suốt hai tiếng ấy,tai tôi bị ù đi vì bà ta nói quá nhiều.Kết thúc,tôi lết từng bước chân dọc suốt hành lang.Mệt không chịu nổi,tôi còn bị đâm vào tường.Trán sưng nguyên quả ổi,tím hết lên.Bỗng điện thoại tôi kêu,mẹ?Chết quên không báo mẹ mình về muộn. "Alo…mẹ ạ…dạ con tìm được việc làm rồi nên về muộn….Có sao đâu mẹ,con lớn rồi…Thôi nhé,con bận lắm."

Beep..tôi nhanh tay ấn nút đỏ để kết thúc cuộc trò chuyện.Tôi không muốn mẹ hỏi nhiều về công việc này.Haizz..giờ phải đi đâu trong cái hành lang này đây…đâu là phòng hắn cơ chứ?Mình đang lạc vào chốn nao đây…Tôi mở khắp phòng..dù sợ có thể vào phải phòng ba mẹ hắn.Tôi như bị mấy căn phòng đó hút hết sức sống.Chẳng biết mấy cái phòng đó để làm gì,phòng nào cũng phải có một bộ bàn ghế với mấy thứ tạp nham các kiểu.Nhưng trong đó toàn đồ đắt tiền thôi.Tôi dồn hết sức mở cánh cửa cuối hành lang,tôi đuối lắm rồi,hắn đang ở đâu?Vừa mở cửa,một mùi thơm tỏa ra.Phòng này đẹp hơn những phòng khác,cách bố trí đồ đạc đẹp hơn hẳn.Tôi bước vào phòng,nhìn ngó lung tung,thấy trên tường có một bức ảnh một người con gái tuyệt đẹp.Tóc vàng và dài,mặt V-line,lông mi dài,cong.Đôi mắt hiền hậu cứ như nhìn tôi.Đẹp quá…Tôi cứ nhìn mà không chớp mắt.Ngây ngất giữa vẻ đẹp tuyệt trần của người con gái đó.Đang mơ mộng thì có một tiếng "ê" ở cửa.Tôi quay ra,hắn đây rồi.

"Định trộm gì đó?"

"Làm gì có!À mà…đây là ai vậy?"

"Chị tôi."

"C..chị á?"

Woa…gia đình này toàn trai tài gái sắc.Xung quanh tôi toàn cái đẹp,vậy mà tôi lại không đẹp một cái gì hết.Cả ngoại hình lẫn tài năng ;;^;;…

"Ờ…đang sống ở nước ngoài với ba mẹ tôi."

"Vậy cậu ở một mình trong cái lâu đài này hả?"

"Ờ.."

Hắn ờ dài một cái.Bây giờ tôi cảm thấy thương hắn,chắc chắn hắn đã rất cô đơn.Sao họ lại bỏ cậu ta ở đây?Tôi lặng hẳn đi,không khí trong căn phòng trở nên im ắng.Tôi lại nhìn vào bức ảnh của chị ấy.

"Biết nấu món gì không?Đang đói!!"

"Tôi tưởng cậu mới ăn xong?"

"Tôi không ăn,toàn mấy món bít tết ăn ngấy đến phát chán."

Hở?Bít tết á?Tôi muốn ăn còn không được nữa là…Cơ mà tôi chỉ biết nấu mỗi một món…..mì.Biết nấu cho công tử bột đó món gì đây…Mà đói ăn gì mà chả được..nấu tạm gói mì cho hắn ^v^…

"Vậy để tôi xuống bếp."

Tôi định đi thì hắn cầm tay tôi kéo lại.

"Vào phòng tôi mà nấu,đang giận mấy người đó đấy!"

“Bộ anh là trẻ con hả?À quên,công tử mà.Rồi rồi thưa cậu chủ.”

Hắn cười nhẹ rồi nhìn tôi.Tôi nhìn lại hắn,lại bị ánh mắt hắn hút hồn rồi.Hắn định nói gì với tôi đây.

“Tự mang hết đồ đi nhé!”

“CÁI GÌ!!!!”

Hắn bỏ đi.Tên đáng ghét…Sao hắn cứ dùng chiêu mỹ nam kế đó thế?Không thể tập trung được.Tôi ậm ực đi lấy đồ,một mình mang hết.Nặng vãi…><…

“Cô có cần tôi giúp gì không?”

Bỗng có một tiếng con trai cất lên sau lưng tôi.Tôi giật mình quay lại,thấy một anh chàng cao,gầy,mặt nhìn cũng được,mặc một bộ bồi bàn.

“Quản gia hả?”

“Có lẽ vậy!”

Anh ấy cười,ôi,nụ cười hiền dịu làm tôi mê mệt hơn cái ánh mắt kia của Thiện Ân.Tôi lúng túng,trời,cái con nhỏ mê trai >^<”..

“K..không cần đâu.”

Tự dưng đống đồ của tôi rơi hết xuống.Cái tiếng choang vỡ bát với tiếng nồi rơi làm vang cả cái hành lang lên.Mình làm sao vậy nè…Tôi cố nhặt hết mấy miếng thủy tinh lên.Anh ấy lao vào giúp,nhặt còn nhanh hơn cả tôi.Cho mảnh vỡ vào cái túi bóng,xếp gọn gàng mấy đồ kia rồi cầm luôn cho tôi.

“Cô đi đến phòng nào thế?”

“Không không…một mình tôi bê được rồi.”

“Không sao…phòng nào?”

“Thiện Ân”

Anh ấy bước nhanh về phía trước,làm tôi phải đuổi theo.Con trai gì mà ga lăng dễ sợ,chả bù cho cái tên đáng chết kia,ghét.Anh ấy bước đi nghe rõ cả nhịp,tiếng cộc cộc từ đôi giày anh ấy phát ra,vang lên cùng với tiếng vang.

“Người mới hả?”

“Vâng!”

“Tôi tên Minh,rất vui được làm quen”

“A..a..vâng..em tên Tinh Tú…mong được anh giúp đỡ.”

Tôi cúi đầu liên tiếp,hình như bị nhiễm bài lễ nghi rồi…Bệnh nghề nghiệp.Cơ mà anh ta cũng có thèm để ý đâu,tôi lại phải chạy theo.Không gian lại yên tĩnh.Tôi nhìn thấy một cánh cửa hoa văn linh tinh cả,chắc phòng hắn đây rồi,mà hình như có tờ giấy gì ở đó – Phòng Thiên Ân.Chắc muốn cho mình biết đây mà,viết thiếu cả dấu nặng.Tôi định gõ cửa,thì bỗng cái cửa nó mở .Hắn thò đầu ra.

“Đến rồi hả?Đói muốn chết.”

Rồi hắn nhìn anh Minh,lông mày cau lại.

“Anh làm gì ở đây?”

“À..anh ấy giúp tôi bê đồ ý mà..”

Tự dưng hắn cầm phắt đồ trong tay anh ấy,để hết lên tay tôi rồi đẩy tôi vào,đóng sầm cửa lại.

“Tôi phải cảm ơn anh ấy nữa chứ.”

“Không cần.”

Hắn nói rồi ngồi vào ghế xem tivi tiếp.Bộ hắn với anh ấy có thù oán gì sao?Tôi bật bếp lên,đổ nước rồi cho 3 gói mì tôm vào,tôi cũng chưa ăn mà,nản gần chết.Mùi thơm của mì tỏa ra trong từng làn khói,kimochi~~ =v=..

“Món gì vậy?”

“Mì tôm”

“Mì tôm?Cái gì vậy?”

“Chưa ăn bao giờ hả?”

“Ờ!”

Hắn lại ờ,tôi cũng chẳng nói gì.Nói làm gì cho mệt,hắn chưa ăn vì nhà hắn giàu chứ sao,cần gì ăn mấy thứ này.Lúc mì chín thì tôi mới nhận ra tôi làm vỡ hết bát đĩa rồi.Nhìn cái nắp nồi, dùng nó làm đĩa vậy.Tôi bê ra,hắn cứ ngồi nhìn…

“Ăn đi không chết đâu..khổ.”

“Ăn kiểu cc gì đây?”

“Thì…gắp nó lên cái nắp này…rồi cho vào miệng là xong”.

Khi mấy sợi đầu tiên mà hắn đưa vào miệng,hắn cứ kêu nóng.Trông buồn cười,nhưng tôi thấy hắn có ngừng ăn đâu,như chết đói.Tôi nhìn hắn mà thấy thèm.

“Sao không ăn?”

“Quản lý nói không được ăn cùng cậu chủ.”

“Lằng nhằng..”

Hắn đưa đũa cho tôi rồi cười.Liệu 3 gói có đủ?Hắn ăn như heo vậy thì tôi sẽ bị hết phần mất.Tôi cũng lao vào ăn.Trời,cho đũa vào miệng được có ba lần thì hết xừ nó luôn.Hắn ăn gì mà nhiều dữ vậy.

“Ngon không?”

“Cũng tạm.”

“Tạm mà ăn nhiều vậy?”

“…”

Hắn im lặng,cầm khăn lau miệng rồi lại xem tivi.Trông mặt hắn hớn hở chưa kìa,lắm chuyện.Dĩ nhiên,tôi vẫn phải dọn cái bãi chiến trường ấy,mệt.Tôi nhìn lên đồng hồ,cái gì vậy…22h00.

“Trời ơi..mình còn chưa học bài nữa..;;^;;”

“Chép của tôi đi,làm hết rồi đấy”.

Tôi nhìn hắn,rồi cười cảm ơn.Cầm đống bài tập của hắn ra chép.Trời,chữ xấu hoắc…nhưng mà làm đủ và rất đúng,không hổ danh là Thiện Ân.Đang chép bài,hắn ra chỗ tôi.

“Hoàng Tinh Tú?Tinh tú là cái tinh tr*** gì?”

Tôi đập cho hắn một phát,Tinh Tú với cái thứ đó khác nhau nhiều.Đừng có mà xuyên tạc lung tung.Tên đáng ghét khó ưa.Cơ mà đánh vậy mà hắn vẫn luẩn quẩn quanh đây là thế nào?

“Tên nghe giống con trai quá.”

“Tránh ra cho người ta làm bài,đánh cho trận bây giờ”.

Tôi đuổi hắn ra,khó chịu ghê,hiuhiu….hừm hừm…Chép xong cũng đủ 22h30…mất 30’ thôi hả..bình thường làm bài tập tôi mất 2h lận.Cất sách vào cặp và trong chốc lát,tôi mới nhận ra là chỉ có tôi với hắn trong phòng…Mà hắn hình như cũng biết rồi,trông mặt hắn vẫn vậy.Thôi kệ,đằng nào từ này trở đi mình cũng phải lẽo đẽo theo hắn suốt.Tôi lại gần hắn.

“Cậu..thích Thảo Nguyên ở điểm nào?”

“Sao tự dưng hỏi vậy?”

“Thì trả lời đi..”

“Xinh..vậy thôi.”

“Chỉ có vậy thôi á,bạn ấy không chỉ đẹp bên ngoài đâu mà bên trong cũng đẹp nữa ấy.Cậu phải tìm hiểu kỹ chứ !@#$%^&*()....”

Tôi tuôn ra một tràng,kiểu đang cố làm hắn thích Nguyên hơn để mà bền chắc,chứ không phải là yêu xong rồi vứt đi.Hắn hình như không nghe tôi nói,cứ cắm mặt mà xem tivi.Bộ khinh hả?Tôi đưa ngón út ra trước mặt hắn.

“Gì vậy?”

“Hứa đi,hứa nếu làm bạn trai Nguyên mà làm Nguyên hạnh phúc thì tôi sẽ đưa cậu ấy cho cậu.”

“Xàm vừa thôi,đi ra!”

Mặt hắn nhăn nhó và đỏ hết lên.Trông giống hệt mặt của Nguyên lúc bị hắn trêu.Hửm. . .cũng dễ thương phết,cho đáng đời tội trêu bạn ta.Tôi vẫn cứ dí cái ngón út của tôi vào mặt hắn.Trông hắn khó chịu lắm rồi đấy..haha.Tự dưng hắn đưa ngón út của hắn lên,à há,hứa rồi nhé.

“Ấn dấu. . .nuốt lời thì sẽ bị nuốt thêm ngàn cây kim ^v^!!”

Hai nửa trái tim tôi một bên nhói bên thì hạnh phúc.Nguyên hạnh phúc rồi,tôi cũng lây.Nhưng tôi bị mất Nguyên rồi.Đau :((((.

“À mà muộn rồi,đưa tôi về đi.”

‘Rồi!”

Tôi thay quần áo,đeo cặp sách vô.OK.Hắn vào chỗ để xe rồi mang ra cái xe đua màu xanh trắng.Đẹp mê ly.

“Đi được không?”

Hắn lườm,à,nhìn vậy là biết rồi.Tôi đội mũ bảo hiểm rồi trèo lên xe.Hắn phóng vèo một cái,sợ quá đi.Công an bắt được thì sao.Tôi bám chặt áo hắn,không dám ôm..Ừm,nên để dành cho người khác.Nếu họ biết tôi động vào rồi thì họ giết tôi mất ;;^;;.Cơ mà hắn đi điêu luyện dễ sợ,lượn lách đánh võng chân tôi chạm cả xuống đất mà không ngã...Hồn tôi bay theo gió...Ahuhu..Lần sau không để hắn đưa mình về bằng cái thứ kinh khủng xanh trắng này nữa...

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Học Sinh Mới Nhưng Quen Lâu Rồi

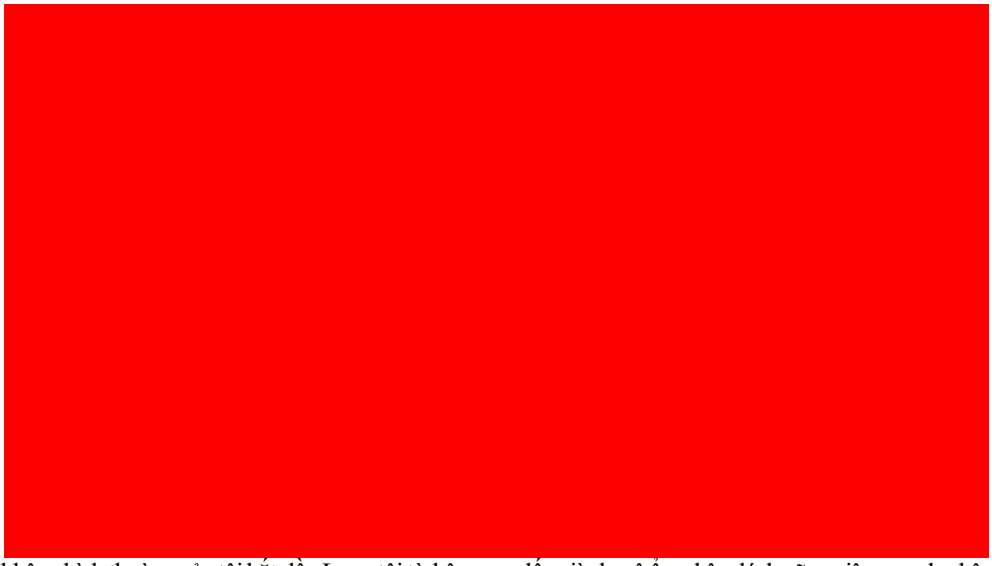

Hôm nay,ngày thứ hai không bình thường của tôi bắt đầu.Lưng tôi từ hôm qua đến giờ đau ê ẩm,chân đánh võng xiên xẹo như hôm qua hắn lượn lách,tai tôi nó còn ù ù nữa chứ.Ngày đầu tiên..mệt quá đi.Bao giờ mình mới thành thạo được như anh Minh đây *khóc*. . .Đi học cùng Nguyên,tôi kể hết cho Nguyên nghe,trừ cái lời hứa đó.Than thở với Thảo Nguyên xong mà nhẹ cả người,hàààà. . .Bỗng đầu tôi nảy ra một ý định,nhưng chưa chắc Nguyên có thể làm theo hay trả lời.

“Hay Nguyên trả lời lời tỏ tình của Thiện Ân đi”

"L..làm sao được cơ chứ!!"

Mặt Nguyên đỏ lên rồi,vậy suy nghĩ của tôi đều đúng - A!Công chúa của tôi,em hãy mạnh mẽ lên đi,có tôi bên cạnh rồi -. Có cái xe Coupe màu đen đến gần chỗ chúng tôi.

"Yo,cục cưng của anh :3"

Hai chúng tôi giật nảy mình,cái tên đáng ghét.Nguyên lại đi bên trái tôi nữa chứ,sát hắn luôn.Hắn lại bắt nạt Nguyên nữa rồi.Nguyên lùi lùi tránh hắn thì hắn kéo lại và hôn một cái vào má Nguyên.Aaaaaaaaaaaaa!!Tôi đỏ mặt,cũng tức lắm ấy.Hắn tăng tốc,cười cười,cười cười.Nguyên còn mặt còn đỏ hơn cả tôi nữa kìa,lăn đùng ra đấy.Công nhận hắn chủ động ghê.

"Nguyên..Nguyên nên quen đi chứ!"

"Hông hông..hông hông"

Trời,dễ thương quá.Có mấy người vừa nhìn thấy cảnh đấy thì bàn tán,tin này sẽ lan ra nhanh thôi.Nhưng từ giờ tôi lại phải kè kè bên hắn,vệ sĩ kiêm osin của hắn.Và dĩ nhiên,mấy đứa con gái sẽ ghen với tôi rồi nói xấu tôi này nọ.Tôi muốn giải thích với họ,nhưng hắn bảo không được thanh minh,chuyện này cũng như bí mật quốc gia vậy.Nếu không nhịn rồi bị mất việc xong lại khó khăn hơn,rõ khổ…Ai lại đi bảo vệ cho một kẻ thù không đội trời chung thế này.Tôi còn bị dính đến mấy vụ đánh nhau của hắn,thương tích đầy người.Bộ không biết thương người ta hả.Chắc giờ tôi bị vào sổ đen của nhà trường rồi.Huhu…

"Ê ê..đừng có đánh nhau nữa đi."

"Thì sao?Bọn chúng gây sự trước,khó chịu"

"Thì phải cố chịu chứ,sao cứ lôi con gái vào mấy vụ như này.Không biết kiềm chế hả?"

Tôi tỏ ra khó chịu.Tú Hoàng Tử mà chết thì ai bảo vệ cho Nguyên đây.Tôi không tin tưởng hắn được,dù hắn đã hứa.Càng ngày càng thấy hắn chẳng tử tế,tốt đẹp gì cả.Mặt hắn vẫn kiêu căng,vênh vênh váo váo.

"Tôi tưởng cậu…"

"'Tưởng tưởng cái gì mà tưởng,tôi cũng có cái phụ nữ cần có,tóc tôi dài hơn của mấy bọn con trai các cậu nhiều.Đừng có thấy tôi thế này mà giống con trai toàn bộ,con gái thì vẫn là con gái.Đề con gái xen vào mấy việc của con trai các cậu không thấy nhục hả?"

Nói xong tôi bỏ đi,chẳng cho hắn nói thêm cái gì.Đằng nào hắn cũng nói mấy thứ đại loại như tôi không phải là con gái.Mà hình như tôi cũng bị mất kiểm soát giống như hắn rồi…chắc chắn tôi sẽ bị mất việc,huhu.Lại phải đi kiếm việc khác nữa rồi,đánh mất cơ hội ;;^;;…Mà cũng chẳng sao,đáng đời cho hắn,không có tôi thì hắn cũng chẳng thắng được mấy trận đánh kia.Hắn giống như kiểu "Ăn cháo đá bát" hay là cái kiểu không biết được nhiệm vụ của con trai sinh ra để làm gì vậy.Cái tên đáng ghét,đáng chết,khó ưa….đấm mấy lần vào cái gối tôi cũng chẳng hết bực được đâu.Tâm trạng của tôi nó thay đổi liên xoành xoạch.Tôi còn giận cá chém thớt với ông trời.Bây giờ còn mưa..bộ ông ngứa đòn hả.Tức tối đi trong mưa,về nhà tôi bị ốm,sốt cao.Chắc tại nói xấu ông trời,cứ giận cá chém thớt vớ vẩn nên bị quả báo..Bây giờ nguôi giận thấy cũng có lỗi với hắn,nói vậy có quá không nhỉ *sụt sịt*…Tôi cũng chẳng có tư cách nói hắn…tôi có khác gì đâu cơ chứ ;;^;;…Mai đi học được thì đến xin lỗi hắn.Mà bây giờ không biết Nguyên có ổn không.Hôm sau tôi cố dậy mà lết tới trường,trên đường tôi có gặp Nguyên.

"Tú khỏe hơn chưa?"

"Ừm…cũng đỡ rồi *sụt sịt* ^v^"

"Tự dưng Tú ốm làm Nguyên giật mình."

"Hì hì…mà hôm qua Nguyên có bị Thiện Ân trêu không?"

"Không..hôm qua Thiện Ân lạ lắm."

"Lạ…thế nào?"

"Hôm qua không nói năng gì cả,mặt thì trầm tư,ra chơi thì không ra mà cứ ở trong phòng nhìn cái gì ấy.."

Woa…đừng bảo giận tôi ý nhé,trẻ con kinh dữ vậy…Tôi chẹp chẹp mấy cái.Tôi nhìn Nguyên,mặt Nguyên lại đỏ kìa,cứ nhắc đến hắn là lại như thế…Ủa,sao Nguyên biết nhiều thông tin về nó hôm qua vậy?Hắn lớp 11-2 mà tôi với Nguyên lớp 11-5 mà.

"Sao Nguyên biết?"

"Hôm qua Thiện Ân chuyển sang lớp mình…"

"Quắt đờ heo ÒoÓ…."

Tôi kéo Nguyên chạy ngay đến lớp. Bước vào cửa lớp,nhìn thấy hắn ngồi ở bàn của tôi,sao lại là bàn của tôi?Tôi lại chạy đến chỗ hắn định quát cho một

trận.Nhưng hôm qua tôi đã quyết định sẽ xin lỗi hắn nên hôm nay tôi nhỏ nhẹ nói với hắn chút.

"Đây là bàn của tôi mà…"

"…"

Hắn không nhìn,không thèm mở miệng ra luôn.Tay chống cằm cứ như là ngầu lắm ấy.Khinh à?Tên khốn nạn.Tôi không chịu được nữa,không được cái kiểu khinh người khác như vậy.Tôi chuẩn bị xông vào nói hắn trận thì Nguyên cầm tay tôi lại.

"Tú…ngồi bên cạnh cậu ấy,đó là chỗ của Thiện Ân mà.."

"Cô giáo xếp à?"

Nguyên gật đầu,tôi cuối cùng mới hiểu ra mà bình tĩnh lại.Trời ơi,ngại chết mất.Nhìn mặt Nguyên thấy có vẻ lo lắng cho hắn lắm.Hắn bị gì sao,hay là giận tôi.Có lẽ vậy rồi,chắc có gì đó trong lời hôm qua làm hắn bị tổn thương.Phải làm sao thì tôi mới loại được cái tính hấp tấp của tôi đây.Cùng lúc đó tiếng trống vào lớp vang lên,Nguyên bỏ tay tôi ra và đi về chỗ.Bàn của Nguyên ngay trên bàn của tôi.Sao cô giáo lại sắp xếp như thế này.Tôi thì ngồi xuống,tim như muốn nhảy ra ngoài ấy.Có gì đâu mà tôi phải lo lắng cơ chứ…Chốc chốc tôi lại liếc nhìn hắn.Vẫn cái vẻ mặt đó,hắn chỉ ngồi im như vậy.Khi nào viết bài thì mới cầm bút lên viết,khi nào cô gọi thì mới đứng lên trả lời.Hắn giận tôi thật hay sao trời…Bây giờ tôi muốn xin lỗi,nhưng xin lỗi kiểu gì đây.Tôi ngại nói lắm.Viết giấy rồi đưa cho hắn chăng..nhưng tôi không muốn nhìn thấy vẻ mặt của hắn khi đọc xong.Hay là kẹp vào vở hắn..cũng được.Khi nào có cơ hội thì nhét vào.Tôi đợi suốt 3 tiết rồi mà chẳng có cơ hội nào.

Lúc ra chơi tiết 4,có đứa con trai cầm vở của Thiện Ân lên.

"Vở của Thiện Ân này,ai mua không??!!!"

Mấy đứa con gái xôn xao lên,tên đó ném qua rồi ném lại quyển vở của hắn.Hắn vẫn ngồi yên,chẳng động đậy.Hắn đang cố làm chủ bản thân sao,như lời hôm qua tôi nói.Hay là chẳng cần thiết đến cuộc sống nữa.Vở của hắn..tờ giấy xin lỗi của tôi.Phải rồi,đây là cơ hội trời trao..trời trao đó…mà tôi cũng chưa bị đuổi việc phải không…Tôi vẫn là vệ sĩ kiêm osin của hắn.It show time…Tôi chạy ra giật phắt quyển vở trên tay của đám con gái đó.

"Xin lỗi..nhưng Thiện Ân chưa cho phép."

"Này này..định lấy để "thỏa mãn ham muốn" một mình à..trả đây!"

"Đây không phải ham muốn của tôi,đây là nhiệm vụ của tôi."

Nói xong tôi bỏ đi.Trời,nhìn tôi ngầu dễ sợ =v=..Nguyên ngồi vỗ tay mặt hớn hở.Tôi nhanh tay kẹp tờ giấy vào trong vở hắn.Đưa cho hắn quyển vở..nhưng hắn không cầm.Hay Nguyên đưa mới cầm?Tôi nói nhỏ với Nguyên.

"Hay Nguyên đưa hộ Tú đi.."

Nguyên cầm rồi dí dí quyển vở vào hắn.Hắn vẫn không nói gì,chỉ nhìn về phía trước.Cái gì,đến Nguyên đưa mà hắn cũng không nhận á…

"T..Thiện Ân..cầm đi."

Giọng Nguyên nhỏ nhỏ,nghe dễ thương quá….Hắn rốt cuộc cũng cầm và tự dưng hắn lại nói "Cảm ơn" với Nguyên.Nguyên đỏ mặt quay lên.Tôi cũng đỏ mặt nhưng quay ra đằng sau,bịt miệng,ôm bụng,cười khúc khích.Sức mạnh tình yêu nó to lớn thật đấy.Nghe Nguyên nói vậy thì thằng con trai nào từ chối,đến tôi còn không chịu được.Bỗng Nguyên đẩy tôi ra ngoài hành lang đứng.

"T..Tú cười gì vậy chứ?Nguyên ngại lắm ấy ->^<-"

"Tú được xem phim không cần có camera để quay nên Tú thích lắm đó mà."

"Phim ý hả???"

"Ừm…Chuyện tình cảm hai người đẹp như trong phim vậy!!"

Tôi cười,Nguyên cũng cười theo.Thật ra tôi thích không phải vì nó là một bộ phim tình cảm đẹp giữa hai người,mà là vì tôi chính là khán giả duy nhất của bộ phim này.Những người ngoài sẽ không bao giờ hiểu được nội dung chính của câu chuyện này được đâu.Đây là câu chuyện của 3 chúng tôi.Tôi nghĩ nên làm bạn với hắn.Trông hắn cũng thú vị mà…:))))

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Trò Chơi Của Cậu Chủ

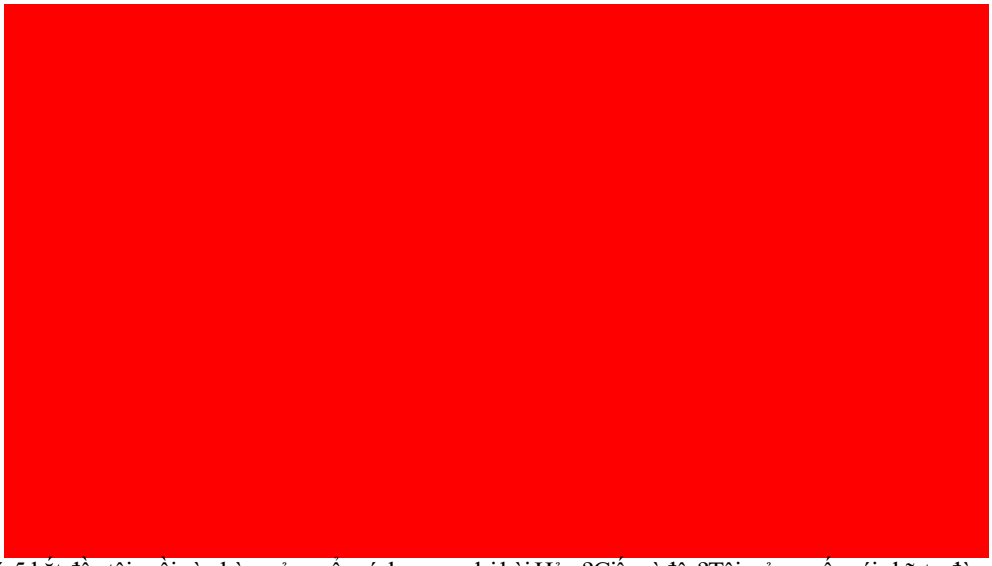

Tiếng trống vào tiết thứ 5 bắt đầu,tôi ngồi vào bàn,mở quyển sách ra xem lại bài.Hửm?Giấy gì đây?Tôi mở ra,mấy cái chữ to đùng,không dấu trên tờ giấy "khONGbiET NOI Ha".Đọc xong tôi đứng phắt dậy,quay sang hắn rồi cúi xuống.

"Xin lỗi,hôm qua tôi có hơi nặng lời với cậu,xin cậu bỏ qua cho >^<"

Cả lớp quay ra nhìn vào bàn tôi,tôi có ngẩng lên chút xem mặt hắn thế nào.Hắn ngạc nhiên một lúc rồi cười.Cậu ta chỉ vào họng rồi để tay hình dấu X.Họng hắn có vấn đề nên không nói được hả,nhân cơ hội đó hắn trêu tôi với Nguyên luôn sao..Aaa!Tên đáng ghét.Tôi túm lấy vai hắn rồi lắc lắc lắc.

"Tôi tưởng cậu giận tôi thiệt chớ!!! >^<"

Vậy là cả tiết 5 đó hắn ngồi cười - cười,cười - cười,không vui đâu _^_.Nhưng xin lỗi được hắn rồi lòng tôi nhẹ hẳn đi.Vậy là công việc của tôi chắc đã ổn định lại rồi.Tuy vậy trong lúc ra về,tôi không dám bước lên xe nhà hắn.Hắn vẫy tôi vào tôi mới vào.Vừa vào ông tài xế đã lên tiếng.

"Họng cậu chủ đã tốt hơn chưa?"

"Ờ,cũng đỡ.Cả ngày hôm qua lẫn hôm nay tôi có nói gì đâu."

"Bị viêm họng hả?"

Hắn nghe tôi nói xong rồi quay ra nhìn,hắn lại cười.Vẫn còn cười được là thế nào tên đáng ghét khó ưa…Tôi giơ tay lên dọa hắn,hắn giật mình.

"Xin lỗi..xin lỗi…haha.."

"Còn xin lỗi cái kiểu đấy hả?"

Lần này đấm thật luôn,ầm hết cả cái xe lên.Ông tài xế lại đột ngột quẹo trái,tôi ngã lăn ra,cộc cốp một cái vào cửa.Đau…Đường nhà hắn bây giờ đi nhanh hơn trước,vèo một cái đã đến nơi.Lần thứ 2 nên tôi cũng tỏ ra là quen rồi,không có ngó nghiêng linh tinh nữa.Mở cửa ra thì vẫn là một hàng dài người hầu ra đón.Tôi cứ như là được chào đón lây vậy…Hắn búng tay một cái rồi đưa ngón cái ra phía tôi.

"Đưa nhỏ này đi thay đồ"

"Ớ…Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Tôi vừa hét vừa bị kéo đi…Tôi không có thích mặc bộ đó chút nào.Rồi thể nào cũng bị bà kia bắt học lễ nghi.Biết thế nên khi bị thay xong,tôi chuồn đi trước.Chạy mãi,chạy mãi,rồi lại lạc trong cái lâu đài này.Hiuhiu….Đáng lẽ hắn nên sắm cái bản đồ cho mình,hừ.Lần này,tôi đi ra một chỗ khác,hôm trước tôi không có đi qua đoạn này.Ô kìa,trước mắt tôi là một cánh cửa còn to hơn cả cửa phòng hắn,cuối hành lang rồi.Tôi thắc mắc không biết đây là phòng gì,nhưng có nên mở không.Sự tò mò của tôi lại dần dần chiếm mất sự băn khoăn vớ vẩn của tôi.Tôi hé dần cánh cửa,kétttttttt….Woa,trời ơi.Đây hình như là thư viện nhà hắn,to gấp đôi của trường luôn.Có đến hàng vạn quyển sách ấy chứ,chúng được sắp xếp rất gọn gàng trên giá,không dính chút bụi.Phải chăng có người quét dọn nơi đây thường xuyên?Tôi lần qua từng giá,nhiều thể loại lắm : tiểu thuyết,lý học,y học,….Chúng phải dày tới hơn trăm trang ý.

"Tinh Tú tới chơi hả?"

Tôi giật mình quay lại,a anh Minh..Ảnh làm gì ở đây vậy?Tôi vội chào anh ấy

"Em chào anh!"

“Ít khi có người vào đây lắm,bộ cô không sợ hả?”

“S..sợ gì chứ…Có ai dọa em thì em đấm cho tới sưng mắt mũi luôn.”

“Đáng sợ ghê ^_^..”

Anh ấy cởi mở quá đi.Nói xong câu nào là kèm theo nụ cười theo đó.Người như anh ấy thì nhiều người theo đuổi anh ấy lắm đây.Tôi cười lại,anh ấy cũng cười lại,hai chúng tôi cười với nhau.Cứ cười,cười…khiến không gian lại trở thành yên tĩnh,thấy kỳ kỳ.Tôi phải nói gì đó.

“Sao lại có một thư viện to đùng ở đây vậy anh?”

“Chú tôi…à không…ba của Ân thích đọc sách”

Anh ấy gọi hắn là Ân,nghe thân thiết dễ sợ.Tôi cùng lắm cũng chỉ gọi là Thiện Ân.Hai người này có mối quan hệ gì đặc biệt chăng.Nhưng hắn có vẻ như rất thờ ơ với anh ấy.À không,hắn thờ ơ với tất cả mọi người trong nhà này.Bảo sao không cô đơn,cứ tự cô lập bản thân như vậy.Tôi cũng phải nhờ anh ấy đưa tôi ra chỗ Thiện Ân,hắn không thấy tôi lại ngồi nói này nọ,mệt..

“Vậy hả?À mà…Anh chỉ em đến chỗ của Thiện Ân được không?”

“Ừm..không sao,tôi cũng đang rảnh”.

“Ha,cảm ơn anh”

Anh ấy đi trước,tôi lẽo đẽo theo sau,không đi ngang bằng như ngày hôm trước.Sải bước của anh ấy rộng,khiến tôi thỉnh thoảng cũng phải chạy theo.Suốt dọc hành lang chúng tôi không nói gì,anh ấy dễ cười nhưng lại khó nói.Cứ như đang có gì đó cuốn chặt lấy anh vậy,không thể vô tư mà sống.Tự dưng tôi nhớ lại cái ngày hôm trước,hình như tôi chưa cảm ơn anh ấy.Tôi chạy đến gần

“A!Cảm ơn anh lần trước nhé,vì đã giúp em.Lúc đó định cảm ơn anh mà tự dưng hắn kéo em vào…”

“À,ừm..Không có gì,tôi rất sẵn lòng được giúp đỡ cô.”

Tôi lại cười,cười cho nó lịch sự.Lúc đến được phòng của hắn rồi,tôi quay ra cảm ơn anh ấy lần nữa rồi gõ cửa.Gõ mãi không ai nghe,cửa không khóa,thôi cứ vào vậy.Tôi từ từ vặn tay cầm kéo xuống,cánh cửa dần dần mở ra,tôi rón rén đi vào.Chẳng có ai cả,hắn đâu rồi..Phụt..a cái quái.Ai đó bắn nước vào mặt tôi,tôi quay sang phải.Tên Thiện Ân đang cầm khẩu súng nước nhắm bắn tôi kìa.Mà đây là trong phòng mà..bắn ướt hết đồ thì sao.Tôi chắc chắn sẽ phải dọn.Tôi quát ầm lên.

“Làm cái gì vậy hả…chơi súng nước thì ra ngoài mà chơi”.

“Của cậu này!”

Nói xong hắn ném một khẩu súng nước vào tôi.Lớp 11 rồi mà còn chơi mấy cái trò này sao..mà kệ.Tôi cũng hí hửng bắn thử,dí vào mặt hắn mà bắn cái boom :3.Hắn lau mặt đi và nhìn tôi với ánh mắt…ghê rợn.

“Chạy…”

Tôi cuống cuồng chạy đi.Hắn chạy bám sát tôi kìa.Đây là địa bàn của hắn mà,tôi chẳng khác gì thỏ nhảy hang cọp hết á.Lỡ chạy vào ngõ cụt thì thốn..T^T.Cái quái,bà quản lý đang ở trước mắt tôi kìa.Phải trốn ở đâu đó.Tôi liền trốn sau cái chậu cây.Thế quái nào chậu nó còn to hơn cả người tôi,thật may quá đi =v=..Bỗng tôi nghe tiếng bước chân đến gần,lại gần,lại gần.Tôi nhắm mắt lại và bắn một cái.Phụt….

“A!”

Ủa..cái giọng quen quen.Tôi mở mắt ra…a tên Thiện Ân.Sao hắn nhìn thấy tôi chứ.Chẳng lẽ có camera,tôi ngó nghiêng tứ phía.

“Tránh dưa gặp dừa thế này…>^Ô”

“Hả?Dưa dừa nào?”

“ÂNnnnnnn!!!”

Bỗng có một ông to xác chạy tới rầm rầm.Tôi trố mắt ra nhìn.Ông ý cao-to-đen-hôi…Nhìn thấy tôi liền hỏi

“Có thấy Ân đâu không?”

Tôi lắc đầu mạnh,ông ta chạy đi.Dưa dừa mà hắn nói đây sao Ô^Ô…Hắn ta cộc cái cốp vào đầu tôi,tưởng hắn đi lâu rồi chứ.

“Đau!”

“Phải chiến đấu đi chứ,ông ta là người muốn hại tôi đấy.Làm nhiệm vụ của mình đi”

“L…làm..sao đấu được với ông ta chứ?Ông ta to gấp đôi tôi ý”

“Họp lại là được!”

Tôi nghĩ đến cái cảnh mà mấy con xe kết hợp lại với nhau trong phim siêu nhân ngày xưa tôi xem.Ừm..cũng to phết ý nhỉ.

“Vậy cậu đứng trên người tôi hay tôi đứng trên người cậu?”

“Nói liên thiên cái gì thế?Đi mau”

Hắn cốc cái nữa vào đầu tôi rồi chạy đi.Bộ tôi nói cái gì sai hả?Tôi cũng vội vàng đuổi theo hắn.Đến một ngõ,hắn dừng lại ngó sang xem.Trông cứ như một viên cảnh sát đi làm nhiệm vụ.Mặt nghiêm túc,súng cầm trên tay.Ngầu thật đấy.Liệu lớn lên hắn có định làm cảnh sát không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Yêu Một Người Nữa

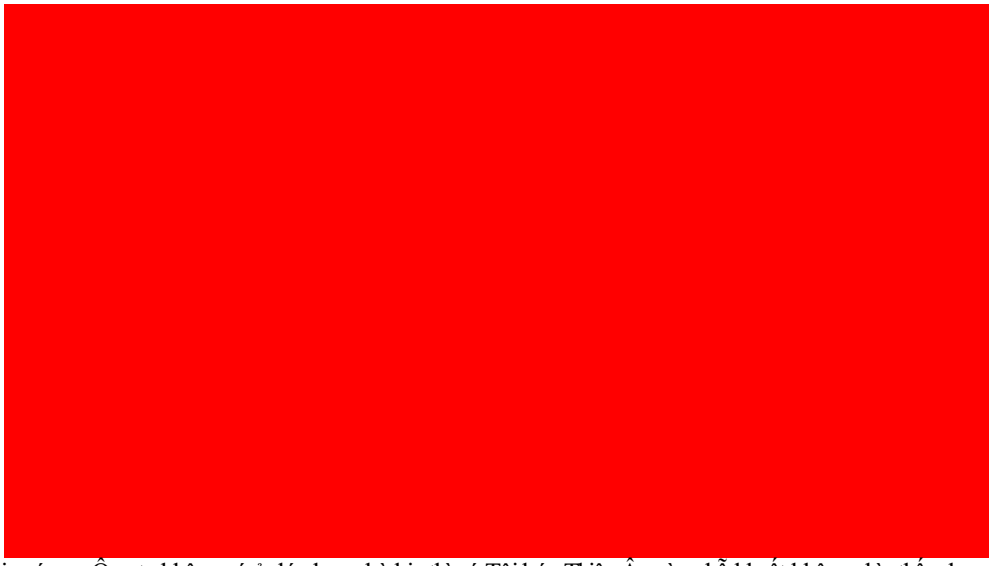

Tôi cũng lại gần hắn rồi ngó qua.Ông ta không có ở đó,nhưng bà kia thì có.Tôi kéo Thiện Ân vào chỗ khuất không nhìn thấy được.

“Sao thế?Bà quản lý có gì à?”

“Bà ta đang tìm tôi hay sao ấy?Đi linh tinh nhiều vậy?”

“A!!Cô trốn buổi học lễ nghi nhá.”

“Học mấy cái đấy rồi tôi vứt đi ý chứ,với cậu thì lễ nghi cái gì?”

“Hmmm…cũng giống tôi có cậu rồi mà vẫn phải học võ,tập thể thao ấy..”

“Hửm?Chẳng lẽ ông kia là…haha..”

Tôi cười đểu hắn.Hắn cũng phải học cái gì đó nhưng không thích.Cuối cùng tôi với hắn cũng hợp cạ với nhau hơn một tý xíu.

“Ânnnnnn…”

Hắn với cả tôi giật mình.Trời ơi,ông ta đúng là huấn luyện viên.Chạy mãi mà không mệt hả..Cả bà kia nữa,đi mãi sao không chán vậy?Gừng càng già càng cay….gyaaaa!!Ông ta chạy qua chỗ chúng tôi,không nhìn thấy rồi.Trông bọn tôi cứ như là vừa thoát chết ấy.Bỗng hắn nói thầm với tôi.

“Ê,đổi đối tượng với nhau đi..”

“Đổi á?”

“Tôi chiến với bà kia,cậu đấu với ông ta.”

“Điên à?Khôn như vịt vậy.”

“Không lo,ông ta có biết cậu đâu.Thế nhé.”

Hắn chạy đi theo đường bà kia.Tôi đứng đờ ra một lúc rồi cũng chạy theo ông kia.Trước khi làm gì cũng phải suy nghĩ cái đã.Thấy ông ta,tôi liền chạy gần rồi gạt chân.Ông ta ngã cái rầm một cái,mặt sàn rung chuyển như là có một hòn thiên thạch rơi xuống.Tôi bắn nước vào ông ta *Phụt*

“Đầu…đầu hàng đi nếu không tôi sẽ bắn đấy.”

“Cái gì đây?”

“T…tôi là vệ sĩ của Thiện Ân,hôm nay ông phải cho hắn nghỉ một ngày.”

“Cái gì?Cô biết Ân ở đâu hả??????”

Ông ta nói rồi đứng dậy.Tôi ngước lên nhìn ông ta,ông ta to gấp bội tôi.Cứ như tôi đang đứng dưới chân núi mà nhìn lên đỉnh.Chạy thôi chứ còn chờ cái gì nữa.A,ông ta đuổi theo kìa,miệng còn nói liên tục.

“Đứng lại..đứng lại!!”

“Ngu gì mà đứngggggggg”

Tôi chạy mãi,chạy mãi.Mà tôi chạy không thấy mệt,quay ra đằng sau xem ông ta đến đâu rồi.Ừm…vẫn thấy ông ta..kèm theo cả đống người hầu đang đuổi tôi nữa kìa.Chắc chắn là do bà kia sai tới

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!Để tôi yên!!!”

Tôi hét vang cả hành lang.Bỗng có ai đó kéo tôi vào một căn phòng,bịt miệng tôi lại.A..ai vậy chứ..mình bị bắt cóc hả ;;^;;….

“Rồi,đi hết rồi đấy!!”

Ơ,nghe giọng quen quen.Người đó bỏ tay ra,tôi quay lại.Anh Minh đang mỉm cười với tôi,ảnh ý vừa cứu tôi sao.

“C..cảm ơn anh.. ÔvÔ..”

“Sao mà lắm người đuổi vậy?”

“….Chuyện dài lắm ạ…”

Tôi nói ề ra chán nản,mệt chết.Chạy được cả nhà hắn rồi còn gì.Tôi ngồi phốc xuống,duỗi chân ra,tay chống đất,mặt cúi gằm xuống,thở dài.

“Làm gì mà cầm cả súng nước thế này…”

“Em đang đi quân sự ấy ^//v//^’”

“Hửm…vui nhỉ?Nhớ lại hồi đó ghê”

“Hồi đó hả?”

Mặt anh ấy tự dưng trầm hẳn đi,anh ấy đang nghĩ về quá khứ hả..Có gì trong đó chăng.Chắc là tuổi thơ của anh ấy.Nếu tôi mà nhớ lại chắc cũng trầm tư như anh ấy.Anh ấy vội đổi sang đề khác.

“À không có gì,cô chơi với Thiện Ân à?”

Tôi gật đầu rồi nhìn ảnh ý chằm chằm.Anh ấy nghĩ là chúng tôi đang chơi trò quân sự hả.Cũng giống nhỉ,nhưng thật ra là đi trốn học ý chứ.Không biết anh ấy có muốn tham gia cùng…

“Anh muốn tham gia không?”

“À thôi,tôi lớn rồi..”

“Em cũng 17 tuổi đầu rồi mà anh..Để chút em xin súng của Thiện Ân”.

“Thôi khỏi mà..^_^…”

Anh ấy cười,tôi lại nhìn anh ấy một lúc rồi quay ngoắt mặt đi,tim đập nhanh.C..cái gì thế này,người tôi nóng ran lên ấy,toát mồ hôi nữa.Bắt đầu cảm thấy bối rối,hiuhiu…

“S..sao vậy?Mặt đỏ lên rồi này!!”

Anh ấy ghé sát mặt vào mặt tôi.A!Người tôi ngày càng nóng hơn rồi đây này,tim đập thủng cả lồng ngực.Đây là…triệu chứng của bệnh yêu mà….@@.....Bỗng cánh cửa mở ra,bước vào là Thiện Ân.Mặt cậu ta thoáng ngạc nhiên rồi bỗng chạy đến chỗ tôi,đẩy anh Minh ra.

“Tránh xa cậu ta ra!!!”

“N…này!!!”

“À..anh xin lỗi.”

Anh Minh trở nên bối rối,lưng khòng xuống.Hắn kéo tôi dậy rồi đá vào chân tôi một cái.

“Ngồi đây làm cái gì vậy?Không đi chiến đi còn làm mấy trò vớ vẩn.”

“Ân..em hiểu nhầm rồi”.

“Không có nhầm lẫn gì hết!!Anh cướp mất họ còn chưa đủ sao???”

Hắn quát lên,anh Minh cũng chẳng nói được gì.Mặt anh ấy buồn đi rồi cúi mặt xuống.Tôi bắt đầu cảm thấy sợ,cái không khí này căng thẳng và ngột ngạt quá.Họ mà hắn nói tới là những ai,chắc chắn mối quan hệ của họ có gì rồi.Tôi cũng cố giải thích.

“H..hiểu nhầm thật mà…”

Hắn quay lại lườm tôi.Ôi cái ánh mắt đó…cái đôi mắt rực lửa như muốn đốt cháy tôi lên vậy.Tay hắn nắm càng ngày càng chặt.Tôi sợ , chẳng nói năng gì nữa.Tôi chưa bao giờ thấy hắn như này cả.Tim tôi giờ như đập thủng lồng ngực rồi song muốn nhảy ra ngoài nữa.Bỗng có tiếng ngoài cửa

“Tôi vừa nghe tiếng hét trong này,vào thử xem!!”

“Chết rồi,trốn vào trong tủ nhanh!!”

Hắn kéo tôi vào trong một cái tủ quần áo trong phòng đó.Tôi om như mực.Hắn đóng sầm cửa vào.

“Anh Minh còn ngoài đó mà!!”

“Kệ anh ta!!!”

Một chút ánh sáng bên ngoài rọi vào trong,tôi nhìn thấy đôi mắt của hắn.Vẫn là một ngọn lửa đỏ rực,cháy mạnh mẽ.Tôi bắt đầu cảm thấy nhói ở cổ tay.Hắn cầm chặt quá,xương tôi như muốn gãy ra vậy.Hắn coi vậy sao mà khỏe thế.Tôi cố kéo tay hắn ra,hắn thấy vậy nên cũng bỏ ra.Trời ơi,tím hết lên rồi này.Đau…

“Hiuhiu……..Ơ_Ơ..chết..”

“Cậu vừa phát ra tiếng gì thế?”

Trời ơi,đó là cái tiếng mà chỉ trong suy nghĩ của tôi mới dám thốt lên.Sao tôi lại nói ra cái từ đấy vậy.Xấu hổ chết,huhu..Tôi vội vàng bật lại

“Làm gì có..”

“Hiuhiu….”

Hắn nhại lại lời nói đó của tôi.Nghe buồn cười chết.Tôi tủm tỉm cười,chắc hắn không nhìn thấy tôi đang cười đâu,xung quanh tối om.Chỉ có sáu cái khe nhỏ,dài.Từ đó tôi có thể thấy anh Minh cùng với đám người kia.Chắc anh ấy đang cố giúp đánh lạc hướng họ.

“Mấy người tìm gì thế?”

“Thiện Ân với con nhỏ người mới!!!”

“Không nói sớm,trong tủ ấy!”

Cái..cái gì vậy..Anh ấy nói cho họ biết chỗ của chúng tôi thẳng thừng.Hẳn anh ấy cũng giận hắn lắm nên định chơi hắn một cú.Tôi quay sang xem mặt hắn như thế nào,hắn đang cười,nhưng là cười khinh.Nhếch miệng lên.Lại là cái điệu cười này,tôi ghét cái điệu cười này.Nhìn hắn bây giờ chẳng tử tế gì,tôi lúc này cũng không dám chắc tin tưởng hắn sẽ bảo vệ hạnh phúc cho Nguyên nếu hắn cứ khinh miệt người ta như bây giờ.Họ đến gần chỗ chúng tôi,cánh cửa tủ mở phăng ra.Ông ta phũ vãi…Hắn giương súng lên và bắn,nhưng đâu chỉ có một mình ông ta đâu,còn cả một đám người hầu đằng sau,chật kín cả phòng.Không có lỗi thoát,vậy là chúng tôi bị bắt.Tôi và hắn bị phạt chạy 10 vòng xung quanh cái sân nhà của hắn.Tôi như chạy trên cả cái sân bay Nội Bài,mệt gần chết.Chân của tôi bước còn không nổi.Tôi chạy khoảng 5 vòng là mém xỉu luôn.Vậy mà hắn chạy tới 10 vòng mà vẫn còn sức cõng tôi.

“Cậu khỏe thật đấy!!”

“Quen rồi!!”

“Xin lỗi nhé..tại tôi mà hôm nay thua mất rồi ;;^;;…”

“Lần nào tôi cũng thua họ mà..”

Không phải lần đầu tiên hắn chơi trò này hả?Vậy ra hắn cũng đã tự tạo ra một trò chơi cho mình để cảm thấy đỡ chán.Nhưng chưa chắc họ đã nghĩ đây là một trò chơi.Họ chỉ làm nhiệm vụ của mình,không rảnh để chơi với hắn.Tôi cảm thấy hắn đang rất cô đơn.Sinh ra tại một căn biệt thự khổng lồ này nhưng phải sống một mình,cô đơn lấn chiếm.Giờ tôi thấy thương hại hắn.Tôi cứ nghĩ nhà giàu phải sung sướng lắm chứ.Liệu tôi có thể làm bạn hắn không nhỉ…

“Lần sau T..Tú sẽ cố gắng!!”

“Gì thế?Xưng hô thân thiết như vậy từ bao giờ thế?”

“Không thích à?”

“Không!”

“Ngốc…_3_”

“Nói gì thế?”

“Đồ ngốc!!!!!! >O<’”

Tôi cầm vai hắn lắc lung tung cả,chả hiểu sao tôi lại làm thế nữa.Có thể là vì tôi cố tỏ ra thân thiết với hắn nhưng hắn lại không hiểu…và tôi cảm thấy xấu hổ….≥^≤..hiuhiu

“Thôi được rồi,muốn xưng thân thiết chứ gì?Hiuhiu?”

“Tôi tên Tú..không có Hiuhiu gì hết!!”

Đã ngại hắn còn làm tôi ngại hơn.Tự dưng lại lỡ miệng thót ra từ đó.Giờ hắn biết bí mật đó của tôi rồi,hắn lại đem ra dọa rồi lại điều kiện này nọ cho xem.Trời ơi!!Cái miệng hại cái thân này.Đáng ghét..đáng ghét…

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: 1 + 1 = 3

- Chợt nhận ra mình không phải là khán giả-

Vừa ốm dậy mà chân lại còn liệt hoàn toàn…Huhu..5 vòng quanh cái sân Nội Bài.Mau đi đến lớp nhanh tôi còn ngồi nào.Bây giờ mà có ai chở đi thì tốt biết mấy ;;^;;…Bỗng ai đó lao xe tới chỗ tôi và Nguyên đang đi

"Đi không Thảo Nguyên?"

A là hắn.Nhưng hôm này không phải là ô tô hay cái xe máy của hắn mà là cái xe bò điên – đạp điện gì đấy..Hắn mới mua hả?Hay mua lâu rồi bây giờ mới lôi ra…Mà ông trời ơi,tôi cầu ai chở tôi chứ có phải đến chỗ tôi để đón người khác đâu…Why???Why??? ;;^;;…Nguyên lại núp sau lưng tôi,sao nhỏ vẫn còn sợ vậy.Mạnh dạn lên cái coi.Tôi giục Nguyên và đẩy Nguyên vào hắn.Đẩy được một tý lại chạy vào,đến khổ.

"Đi đi Nguyên,nhanh coi…"

"Thiện Ân lai Tú này..Tú đang bị đau chân lắm!!...."

"Kéo Nguyên vào đi,khổ.Vệ sĩ của Thiện Ân khỏe lắm mà Nguyên.."

Hắn nhìn tôi một lúc rồi kéo Nguyên lên xe chạy đi mất.Nhanh dữ dội.Tôi đi từ từ đến lớp nhưng vẫn kịp.May ghê.Ngồi xuống một cái nhẹ cả người.Cơ mà hai người họ vẫn chưa đến,chắc lại đi đâu chơi rồi…Đầu óc tôi bắt đầu suy nghĩ linh tinh…Nhỡ hắn…oh no ;;^;;Tôi cuống cuồng hỏi mọi người xung quanh xem có thấy Nguyên đâu không nhưng ai cũng lắc đầu.Đang chán nản,thì một nhóm nữ sau lưng tôi bàn tán về cái gì đó,chỉ chỉ xuống sân trường.

"Trời ơi,họ thích nhau thật rồi sao?Một cặp trời sinh ≥v≤!!!"

Họ hét toáng lên sung sướng.Tôi cũng quay xuống sân xem,a hai người họ kia rồi.Họ đang đi cùng nhau,tay hắn cầm tay Nguyên.Nhìn hai người đó mà như kiểu có ánh sáng phát ra,thật tỏa sáng…Mất Nguyên thật rồi.Tôi lẽo đẽo về chỗ ngồi.Gục xuống bàn.

"Tú Hoàng Tử mất Nguyên Công Chúa rồi nhỉ?"

"Ừ…."

…Ủa ai thế?Tôi ngẩng mặt lên nhìn.Thì ra là bạn nữ cùng lớp với tôi,bạn ấy hay gọi tôi với Nguyên như thế lắm – Tú Hoàng Tử và Nguyên Công Chúa.Bạn ấy vỗ vai tôi rồi đi.

"Cố lên nhé…"

Một người hiểu tôi?Tôi cũng đau…nhưng không đau bằng những lần trước.Hay là tôi đã chuẩn bị trước tinh thần cho việc này hoặc cái cảm giác của tôi hôm qua với anh Minh đã lấn chiếm nỗi đau này nhiều hơn..Họ bước vào lớp,ai cũng trầm trồ nhìn.Nhưng tôi không muốn nhìn họ,lại gục mặt xuống.Thà nhìn thấy cái bóng đen còn hơn…là nhìn họ hạnh phúc???Ấy không,phải mừng cho họ.Ngẩng mặt lên,cười giả tạo,hỏi cho có chuyện thôi.

"Nguyên đi vui chứ?"

"Đi cùng tôi sao không vui?"

Hắn chen ngang,bực rồi đấy.Nhưng Nguyên không trả lời,mặt Nguyên đỏ ửng lên.Vậy là Nguyên vui rồi…Nguyên vui,là mình cũng vui.Tôi tự an ủi bản thân mình,bởi không ai hiểu được tâm trạng tôi lúc này.Ngồi học mà bao nhiêu ánh mắt cứ nhắm thẳng vào bàn của tôi.Tuy tôi không liên quan,nhưng cứ thấy bị mất tự do,không tập trung được.Ra chơi thì hắn rủ Nguyên đi này đi nọ,tôi cũng phải theo vì tôi là osin của hắn.Tôi đang làm nhiệm vụ của mình nhưng tôi cảm thấy mình đang làm kẻ phá đám họ thì đúng hơn.Tôi cố giữ khoảng cách với họ.Cảm thấy bị bỏ rơi,hiuhiu…Bao nhiêu việc đó cũng đủ khiến tâm trạng tôi cả ngày hôm nay bí xị,động đến tôi là tôi gắt lên ngay…Nhưng chưa hết,Nguyên đến nhà hắn chơi,tôi với Nguyên lúc này cứ như ngày càng xa dần nhau.Hai chúng tôi khác tầng lớp rồi,Nguyên là vợ của một công tử..còn tôi chỉ là một người hầu.Nguyên muốn giúp….nhưng dĩ nhiên là không thể.Để họ một mình,tôi đi dọc suốt hành lang lần nữa.Tôi có gặp anh Minh,nhưng anh ấy chỉ lướt qua…Tôi cảm thấy buồn nhiều hơn.Cả ngày hôm nay,cuộc sống đang đè bao nhiêu nỗi buồn lên tôi.Kéo tôi ra khỏi những người tôi yêu,tôi muốn khóc…muốn khóc.Đi qua căn phòng của chị hắn,tôi muốn vào.Muốn nhìn lại ánh mắt hiền hậu của chị ấy,rồi khóc thật nhiều…thật nhiều mà không ai có thể biết.Mở cánh cửa phòng ra…tim tôi như muốn ngừng đập.Thấy anh Minh đang ôm tấm hình của chị ấy rồi tựa đầu vào đó.Cổ họng tôi nghẹn lại rồi…

"X…xin lỗi…."

Tôi chạy thật nhanh đi,cần một cái tủ..một cái tủ…Phải thật nhanh lên,không thể kìm được nữa rồi.Nước trong mắt tôi như muốn ào ra nhưng bị tâm trí tôi như một con đập ngăn lại.Cái tủ ngày hôm qua,tôi chui vào đó…Rồi "tức nước vỡ bờ"…hai con sông lăn dài trên má tôi.Huhu……Tôi cứ khóc,khóc mãi,khóc trong sự cô đơn và tuyệt vọng..rồi ngủ thiếp đi không hay.Tỉnh dậy,tôi thấy mình không ở trong tủ nữa mà lăn ra ngoài rồi.Tôi lúi húi cố đứng dậy,rút điện thoại ra…C..cái gì?Muộn thế này rồi sao – 22h30.Tôi chạy nhanh ra ngoài đến phòng hắn.Vừa mở được cái cửa ra thì tiếng hét thất thanh.

"Này!!!!!!!!!"

Hắn đứng trước mặt tôi vẻ mặt hầm hừ.Tỉnh cả ngủ…Nhưng hắn không phải là người nên tức giận..phải là tôi mới đúng.Tôi là người bị hắn làm cho khổ sở,hắn không phải là nạn nhân.Giờ này Nguyên cũng về rồi,cần gì lo cho ai nữa…

"Nãy giờ đi đâu thế?"

“Ngủ quên!”

“Hửm..mắt sưng húp lên rồi kìa,khóc à?”

“Không…”

Hắn nói tôi mới để ý..Mắt tôi hình như cũng hơi đau và cay cay.Khóc đau khổ như vậy thì sao mắt nó không như này.Tôi cố dụi mắt..dụi cho đến khi nghĩ mình tỉnh ngủ và..tôi không bao giờ có thể.

“Vậy là Nguyên đã là của Thiện Ân ta đây rồi =v=”

“Tôi về nhà đây!”

Tôi tỏ vẻ không quan tâm đến hắn,bởi nếu quan tâm tôi có thể cầm búa đập nát cái vẻ mặt hạnh phúc của hắn ra mất.Tôi đi thay quần áo rồi lấy cặp sách đi về.

“Ê tôi lai về cho!!”

“Lai bằng con bò điên của cậu cơ..”

“Không,chỉ có Nguyên mới được ngồi lên yên sau…để tôi chở về bằng xe máy..”

“À thôi khỏi…”

Tôi thà đi bộ từ nhà hắn về nhà tôi chứ không để hắn lai tôi bằng cái xe kinh khủng đó.Để hắn lai bằng thứ đó chắc không sớm thì muộn tôi cũng sẽ vào bệnh viện…Tôi cứ đi..đi mãi…đi từ nhà hắn về nhà tôi…Hệ thần kinh của tôi không chú trọng việc điều khiển đôi chân của tôi bước đi mà nó đang nghĩ về một thứ khác.Một thứ đã làm thay đổi con người tôi,gánh nặng cuộc sống đang đè lên tôi – Tôi,mãi là người thứ ba –.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cô Chủ Về

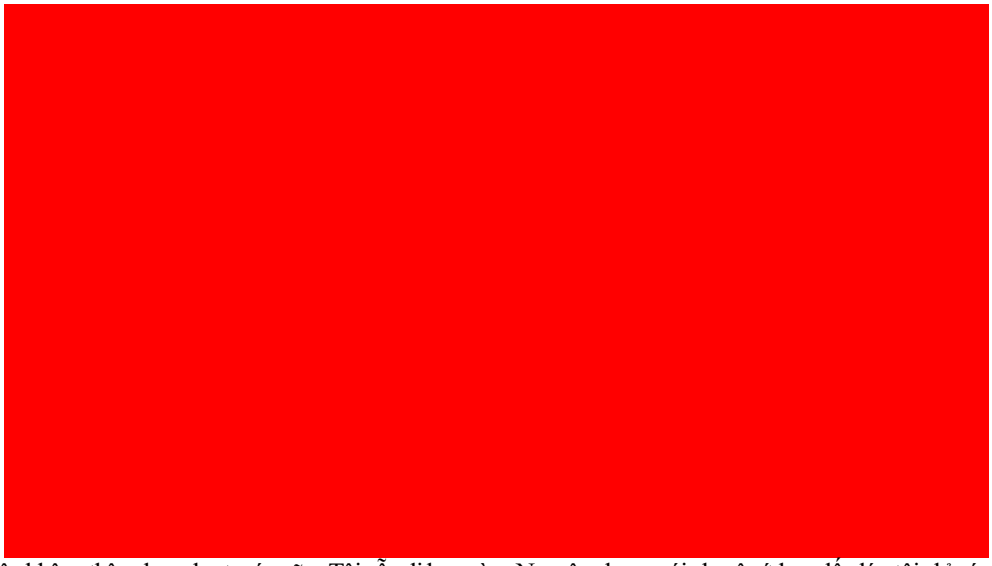

Kể từ đó,tôi với Nguyên không thân nhau như trước nữa. Tôi vẫn đi học cùng Nguyên nhưng nói chuyện ít hơn,đến lớp tôi chỉ có cắm mặt xuống mà học và học.Hai người họ..tôi mặc kệ.Hắn và tôi cũng xa nhau hơn,không hay cãi nhau và tôi xưng với hắn theo tầng lớp “Cậu chủ - tôi”.Dần dần tôi cũng quen với việc làm osin của hắn,cuộc sống của tôi đã ổn định dần.Mong là nó không trấn động như tháng vừa qua.Chỉ còn hai tháng nữa thôi,cố lên tôi ơi….Tôi và anh ấy cũng đã chạm mặt nhau nhiều lần,nhưng tôi không nhìn,chỉ cúi mặt xuống mà lướt qua.Yêu đơn phương…sự mạnh mẽ của tôi tăng lên gấp vạn lần rồi…nhưng đau lắm.Tôi cũng được huấn luyện viên của nhà hắn tập võ cho,để phù hợp với việc làm vệ sĩ của hắn.Nhưng tôi lại thường xuyên trốn các buổi học lễ nghi,đây là điều duy nhất..mà tôi không thay đổi.

Hôm nay cũng như bao ngày khác,đi học về là tôi phải đến nhà hắn,thay bộ hầu rồi lẽo đẽo theo phục vụ hắn.Nhưng hôm nay cũng có lạ,mặt hắn nhăn nhó lại,thở dài liên tục.Trông chán đời…Đi qua đi lại trong cái phòng mà không chán,rồi lại đập cái bàn,lăn lăn trên giường.Có chuyện gì xảy ra với hắn

sao,hay là chuyện giữa hắn và Nguyên..

"Ê,nói tôi biết tại sao đi!!"

"Có vấn đề gì sao,thưa cậu chủ?"

"Tại sao Nguyên không muốn hôn tôi cơ chứ?Cậu là bạn thân của cô ấy nên hãy giải thích đi."

Nguyên không muốn hôn hắn sao?Chắc chắn không phải như hắn nói,không phải Nguyên không muốn mà là Nguyên ngại.Cũng có thể do Nguyên không muốn vì Nguyên ngại.Hơ…rắc rối ghê.Tính Nguyên vẫn như vậy mà,nhút nhát…

"…"

"Yêu nhau một tháng rồi cơ mà!!!"

"Thưa cậu chủ,tháng đầu tiên chưa đến giai đoạn hôn,tháng đầu tiên là tìm hiểu về đối phương.."

"Yêu đại luôn đi còn bày đặt giai đoạn!!"

Tên ngốc,tên ngốc,tên đại ngốc.Tại sao hắn vẫn chưa biết được tính cách của Nguyên chứ?Bộ hắn không để ý và quan tâm tới Nguyên hay sao..Hắn,cần tôi chỉ dạy.Hắn,còn ngây thơ lắm…

"Không thể tìm hiểu họ,là không thể tiến tới và nếu không thể tiến tới,tình yêu cứ rạn nứt dần,thưa cậu chủ."

"Vậy..phải làm sao?"

"Nguyên dễ thương và tốt bụng nhưng lại rất nhút nhát…Tính nhút nhát của cậu ấy..chính là câu trả lời,thưa cậu chủ."

"Nhát gan hả…:|"

"Có thể khi hôn xong là bạn ấy không nhìn mặt cậu nữa đâu!"

"Hơ…chết thật…Nhưng tôi nhìn thấy đôi môi nhỏ nhắn xinh xắn của cô ấy là chỉ muốn chạm vào đó..."

"Hãy kiềm chế,thưa cậu chủ!"

"Không kiềm chế được…Bao giờ thì mới được hôn cô ấy?"

"Khi Nguyên chủ động hoặc trong tình thế hai cặp mắt song song,thưa cậu chủ."

"Hai cặp mắt song song là như này hả?"

Hắn lại gần tôi rồi nhấc cằm tôi lên,dí sát mặt vào.Nhưng tôi cũng chẳng rung động gì,bây giờ tôi cũng chỉ hoạt động như một cái máy.Và dĩ nhiên tôi sẽ nói "Vâng,thưa cậu chủ".Hắn bỏ ra và làm vẻ tỏ ra hiểu.Chống tay vào bàn và quay sang chỗ tôi,miệng hắn mấp máy định nói gì đó với tôi..nhưng khó nói.

"N…nấu tôi gói mì.."

"Vâng,thưa cậu chủ."

Tôi ra ngoài,mặt tỏ ra bình thường nhưng trong lòng tôi vẫn đang rất tò mò.Liệu đó có phải là điều hắn muốn nói với tôi..Thưa cậu chủ,skill suy đoán cảm xúc của người khác của tôi ở level rất cao rồi.Tôi đi qua phòng khách,thấy một người dáng cao và nhỏ,bịt khẩu trang,đeo kính kín mít,lén la lén lút.Tôi lại gần.

"Thưa quý khách tìm ai ạ?"

Người đó giật mình rồi bịt miệng tôi lại lôi đi chỗ khác,lôi vào phòng tắm.Người lạ…mà sao quen đường vậy.Đến tôi làm một tháng rồi mà vẫn không nhớ được.Đây là người nhà hay là người quen của tên Thiện Ân? Người đó bỏ khẩu trang và kính ra,tóc dài xoăn đen xõa xuống.Woa..một cô gái thật xinh đẹp nhưng trông quen lắm…Tôi nhìn kỹ vào đôi mắt,đôi mắt hiền hậu..chính nó.Đôi mắt hiền hậu của chị ấy – chị Thiện Ân.Tôi hét toáng lên.

"Aaaaa!!"

"Shhhhhh…"

"Chị về…ý nhầm…cô chủ về lúc nào vậy?Sao không báo cho cậu chủ?"

"Chị muốn nó ngạc nhiên chút..há há ^_^..nhưng giờ phải tắm đã,em lấy cho chị quần áo ở phòng chị nhé!"

“..Phòng cô chủ…?”

“Không biết à?Mà hình như em mới mới?”

“V..vâng..”

“Hmmm..mẹ thuê bao giờ vậy ta..mà thôi,phòng chị ở cuối hành lang này này..”

“Vâng..”

Tôi chạy đi,trời ơi số tôi bắt đầu thấy vui rồi nè.Được nói chuyện với hotgirl cao tuổi hơn mình =v=…Nhưng chị ấy hiền thật,không xưng “Tôi-cô” mà xưng “chị-em”…Đâu như hắn,lạnh lùng ghét chết..Tôi mở cửa của căn phòng chị ấy,một mùi thơm tỏa ra,giống mùi của phòng treo bức tranh của chị ấy.Tôi mở tủ quần áo…trời ơi…toàn đồ sang…chói mắt vãi…>_<..Thấy bộ nào cũng đẹp nhưng không biết chị ấy thích bộ nào.Bỗng tôi thấy cái váy mà chị ấy mặc để chụp bức ảnh kia,váy này..cũng được nhỉ..Tôi đóng tủ vào và chạy ra ngoài.Ô anh Minh chuẩn bị mở cửa phòng tắm kìa,chị Thiện Ân đang ở trong đấy.Tôi chạy đến ngăn anh ấy lại

“Anh Minh đừng vào..để em vào trước..”

Tôi mở cửa nhanh rồi đóng vào cũng thật nhanh.Và một phút thoáng qua,tôi vừa nói một câu với anh ấy,không phải câu đầu tiên…nhưng tôi thấy nó thật quý…Phòng tắm giờ đây đầy khói,như một nơi tắm tiên.Tắm tiên..cũng đúng..bởi có một cô tiên sắp bước ra.Chà..da chị ấy thật là trắng,chị ấy bước ra trong làn khói.Tôi xấu hổ nhắm mắt lại rồi giơ tay đưa ra bộ váy.Chị ấy cũng là con gái mà…nhưng mà tôi thấy ngại lắm.Tú..Hoàng..Tử…thấy ngại lắm…ahihi ≥v≤..Chiếc váy rời khỏi tay tôi,tay tôi nhẹ đi.Được vài phút thì tôi mở mắt ra…Mở ra…và không bao giờ nhắm lại nữa..mắt tôi tròn xoe ra nhìn,đẹp quá.

“Lâu không mặc bộ này…vậy mà vẫn vừa nhỉ?”

“Đ…đẹp lắm cô chủ!!”

“Được rồi,phòng Thiện Ân thẳng tiến!!”

“Chị ấy mở tung cửa ra và cầm tay tôi chạy đi.Đến trước cửa phòng hắn,tôi mở cửa ra,trước giờ tôi không có thèm gõ cửa..:))))…Hắn đi đến chỗ tôi,lại là cái mặt nhăn như khỉ ăn gừng đó..

“Sao lâu quá v….Á!! ÒaÓ!!!”

Chị ấy nhảy bổ vào người hắn,má chị ấy cọ vào má hắn,chân quặp vào người hắn.Trông như mèo vờn chuột.Hắn dẫy dụa nhưng không thoát được.Mắt hắn nhắm chặt lại nhưng tôi vẫn thấy được sự ngạc nhiên của hắn.

“Lâu không gặp Thiện Ân nhớ quá đi,tym tym <3!!Em trai cưng của chị!!”

“Bỏ em raaaaaaaaaaaaaa!!!!”

Hai người họ vật lội với nhau một lúc rồi thôi.Hắn yếu hơn cả chị ấy kìa,ngoi mãi không thoát khỏi được bàn tay của chị ấy,thật tội nhỗi.Tôi đứng ngoài rồi cười mỉm. – Cuộc gặp gỡ lâu ngày của chị em Thiện Ân -.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tính Cách Khác Ảnh

Hai người bình tĩnh lại.Chị ấy thì ngồi nhảy nhảy trên giường của Thiện Ân,hắn thì đứng khoanh tay lại,trông giống như một người anh đang dạy bảo em gái mình.Nhưng làm gì phải,ngược lại mà.

"Chị về đây làm gì?"

"Về chơi với em chút mà…sắp sinh nhật em còn gì..Hí hí"

Đúng là nhìn hình thì không thể đoán ra được tính cách của con người.Tưởng chị ấy hiền hiền dịu dàng mà lại nhí nhảnh và nhây nhây thế này.Hai chị em nhà Thiện Ân…khác nhau hoàn toàn.Bỗng hắn quay phắt sang tôi.

"Đi nấu mì đi!Nhìn gì nữa…!!"

"A!Vâng…"

Tôi lúng túng trả lời.Chị ấy nhìn Thiện Ân rồi lăn ra giường,ngáp dài một cái.

"Thôi chị không ăn đâu,nghỉ chút đây…"

"Có ai mời chị ăn đâu..mà nghỉ thì nghỉ ở phòng chị ấy >O

Hắn hét lên.Chị em họ thân nhau ghê.Tôi ra khỏi phòng,hắn cũng ra theo nhưng đóng cửa thì nhè nhẹ,không gây tiếng động gì.Tôi quay lại nhìn hắn một lúc.

"Nhìn cái gì mà nhìn!!"

"Xin lỗi thưa cậu chủ!!"

Hắn thật ra rất quan tâm chị của mình.Yêu nhau lắm,cắn nhau đau sao…Hmmm..giống như tôi và Nguyên.Tôi đi thẳng đến phòng bếp,cho mì vào nồi rồi nấu…Hắn ngồi ngoài bàn ăn,rung chân chống cằm đợi.Sướng nhỉ…Nguyên được làm dâu nhà này mình cũng thấy vui..chỉ là "cũng" thôi.Nhưng mà không hiểu sao nãy giờ tôi cứ nhắc đến Nguyên.Nhớ Nguyên rồi,cuộc sống thiếu Nguyên thì chưa được ổn định cho lắm.Mai phải kiếm thật nhiều chuyện để nói với Nguyên mới được :).Tôi bưng bát mì trứng ra,món mì độc nhất vô nhị của tôi,món mà hắn thích.Hắn hút mì sột soạt,trông ngon đến lạ.Nhưng dạo này hắn ăn mì nhiều quá,mặt hắn đầy mụn rồi.Chắc chút phải mua ít Dr.Thanh..ahaha.Tôi đứng nhìn hắn ăn,tôi thích nhìn hắn ăn.Sao mà cảm thấy bát mì của mình được đền đáp,được ai đó thích thú.Bỗng hắn đứng phắt dậy,chạy tít vào nhà bếp,nghẹn hả…Ông huấn luyện viên chui từ đâu ra đứng ngay cạnh tôi,mặt nghiêm túc chỉ ngón cái ra đằng sau.

"Đến giờ rồi =^=…"

"Vâng.."

Ah..hắn tỉnh thật đấy,nghe thấy bước chân của thầy là chạy phắt đi ngay.Sao hắn không thích thể thao,con trai phải thể thao một tý mới ngầu..chẹp chẹp.Tôi ra ngoài sân cầm gậy múa vài động tác cơ bản. Mệt… ahuhu..nhưng tôi đã có thể một mình đánh lại thầy.Kết thúc động tác,tôi nghe có tiếng vỗ tay đằng sau.Chị Thiện Ân đã đứng đó mỉm cười từ bao giờ rồi.

"Hay lắm…"

"C..cô chủ dậy từ bao giờ vậy…?"

"Sư phụ!!!"

Chị ấy không trả lời tôi mà dang hai tay ra chạy tới thầy.Thầy cũng dang hai tay ra đón lấy chị ấy.Chị ấy nhảy lên,quặp chân vào người thầy giống như từng làm với Thiện Ân.Đây là cách bày tỏ tình cảm,niềm nhớ nhung của chị ấy sao?Nhí nhảnh thật.Mặt thầy thì trông hạnh phúc thôi rồi…bình thường nghiêm túc mà…Ô^Ô..

"Đệ tử về từ bao giờ vậy…?? -^v^-"

"Đệ tử mới về..ahihi.Mà đệ tử mới của sư phụ hả?"

"Ừ…nó đánh cũng giỏi lắm!"

"Này sư muội..tỉ thí trận không?"

“S..sư muội?”

Chị ấy quay sang tôi.”Tỉ thí”’Sư muội’….??Ah,cuồng kiếm hiệp hả?Thế quái nào..“Không là sư muội thì sao?Bỏ gậy xuống đấu tay đôi nào..”

“Ah vâng!!”

Hai chúng tôi để tư thế chuẩn bị.Trong lòng tôi cứ lo sợ,hồi hộp chết.Ahuhu….người hầu lại đi đánh nhau với cô chủ thế này…

“Tú coi như sư tỷ là kẻ thù đi,không được nhường!!”

Thầy đứng đó khoanh tay nói.Tôi nhìn thầy,lòng dạ bắt đầu chắc chắn,sự quyết tâm của tôi ngày một dâng cao.Chân tay tôi bắt đầu chắc chắn nhưng sự quyết tâm đó chưa lấn áp được hết,còn một chút lo lắng..Cảm giác đây là một đối thủ mạnh…hiuhiu.Mắt của chị ấy bây giờ đầy lòng nhiệt huyết,tràn đầy hơn cả tôi.Miệng chị ấy cười,cười...Chị ấy đủ mạnh để cười...Được rồi,chiến thôi.Tôi bắt đầu trước,hoạt động hết công sức,nhanh hết mức nhưng mọi đòn của tôi chị ấy đều đỡ được.Kết quả bị chị ấy gạt chân ngã rầm một cái…Ahuhu..

“Em không nên dùng tay nhiều như vậy.Nên kết hợp cả chân nữa!!”

“V..vâng…!”

Tôi đứng dậy..thua rồi…Phải mạnh mẽ hơn mới được,cái thứ tình yêu vô vị của mình dành cho họ…vẫn khiến mình chưa đủ mạnh mẽ sao…Vô ích thật.Bỗng chị ấy khoác vai tôi kéo đi,tôi còn chưa tập xong mà..

“Cô chủ…”

“Mệt rồi đi ăn kem với chị đi…”

Chị ấy đi bằng cửa chính,mở ra một cái.Một dàn người hầu xếp hai hàng chào đón,giống như hắn.Chị ấy thoáng bất ngờ nhưng rồi lại mỉm cười.

“Tin này lan nhanh thật đấy…”

Cô chủ bước vào cửa,vẫy tay chào,mặt tươi cười.Giống như một người mẫu đang chào những người hâm mộ của mình.Mấy cô hầu nhìn chị với một ánh mắt ngưỡng mộ,sáng rọi…Họ không phải giống như nữa,mà là thật ngưỡng mộ chị ấy…Chị ấy tỏa sáng.Hắn đứng đó xỏ tay vào túi nhìn,chắc chắn hắn đã báo với bà quản lý rồi.Tôi lỡ nhìn sang bên phải,anh Minh đứng đó.Mắt kính của anh bị ánh sáng hắt vào,tôi không nhìn được mắt anh ấy…nhưng lại có thể nhìn thấy nụ cười đó.Người anh ấy yêu...về rồi.Tôi lại cúi gằm mặt xuống,cười giả tạo.Chị ấy đứng nói chuyện với bà quản lý một chút thì một đống người hầu túm tụm lại.Chị ấy được nhiều người yêu quý thật đấy.Hôm nay chị ấy về,không khí trong tòa lâu đài này không u ám như trước,bây giờ tràn ngập tiếng cười,tỏa sáng hẳn lên.Chị ấy là ông…ý nhầm..cô tiên mặt trời,soi sáng cả cái tòa lâu đài u ám này.Khoảng 15’ sau,đống người hầu mới tan đi,chị ấy vẫy tôi vào.

“Để em phải đợi..tại cậu chủ ác mồm ác miệng ý”’

“Ác ác cái con khỉ.Em đang giữ chữ tín dùm chị đấy ÒAÓ”

“Không cần không cần..lêu lêu..”

Chị ấy khoác vai tôi kéo đi rồi quay lại làm mặt biểu cảm “akanbe” với hắn.Nhưng chị ấy đang kéo tôi vào phòng bếp,kem trong bếp hả…Không có,lần trước hắn bị viêm họng nên bà quản lý không cho mua nữa rồi.Chị ấy mở phắt cái cánh tủ ra,gió hắt qua…Ngầu..*mắt long lanh*.Thay đổi biểu cảm ngay tức khắc,mặt chị ấy méo xẹo đi.

“K..kem đâu!!!!”

“Để tôi ra ngoài mua,thưa cô chủ Ó^Ò…”

“Được lắm…ra ngoài ăn cho đã!!Đi ăn quán đê!!”

“…Cô chủ…đầu bếp đang nấu nhiều món,xin cô chủ hãy ở nhà…”

Không nói gì cả,chị ấy kéo tôi đi.Chân tôi còn không chạy..cứ thế bị chị ấy kéo,giày của mình..;;^;;..Kéo tôi qua hành lang vào gara,bỗng chị ấy dừng lại khiến tôi đâm phải chị ấy.Tôi ngẩng mặt lên nhìn,anh Minh…đang đứng đó.Thịch…woa..cảm thấy bị tổn thương biết chừng nào.Thình thịch….hai người họ chạy đến với nhau,ôm rồi môi chạm môi.Shock.....Đừng có làm vậy trước mặt tôi…Ahuhu...Không nhìn nữa..không nhìn nữa…Mắt tôi đây đã có một hàng nước...mờ cả khung cảnh hai người họ.Cũng tốt…những giọt nước mắt yếu đuối…lại giảm đi sự tổn thương của tôi.Thật trớ trêu…

“Lâu không gặp anh!!”

“Cô chủ đã về.”

“Cô chủ gì chứ….gọi em là được rồi…”

Chị ấy vỗ vai anh Minh bộp bộp-hự hự rồi chạy đi.Tôi phải đuổi theo,đi qua anh ấy,tốc độ chạy của tôi giảm đi…tôi cúi nhẹ đầu xuống rồi chuyển tốc

độ nhanh hơn.Hạnh phúc…hiuhiu =v=…Ah con nhỏ ngốc,đừng có thân quá như vậy..càng thêm đau thôi..quên mất..Tôi bất giác gõ mạnh vào đầu mình…cho đáng đời ;;^;;…Chạy đuổi kịp chị ấy thì đã đến trước gara xe,chiếc cửa từ từ được kéo lên.Xe nhà hắn đầy đủ trong đó cả.Chị ấy nhìn qua một lượt,rồi ánh mắt hiền hậu đó dừng lại ở con xe bò điên của hắn.Xe đó…thì không được đâu.

"Thằng này sắm cái xe này từ bao giờ thế?"

"Cô chủ..xe này không được.."

"Sao không được chứ…^_^"

Chị ấy rút chìa khóa ra…lấy ở đâu vậy Ô^Ô…Trèo lên,cạch cạch…lùi xuống…phóng ra ngoài sân..thật chuyên nghiệp…Chết rồi,hắn nổi cáu lên cho xem…Sao đây..sao đây…sao ngăn được chị ấy đây..

"Lên xe đi…ahihi…"

Tôi chần chừ đứng nhìn,không..tôi sẽ không lên…nhưng…

"Cô chủ…đi bằng xe ô tô được không?"

"Hóng gió không phải mát hơn sao?"

..Tên Thiện Ân đáng ghét kia..xuống đây đi >_<…Rầm rầm…Tòa lâu đài nhà hắn có tiếng gì đó…chuyện gì vậy?Cánh cửa chính mở tung ra…một tiếng thét thất thanh gọi tên người..

"Chị Mỹ Anhhhhhhhhhhhhhhh……..."

Woa…hắn nhanh quá…hắn nghe được mình gọi hả?Chắc không,hắn nghe được cái xe chỉ riêng hai người mới được chạm vào gọi mới đúng…Nguyện giữ mãi báu vật…Hắn chạy tới mặt hầm hừ,giật lại cái xe.

"Chị không được đi bằng xe này,đi bằng xe khác đi!!"

"Hả?Sao chứ…?"

"Không được là không được!!"

Hắn nhảy lên xe và chạy đi mất. Lại đưa Nguyên đi chơi chứ gì?Xí…Mặt chị Thiện Ân đờ ra,không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả…Chị ấy mà biết thì không biết sẽ như thế nào. Chị ấy quay ra chỗ tôi,tôi nghĩ nên thuyết phục chị ấy ăn ở nhà.Lâu mới về nhà thì nên có một bữa-cơm-gia-đình…Nhưng hắn đâu có ở nhà,chị ấy sẽ phải ngồi ăn một mình mất.Ăn một mình..thì buồn lắm nhỉ…Thương ghia..hiuhiu…

"Cô chủ để tôi gọi cho tài xế…"

"Ừ..cũng được…chán ghia..hix"

"Hiuhiu…^v^.."

Ngay sau khi tôi gọi,tài xế đến ngay tức khắc.Trong điện thoại tôi có nhắc tới cô chủ..chứ nếu không thì ổng ấy lề mề lắm.Thoáng nhìn qua người tôi,chậc…tôi chưa thay bộ hầu này ra nữa.Chưa kịp xin phép chị ấy đi thì bị kéo luôn vào ô tô rồi phóng đi mất…

"Ahuhu…..;;^;;"

"Phải chăng cái xe đó có gì đặc biệt?"

Chị Thiện Ân cắn móng tay mặt trầm tư suy nghĩ.Chị ấy tò mò rồi…hiuhiu.Song đi hỏi mình thì mình phải trả lời sao cho vừa lòng hắn Ộ^Ộ…Tên đáng ghét suốt ngày vác họa vào người tôi mình thôi..

"Dạo này cậu chủ không đi xe ô tô nữa mà đi cái xe đó!!"

"Hừm…Có phúc mà không hưởng à?Đi ô tô không thích thì thôi…"

Chị cũng thích đi con bò điên của hắn còn gì -_-…Nhưng cũng phải nói,đi xe ô tô ngột ngạt khó chịu.Nhà hắn ta giàu thì sao không mua xe mu trần đi cho oách…Cứ để sang làm chi,rõ khổ Ò^Ó.

"Nhưng cái xe đó có gì đặc biệt sao…hmmmm"

Chị ấy lại tỏ ra trầm ngâm như một thám tử.Tự dưng chị ấy quay phắt sang tôi.Chết,thôi xong…Giả vờ như mình không biết gì đi..giả vờ như mình không biết gì đi…Chị ấy dí sát mặt vào tôi,woa…

"Em…"

“Em không có biết gì hết!!! ><”

“Hơ?À há!!”

Ôi…cái…định…Sao tôi lại nói ra bằng cái biểu cảm đấy chứ,chết lộ mất thôi.Làm sao..làm sao…Không không bình tĩnh nào.Bình thường tôi kiên quyết lắm mà sao hôm nay như thế này.Có gì mà phải sợ hắn,lộ ra thì thôi,cho chừa.Tôi im lặng không nói gì nữa.Chị Thiện Ân thấy vậy nên cũng thôi,nhưng chắc chắn là chị ấy biết gì đó rồi.Vẻ mặt chị ấy rất thông minh mà.Rột rột…chậc đói quá rồi.Hình như bụng tôi kêu hơi to ≥^≤…

“Em đói rồi hả?Chị cũng vậy…Đi đâu ăn sushi,takoyaki hay dorayaki đi!!”

“Dạ…?”

“Chết quên đang ở Việt Nam…lâu không về quên hết đặc sản đường phố Việt Nam rồi!!Hmm..”

“Dạ…hồ lô nướng,bánh trứng cút nướng,ngô xào,bánh gối…nhiều lắm chị…à cô chủ ạ!!”

“Hồ lô nướng với bắp xào nghe ngon đấy!!Bác tài chở đi đi!!”

“Dạ…Có nhà hàng nào làm mấy món đấy đâu ạ..”

Ông tài xế tỏ ra băn khoăn.Ông ý chỉ để ý mấy nhà hàng 3,5 sao sáng rực chứ có để ý gì mấy cái quán nhỏ ven đường.Tiếc thật đấy,lão thiếu hiểu biết.Nên tìm hiểu chút về cuộc sống này đi.

“Hả?Bác cũng không biết hả?Giờ tính sao?Đói…hix”

“Tôi biết một chỗ…nhưng không phù hợp với cô….”

“Không sao không sao!!Đi đi!!!”

Tôi chưa kịp nói hết thì chị ấy đã chen vào họng tôi rồi.Không biết chị ấy có phải tiểu thư nhà giàu không nữa..Có đầu bếp riêng mà lại không thích lại đi ăn quán…Nhưng mà mấy món đường phố Việt Nam là ngon nhất.Đang đói mà nhắc…Thấy thèm và đói hơn quá đi..

**Le tác giả thèm theo.. :P*

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Than Thở Về Cuộc Sống

Tôi dẫn chị ấy tới quán mà tôi nghĩ là ngon nhất cái Hà Nội này.Vừa mới xuống xe,bao nhiêu ánh mắt ngồi nhìn chị ấy…hay là nhìn tôi…tôi đang ăn mặc rất kỳ cục mà ;;^;;…Nhưng tôi nghĩ tỉ lệ phần trăm nhìn sang chị ấy là nhiều hơn.Chị ấy để mặt mộc nhưng mà tỏa sáng như một ngôi sao.Mấy tên con trai đang ngồi ăn mà há hốc miệng ra…chết cười >v<.Chị ấy đứng trước chủ quán,nhìn chằm chằm vào mấy món ăn.

"Tiểu thư ăn gì ạ?"

"Cháu ăn…ÔvÔ"

Chị ấy chỉ lia lịa,hết món này đến món kia…chắc tầm hơn 5 món.Dạ dày không đáy.Ăn nhiều béo lắm chị ơi…Bác chủ quán ghi lia lịa nhưng không kịp…Phụ quán gắp lia lịa cũng không kịp.Cuối cùng hai chị em xách bếp ra bàn ngồi nướng.Nhưng tôi thì không thể tập trung ngồi ăn được,bao nhiêu ánh mắt cứ nhìn về phía bàn tôi.Sao chị ấy vẫn có thể vô tư thỏa mãn bản thân với đống đồ ăn đường phố như thế này cơ chứ @@...Tôi ngồi bên đối diện với đường,chỉ một chốc thôi,nhưng tôi đã thấy một người dáng giống hắn cùng với một cô gái tóc đen dài,áo đỏ chạy lướt qua.Tôi trơ mắt ra nhìn…may mà chỗ chị ấy không thể nhìn thấy.

"Sao thế?" *Quay lại*

"Dạ không có gì…cô chủ cứ ăn tiếp đi!!"

"Chị sắp no rồi…nhưng mà chưa ăn hết 1/2 chỗ này…"

"Để em lấy một ít cho ông tài xế.."

"Ừ ừ…Lấy cái này,cái này…và cái này nữa này!!"

Chị ấy gắp một đống vào cái bát.Ah ông tài xế,ông nên cảm thấy quý tôi đi…:))).Sau khi đưa cho ông ta..(gạ mãi mới nhận),tôi lại lúi húi vào chỗ và mới bắt đầu ăn.Những ánh mắt đó không nhìn nữa rồi,có thể họ đã quen vì chị ấy đã ngồi đây khá lâu.Sức ăn của tôi còn phi thường hơn cả chị ấy…tôi đói lắm luôn mà bây giờ đã được thỏa mãn…cảm giác nó hiuhiu thế nào ^v^..Kết quả là hai chị em tôi ăn hết sạch…thật nể phục…

"Rồi..bây giờ mua kem và tìm công viên nào ngồi đi!!"

"Bụng chị vẫn còn chỗ hả @@..??"

"Ừ..nhiều lắm"

Hai chúng tôi mua kem rồi cùng nhau ngồi ở ghế gần hồ Gươm.Buổi tối,những ánh đèn đầy đủ màu sắc được cả hồ Gươm phản chiếu lại.Mặt hồ như là một thế giới giống y như bên ngoài nhưng được thu nhỏ.Gió thổi thoang thoảng,cây xanh um tùm.Thật dễ chịu..Tôi hít một hơi thật sâu rồi thở ra một hơi thật dài.Cuộc sống của tôi đã từng êm đềm như thế này,tôi cảm thấy hối hận khi lúc đó đã nghĩ mình đã có một cuộc sống nhàm chán,vô vị.Hắn là vị đắng,cái thứ tình yêu chết tiệt đó cũng là vị đắng.Chúng hòa quyện với nhau tạo ra một món ăn dở tệ và đắng ngắt như cuộc sống tôi bây giờ.Thở dài một lần nữa,chuyện đã qua,không nên nhắc lại…Liệu chị của cái vị đắng đó – là đường có đủ để có thể tạo nên một cuộc sống ngọt ngào và ngon lành…Liệu chị Thiện Ân đây,có thể là một cô tiên cứu vãn tôi không…

"Sinh nhật Ân không biết nên tặng gì ta…"

"Cậu chủ bao giờ sinh nhật thế cô chủ?"

"Hmm…25-5"

"Dạ...??"

"25-5,sao thế?"

"Dạ không có gì!!"

25-5…sinh nhật tôi trùng với sinh nhật hắn hả...Chết tiệt,chết tiệt. Cũng gần đến rồi,hôm nay đã là 14-5,sắp tròn 18 tuổi...Nhanh thật đấy,vài năm nữa là đi học đại học,rồi kiếm việc làm và lập gia đình.Nhưng không biết có sống qua 3 cái tháng tàn nhẫn này không…

"Mong là sinh nhật năm nay của nó sẽ không tồi tệ như những năm trước…"

Chị ấy nói với giọng nhỏ đi dần kèm theo khuôn mặt thoáng buồn.Nó không phải một ngày..mà là "những",sự đau khổ trong ngày sinh nhật cứ mãi tiếp diễn. Biết là không nên,nhưng tôi lại thấy tò mò.Cảm giác thật lạ…hiuhiu.

"Có chuyện gì sao ạ?"

"Em biết đấy..nó..yếu đuối lắm..nên em hãy giúp đỡ nó.."

Tôi cúi mặt xuống,chỉ im lặng tìm câu trả lời.Không gian giữa hai chị em chúng tôi cũng trở nên im ắng.Cây kem của tôi chảy xuống tay.Hắn yếu đuối ư? Hắn yếu đuối thì sẽ được mọi người che chở ư?Hắn đường đường là một đấng nam nhi,tôi là một nữ nhi.Hắn thuộc phái mạnh,tôi thuộc phái yếu..Tên đàn bà,có chuyện tự bảo vệ bản thân mà cũng không làm được.Tôi..ghét sự yếu đuối…Hắn phải mạnh mẽ thì mới bảo vệ được Nguyên,đứng lên đi cái thằng đàn bà kia.Vậy thì…vậy thì…tâm trí tôi sẽ không bao giờ thương hại hắn…Ah,không bao giờ.

"Em không muốn thương hại hắn."

“Chị xin lỗi vì những việc nó làm với em,thằng nh…”

“Hắn..đã hứa với em rằng hắn sẽ bảo vệ người em thích.Dựa dẫm người ta vậy thì hắn đang thực hiện lời hứa đó kiểu gì.Quân tử nhất ngôn...Không thể để cậu ta dựa mãi vào người khác được!!!”

“Nói hay lắm.”

“Em sẽ cố n_n”

Miệng chị ấy lại nở một nụ cười tỏa nắng.Con người của tôi vừa nãy…cái sự quyết tâm vừa nãy…là ở con người trước kia của tôi.Tôi đã từng như vậy trước khi hắn xuất hiện.Tôi căm ghét hắn,người đã làm tôi phải đau khổ,người đã phá hỏng đi cái cuộc sống tuyệt đẹp đó.Nhưng,hắn còn chưa từng trải qua cái cuộc sống êm dịu như tôi.Hắn đau,hắn cô đơn,hắn buồn còn nhiều hơn tôi.Tôi như này chưa là gì đối với hắn.Vậy nên,chỉ trải qua ít như vậy,tôi không có quyền khinh thường hắn.Nhưng tôi có thể giúp đỡ hắn,căm ghét hắn và làm bạn với hắn. - Cậu chủ,yên tâm đi -.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thức Tỉnh Đi,cậu Chủ.

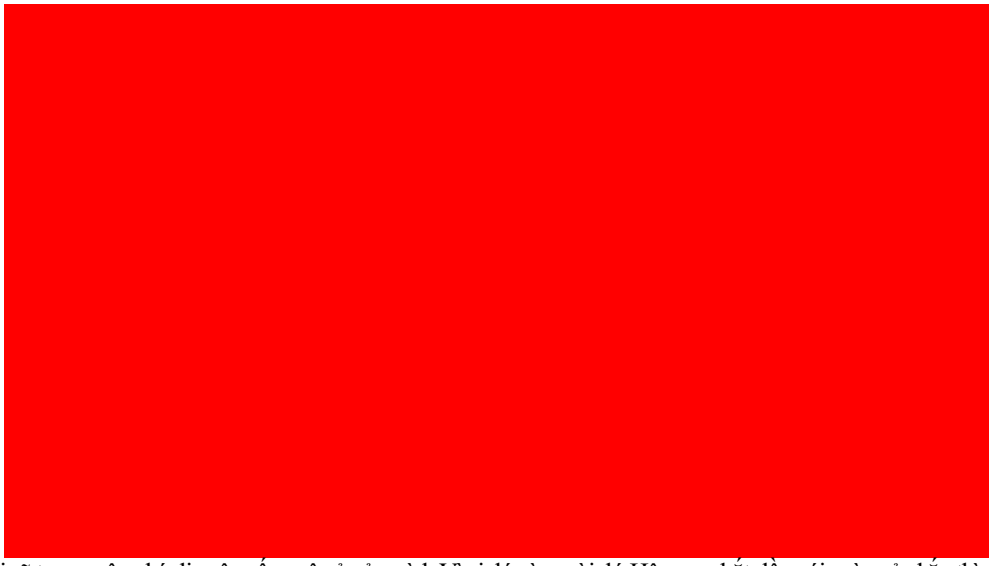

Bắt đầu từ hôm nay,tôi sẽ tự nguyện phá đi cuộc sống yên ả của mình.Vì ai đó,vì người đó.Hôm nay,bắt đầu với ngày của hắn thì sẽ là một tiếng gọi vang vọng của tôi dành cho hắn.Hắn chắc chắn sẽ rất bất ngờ,tưởng rằng hôm nay hắn được nghỉ vì là Chủ Nhật?Hừ,cố lên nào,cậu chủ.Tôi gọi hắn rất nhiều lần.Bề trên thì có bao giờ nghe bề dưới.Phải rồi,nước.Tôi hất nguyên cái bình nước vào cái mặt mơ ngủ của hắn.Hắn bật phắt dậy.

“Cậu chủ,đến giờ dậy rồi.”

“Làm cái quái gì vậy hả?Mới 6h,hôm nay là Chủ Nhật!!!”

Tôi không nói gì,cầm chặt cổ tay hắn đưa vào phòng tắm.Phụt kem đánh răng vào bàn chải,đưa cho hắn.Hắn còn ngạc nhiên,nhìn mặt rất là N.G.U.

“Cậu chủ đánh răng đi!”

“Cậu là cái quái gì..”

Nghe kiểu vậy là không tự đánh rồi,tôi lại cầm tay hắn sột soạt bàn chải vào răng hắn.Đổ nước vào miệng hắn,ấn đầu hắn chúi xuống.Chải tóc lại gọn gàng,đưa cho hắn một bộ đồng phục thể thao.Tất cả mọi hành động tôi làm một cách thật vũ phu.Không làm vậy thì không thể khiến hắn nghe theo tôi và nhìn được cái mặt N.G.U của hắn mà ít lâu nay tôi chưa được nhìn.

“Gì đây?Cậu bắt tôi thay á?”

“Cậu chủ không thể tự thay?Vậy để tôi giúp”

“Ấy đừng…”

Hắn lọ mọ vào "hộp hoa sen"…tôi gọi như thế vì không biết gọi kiểu gì cho hợp.Một căn phòng nhỏ chứa trong đó là vòi hoa sen để tắm,được bao quanh bằng lớp kính khó nhìn thấy bên trong.Xong,tôi kéo hắn ra gặp thầy.

Thầy cũng ngạc nhiên chẳng kém : hôm nay hắn tập thể dục với chúng tôi.Chị Thiện Ân đã ở đây và cầm chắc một cây gậy,khuôn mặt thật sự rất nghiêm túc.Tôi ném hắn một cây gậy khác.Tôi cũng cầm lấy một cây gậy khác.Gõ đầu gậy xuống đất,hô to

"Cậu chủ xin hãy tập trung,tôi sẽ không nương tay!!"

Tôi lao vào giành thế chủ động.Hắn giật mình đỡ gậy của tôi nhưng chỉ là phản xạ bất giác.Còn đòn thứ hai,hắn đã không tránh được và lãnh một cây vào đầu.Hắn ôm đầu kêu đau,mặt tỏ ra khó chịu

"Sao lại đánh tôi.Tự dưng bắt tôi dậy sớm để làm mấy thứ linh tinh này hả? ..Về phòng đây!!!"

Hắn định đi thì bị chị hắn gạt cây gậy vào chân,ngã một cái thật đau.Hắn tỏ ra là bị hai chị em chúng tôi bắt nạt nãy giờ nhưng đâu phải,đang giúp hắn đó chứ.

"Cấm đi,ở lại tập cho đàng hoàng!!"

"Gì chứ???"

"Thầy phạt cậu chủ đi!!"

"10 vòng nào!!"

Vậy là hắn phải chạy nguyên cái sân Nội Bài nhà hắn.Hắn bỏ một tháng không chạy nên chỉ 5 vòng hắn đã ngã xuống.Trước khi tôi đến đây,hắn chạy 10 vòng ngon lành và còn cõng cả tôi.Sự lười biếng hại cậu ta quá nhiều rồi.Tôi chạy ra đỡ hắn dậy.Mặt hắn đỏ bừng,mồ hôi chảy khắp người,thở hổn hển.Hắn kéo cổ áo tôi,lại giở thói lưu manh.

"H..hai chị em các người…làm gì…vậy hả?"

"Lời hứa của cậu chủ…cậu chủ đã quên?"

"Lời hứa?"

"Bảo vệ Nguyên…"

Hắn tỏ ra bất ngờ,bỏ cổ áo tôi ra.Nhớ lại rồi hả..vậy ra bấy lâu nay cậu đã quên,cậu có còn phải là "nam tử hán" không vậy.Nếu cậu đã quên,hãy lấy lời hứa đó làm động lực mà tập tành cho tốt.

"Tôi chỉ ở lại nhà cậu 2 tháng nữa thôi,trong 2 tháng này,hãy học cách để tự vệ đi.."

Hắn chẳng nói gì,lằng lẵng đi về phía tòa lâu đài.Trông hắn y như một tên thiếu ý chí sống lúc này.Tôi để hắn đi vậy,để hắn đi mà nghĩ lại lỗi của mình.Tôi lại tự tập cho đến giờ ăn sáng.Giờ ăn sáng,hắn vẫn xuống phòng ăn và ăn một cách chưa có gì xảy ra.Đã nói vậy cho hắn rồi mà vẫn không có hiệu quả gì…Tên cứng đầu.Nhưng,thật bất ngờ.Đã lâu lắm rồi ông trời mới cảm thấy thương tôi.Chiều hôm nay,hắn lại trèo lên xe "tình duyên" của hắn và ra khỏi nhà.Tôi nhìn qua cửa kính tầng hai,giác quan thứ sáu của tôi lại hoạt động mạnh mẽ.Có gì đó không ổn,tôi báo cho chị Thiện Ân biết và hai chúng tôi sang nhà Nguyên,bắt đầu theo dõi cử chỉ hành động của họ.Dĩ nhiên,chị ấy sẽ không khỏi bất ngờ khi biết em trai mình đã có bạn gái và cái xe đó đặc biệt như thế nào.Hắn chở Nguyên tới công viên,xe chúng tôi đậu yên một chỗ chăm chú quan sát.Ngồi trên ghế một lúc thì Thiện Ân chạy đi đâu đó,để Nguyên một mình.Đi mua gì đó chăng.Qua cửa kính ô tô,tôi có thể thấy Nguyên thật rực rỡ và xinh đẹp.Tóc mái bằng,dáng người nhỏ nhắn nhưng lại luôn giữ một khuôn mặt buồn.Nguyên,ngày mai Tú sẽ có thật nhiều chuyện muốn nói với Nguyên,đợi Tú.Bỗng một đám côn đồ ở đâu ra trêu chọc Nguyên.Nguyên cố cầm cự và đuổi bọn chúng đi nhưng đời nào chúng đi.Tôi mau mau mở cửa xe ra thì bị chị ấy ngăn lại.

"Để chị xem nhỏ đó thế nào!!"

"Nhưng…"

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc mà kiên quyết đó,tôi lặng thầm bình tĩnh nhưng trong lòng lại giục hắn mau đến cứu Nguyên đi.Cũng may là hắn đến thật,chạy tới chỗ Nguyên mà dang tay ra che chở.Nhưng lại bị lãnh một quả đấm từ tên cầm đầu.Thấy chưa tôi đã bảo rồi tên ngốc…tên ngốc…tên ngốc…Hắn ngã xuống.

"Chậc,mất mặt quá.Đi nào!!"

Chị cuối cùng cũng giục tôi hành động.Hai chị em tôi chạy tới chỗ họ,nói khiêu khích vài kiểu với bọn chúng.Tôi thoáng nghe thấy tiếng gọi "Tú" của Nguyên,Tú…đến rồi.Những kỷ niệm trước đây giống như này đã hiện lên trong đầu tôi.Những kỷ niệm khi mà Tú Hoàng Tử và Nguyên Công Chúa chưa có trở nên cách xa.Bọn giang hồ thì biết đâu mà chịu thua người ta,đời nào nói đi là bọn chúng đi.Chúng có khoảng 5 người,5 chấp 2…ta khinh.Cô bé 17 tuổi với bộ đồ hầu bàn và một nắm đấm đầy uy lực.Ngầu chisss =v=…Lưu manh không có võ thì về bám váy mẹ đi,ngu còn tỏ nguy hiểm.Cả năm người bọn chúng vây quanh bọn tôi,nhưng chỉ khoảng 5 phút,bọn chúng phải chạy đi với bộ dạng te tua,nhục nhã.Tôi thì bị tím tay,tím chân,sứt sát một chút ở mặt.Chị ấy võ thì nhiều hơn tôi,chẳng hề hấn gì.Thật ngưỡng mộ…hiuhiu.Nguyên chạy tới chỗ tôi lấy khăn tay lau này lau nọ.Đã lâu rồi mới được

như thế này,phê~~~.Hắn ngồi phụp xuống ghế,chống tay lên đùi cúi gằm mặt xuống.Chị Thiện Ân qua hỏi thăm nhưng hắn chẳng nói gì.Biết hối hận rồi chứ,có thấy nhục mặt không…Được Nguyên băng bó vết thương cẩn thận,tôi trong lòng vui phơi phới,hoa nở tung bay tùm lum cả nhưng hắn,mặt hắn cứ xị ra.Về nhà hắn,hắn bảo tôi về phòng nói chuyện riêng.Riêng gì,cãi nhau hết lên.

"Hai chị em cậu theo dõi tôi đấy à?"

"Không."

"Sao ra kịp thời vậy hả?"

"Cho chừa."

"Chừa chừa cái con khỉ?Mấy người sắp đặt phải không?"

"Tự có ấy chứ."

"Mấy người cố tình làm nhục tôi trước mặt Nguyên ấy gì?"

"Cậu có võ thì chẳng có ai làm nhục được cậu."

"Ừ…thì…."

"Là tự cậu làm nhục cậu ấy nhé!!"

Bỗng chị Thiên Ân mở tung cánh cửa ra,chạy tới chỗ hắn cộc cái cốp vào đầu hắn,hét to

"Thằng kia,ai cho thẩm du hả???"

"Hả?"

"Tại từ "làm nhục" của cậu…."

"Không..không!!!"

Chị ấy quát trêu hắn.Tôi biết chị ấy đứng ngoài nghe lỏm và hiểu ra từ lâu.Hôm nay thật là ngày nghỉ tồi tệ của hắn.Cuối cùng,hắn cũng đã hiểu ra.Sáng hôm sau,tôi vào phòng gọi hắn dậy,nhưng không có thấy hắn.Tôi nhìn ra ngoài từ cửa sổ,hắn đã ở đó.Tốt lắm,sư đệ :))).

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Sinh Nhật Buồn - Cậu Chủ Không Muốn

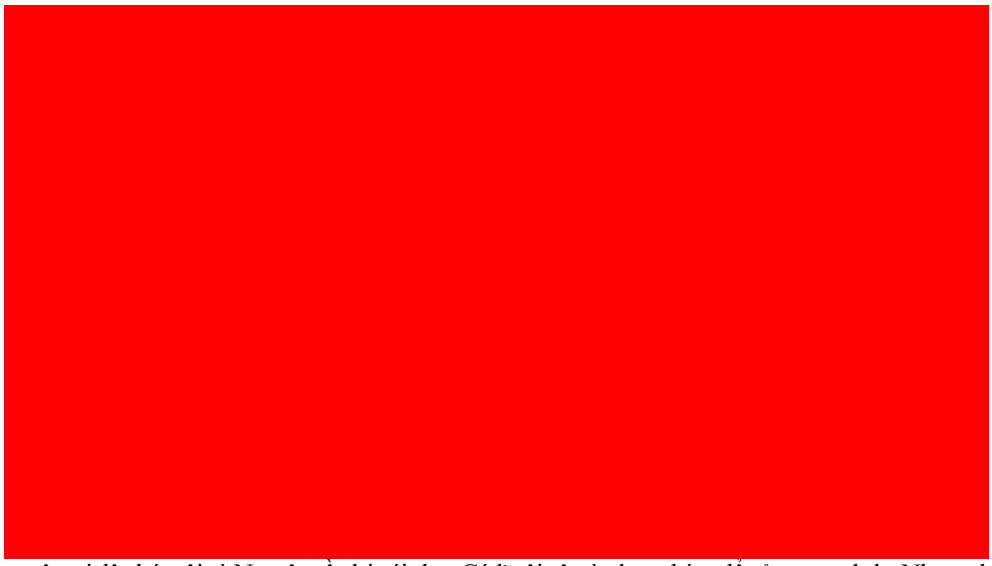

Ngày hôm đó giống như một sợi dây kéo tôi và Nguyên gần lại với nhau.Có lẽ tôi nên tìm bọn chúng để cảm ơn…ahaha.Nhưng dạo gần đây tôi hay bị

hắn chú ý.Sai một tý là bị hắn nói ngay.Tính troll tôi lại đây mà.Hôm nay,sinh nhật tôi 25-5 và cũng là sinh nhật hắn.Tôi đi học cùng Nguyên,Nguyên nhìn mặt vui tươi hớn hở.Chắc là vì hôm nay sinh nhật hắn,liệu Nguyên có nhớ đến sinh nhật tôi nữa không.Cảm thấy buồn…hiuhiu.Tôi chí ít cũng phải than thở một chút

"Hôm nay bận phải biết.."

"Sinh nhật cậu ấy,chắc chắn là sẽ rất nhiều người đến dự,Tú sẽ mệt lắm cho coi.Để Nguyên giúp nhé!!"

"Đời nào Nguyên được giúp Tú."

"Lén Ân một chút xíu là được."

Tôi cứ lắc lắc vậy.Tôi với Nguyên vừa bước vào trường,tôi ngẩng lên tầng 2 nhìn thì thấy một đống người ở lớp của tôi.Bọn tôi Thoảng hốt tưởng là có đánh nhau,chạy một mạch lên xem.Nhưng đến gần hơn một chút thì thấy toàn con gái kèm theo một món quà.Ah,sinh nhật hotboy trường đây mà.Chúng tôi lại bình tĩnh lại và cố chen vào lớp.Nhưng dù có chen được thì chắc chắn chỗ ngồi của bọn tôi sẽ bị lấn áp từ lâu rồi.Cũng may là trống vào lớp sớm nên chúng tôi không phải đợi nhiều.Khi đám đông tan hẳn,tôi đi đến chỗ ngồi của mình thì phải giật mình với số quà đấy…Phải hơn trăm hộp xếp đầy trên bàn của tôi,còn bị tràn sang bàn của Nguyên nữa.

"Ê,lấy gì đựng cái đi nhỏ osin!!"

"ĐỪNG CÓ GỌI KIỂU THẾ ><"

Tôi lại phải đi tìm bác lao công để xin một cái túi bóng to thật to.Tôi vừa đẩy mấy hộp quà vào túi bóng vừa lẩm bẩm.

"Sao không để tối tặng…mấy người này thật là.."

"Tôi có tổ chức sinh nhật đâu…"

"Cái gì?Sao lại không?"

"Phiền lắm!Chẳng phải không tổ chức thì tốt hơn cho cậu à?"

"Ừ…ahaha"

Hắn không tổ chức ư,có chuyện gì vậy chứ.Nhưng cũng tốt,đỡ phải bầy ra rồi lại phải dọn.Nhà hắn thì bày mất một ngày và dọn cũng đủ mất một ngày.Hai ngày chứ ít ỏi gì ;;^;;…Tuy vậy,khi tan học và về nhà hắn,chị Thiện Ân vẫn kéo tôi vào một chỗ mà nói nhỏ.

"Em đi mua đồ để tổ chức sinh nhật đi."

"Nhưng cậu chủ bảo không tổ chức."

"Nó nói vậy á?Chắc là nó không muốn mình buồn thêm…Chậc."

Tôi lặng im nhìn vẻ mặt nhăn nhó của chị ấy.Đích thị ngày hôm nay của những năm trước đã có chuyện gì xảy ra với hắn rồi…Tội nghiệp.Vả lại,bố mẹ hắn không về sao.Sinh nhật con trai của mình mà.Bây giờ tôi nghĩ,nếu tổ chức một bữa tiệc thật bất ngờ cho hắn thì hắn có vui không.Có thể hắn sẽ bực mình vì không làm theo lời hắn.

"Một bữa tiệc sinh nhật thật bất ngờ thì sao ạ?"

"Giống kiểu nó bước vào một căn phòng thì bắn pháo tùm lum và hét to "Bất ngờ chưa?" hả?Cũng hay đấy."

Mắt chị ấy sáng rọi lên rồi chạy đi mất.Nhưng phải chuẩn bị những cái gì mới được.Đành phải đuổi theo chị ấy..rốt cuộc thì vẫn bị mất dấu..haizz.Bỗng điện thoại tôi kêu lên..một tin nhắn,nó được ghi "Tổ chức trên sân thượng và mời ít người cho nó không nghi ngờ.Còn có những gì trong tiệc thì tùy em.Chị trông cậy vào em."Hơ..đẩy hết mọi việc nặng nhất cho mình hả? @@...Làm gì bây giờ,làm gì thì mới thật độc và lạ.Bỗng đầu tôi lóe sáng một ý tưởng,làm vậy chắc cũng được.Phắn đi siêu thị thôi…Mua những món cần thiết…và quà cho hắn nữa :)).

___7h40'___

Tôi đã bày hết những món ăn thật đơn giản nhưng cũng ngon không kém,phù hợp với gia đình hắn : sushi,viên hải sản,tôm,ngô xào và đặc biệt nhất là mực nướng.Nguyên,tôi và chị Thiện Ân đã có mặt đông đủ,chỉ thiếu mỗi hắn.Gọi từ lâu rồi nhưng hắn không lên,lên đây đi,tôi đã mất công chuẩn bị lắm mà.Tay nắm cửa bắt đầu cử động,có ai đó đến.Chúng tôi đứng vào vị trí và chuẩn bị bắn quả pháo party popper.Hắn mở cánh cửa ra một tiếng bộp bộp vang lên kèm theo tiếng của chúng tôi "Bất ngờ chưa!!".Hắn giật mình bất ngờ,tôi cứ nghĩ đây là một đại thành công nhưng không.Hắn không cười và đứng đó mà chạy đi.Chúng tôi quay sang nhìn nhau.Chị Thiện Ân hét to

"ĐUỔI THEO NÓ,KÉO NÓ LẠI!!!"

Tôi với Nguyên cũng làm theo nhưng tìm hắn ở đâu ra.Tòa lâu đài này rộng lớn như thế,chưa kể có vài phòng tôi còn chưa biết.Phòng bếp,phòng ngủ của hắn,phòng tắm,nhà kho,…tìm mọi chỗ nhưng không thấy hắn đâu cả.Hắn sao vậy chứ…tại sao lại chạy đi.Mình đã làm gì sai sao..chắc chắn là hắn

không thích cái bữa tiệc sinh nhật này.Tôi mệt mỏi bước đi chậm chạp dọc hành lang..hắn ở đâu đây.Cộc..tôi đâm phải tường,trước mắt tôi là cánh cửa thư viện,nơi anh ấy hay qua lại.Có nên vào không đây,nếu gặp anh ấy thì phải làm thế nào..@@. Thôi đi chỗ khác vậy,nhưng nhỡ hắn ở trong này thì sao.Ah,đau đầu quá.Tôi ôm đầu ngồi xuống.Bạn có ghét cái cảm giác bản thân mình mâu thuẫn biết chừng nào,muốn chọn một cái gì đó nhưng phải xem xét thật kỹ lưỡng.Giống như là hai người yêu mình,nhưng mình không muốn bất kỳ người nào đau khổ cả.Nó còn hại não hơn cả một bài toán nâng cao.Bỗng cánh cửa mở ra,khuôn mặt gầy với mắt kính như soi cả tấm thân tôi vậy.Anh Minh xuất hiện trước mặt tôi.

"Cô làm gì ở đây…?"

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Sinh Nhật Buồn - Quá Khứ,biến Khỏi Cậu Chủ Ta

Tôi muốn nói nhưng miệng cứ lắp bắp quá,không nói lên được cái gì.Ngại gì chứ con nhỏ ngốc,người ta không để ý gì đến mày đâu,không phải lo.Tôi tự trấn an mình rồi cố ép bản thân nói ra.

"Thiện Ân…có đây…không ạ?"

"Không!"

Anh ấy trả lời một cách thẳng thừng với khuôn mặt lạnh lùng.Tôi muốn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của anh ấy lúc trước,nhất là cái lúc,anh ấy gặp chị Thiện Ân…Nếu hắn không có ở đây thì còn chờ gì nữa,đi khỏi đây thôi.Tôi vội đứng dậy nói với anh ấy và chuẩn bị chạy đi.

"X…Xin lỗi vì đã làm phiền anh…"

Bỗng anh ấy kéo tôi lại,tôi bị trượt chân và ngã xuống.Anh Minh lại gần ngồi xuống đỡ tôi.Ahhh…hôm nay sinh nhật mình,sinh nhật hạnh phúc nhất từ trước đến giờ.Hai cặp mắt đang song song nhìn nhau.Thình thịch..thình thịch..hiuhiu.Nhưng anh ấy nào có cảm nhận được gì,chỉ riêng mình tôi thôi.Vẫn là cái khuôn mặt lạnh lùng đối với tôi.

"Sinh nhật Ân mà Ân chạy đi đâu rồi à?Tìm hết nơi chưa?"

"*Gật*"

"Chắc là nó ở đấy…theo tôi."

Anh Minh đứng dậy và đi trước,tôi mới giật mình đứng dậy theo.Anh ấy định dẫn tôi đi đâu…chẳng lẽ đến chỗ mà những lúc hắn buồn hắn thường hay đến đó.Giống tôi,khóc thì sẽ chui vào tủ quần áo.Anh Minh dẫn tôi đến một căn phòng mà tôi chưa từng đặt chân tới hay từng đi qua.Nó cũng gần gần tầng thượng.Và khi mở cánh cửa ra,tôi ngơ ngác nhìn.Những bức tường không phải được làm bằng gạch đá mà được làm bằng những tấm kính trong suốt.Mái che thì hình vòm và những khung kính được xếp với nhau như bề mặt của viên kim cương.Tôi có thể nhìn thấy cả bầu trời đầy sao xuyên qua bức tường kính – cả một dãy ngân hà.Như đang ở bên trong lòng của viên kim cương vô giá…thật hạnh phúc.Hắn cũng biết chọn nơi hạnh phúc nhất của mình ấy nhỉ.Căn phòng này còn có cả kính thiên văn,tôi cứ nghịch nghịch khắp căn phòng mà quên mất rằng đang đi tìm hắn.Cho đến khi tiếng gọi thân thiết từ anh Minh cất lên.

“Ânnn..em ở đâu?”

“C..cậu chủ!!!”

Chúng tôi cùng nhau lật cả căn phòng lên,nhưng không thấy hắn.Tên ngốc đó ở đâu rồi…Tự dưng anh Minh không tìm nữa mà đứng nhìn bức tường..???Có gì đặc biệt ở đó chăng.. Cũng kỳ,tất cả những bức tường kia đều là kính…chỉ có riêng bức tường mà anh Minh đang nhìn được làm bằng gạch và đầy những bức tranh ngộ nghĩnh đầy kỷ niệm tuổi thơ.Hắn vẽ xấu ghê.

“Anh đang làm…”

“Shhh….”

Anh ấy kêu tôi trật tự,tôi cũng im lặng nghe theo.Khi không gian yên tĩnh đi,tôi nghe có tiếng nói bên kia bức tường,hình như là giọng của hắn.Tên ngốc đó làm gì bên đó thế… Ò^Ó.

“Bên kia là phòng nào vậy?”

“Phòng thờ bà của Thiện Ân.”

“Sao cậu chủ lại ở trong phòng đó…”

“Hôm nay…là ngày giỗ của bà nội Ân.”

Tôi bất ngờ,bà hắn mất ngay trong ngày sinh nhật của hắn.Vậy ra đó là lý do hắn không tổ chức sinh nhật và lúc nhìn thấy tiệc sinh nhật tôi làm,hắn đã chạy đi.Tôi im lặng nghe…im lặng nghe giọng nói run run như sắp khóc của hắn.Có vẻ như hắn đang càu nhàu.

“Tại sao họ lại có thể ngang nhiên tổ chức sinh nhật trong ngày giỗ của bà chứ…Không ai hiểu gì cả…cả chị cũng không hiểu…Con ước cái ngày con sinh ra không bao giờ xuất hiện,con ghét nó…”

Tôi nghe mà bực cả cõi lòng…tay tôi nắm chặt và định xông vào thì bị anh ấy ngăn lại bảo rằng người lạ không được phép vào.Nhưng tôi nào có thể chịu nổi…

“Anh mở giúp em được không…?”

Anh ấy nhìn tôi tỏ vẻ như không được.Rồi cứ nhìn tôi một lúc lâu như vậy,anh ấy có thể hiểu được sự tức giận đang bùng cháy tôi đến mức nào.Anh cứ yên tâm,em không thể làm loạn nơi thiêng liêng nhất tòa lâu đài này được.Anh Minh đẩy nhẹ bức tường ra,hắn đang ngồi một góc và giật mình khi nhìn thấy tôi.Tôi bước nhẹ đến trước cửa,cúi xuống.

“Xin lỗi vì đã mạo phạm.”

“Cậu đến đây làm gì?Người lạ không được phép vào.Biến ra!!”

Hắn lao tới với khuôn mặt đầy tức giận,đưa tay định đẩy tôi ra ngoài.Để xem sự tức giận của ai nhiều hơn,tên ngốc.Tôi nhanh cầm tay hắn hất ra và gạt chân hắn một cái.Hắn ngã xuống nhưng rồi không chống trả lại nữa.Hắn khóc,đầu tóc rối bù.Tôi ngồi xuống,lấy tay vuốt tóc mái hắt lên.Và nói một câu thật ngắn gọn nhưng không kém sự thâm thúy.

“Cậu chủ ngốc.”

“Cậu là cái quái gì mà nói tôi như vậy.”

Tôi cười,hắn khóc nhưng vẫn không để người khác động tới cái tôi của hắn.Con trai khóc không có nghĩa là yếu đuối...nhưng lại có nghĩa là ĐÀN BÀ (_^_).Tôi không muốn thương hại cậu ta chút nào bởi sẽ làm mất đi cái bản chất vốn có của hắn.Nếu mất đi thì sẽ cảm thấy kỳ lắm.Nhưng…

“Cái ngày quan trọng nhất là cái ngày cậu chủ sinh ra…vậy mà cậu chủ lại nói là không muốn nó xuất hiện sao?”

“Tôi không quan tâm”.

“Hmm….để tôi nói nó quan trọng thế nào nhé!”

“Tôi không quan tâm.”

“Nếu không có ngày đó thì cậu sẽ không thể được sinh ra.Mà nếu không được sinh ra thì bà cậu sẽ không cảm thấy hạnh phúc vì không có cậu.Nguyên…cũng không thể tìm được một người con trai mà cậu ấy thích.Và cả tôi…sẽ không bao giờ được gặp cậu.”

Hắn ngẩng mặt lên,nước mắt đọng lại bên khóe mắt đỏ.Đôi mắt trở nên long lanh hơn bao giờ hết.Bỗng hắn cầm chặt cổ tay tôi và để ra khỏi chán hắn.Ah,xin lỗi vì đã động đến “cục vàng của ba mẹ cậu”.Hắn nắm chặt,nắm thật chặt…khiến tôi đau nhưng phải kiềm chế,tôi đang dạy dỗ hắn mà.Hắn không nói gì cả,cậu ta có thể kết thúc cuộc đối thoại này bất cứ lúc nào.Đừng hòng…cậu phải đứng dậy đi chứ.

“Liệu bà cậu trên kia..có cảm thấy được hạnh phúc khi thấy cậu thế này…”

“Cậu đừng nói nữa.”

“Bà cậu không vui đâu…”

“CẬU ĐỪNG NÓI NỮA!!TÔI KHÔNG NGH…”

“Hôm nay…là sinh nhật tôi.”

“…”

“Tặng cho tôi đi…nụ cười của cậu.Tôi không muốn nhìn thấy bộ dạng thảm hại này của cậu đâu.”

Hắn tỏ ra bất ngờ.Người hắn như đông cứng lại và hắn cũng không nói gì cả.Tôi nghĩ hắn cần có sự cho phép của bà…đứa cháu trai ngoan…Tôi bỏ tay hắn ra và bước tới trước bàn thờ.Tôi không biết có nên không,nó có xúc phạm đến nơi thiêng liêng này hay không.Nhưng liệu bà ấy có thể cho qua,cậu ta suy sụp lắm rồi.

“Xin lỗi vì đã mạo phạm.Bà có thể cho Thiện Ân tổ chức sinh nhật không?”

Tôi buồn cười thật đấy,người đã mất thì làm gì có thể trả lời có hay không chứ.Hắn đờ đẫn ra nhìn,anh Minh cũng ngạc nhiên nhìn,cả hai người họ.Bỗng cơn gió nhẹ thổi qua cửa sổ và vào đến căn phòng.Làn gió nhẹ,vậy là bà Thiện Ân đã đồng ý chăng.Thình thịch…sợ vãi @@...Tiếng gọi “bà” của hắn vang lên thật nhỏ và cái giọng run run đầy sự bất ngờ.

“Cảm ơn bà.”

Tôi cúi xuống và đi đến chỗ hắn,đặt hai bàn tay lên vai hắn.Đến giờ mặt hắn vẫn tràn đầy sự bất ngờ,tôi cũng bất ngờ không kém nhưng phải giả vờ thật ngầu để hắn nhận ra hắn sai biết chừng nào.

“Vậy là được rồi..phải không?”

Hắn cười và lau đi nước mắt của hắn.Đứng dậy và quay lưng đi nhưng rồi hắn lại quay lại phía tôi nở một nụ cười khác.

“Đi thôi,đến chỗ bữa tiệc của tôi và cậu.”

“Ừ!!”

Tôi cười.Thật tốt quá,cậu ta đã trở lại rồi.Sinh nhật cậu,tôi chúc cậu mạnh mẽ,thật mạnh mẽ hơn nữa…để có thể sống sót trong cái thứ gọi là cuộc sống này.Tôi định chạy theo hắn nhưng lại thấy anh Minh đang đứng đó.Nên mời anh ấy đi chứ nhỉ..có thể hắn không cho phép nhưng tôi cho : hôm nay là sinh nhật tôi nữa mà.Tôi từ từ bước ra ngoài và đóng cửa vào.Nhìn anh ấy một lúc,anh ấy nhìn tôi như kiểu tôi là phù thủy ấy.Cơn gió đó chỉ là tình cờ thôi…chắc vậy…ahihi.Tôi liền liều cầm tay anh Minh kéo tới bữa tiệc.Tôi đã nhanh chóng gọi chị Thiện Ân rằng hắn sẽ đến.Nhưng không ngờ,họ lại nhanh tới vậy,một tràng pháo nữa được bắn lên.Hắn cũng thật bất ngờ nhưng lần này khác,cười trong sự sung sướng.Nguyên chạy tới chỗ Thiện Ân và trao quà.Bữa tiệc này không phải sự ngạc nhiên duy nhất mà tôi dành cho hắn,tôi còn trang bị cho cả Nguyên bộ đồng phục hầu gái của nhà hắn.Nguyên mặc thật sự dễ thương không chịu được ≥v≤.

“Cảm ơn Nguyên nhiều…Nhưng sao Nguyên mặc thế này?”

“T..tại Tú bắt mặc đó…”

Mặt Nguyên đỏ bừng lên,hắn quay sang tôi cười rồi cốc đầu tôi một cái.

“Làm cái gì thế hả?”

“Nguyên mặc đẹp không?”

“Ừ thì…đẹp…”

Thiện Ân ngại ngại gãi đầu.Không khí bữa tiệc ngày càng trở nên nóng hơn : vì tình yêu nóng bỏng của họ…Thứ tình yêu mà chính tôi cũng đã phải bỏ cuộc…Thật mạnh mẽ.Tự dưng Nguyên từ từ đi đến chỗ tôi rút ra một món quà.Nguyên còn nhớ sinh nhật tôi ư *mắt long lanh*.Tôi lao vào ôm Nguyên thật sung sướng và hạnh phúc.Vui quá,hạnh phúc quá,sinh nhật KHÔNG BÌNH THƯỜNG nhất của tôi…Chúng tôi bắt đầu phá tiệc,bật nhạc nhảy múa reo hò.Mặc dù chỉ có năm người và thức ăn hầu như cũng đã nguội hết rồi nhưng niềm vui vẫn mãi là trên hết.Nhiều lúc những cơn gió thổi nhẹ qua bữa tiệc.Bà của Thiện Ân chắc cũng đang tham dự bữa tiệc này.Vậy là,sáu người nhỉ.Khi bữa tiệc kết thúc,chúng tôi tiễn Nguyên về.Nguyên đi về với một nụ cười vui vẻ,tỏa sáng không kém gì chị Thiện Ân.Bốn chúng tôi đi về phía tòa lâu đài kia,tôi vừa đi vừa nhảy chân sáo và nhìn vào quà sinh nhật của Nguyên.Hắn nhìn thấy tôi như vậy nào để tôi yên,lúc nào cũng phải khảy tôi một chút.

“Chắc khi nào sinh nhật tôi phải kêu cô gọi bà tôi về nhỉ?”

“Thôi đi…lúc đấy tôi sợ muốn chết…;;^;;”

“À mà cậu chưa tặng tôi quà sinh nhật?”

“Tặng bữa tiệc đấy là quá đủ rồi.”

“Thằng nhóc kia..quên cảm ơn ai đó rồi nhỉ?”

“Vâng ạ,cảm ơn bà chằn…”

Chị ấy bất ngờ rượt theo Thiện Ân,hắn cũng nhanh chân chạy mất…tít vào trong tòa lâu đài kia.Và bây giờ trên sân nhà hắn,chỉ còn hai chúng tôi – tôi và anh Minh.Nhưng tôi chỉ im lặng.Biết nói gì bây giờ,chẳng có gì để nói cả,mà có thì tôi cũng không nói được.Thình thịch…thình thịch…Tim tôi đang vang lên thật rộn ra.Thỉnh thoảng tôi có ngước lên nhìn anh ấy xíu,vẫn là khuôn mặt lạnh lùng đó.Mới có thế này thôi mà anh ấy đã tỏ ra thật lạnh lùng như vậy thì lúc tôi tỏ tình anh ấy chắc sẽ tỏ ra như không quen quá.Tôi nghĩ mình nên kìm nén cảm xúc này thì hơn,không nên nói gì cả chắc chắn sẽ là lựa chọn tốt nhất.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Tôi giật mình,anh ấy vừa chúc tôi sao.Ah,thật hạnh phúc quá đi thôi.Tôi muốn nhảy cẫng lên nhưng phải kiềm chế,phải thật bình tĩnh.Nói vậy nhưng tôi cảm thấy mặt mình đang nóng ran lên.

“C..cảm ơn anh nhiều…”

Chỉ với hai câu nhưng cuộc đối thoại đã kết thúc…Một khoảng không gian im lặng khác lại bắt đầu.Không nói gì cả,không làm gì cả,chỉ đi bên cạnh anh ấy nhưng tôi cũng cảm thấy có chút hạnh phúc.Ah,cái sân Nội Bài này bình thường bao la rộng lớn đến vậy mà bây giờ thật là ngắn ngủn.Đến trước cánh cửa của tòa lâu đài này rồi.Khi nhai chúng tôi tiến vào phòng khách,đường ai nấy đi.Ai đó chào đi,ai đó tạm biệt đi,để chúng ta có thể nói chuyện với nhau nữa.Anh ấy đi theo đường khác,tôi đứng lại nhìn.Và rồi cũng cất lên tiếng nói nhỏ nhoi.

“Chúc..ngủ ngon…”

“Ừ..chào.”

Anh ấy chào lại với một nụ cười rồi chân bước đi.Thành công rồi,vậy là chúng tôi có thể nói chuyện tiếp ở lần gặp mặt sau đúng không..đúng không…hiuhiu…Tôi về phòng của hắn,không hiểu sao thấy bây giờ mệt quá.Nhanh nhanh rồi còn về nghỉ…Vừa mới bước vào phòng đã thấy hắn đứng trước cửa sổ tay chắp đằng sau trông oai lắm.Tôi nghĩ chắc là hắn đang tưởng nhớ gì đó nên cứ rón rén lấy đồ của mình rồi về.Tay tôi với lấy cái nắm cửa thì tiếng của hắn cất lên làm tôi giật mình.

“Đi đâu thế?”

“Đi về..chứ đi đâu…?”

“Ai cho cậu về…..”

“Bình thường có cần ai cho đâu…”

Hắn lao tới tôi,tay đập vào cánh cửa,một tiếng “cộp” vang lên.Hắn cúi mặt xuống đất.Tôi giật mình,chẳng lẽ hắn định trả thù cho cái vụ vừa nãy….Cái vụ mà tôi chạm vào “cục vàng của ba mẹ hắn”…Nhưng tôi đã lầm,hắn đã nói ra một từ khiến tôi bất ngờ.Tuy nó nhỏ nhưng tôi có thể nghe thấy,“Cảm ơn”.Hắn ngẩng mặt lên cười.Hắn vừa cảm ơn tôi ư…hai từ mà dù cho trời có sập hắn cũng sẽ không bao giờ cất lên.Rồi mặt hắn lại thay đổi,bây giờ chuyển sang mặt kiểu khinh khinh.

“Thế có cầm không?”

“Cầm gì?”

Hắn đưa mắt ra bàn tay đang chạm lên tường của hắn.Tôi quay ra nhìn,một thứ đang lóe sáng trong bàn tay hắn.Bỗng hắn thả tay ra làm tôi phải vội hứng lấy nó.Đó…đó là một sợi dây có mặt dây là một ngôi sao bằng pha lê xanh…Bảo thảo nào vừa nãy nghe một tiếng “cộp”.

“Gì..gì đây?”

“Quà sinh nhật của cậu đấy!”

“Nhưng cậu tặng rồi mà…”

“Cái này á?Chẳng có ý nghĩa gì cả!!”

Hắn chỉ vào cái miệng của hắn đang giả vờ cười.Không có ý nghĩa ư…nó làm cậu đứng lên trong cuộc sống này đấy.Vừa thấy bực mình nhưng cũng thấy vui.Tôi hí hửng cầm xem và mở cửa ra để đi về.

“Cảm ơn nhé!! ^_^”

Cậu chủ,tôi có treo quà sinh nhật của tôi lên cặp của cậu đấy,hi vọng cậu thấy chúng.Sinh nhật vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hai Từ Thiện Ân

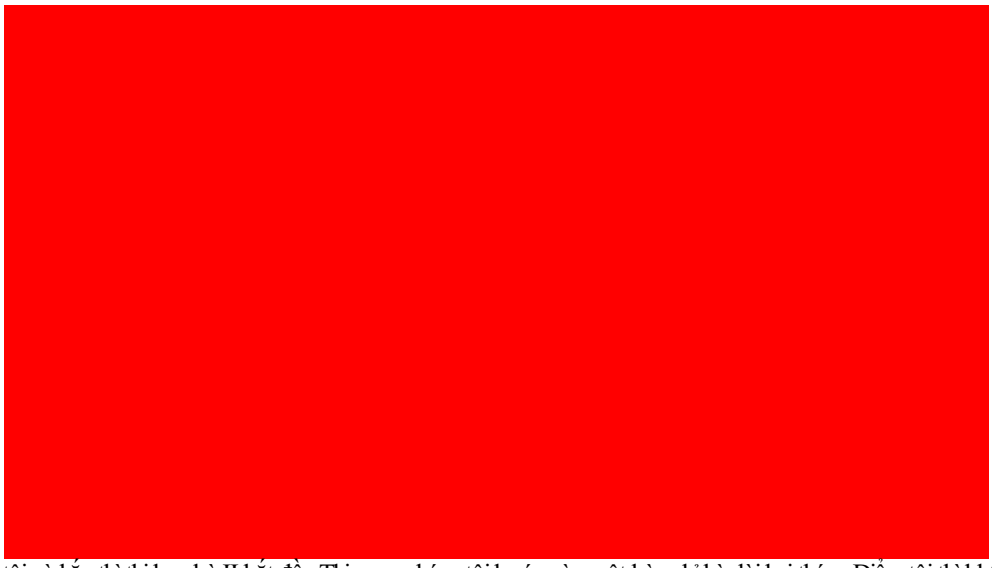

Hai ngày sau sinh nhật tôi và hắn thì thi học kỳ II bắt đầu.Thi xong,chúng tôi bước vào một kỳ nghỉ hè dài hai tháng.Điểm tôi thì không được cao và chỉ được học sinh tiên tiến.Nhưng hai người họ,hai người họ hơn tôi rất nhiều,Nguyên và Thiện Ân đều đạt học sinh giỏi.Hai người họ đúng là một cặp đôi hoàn hảo…tức chết tức chết..ghen tỵ chết…ghen tỵ chết…hiuhiu.Nhưng chỉ còn 1 tháng phải làm osin cho nhà hắn nữa thôi…sao mà mong sang tháng 7 quá đi.Tuy đã nghỉ hè nhưng tôi thì vẫn phải đi làm.Kỳ nghỉ hè năm trước thật sự rất yên ả…tôi chỉ có chơi và chơi.Nay thì thật phiền phức,lúc nào cũng phải dọn cái "chuồng lợn" của hắn.Hôm nay,lúc đang dọn phòng hắn thì tôi có thấy một túi to toàn gấu bông với gấu bông.Chắc là từ mấy bạn nữ tặng,phải hơn trăm con ý.Nhưng hắn để trong túi bóng định làm gì,vứt đi hả,nếu thế thì sẽ làm nhiều người tổn thương mất.

"Cậu chủ định vứt đống gấu bông này đi à?"

"Ừ."

"Sao lại vứt đi,không được đâu!!"

"Trêu vậy thôi…haha."

"Nếu không làm gì thì cho tôi đi!! *v*"

"Lằng nhằng,chuẩn bị đi rồi còn đi với tôi!!"

"Đi đâu?"

"Nhanh lên!!"

Hắn bắt đầu to tiếng,tôi cuống cuồng đi thay lại bộ quần áo.Thay xong tôi vào phòng hắn không thấy đâu nên tôi chạy xuống sân xem.Hắn đã đứng trước ô tô với đống gấu bông rồi.Ah,hôm nay hắn oai ghê.Hắn mặc áo phông bên trong và khoác một cái áo sơ mi kẻ bên ngoài,quần jean,đeo giày thể thao và đeo cả kính râm trên mặt nữa.Rốt cuộc hắn định làm gì với đống gấu bông này đây.Chẳng lẽ ăn mặc hoành tráng vậy chỉ để ra bãi rác vứt đi thôi hả…Tên đáng ghét.Tôi vừa chạy ra chỗ hắn thì bị ra lệnh là nhét bằng được cả cái đống gấu này vào trong xe.

"Nhét làm sao được chứ!!Mà muốn vứt thì dùng xe máy đi là được rồi!!"

"Tôi có bảo vứt đâu ÒAÓ!!"

Hắn cốc vào đầu tôi một cái.Rốt cuộc hắn định đi đâu đây,nói quách ra cho nhanh…tên phiền phức.Tôi ấn mạnh cái "cục gấu bông" để nó tọt vào trong xe,ấn mãi,ấn mãi.Cuối cùng nó cũng bất ngờ thụt vào làm tôi bị ngã hẳn vào trong.Nhưng may là cái cục đó êm,phê~~…Xe chúng tôi đi thật lâu,đường đi cũng trở nên gồ ghề hơn và tôi cũng ngủ quên lúc nào không hay.Cho đến khi tôi nghe thấy tiếng gọi của hắn thì vẫn còn mơ màng…

“Ê!Dậy đi đến nơi rồi!!”

Tôi tỉnh dậy,mệt mỏi kéo kéo cái cục đó ra xe.Hắn vừa đặt chân xuống đất thì có một ngọn gió mạnh thổi qua.Tóc hắn tung bay trông rất ngầu.Tôi cũng muốn thử nhưng mà đầu tóc tôi giờ đang rất rối vì vừa lăn linh tinh cả trên xe.Gió có thổi,tóc có tung bay thì tôi trông cũng thật tệ hại. Và khi đúng lúc hắn cũng vừa bước xuống,một đám trẻ con chạy tới kêu lên

“Anh Thiện Ânnnn!!!!”

“Lâu không gặp..haha!!”

Hắn ngồi xuống đón chúng,vuốt tóc,xoa đầu,sờ má,thể hiện tình yêu.Bấy giờ tôi mới nhận ra xung quanh tôi là đồi núi.Cây cỏ mọc um tùm.Gió lúc nào cũng thổi qua nơi đây.Hình như đây là miền núi.Người dân nơi đây ăn mặc giản dị hơn,trẻ con cũng vậy.Mặt chúng nhọ nhem do trêu đùa,nghịch ngợm cùng nhau.Hắn kêu tôi lấy cái cục đó ra chỗ đám trẻ con.Chúng lao vào tranh giành nhau.Thiện Ân đứng bên cạnh quản lý,can ngăn.Tôi đứng nhìn hắn lặng lẽ.Thật bất ngờ,hắn thật sự tốt hơn tôi nghĩ.Chưa bao giờ tôi có thể thấy hắn cười thoải mái và hạnh phúc như vậy.Từng cơn gió nhẹ lướt qua,lướt qua.Tôi có thể cảm nhận được hơi ấm từ hắn…Thiện Ân,đang thay đổi trong cái nhìn của tôi.Một đứa bé gái chạy tới tôi làm tôi giật mình,cảm giác ấm áp bỗng trôi đi.

“Chị ơi!!Nhìn con gấu này xinh không nè!!Chị qua đây chơi đi!!”

Con bé kéo tôi ra đó.Bọn trẻ này làm tôi nhớ về những kỷ niệm thời thơ ấu.Chúng tôi cười thật vui vẻ,hạnh phúc đến với tôi từ những điều đơn giản nhất.Tôi lỡ quay ra đằng sau,thấy một cô bé đang núp bên cửa nhìn chúng tôi.Tôi vẫy cô bé ra ngoài nhưng cô bé lại càng trốn sâu hơn.Đành vậy,nhút nhát không khác gì Nguyên.Tôi cầm lên một con gấu nhỏ lại gần đưa cho bé.Con bé ngày càng trốn sâu hơn,chậc….có lẽ là phải nịnh..

“Cho em này….chị không làm gì em đâu…!!”

Tôi cười,cô bé thấy vậy cũng rón rén bước ra,đưa hai tay cầm lấy con gấu và ôm nó vào lòng,khuôn mặt tràn đầy niềm hạnh phúc.Đôi má phúng phính cười chúm chím,tóc mỏng mượt buộc hai bên.Thật dễ thương…hiuhiu.Bỗng dưng hắn đến sau tôi nói to khiến cô bé giật mình trốn tít vào bên trong căn nhà nhỏ của bé.

“Cậu làm gì thế?”

“Nhóc này không chịu ra ngoài chơi…”

“Hửm…ra chơi cùng các bạn cho vui!!”

Cô bé bám cánh cửa,ló đầu ra nhìn chúng tôi rồi lắc nhẹ.

“Sao?”

“Nói nhẹ nhàng thôi không con bé sợ!!”

“Sợ gì..khổ.”

“Em thích anh Thiện Ân!!”

“Hả Ô^Ô..”

Trời,tôi sốc nặng.Tôi lao tới hắn túm cổ áo lay qua lay lại.Tên này trẻ không tha già không thương…Trời ơi,cái khuôn mặt hotboy đó thì đẹp cái gì…đẹp cái gì…

“Cậu cho thuốc mê vào mấy con gấu phải không hả? >A

“Mê muội gì ở đây~~”

Hắn đi ra chỗ bé và ngồi xuống chắp hai tay lại.Mặt tỏ vẻ khẩn cầu xin…

“Xin lỗi nha anh thích người khác rồi!!”

“Không được làm con bé tổn thương!!”

Tôi ra cộc đầu hắn một cái,hắn ôm đầu.Ít ra cũng phải nói né né đi chút chứ…Ơ nhưng mà trông bé tý mà đã biết yêu rồi.Ai dạy vậy không biết.Trẻ con thời này thật nguy hiểm…hiuhiu.Hắn quay ngoắt lại bật lại tôi.

“Thế nói cái gì!”

“Để anh ấy đợi em lớn ha…hứa đó!!”

“Không có hứa hẹn gì hết >A

“Em đừng thích hắn,có lần chị thấy hắn ăn “shit mũi” ý…><”

“Xàm vừa thôi!!”

Hắn cốc vào đầu tôi mấy cái liền…đau ;;^;;.Bỗng con bé ồ lên một tiếng và kèm theo một đôi mắt sáng rực lên.Con bé ôm chặt gấu bông nói.

“Thôi,em không có cửa.Anh Thiện Ân của chị ấy rồi!!”

“Cái gì!!!Chị/Anh không có thích cậu ta!!”

Hai chúng tôi đồng thanh.Con bé nói cái quái gì không biết.Gì mà hắn là của tôi…muốn nhai đầu nó ghê _^_...Tôi nói nhỏ nhẹ định giải thích cho cô bé hiểu.

“Sao…em lại nghĩ vậy chứ…??”

“Thì mẹ em bảo thương nhau lắm cắn nhau đau mà!!Với lại em có thể thấy có ông cầm cái dây gì trên kia kìa!!”

Con bé chỉ lên trời,hai chúng tôi nhìn theo.Nhưng làm gì có ông nào trên đấy,tôi chỉ thấy toàn mây trắng trôi và cái ánh nắng của mùa hè.Hắn tỏ ra không hiểu,tôi cũng tỏ ra không hiểu.Rốt cuộc thì con bé cũng là trẻ con và cũng không hiểu gì về tình yêu cả.Con bé tin vào những điều không có thật.

“Em đừng tin vào thứ gọi là tình yêu!!Nó vô bổ và khiến con người ta đau khổ lắm ấy!!”

“Ê trù ẻo tôi đấy hả???”

“Ahihi!!”

“Hmm…em hiểu rồi!!”

Con bé tỏ ra ngạc nhiên.Bỗng có một tiếng nói phát ra từ phía bên phải chúng tôi.Chúng tôi quay ra,đó là một cô gái trẻ đẹp kèm với một đôi mắt hiền hậu đang nhìn chúng tôi mỉm cười.

“Cũng không hẳn là vậy,phải không!!”

Con bé chạy tới reo lên tiếng “mẹ”.Ra đó là mẹ cô bé,người đã nói cho cô bé mấy điều về tình yêu.Chắc hẳn mẹ cô bé cũng đã say đắm trong tình yêu với một người nào đó.Nhưng dạy cô bé mấy điều như vậy thì có sớm quá không.Trông con bé mới khoảng 3,4 tuổi mà đã biết mấy thứ như này rồi thì…Phải,chắc chắn là quá sớm.Mặc dù thế nhưng tôi cũng chẳng nói gì thêm,chuyện nhà ai thì kệ họ.Không nên xen vào rồi bị coi là đặt mỏ vào chuyện nhà người khác.

“Vâng!Con nhỏ này chán đời nên nói vậy đấy.”

Tôi huých vào tay hắn một cái.Không phải tôi chán đời mà là tôi ghét cái cuộc đời này của tôi.Chính tên xấu xa này đã làm tôi mất đi cái cuộc sống yên ổn vậy mà hắn coi như chưa có gì xảy ra.Đáng ghét…đáng ghét..hiuhiu.Chúng tôi ở lại chơi với bọn trẻ một lúc rồi đi về.Cái cục ấy giờ chỉ còn da,nhân bị hắn mang đi từ thiện rồi.Lúc chuẩn bị đi về,bọn trẻ túm tụm lại bên chân chúng tôi và tiễn chúng tôi đi.Chúng tay phải vẫy tay,tay trái ôm mấy con gấu bông và kèm theo một nụ cười.Lũ trẻ dễ thương.

“Năm sau đến nữa đi!!”

“Năm nào chả lên…”

“Năm sau thì chắc là cô bé đó đủ trình yêu cậu rồi!!”

“Thôi đi…”

Thấy giọng hắn có vẻ đuối,tôi quay sang thì thấy mắt hắn đã nhắm tịt lại rồi.Chắc hẳn là do quá mệt nên hắn đã ngủ mất từ suốt dọc đường về nhà.Về nhà thì lại lăn ra giường ngủ tiếp.Con mèo lười đáng ghét vừa thực thi chân lý nên thấy mệt đây mà.Chắc chắn Nguyên và chị Thiện Ân sẽ cảm thấy tự hào lắm đây.Chúc ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 17: Hè - Bé Nhà Quê Từ Thủ Đô Xuống

Vẫn là những ngày hè oi bức thật sự là chỉ muốn nằm lăn ra rồi được gió quạt thổi vào.Thật sự là chẳng muốn làm gì cả,toàn thân như muốn tan chảy vậy.Hắn nằm gác chân trên giường,bật điều hòa cỡ 21oC làm tôi chỉ muốn dọn trong phòng của hắn.Không muốn dọn ở dâu khác cả,nhất là phòng bếp.

"Làm gì mà dọn qua dọn lại cái phòng của tôi vậy?"

"T..tại tôi thấy chưa sạch.."

"Chưa sạch hay tại điều hòa?"

"…^v^"

"Cười con khỉ."

"Biết làm sao được,nắng và nóng như vậy…"

"Ờ…đến tôi còn lười rủ Nguyên đi chơi."

"À…cho tôi nghỉ phép vài ngày."

"Sao nghỉ?"

"Mai tôi đi Nha Trang tránh nóng!!"

Chả là tôi được mẹ cho đi chơi ở Nha Trang vì được giải nhất thi thành phố môn Hóa.Tôi cũng có một ông chú giàu sộ nên cũng không lo gì nhiều.Sướng rên người,bên Nha Trang biển trong xanh,cây dừa mọc cạnh sát bờ biển,cát vàng óng ánh…Tuy chỉ nhìn qua ảnh nhưng tôi đã thấy Nha Trang đẹp lắm rồi.Lúc nghe mẹ nói vậy tôi còn nhảy sập cả giường luôn ấy.

"Hmm..đang định mời cô qua Hawaii."

"Hawaii á?"

"Ờ..năm nào tôi chả qua đó chơi!"

"Thích nhỉ?Vậy cậu đi vui vẻ!!"

"Hơ?Không muốn đi cùng à?"

"Muốn thì muốn thật…nhưng quà bố mẹ vẫn hơn."

Hắn không nói năng gì nữa chỉ giở sang trang truyện khác và đọc,tỏ vẻ không quan tâm.Tôi cứ lau qua lau lại cái bàn,sắp xếp lại mấy quyển sách rồi lại lau qua lau lại căn phòng của hắn,xong nhận ra phòng hắn sáng bóng lúc nào không hay.Tôi quyết định cố gắng chuyển địa điểm,từ từ mở cánh cửa để tránh đột ngột thay đổi không khí =v=.Bỗng hắn lên tiếng khiến tôi giật mình cộc đầu vào cửa.

"Thu dọn hành lý cho tôi!!"

"Mai cậu đi à?"

"Ờ!!"

Tôi bèn lôi mấy cái áo với cái quần mà tôi thích của hắn ra.Hắn có mấy cái áo phông đẹp dễ sợ,có lần tôi còn lén mặc thử ấy.Ahaha…Quần áo của hắn đủ cả rồi cơ mà tôi thấy thiếu cái gì đó…Hắn lại gần xem xét

"Cậu để thiếu pants của tôi rồi!!"

"Pants??"

"Cái quần ấy ấy…"

Tôi đỏ mặt lên,chết chết.Thiếu cái quần đấy rồi.Nhưng mà có nhớ thì tôi cũng chẳng dám động vào…;;^;;

"C..cậu tự bỏ vào đi.."

"Sao?"

"Tôi không động vào cái thứ "tinh hoa" đấy đâu…"

"Haha…"

Sáng hôm sau,tôi kéo theo cái va li màu hồng và được xe chở lên sân bay Nội Bài.Cơ mà ghét ghê,định rủ Nguyên đi chung mà hắn còn nhanh hơn cả tôi..chán.Muốn được ngắm biển và sao với Nguyên,muốn được thưởng thức vị mặn của biển cùng Nguyên.Muốn nhai đầu tên Thiện Ân ghê…hiuhiu.Lần đầu tiên được đi máy bay nên cũng chẳng biết nên làm gì cả,như một con ngố.Đành phải lẽo đẽo theo mẹ như đứa trẻ con cấp 1.Chị tiếp viên hỏi thì cứ lắp ba lắp bắp…trời ơi.Khi bay được một quãng,tôi nhìn ra phía ngoài cửa sổ.Những đám bây trắng khổng lồ trôi bồng bềnh,nhìn mà thích mắt.Muốn được phá cái cửa sổ ra và nhảy vào đám mây đó như trong phim hoạt hình.Haha..nào được,dù gì thì nó cũng chỉ là một đống hơi nước tích tụ lại.Nhìn chúng,tôi lại nhớ đến anh Minh..người mà tôi không thể nhảy vào mà ôm kèm theo một tâm trạng cực kỳ hạnh phúc.Tôi thở dài một tiếng…thật chán nản.Vậy là tôi quyết định sẽ ngủ suốt cả chuyến bay này.Trong giấc mơ,tôi thấy mình đang được ở trên một con tàu vũ trụ.Nhìn ra cửa sổ thì thấy một quả cầu có hai màu xanh lá và xanh dương.Trái đất,thật tươi đẹp.Xung quanh là những ngôi sao sáng lấp lánh.Ngôi sao sáng…Tinh Tú,Tinh Tú…Hửm,tôi mơ màng tỉnh dậy.Mẹ đang gọi tôi

"Tú!Con nhìn bên ngoài kìa!!"

Tôi lơ đơ nhìn theo tay mẹ chỉ ra phía ngoài cửa sổ.Một đám mây trôi qua và một khung cảnh tuyệt đẹp hiện ra trước mắt tôi.Tôi mở to con mắt ra,trời.Tôi đến Nha Trang rồi,nó không khác gì trong ảnh.Thật đẹp….Thế là tôi hứng khởi,tỉnh ngủ nhìn mọi thứ xung quanh.Mắt tôi như đang sáng lên và tôi cũng đang căng con mắt cố nhìn mọi thứ.Khi hạ cánh,tôi vội vã chạy xuống.Ánh sáng mặt trời rọi xuống mắt tôi,một cơn gió cũng thổi qua.Tôi đến thiên đường rồi…*V*.

"Bây giờ đi đâu hả mẹ?"

"Chắc là phải đi tìm khách sạn đã."

Chúng tôi đi đến một khách sạn tên "Kingtown Hotel".Lúc nhìn thấy cái tên mà tôi thấy nó thật hoành tráng và lung linh dễ sợ.Khi mở phòng của mình ra thì…ôi thôi…tôi nằm lăn ra,hạnh phúc,sướng rên người.Cái giường êm và thoải mái quá,khiến tôi ngủ mất luôn.Đi đường cũng mệt rồi mà.Thật vui,lâu rồi gia đình tôi mới có cơ hội quây quần bên nhau.Tôi muốn ra biển lắm nhưng mà ông chú bảo cứ bình tĩnh,lấy sức mai đi chỗ thú vị.Lời nói của chú khiến tôi cảm thấy tò mò..noi thú vị...hmm.Tôi tò mò và hồi hộp tới mức thức gần như cả đêm,cũng may ngủ được một ít.Nhưng tôi lại là người dậy muộn nhất,mẹ tôi gọi mà tôi vẫn còn hầu như chẳng muốn dậy.Xe taxi đón chúng tôi đi và tôi vẫn nhây nhây như ngày nào.Vẫn mở cửa sổ nhìn khắp mọi nơi.Đặt chân xuống đất Nha Trang,tôi ngẩng mặt lên nhìn.Trời,toàn thân như cứng lại.Nơi đây là đâu mà rộng lớn đến vậy.

"Đây là đâu..@@"

"Vinpearl Land Nha Trang đó chị!!Chị không biết à?"

"Ư…ừm!!"

Em họ tôi cuối cùng cũng giải đáp mọi thắc mắc của tôi.Hừm…Xung lên rồi đây.Tôi mượn một tấm bản đồ và sau khi nhìn qua thì đã thật sự rất bất ngờ,mém xỉu.Trời ơi,nó thật rộng lớn.Công viên nước,thủy cung,khách sạn,sân golf các thứ,các thứ.Không không,phải tỏ ra như kiểu mình đến đây nhiều rồi.Đừng làm kiểu như đứa nhà quê mới lên,dù gì mình hiện tại đang sống ở thủ đô Việt Nam cơ mà.Chúng tôi lên cáp treo để sang bên kia đảo Vinpearland…Tôi ngồi yên không động đậy vì sợ sẽ bị rơi xuống.Điểm yếu của tôi là sợ độ cao…hiuhiu.Khi đặt chân xuống dưới đất thì như là được thoát chết vậy,thật nhẹ nhõm.Chúng tôi chuẩn bị bước vào thì tiếng tàu kêu to,mọi người quay ra nhìn.Một chiếc tàu màu trắng với nhãn hiệu Nonan chạy tới bến phà.Đứng trước mũi tàu là một cậu thanh niên tóc bay phấp phới kèm theo đó là một vẻ mặt tự đắc.Nhìn quen quen…ôi shiệt,chẳng phải đó là tên Thiện Ân sao.Tại sao hắn lại ở đây chứ.Hắn ta theo mình đến đây hả.Cái tên thích gây sự chú ý đó…Khi tàu dừng lại,hắn nhảy xuống và đứng đó đỡ một cô gái xuống.Tóc đen dài và thẳng,đội mũ vành rộng…Nguyên.Tôi lao tới và không ngừng reo lên.

"Nguyên!!!Nguyên!!"

"T..Tú!!"

Hai chúng tôi ôm lấy nhau,Nguyên tỏ ra vui mừng nhưng cũng không kém ngạc nhiên.Thật sự tôi còn ngạc nhiên hơn Nguyên ấy.

"Nguyên làm gì ở đây thế?"

"Ân mời Nguyên đi Nha Trang chơi..không ngờ Tú ở đây!! -^v^-"

Tôi quay sang tên Thiện Ân,mặt cau có.Hắn cũng nheo mắt nhìn tôi,chắc do hắn không quen với ánh nắng nóng này.

"Cậu theo tôi tới đây đó à?"

"Tôi đi đâu là quyền của tôi!!"

Hắn nói chậm rãi từng từ một.Thái độ gì thế.Chỉ muốn bẻ cái đầu của hắn ra thôi...hiuhiu.Nhưng mà không nhờ hắn thì tôi cũng không được gặp Nguyên,tha cho hắn.Mẹ tôi lại gần nhìn Nguyên và Thiện Ân với ánh mắt hiền dịu.

"Bạn con đó à?"

"Dạ đây là Nguyên,bạn con.Còn tên kia con không quen."

"Không quen con khỉ!! Ò_Ó"

"Vậy con đi cùng bạn hả?"

Tôi ngậm ngừng ngẫm nghĩ một lúc.Nếu tôi đi cùng Nguyên với hắn thì mẹ sẽ buồn lắm,lâu rồi tôi mới được đi chơi xa với mẹ.Nhưng mà nếu đi cùng mẹ thì tôi sẽ không được đi cùng Nguyên...Tôi bỗng nảy ta một ý tưởng.

"Hay Nguyên đi cùng đoàn của Tú đi!!"

"Ê ê không được,tôi rủ Nguyên trước mà!!"

Hắn lại gần khoác vai Nguyên đẩy vào người hắn.Mặt Nguyên đỏ bừng lên...Khó chịu quá...Tôi hậm hực khoác tay mẹ tôi rồi lè lưỡi với hắn.

"Vậy thì không làm phiền cậu.Tôi đi cùng mẹ nhá!!"

Nguyên chạy tới kéo tay tôi lại và tỏ ý muốn tôi đi cùng.Tôi có chút rung động nhưng thấy không nên.Một đống khách mời trên tàu của hắn sẽ nghĩ tôi là kẻ phá đám mất.

"Nguyên đi cùng với hắn đi...Lâu rồi hai người không đi chúng mà.."

"Lâu rồi...bọn mình cũng chưa đi chơi cùng với nhau.."

Mặt của Nguyên buồn đi.Phải rồi nhỉ,từ lúc Nguyên làm người yêu hắn thì hai chúng tôi cũng ít đi đâu với nhau.Bỗng mẹ tôi lên tiếng.

"Lâu rồi...mẹ với ba con cũng chưa đi chơi riêng cùng nhau.."

"Dạ..Ô^Ô.."

"Con cứ bám mẹ thế này làm mẹ không thể đi riêng với ba con...;;^;;..."

"Trời ơi!!!V..vậy mẹ đi theo ba đi..con đi cùng bạn.."

"Oh yeah!!"

Mẹ tôi hí hửng chạy theo bố tôi.Nhìn cứ như là hồi còn trẻ...ngây ngô,hồn nhiên,dễ thương đến mức thấy buồn cười.Tôi ngã gục xuống...vừa bị mẹ bỏ rơi..hiuhiu...Cứ nghĩ mình sẽ là người bỏ rơi nhưng hóa ra lại thành nạn nhân.Lại bị mẹ troll rồi...Lần sau nhất định sẽ phục thù.Vậy là tôi quyết định theo Nguyên.Không ngờ hắn mời nhiều người đến như vậy,toàn những người nổi tiếng và ăn chơi,bám riết lấy hắn.Anh Minh và chị Thiện Ân cũng ở đây,từ lúc đi..hai người họ lúc nào cũng đi với nhau.Ai cũng có đôi có cặp...vậy mà mình lại cô đơn thế này....

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hè - Dâng Trào

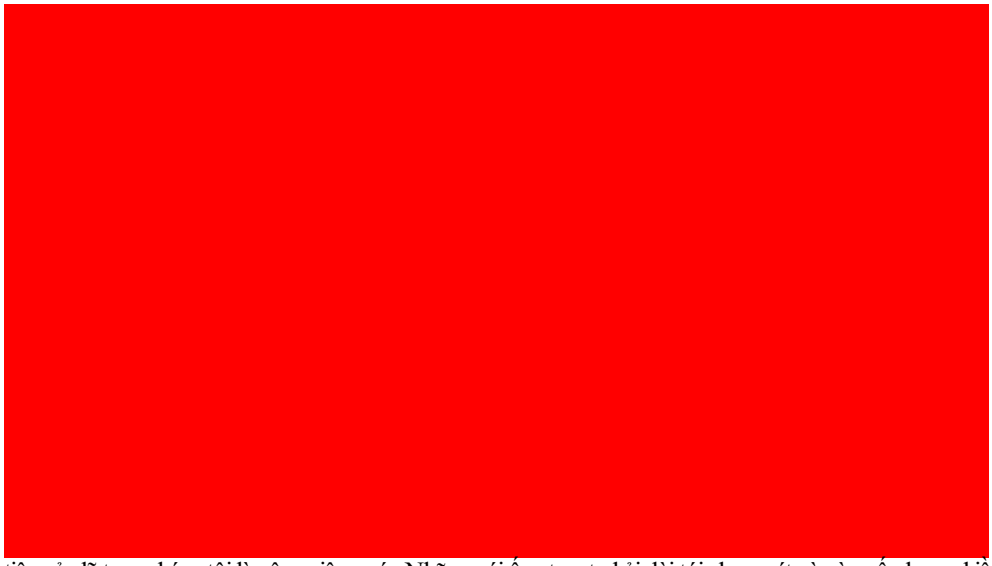

Dĩ nhiên,điểm đến đầu tiên của lũ teen chúng tôi là công viên nước.Những cái ống trượt phải dài tới chục mét và còn uốn lượn nhiều vòng,nhìn là thích mê.Tiếp theo là khu vui chơi,toàn là mấy trò cảm giác mạnh.Nguyên thấy sợ sợ nên chỉ nhìn chúng chơi.Văng văng lung tung cả,lúc chơi xong tôi chóng mặt quá ngã xuống luôn.Cả buổi sáng chúng tôi chỉ chơi với chơi mà không có tham quan hay gì cả.Thời gian trôi qua thật nhanh,thấm thoắt đã đến buổi trưa.Làm ơn đấy cái vòng thời gian này..trôi chậm thôi để ta còn thưởng thức chứ…ta chỉ có một ngày thôi…Đến trưa,cả hội vào khu ăn.Trông ai cũng thấy mệt nhưng mà vẫn vui…Tôi thở dài và lấy khẩu phần cơm của mình,vừa đặt lên bàn thì đã bị con em họ kéo ra chỗ khác thì thầm.

"Mấy người này là bạn chị hết đấy hả?"

"Ừm…chắc vậy."

"Giới thiệu em một người đi..nhất là anh áo kẻ kia kìa."

Con bé chỉ vào hắn.Hắn hả…Chắc là con bé bị vẻ đẹp của hắn quyến rũ rồi..hotboy mà.Nhưng em nó làm gì có cửa.

"Bạn gái ngồi ngay cạnh kìa…"

"Hả?Chán thật ấy…"

Em họ tôi lật đật về bàn của nó,trông khổ thân.Tôi cũng về bàn lấy sức để mà chiến đấu tiếp.Điểm đến tiếp theo của chúng tôi là thủy cung,theo nguyện vọng của Nguyên.Tuy nói là đi chung,nhưng tôi lại luôn giữ khoảng cách với hai người họ,cảm thấy cô đơn sao ấy…hiuhiu.Tôi chỉ đứng yên một chỗ nhìn con sao biển đang bám dính chặt lấy khung kính.Tôi thật sự rất thích những con sao biển,không phải đơn giản là nó là ngôi sao mà tôi thấy nó thật kiên cường và bền bỉ,luôn dính chặt lấy những mục tiêu của mình.Khác tôi nhiều,cố mà cho qua…nhưng tôi cố cho qua là vì tôi muốn họ hạnh phúc,chứ không như chúng.Tôi đang nhìn chằm chằm chúng qua khung kính thì có ai đó gõ vào.Tôi giật mình quay ra…tên Thiện Ân..

"Thích nó à?Bắt về cho nuôi nhé?"

"Thôi thôi…Ủa Nguyên đâu?"

"Kia kìa…đang cọ cọ cái mũi con cá heo."

Hắn chỉ ra đằng sau,trời hắn nói đúng thật.Nguyên đang cọ cọ mũi với con cá heo qua khung kính.Tôi cười,nhìn dễ thương thấy mồ =v=..

"Ghen với con cá đó nên qua đây trút giận à?"

"Chỉ cậu là hiểu tôi!!Nguyên thật là…."

Tôi cười.Rồi tôi và hắn nghe thấy tiếng chị Thiện Ân ở đằng sau,hai chúng tôi quay ra nhìn.Chị ấy nhìn lũ cá cười,trông thật hạnh phúc và anh Minh cũng vậy.Có khi anh ấy không có nhìn cá mà thật ra là đang nhìn chị ấy.

"Chị cậu ít khi nhìn thấy cá hả?"

Tôi nói với hắn nhưng một lúc rồi mà hắn không trả lời,tôi ngẩng mặt lên nhìn.Khuôn mặt tức giận của hắn hiện lên và kèm theo đó là đôi mắt mà tôi sợ nhất.Đôi mắt rực lửa.

"S..sao thế?"

"Suốt ngày dính lấy nhau,khó coi chết!!"

“Thì anh Minh là quản gia của chị ấy mà…”

“Không đơn giản vậy đâu!!”

Hắn tỏ ra khó chịu rồi quay lưng về phía họ.Tôi nhìn họ một chút rồi cúi xuống không nói năng gì.Nhưng khi suy nghĩ về tình cảm của anh ấy dành cho chị Thiện Ân,nó là thật lòng.

“Anh ấy thích chị cậu thật lòng mà…”

“Xàm!”

“Tên ngốc!!!”

“Cậu…thích anh ta phải không?”

Tôi giật mình.Sao hắn biết được chứ?Chắc là tôi tỏ ra không được tự nhiên.Dĩ nhiên là tôi sẽ phủ nhận với hắn.Chuyện này không thể để ai biết được.

“K..không!!!”

“Hả?Thật ấy hả?”

Mặt của hắn tỏ ra nghi ngờ.Giống như kiểu là tôi hết đường mà chối cãi với hắn.Tôi lại im lặng,càng nói hắn lại càng thêm nghi ngờ mất.Hắn nhìn tôi một lúc rồi quay đi đến chỗ Nguyên.Song hắn vẫn quay lại tôi mỉm một nụ cười nhẹ.

“Cố lên!!”

Tôi như được trấn an tinh thần.Hắn đã nói vậy thì hắn đã biết chắc chắn là tôi thích anh Minh nhưng hắn lại cổ vũ tôi.Giống như tôi với hắn đã thành bạn thân vậy.Tôi quay sang nhìn hai người họ rồi chị ấy bắt gặp ánh mắt của tôi,mặt tỏ ra thoáng ngạc nhiên rồi chạy tới ôm tôi.

“Em cũng ở đây hả?Sao vừa trên tàu chị không thấy em??”

“Trùng hợp thôi cô chủ…”

“Vậy hả?Đi cùng bọn chị đi!!”

“Dạ thôi,em đi cùng với hai người kia rồi ạ..”

“Vậy hả…chán ghê.Định rủ em đi chơi mấy trò cảm giác mạnh.”

“Em vừa chơi rồi thưa cô chủ.”

“Thế mà không rủ chị đi cùng….Anh Minh đi thôi!!”

Chị ấy lại vui vẻ kéo anh ấy đi.Nguyên cũng kêu tôi đi..và khoảng cách giữa hai người,trở nên xa hơn.Cứ nghĩ là hôm đó tạm biệt thì sẽ được nói chuyện với nhau lần nữa.Vậy mà hôm nay gặp nhau lại không nói gì.

“Bây giờ đi đâu?”

“Qua khu mua sắm nhé!!Mua ít đồ lưu niệm..hihi!!”

Nguyên hí hửng nhảy chân sáo đi vào khu mua sắm,hết vào chỗ này rồi vào chỗ nọ..trông thật sung sức.Tôi thì chạy không nổi nữa,thở thì thôi rồi.

“Trời ơi mệt chết…không ngờ Nguyên khỏe vậy.. >^<”

“Con gái mà!!”

“Tôi cũng là con gái chứ bộ!!”

“Phiên bản lỗi..”

“Muốn nhai đầu cậu ghê đó!!!”

Tôi lại phật phờ đi theo Nguyên thì bỗng cái áo bị vướng vào cái móc chìa khóa hình ngôi sao ở một cửa hàng.Tôi có duyên với những ngôi sao thật đấy.Nhìn những cái móc chìa khóa này cũng dễ thương nên tôi cũng ghé vào mua một cái,làm đồ kỷ niệm.

“Vừa mua gì đó?”

“Tèn ten!!”

Tôi giơ lên cái móc khóa để khoe hắn.Hắn tỏ ra không có hứng thú gì hết với cái móc khóa này của tôi,mặt thờ ơ.

“Thái độ gì thế Ò^Ó!!”

“Trên người cậu toàn sao với sao…”

“Hì hì!!”

Buổi chiều chúng tôi không có chơi gì nhiều,toàn đi mua mấy thứ đồ lặt vặt.Nhất là Nguyên,đi đến đâu mua đến đó.Làm tôi với hắn cầm không nổi.Đến buổi tối,tôi nghĩ là nên cho mẹ càng nhiều thời gian bên bố tôi càng tốt nên tôi vẫn lảng vảng đâu đó quanh đảo Vinpearlland này.Rồi được hắn rủ lên thuyền để dự tiệc của nhà hắn.Không khí sôi nổi trên thuyền,toàn người lạ nên tôi cũng không có hứng thú gì mấy.Đằng nào cũng chẳng có ai chơi cùng nên tôi ra ngoài hóng gió biển.Tôi đi dọc lan can thuyền và rồi bắt gặp chị hắn và anh Minh đang nói chuyện.Nhìn thấy họ nên tôi cũng định tránh đi nhưng mà lại nghe được một câu nói khiến tôi không thể bước đi nữa.

“Tôi yêu em.”

“Cảm ơn anh rất nhiều,nhưng anh biết rồi đấy.Chúng ta không thể đến bên nhau..”

Thình thịch…Anh Minh đã tỏ tình với chị ấy rồi…Nghe được những từ đó phát ra từ miệng anh ấy làm tim tôi nhói đau.Cả thân người tôi không cử động được nữa…di chuyển đi…di chuyển đi hỡi bản thân ta.Đứng yên đây mà nghe thì không chịu nổi đâu.

“Anh diễn tốt thật đó!!Ahaha..”

“Ừm..”

Hửm..hai người họ đang diễn kịch hả.Chậc,làm mình cảm xúc dâng trào,mém nghẹn thở.Chị Thiện Ân vui vẻ cười với anh ấy.Anh ấy cũng cười nhưng nó thật là ngượng.Mắt anh ấy lại đậm buồn.Đó là một vở kịch nhưng cảm xúc của anh ấy lại là thật.Vở kịch này nếu là thật thì tốt,mặc dù tôi sẽ đau khổ biết chừng nào.Giờ thì phải làm sao đây,không thể hiểu nổi.Khi biết đôi chân tôi đã trở lại bình thường,tôi lại chạy đi.Chạy vào bữa tiệc mà ăn một đống cho bỡ tức.Tức cái bản thân này,tức cái thứ tình yêu này…đắng ngắt.Ăn xong,sự tức giận cũng giảm đi đáng kể nhưng nỗi buồn lại dâng lên.Bây giờ không khác gì đứa say rượu,quay như chong chóng.Tôi từ từ ra khỏi bữa tiệc và lên cáp treo để đi về.Bây giờ cáp treo thật ít người,nghe nói là có buổi biểu diễn nhạc nhẽo gì ở sân khấu nhạc nước…đau đầu.Một cabin đến chỗ tôi,cánh cửa tự động mở ra.Tôi ngẩng mặt lên để tìm ghế ngồi thì thấy anh Minh đang trong này.Ơ..vừa thấy ở kia mà.Anh ấy cũng ngẩng mặt lên rồi khi nhìn thấy tôi,mặt anh ấy vẫn chẳng cảm thấy gì.Trong lúc đang bất ngờ nhìn thấy anh ấy thì tôi bị ông bảo vệ giục ngồi xuống để người khác đi.Nhưng tôi lại đang muốn chuyển sang cabin khác.Bỗng tôi bị người đằng sau đẩy vào.Cảm thấy mình đang làm phiền người khác..hiuhiu.Tôi ngồi hàng ghế đối diện để dễ nhìn anh ấy.Và anh ấy vẫn để cái khuôn mặt đó.Đi được nửa quãng đường thì tôi lại muốn nói chuyện với anh ấy,thấy mình tham lam.Liệu anh ấy có thấy tôi phiền không.

“Cô chủ đâu rồi?”

“Trên thuyền.”

“Hmmm…ÔvÔ…Anh đi mấy vòng này rồi vậy?”

“Cũng khá nhiều.”

“Nơi này đúng là đẹp thật ha!!”

“Ừm.”

Anh ấy cứ nói một cách ngắn gọn như vậy làm tôi cảm thấy bị bơ sao ấy.Chắc chắn là tôi rất phiền.Xuống cáp treo,tôi liền đi nhanh xuống.Tôi đi dọc những mặt đường có cát.Cát khô và thật mịn.Ra khỏi bãi đỗ xe,tôi thấy đường cát này vẫn còn theo một nơi khác,tôi lại đi dọc mặt đường này.Đường đi cát này dẫn tôi ra một mặt biển.Gió thổi nhè nhẹ,cây dừa xanh đung đưa…thật êm ả.Như vừa phát hiện ra một nơi trốn bí mật.Đi xuống bờ cát,cát ở chỗ này thì lại mát lạnh nhưng vẫn mịn.Tôi từ từ ngồi xuống và nằm ngả ra,dễ chịu thật đấy.Từ đây tôi có thể dễ dàng nhìn thấy những ngôi sao trên bầu trời kia...

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Hè - Dở Khóc Dở Cười

Tôi cứ nằm đó nhìn những ngôi sao kia.Tôi muốn hòa quyện vào chúng…tên tôi là Tinh Tú.Tôi tháo cái vòng cổ mà hắn đã tặng tôi và giơ lên trước mặt.Hỡi những ngôi sao kia,ta cũng đang là một ngôi sao đó.Hãy kéo ta khỏi cái thế giới này đi.Soạt..soạt…bỗng tôi nghe thấy gì đó từ mặt cát.Tôi bật dậy chuẩn bị phản công thì nhận ra…anh Minh.

“Tôi…có thể…tâm sự với em chút được không?”

“T..tâm sự?”

Tôi bình tĩnh lại và từ từ ngồi xuống nghe anh ấy nói.Tay tôi vẫn nắm chặt mặt sợi dây chuyền…tôi đang sợ cái gì đó.Anh ấy nói một hồi về tình cảm của anh ấy dành cho chị Thiện Ân.Tôi im lặng nghe chúng..im lặng không nói gì cả…Vì họng đã nghẹn lại rồi…miệng cũng không cử động được nữa bởi một lý do sâu hơn : trái tim nhói đau như đang muốn ngừng đập.Sau khi kể xong,anh ấy đứng dậy và cúi xuống.

“Cảm ơn em đã nghe tôi nói.”

“Tại sao anh lại tâm sự những điều đó với em?”

“Vì em là em gái anh mà…”

Tôi giật mình…em gái…Cảm giác như mình vừa bị từ chối vậy,nhưng tôi đã tỏ tình gì đâu.Tôi nhìn anh ấy,anh ấy cũng nhìn tôi một lúc rồi quay đi.Đi được một đoạn đường nhỏ thôi…Tôi đứng dậy lùi lùi xuống lấy đà,lao tới anh ấy và soạt chân xuống mặt đất.Tôi đã gạt chân anh ấy.Tôi nhanh chóng đứng dậy và nở một nụ cười.

“Đồ ngốc!!!”

Cơn gió biển thổi qua.Trông tôi oách chưa này.Anh ấy ngã soài ra mà không hiểu chuyện gì cả.Tôi chạy đi.Không hiểu sao tôi lại cười nữa.Chẳng có cái gì đáng buồn cười hết.Biết vậy nhưng tôi lại cười,bị tình yêu làm cho điên dại rồi.Rốt cuộc,thì anh ấy cũng đã chấp nhận sự tồn tại của mình.Tôi chạy đến bãi đỗ xe thì bị đâm vào một người,ngã uỳnh xuống.

“Đi đứng phải cẩn thận chứ!!”

“Tú??Làm bọn này tìm nãy giờ đấy!!”

Là giọng của hai người họ.Họ tìm tôi sao…Nhưng tìm tôi thì làm gì chứ.

“Tìm Tú á?”

“Ừm!Đi kết hảo hữu!!”

“Hả?”

Tôi chưa kịp hiểu gì thì bị Nguyên kéo đi mất.Chúng tôi lại lên cáp treo và đi vào khu vui chơi,đứng trước trò chơi vòng quay.

“Ra đây làm gì?”

“Kết hảo hữu!!Hihi!!”

“Hảo hữu??”

Nguyên đưa cho tôi một tờ giấy quảng cáo có nhan đề là “Kết hảo hữu”.Tôi nhìn xuống đọc nội dung,gì mà đọc câu thần chú này rồi làm mấy động tác này trong lúc chơi vòng quay này thì tình bạn sẽ không bao giờ bị chia cắt.

“Xàm!!”

“Đến Tú cũng nói vậy hả??”

“Thấy chưa,Ân bảo rồi mà!!”

Đến giờ hắn mới lên tiếng.Kết hảo hữu á..với cặp đôi hoàn hảo này sao…chỉ có thể bị ra rìa thôi.Với lại một cặp đôi yêu nhau thì làm sao kết hảo hữu được chứ.Tôi tỏ ý từ chối.

“Không kết được đâu Nguyên…”

“Sao không được?”

“Hai người đang yêu nhau mà kết tình hảo hữu à?”

“Thì nhỡ có chuyện gì xảy ra thì Nguyên với Ân vẫn sẽ làm bạn!!”

“Trù ẻo!!”

Hắn cốc một cái vào đầu Nguyên.Chậc,Nguyên đúng là ngây thơ trong sáng.Mấy chuyện này mà cũng tin được.Nhưng thấy Nguyên có vẻ thất vọng và buồn nên tôi đành phải an ủi.

“Được rồi,Tú làm.Chỉ hai chúng ta thôi,Thiện Ân ở dưới nhá!!”

“Tôi bỏ tiền ra đấy nhá,tôi cũng phải được chơi chứ.”

“Sửu nhi _^_”

“Nói cái gì hả??”

Bỗng có ai đó vỗ vào vai tôi khiến tôi giật mình.Chị hắn cũng ở đây nữa hả…chẳng lẽ là cũng tin vào mấy cái trò này..

“Em cũng đến đây để thi hành ma pháp hả? ^v^”

“Chị ấy tin thật cmnr…Ô^Ô..”

“Vậy chị dẫn anh ta đến đây kết hảo hữu à?”

“Ừm ^v^”

Hắn cười khẩy.Tôi liếc sang nhìn anh Minh,anh Minh cũng cười khẩy.Trời,thái độ gì vậy.Trò chơi đã quay được một vòng và dừng lại.Chúng tôi nhường đường cho những người khác đi về để còn vào.Bỗng hắn nhanh chân nhanh tay kéo Nguyên chạy vào một cabin trống,thấy thế nên tôi cũng đuổi theo và làm tư thế định gạt chân hắn nhưng hắn lại né được.Bị trượt quả đó làm tôi chui thẳng vào trong cái cabin.Hắn hình như cũng vấp vào cái gì đó nên cũng bị lò cò đi vào.Cánh cửa đóng lại,cabin tiếp tục chuyển động lên làm chúng tôi không ra được.

“Tên ngốc!!Làm tôi không được đi với Nguyên kìa…huhu…”

“Ai bảo cậu ngáng chân tôi!!”

“Ai bảo cậu né chứ!!>^<”

“Không né thì ngã bớ mặt ra à?”

Tôi tức không thèm nhìn mặt hắn.Ngồi phịch xuống ghế.Mém chút nữa là được ở riêng với Nguyên rồi,tên phá đám.

“Mà dạo này cậu hay cãi lời tôi lắm nhá!!Tôi là chủ cậu đấy”

“Vâng vâng,thưa cậu chủ _^_...”

Hắn cũng ngồi xuống ghê và bình tĩnh lại.Không gian lại trở nên im ắng đi bởi tôi không có gì để nói với hắn cả.Nhưng không khí này không giống cái bầu không khí ngại ngùng như giữa của tôi với anh Minh.Nó thật tự nhiên..và nó làm tôi thoải mái.

“Cậu có muốn làm cái này với tôi không?”

Hắn giơ lên cái tờ quảng cáo kết hảo hữu.Tôi bất ngờ nhìn hắn một lúc.Cãi nhau như chó với mèo thì kết hảo hữu kiểu gì..Mà thôi kệ,đằng nào tôi cũng chẳng tin mấy cái này cho lắm.Tôi đứng dậy nở một nụ cười.

“Làm nhanh thôi,sắp xuống mặt đất rồi đấy. ^v^”

“Xem nào…Hỡi những đấng tinh linh,hỡi cả thiên hạ này..hãy làm chứng cho ta về tình hảo hữu giữa bọn ta...Không bao giờ bị chia cắt…Cái quái gì thế này?”

Nhìn mặt hắn kìa,trông ngu ngu dễ sợ.Tôi thật sự đang tỏ ra nghiêm túc nhưng không thể.Nhìn cái bộ mặt của hắn là tôi không nhịn được cười.Chịu hết nổi,tôi ôm bụng ngồi xuống ghế cười không ra hơi.

“Cười cái gì?”

“Nhìn cái mặt của cậu kia!!Ahaha…>v<”

“Cười con khỉ!!”

Hắn ra chỗ tôi cộc mấy cái vào đầu tôi nhưng tôi vẫn cười được.Tôi cười suốt cả đoạn còn lại nên không thể hoàn thành cái lễ kết hảo hữu.Đến lúc xuống đất mà tôi vẫn còn cười…Nhiều chuyện chắc là đáng buồn cười nhỉ.Lúc này tôi như đang cố cười để quên đi cái gì đó,gượng cười.Hắn đi bên cạnh tôi bắt đầu càu nhàu.

“Ê ê..cười gì lắm thế?”

“K..không biết..”

Đôi mắt của tôi trở nên long lanh hơn,mọi thứ cũng mờ đi bởi hàng nước mắt,nhưng tôi vẫn cười.Thật sự là…..

“Khiếp..cười chảy cả nước mắt ra thế à?”

“À ờ,xin lỗi.”

Soạt….bỗng tôi nghe thấy tiếng gì đó vang dài bên tay trái.Tôi giật mình quay sang bên đó..anh Minh đang lao tới và làm cái chiêu thức như tôi làm với anh ấy lúc ở bãi biển @@.Do phản xạ nên tôi nhảy lên để né.Hắn đi bên phải tôi cũng nhìn thấy anh ấy nhưng phản xạ chậm quá nên bị ngã một cái,kéo cả tôi ngã xuống.Đau…Hắn tức tối quát lên

“Anh làm cái gì vậy hả!!!”

“Trả thù hoàn tất,rút lui…”

Anh Minh từ từ chạy đi.Bao nhiêu người nhìn chúng tôi với ánh mắt bất ngờ.Nguyên cũng chạy tới đỡ chúng tôi dậy.Tôi cố đứng dậy và trách hắn.

“Tên ngốc!!Sao phản xạ của cậu chậm quá vậy!!”

“Làm sao mà phản xạ kịp chứ!!”

“Gà!!”

Hắn đặt tay lên đầu tôi và lấy đầu tôi làm điểm tựa cho hắn đứng dậy.Nặng gần chết…Tôi đã lùn rồi mà hắn còn muốn tôi lùn hơn sao.Hắn đứng dậy,chống tay vào hông.

“Vậy,anh ta trả thù chuyện gì thế?”

“Gà.._^_”

Hắn để tay thành hai nắm đấm rồi ấn vào hai thái dương bên đầu tôi.

“Đau…đau…”

Tôi và hắn lại gây chiến tranh ở nơi đây.Nơi nào có chúng tôi là nơi đó sẽ ầng ậc sát khí do hai chúng tôi tỏa ra.Khi hai chúng tôi đang đánh nhau như vậy thì Nguyên lại cười.Hắn dừng lại,hai chúng tôi nhìn Nguyên chằm chằm.

“X..xin lỗi,nhưng thấy hai người đánh nhau mà mắc cười quá!!Ahaha… >v<”

Tôi cũng cười theo Nguyên nhưng hắn lại ấn ấn hai nắm đấm của hắn vào đầu tôi như lúc nãy.Đầu tôi mà có vấn đề gì thì tôi sẽ giết hắn.

“Còn cười!!”

“Đau..đau..”

Hắn làm vậy đau thì đau thật nhưng trong lòng tôi lại thấy muốn cười.Chắc là vì nụ cười của ai đó.Vì nụ cười của ai đó đã làm tâm hồn tôi trở nên nhẹ tênh,quên đi những việc lúc trước và trước nữa.–Đã tìm thấy thuốc bổ-

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Hẹn Gặp Lại

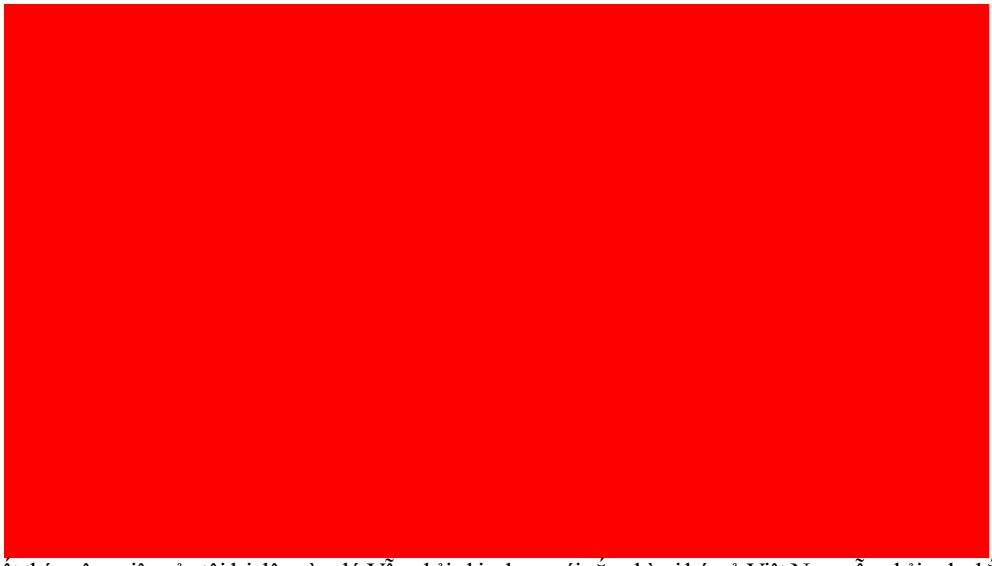

Kì nghỉ ở Nha Trang kết thúc,công việc của tôi lại đâu vào đó.Vẫn phải chịu đựng cái nắng hè oi bức ở Việt Nam,vẫn phải nghe hắn lảm nha lảm nhảm…Đến chán.Hắn thì lúc nào cũng nằm dài ườn trên cái ghế sofa và

thảnh thơi ngồi ăn vặt xem phim.Lười như vậy nhưng tôi thấy hắn vẫn chẳng béo lên chút nào.Nhưng nhìn thấy hắn lười nhác như vậy tôi thấy khó chịu sao đấy.Bây giờ đã là 5h30 chiều,trời đã mát hơn hắn nhưng hắn vẫn nằm ườn ra đấy,từ sáng đến giờ rồi.Tôi lấy cái điều khiển tắt tivi đi.Hắn bất ngờ bật dậy.

"Làm cái gì thế hả?"

"Trông cậu bôi bác quá đấy,ra ngoài hóng chút khí O2 cho thông não đi!!"

"Xì,đưa cái điều khiển đây!!"

Hắn cố lấy lại cái điều khiển từ tay tôi,tôi thì cố rụt nó khỏi tầm với của hắn.Hai chúng tôi cứ giằng co nhau và cuối cùng tôi tuột tay làm nó rơi đâu không biết.

"Tìm đi!!! >^<"

"Bàn tay thần thánh…"

"Tìm đi không tôi lật tung căn phòng này ra bây giờ!!"

Tôi cầm lấy cổ tay hắn và kéo hắn ra ngoài,tôi vừa mở được cái cửa thì bị đâm vào cái gì đó êm êm,nẩy cả tôi ra ngoài.Khi đứng vững lại thì tôi nhận ra đó là chị Thiện Ân.Vậy cái nẩy nẩy lúc nãy là…@@.Chị ấy mặt tươi cười đưa tay lên chào chúng tôi.Ở chung một nhà nhưng cả một ngày chưa được gặp nhau.

"Chị đang định đi tìm mấy đứa đây!!"

"Dạ?"

"Theo chị theo chị."

Chị ấy kéo hai chúng tôi đi,dẫn tôi đến một cái tủ giày để ở ngoài sân.Chị ấy lôi ba cái giày ra,nhưng hình như không phải giày bình thường mà là những cái giày có bánh xe dưới đế.Trượt pattin hả..

"Lâu không đi nên rủ mấy đứa chơi!!"

"Em không chơi đâu…"

Hắn nói rồi cố chuồn đi nhưng bị tôi túm cổ áo kéo lại.

"Đi đâu?Đeo giày vào rồi đi hít khí trời đi!!"

Tôi đẩy hắn lên đằng trước rồi hắn định quay lại bật lại tôi nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của chị hắn thì hắn lại rón rén đeo cái giày vào.Chị ấy đứng nhìn hắn chằm chằm với khuôn mặt nghiêm túc.Chắc hẳn chị ấy cũng giống tôi,không thích hắn lúc nào cũng lỳ trong nhà.Hắn đeo được cái giày vào thì lại ngồi chống cằm,lỳ ra đấy.Hết nói nổi.Tôi với chị ấy cũng đeo giày vào.Chị ấy trượt trước.Thật điêu luyện,những bước chân của chị ấy thật trơn tru và không bị mắc lỗi nào.Chị ấy đúng là đứa con gái hoàn hảo nhất mà tôi từng thấy.Tôi ngồi cạnh hắn vỗ tay bộp bộp.Thật ra thì tôi cũng không biết trượt mấy cái này.Hắn chống cằm và bắt đầu kháy đểu tôi.

"Bảo người khác đi trượt mà ngồi đây thế à?"

"Tôi không biết trượt.."

"Chỉ cần thả lỏng người ra là được."

Hắn bắt đầu đứng dậy và trổ tài cho tôi xem.Tôi thì bắt đầu đưa mắt nhìn hắn.Hắn từ từ đứng dậy và ngã rầm một cái,thật chẳng muốn nhìn.Tôi giả vờ vỗ tay khích lệ

"Cậu chủ giỏi quá _^_..bộp bộp."

"Hmm..lâu không trượt.."

Mặt hắn tỏ vẻ ngại ngại :3.Chị Thiện Ân nhìn thấy hắn ngã nên đứng ôm bụng cười.Chị ấy đứng bằng cái giày đó nhưng sao lại không ngã cơ chứ,tôi còn chưa đứng mà cứ ngã.Đáng ghét…đáng ghét.Chị ấy tiến lại gần và quay lưng chỗ chúng tôi.

"Bám vào để chị kéo đi!!"

Tôi nghe lời cố đứng dậy,mém ngã may mà bám được hắn.Chị ấy bắt đầu trượt nhè nhẹ,chúng tôi bám theo sau bắt đầu có cảm giác như đã biết trượt vậy.Rồi bỗng chị ấy cúi người xuống làm tôi bị tuột tay ra khỏi vai chị ấy và cuống cuồng cúi xuống điên đảo.Hắn bây giờ đã giữ thăng bằng được rồi,sao tiến bộ nhanh thế.

"Vẫn chưa giữ được thăng bằng à?Qua đây tôi dạy cho!!"

Hắn dạy cho tôi từ suốt lúc đó.Cuối cùng,tôi đã không biết trượt,tài năng có hạn ;;^;;…Đến tối lúc hai chúng tôi đang học bài thì hắn lại bắt đầu đòi ăn mì.Tôi lại phải xuống bếp nấu cho cái tên hắc dịch đó.Đi qua phòng khách,tôi thấy có một người con gái dáng vóc thanh mảnh,lén la lén lút.Cảnh này quen quen,chắc lại là chị ấy rồi.Nhưng lần này,tôi thấy chị ấy kéo theo một chiếc vali to.Chị ấy định đi đâu…Đợi chị ấy ra ngoài,tôi mới đi theo và kéo chị ấy lại.

"Cô chủ định đi đâu thế?"

"Lại bị em bắt gặp à…"

Tôi nhìn chị ấy chằm chằm.Chị Thiện Ân thở dài một cái và khuôn mặt thay đổi hẳn,bắt đầu buồn đi.

"Chị về Nhật…"

"Sao cô chủ không nói gì hết cả vậy??"

"Tại chị không muốn tạm biệt…Buồn lắm."

Chị ấy định về Nhật thật ư…Từ lúc chị ấy về đây tòa lâu đài này trở nên vui vẻ hẳn lên.Và người quản gia đó cười ngày càng nhiều.Chị đi thì mọi chuyện sẽ ra sao chứ.Tôi đã hứa với bản thân rằng tôi sẽ làm mọi thứ để những người tôi yêu cảm thấy vui.Vậy nên…

"Chị ở lại đi!!"

"Chị thật sự xin lỗi nhưng chị không ở lại đây lâu được nữa. Công việc của chị bắt đầu nhiều hơn rồi!!"

"Chị có thể kiếm một việc làm ở đây và sống ở đây mà…"

"Làm ơn đừng có ích kỷ như vậy…đó là ước mơ của chị…"

Tôi sững sờ nhận ra rằng mình cũng đã sai.Sai một lỗi cực kỳ lớn.Tôi phải làm sao..phải làm sao…Bàn tay tôi níu lại chị ấy dần được buông lỏng…và tôi ngượng ngùng xin lỗi chị ấy.

"Em..xin lỗi…"

"Không sao đâu.Chị đi đây!!Chị giao Thiện Ân và mọi người cho em!!Chị đi đây!! – 39"

Chị ấy bất ngờ đưa đôi môi mềm mại của chị ấy lên má tôi rồi chạy đi.Hình bóng của chị ấy,một bóng hình hoàn hảo đang đi dưới một bầu trời đầy sao,đẹp giống như một bức tranh vậy.Chị ấy bước lên xe rồi chiếc xe cũng chạy đi,nhỏ dần,nhỏ dần và biến mất.Bầu trời óng ánh sao như nuốt chửng chiếc xe đang hộ tống một cô công chúa.Tôi dần lùi xuống,lùi xuống,tôi phải làm gì đó.Chạy vào tòa lâu đài,rồi chạy thẳng lên căn phòng đó.Căn phòng mà anh chàng quản gia hay ở đó : thư viện.Khi bắt gặp anh ấy,chưa kịp để anh ấy bất ngờ thì tôi đã ngậm ngừng,vừa thở vừa nói.

"Cô chủ….sắp đi về Nhật rồi…mau đuổi theo chị ấy…Nhanh lên…"

Tuy mệt nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt cực kỳ sốc của anh ấy.Anh ấy vẫn đang đọc dở quyển sách và khi nghe thấy tôi nói vậy liền vội vàng đóng lại,không có dấu trang gì hết.Vội vàng đặt quyển sách xuống,anh ấy chạy thật nhanh đi.Lúc anh ấy chạy qua tôi,trái tim tôi lại đau nhói…Đau thật đấy,nhưng tôi làm như vậy là thật sự đúng rồi.Đúng với cách yêu của tôi,đúng với tình yêu tôi dành cho anh ấy.Tôi lại từ từ đi dọc hành lang.Tôi đã thở dài biết bao nhiêu lần.Cầu mong cho anh Minh đến kịp,cầu mong cho anh Minh nói được lời tạm biệt với chị ấy.Hoặc,nói được với chị ấy tình cảm từ sâu trong lòng anh.Tôi cứ đi mãi,đi mãi rồi đứng ở trước cửa tòa lâu đài này lúc nào không hay.Tôi..đang muốn chờ anh ấy quay trở lại?Có nên chờ không.Chậc đã biết câu trả lời rồi thì mày còn hỏi gì nữa,mày đã đứng ở đây rồi mà…Tinh Tú.

Từng phút,từng phút trôi đi.Những người hầu ở tòa lâu đài này cũng dần dần đi về.Họ đi qua tôi,nhìn.Tôi đang đứng giữa thiên hạ,gió phất phảng lá cây.Những ngôi sao lấp lánh đứng yên đó,như đang chờ anh ấy về giống tôi.Thật ngầu…Hai tiếng đồng hồ rồi,lâu thật đấy.Beep….tiếng chuông cổng vang lên,một người dáng vóc gầy gòm bước vào.Chắc chắn là anh Minh đó rồi.Anh ấy đi chậm rãi,chậm rãi rồi hiện dần nét mặt lên từ trong bóng tôi.Khi đến gần tôi,anh ấy dừng lại.Đôi mắt đó,nó như đang muốn hút sâu tôi vào vậy.

"Anh…có nói gì được với chị ấy không?"

"Cảm ơn em…"

Anh ấy xoa đầu tôi rồi đi.Tôi còn nhìn thấy nụ cười từ miệng anh ấy,vậy là được rồi phải không.Thình thịch…trái tim tôi ngày càng đập nhanh hơn.Hạnh phúc quá…(ỢvỢ).Đứng hình một lúc lâu xong thì tôi mới đi lên phòng của hắn.Vừa mở cánh cửa ra thì tôi đã thấy khuôn mặt nhăn như "khỉ ăn gừng" của Thiện Ân thiếu gia.

"Làm gì lâu thế?Mỳ đâu??"

Tôi đứng đực ra một lúc nhìn hắn.Hắn cũng nhìn lại tôi…Ahh,hắn lại dùng cái chiêu đó với tôi,dùng cái nắm đấm huyền thoại của hắn rồi ấn vào thái dương tôi.Đau chết >^<…

"Quên rồi phải không?Nãy giờ làm gì hả??"

"Tôi…tiễn chị cậu đi…đau…ahuhu >^<"

"Chị tôi đi đâu hả?"

Hắn thoắt một cái chuyển sang cầm cổ áo tôi xếch lên.Mặt hắn hiện giờ đang tỏ ra rất bất ngờ.Dĩ nhiên,chị ấy đi mà đâu có nói với hắn.

"Về..Nhật…"

"Cái gì??Sao chị ta cứ thoắt ẩn thoắt hiện vậy chứ!!Nhà này có phải cái chợ đâu!!"

Sao hắn lại có thể nói như vậy được chứ…Đáng lẽ ra phải "Sao?Chị ấy về Nhật á?" rồi chạy xuống sân phóng xe mô-tô đi,đằng này…Thật lạnh nhạt...Hmmm…Không!Tôi xin rút lại lời nói đó.Hắn hiện giờ đang vội vàng lật tung căn phòng hắn lên để tìm chiếc điện thoại.Tìm được thì ấn số tanh tách,đưa điện thoại lên tai rồi rung tay rung chân loạn hết lên.Một lần không được,hắn lại gọi lại lần hai.Lần hai không được hắn lại gọi tiếp lần ba.Cứ như vậy cho tới khi điện thoại báo hết pin.

"Chắc cô chủ đã lên máy bay rồi…"

Hắn nghe tôi nói vậy liền vứt bay cái điện thoại xuống giường rồi ngồi phịch xuống,thở dài một cái.Hắn thật sự rất quan tâm tới chị ấy,tuy không bộc lộ rõ ra bên ngoài.Hắn là một người giàu tình cảm.

"Cậu không phải lo lắng…chị ấy cũng lớn rồi mà!!!"

"Ai lo chứ!!"

Hắn nằm ngả ra,đưa tay lên mặt như không muốn nhìn thấy hiện thực.Tôi biết thật sự giờ hắn rất lo cho chị ấy và rất buồn.

"Cậu thật sự đang lo lắng.."

"Đồ ngốc!!Sao không giữ chị ấy lại!!"

"Tôi cũng muốn giữ lắm nhưng không thể…Chị ấy bảo có ước mơ cần thực hiện…"

"Xì…Chắc đó là lý do vì sao chị ấy rủ đi chơi pattin…"

Phải,chị ấy muốn lưu lại thêm một kỷ niệm.Có thể sẽ lâu lắm mới có thể gặp được chị ấy.Chưa gì,tòa lâu đài này đã bắt đầu trở nên u ám như trước kia.Công chúa mặt trời của tòa lâu đài này đâu còn ở đây.Chỉ còn một ngài thiếu gia chán ngắt,thật u ám.Trước khi đi chị ấy có nói với tôi rằng chị ấy giao Thiện Ân và mọi người cho tôi.Vậy chẳng lẽ là,không phải chứ,chị ấy đã giao cho tôi một trọng trách thật nặng nề.Làm sao mà một đứa con gái tầm thường như tôi lại có thể thay thế chị ấy…Không bao giờ.Nhưng tôi vẫn sẽ làm,làm theo cách của riêng tôi và có thể,tôi cũng chẳng làm tốt hơn chị ấy được đâu ;;^;;…

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Sự Đố Kị

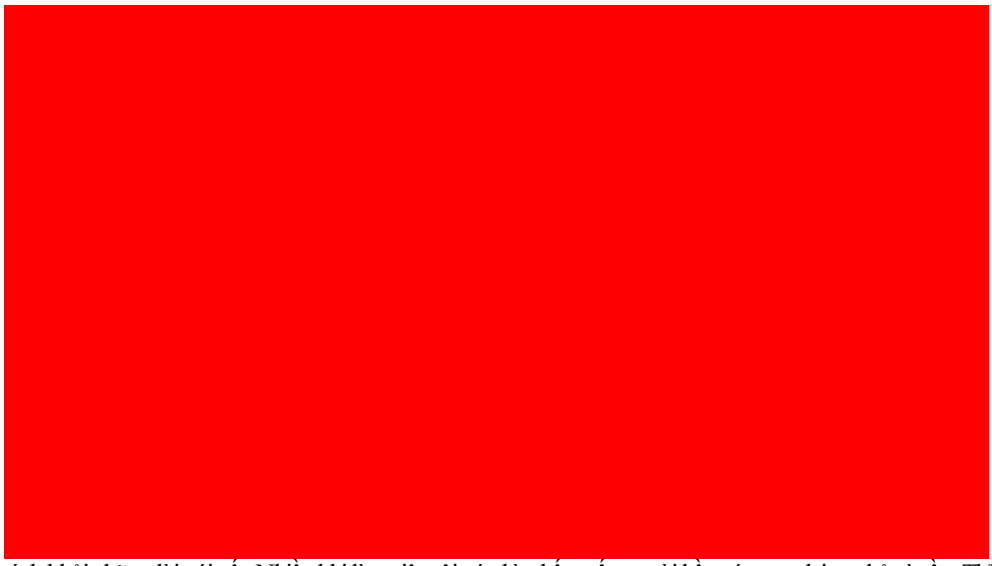

Cuộc sống,không thể tránh khỏi những lời nói xấu.Nhiều khi làm việc tôi có nhìn thấy mấy người hầu xúm tụm lại to nhỏ xì xầm.Thỉnh thoảng còn nghe thấy câu "Con nhỏ Tinh Tú….".Tôi thì tôi mặc kệ,mấy người rỗi việc chẳng có gì làm nên hay bị bà quản lý nhắc nhở.Không dại gì mà dính vào.Ấy nhưng họ nào để tôi yên,mấy lần tôi bị họ "vô tình" hất nước trúng người,"vô tình" làm đổ ly cà phê lên áo tôi,và rất nhiều lần "vô tình" nữa.Chẳng lẽ lại đi đánh nhau với "đàn bà con gái"…chậc.Được đi về nhà chúng với hắn,được bao nhiêu ánh mắt ganh tị và xem thường.Hạnh phúc thật đấy…Tôi vừa cười khinh vừa mở cái tủ để đồ của tôi ra.Ánh sáng dần dần lọt vào trong tủ.Một bức thư màu trắng với một hình trái tim dán lên hiện dần ra trong bóng tối.Tôi cầm lấy ngắm nghía nó rồi ngó ngó xung quanh.Ai đã gửi cho tôi cái này.Tôi từ từ bóc hình dán,lôi bức thư từ trong ra."Tôi thật sự đã ngưỡng mộ cậu rất lâu rồi.Nếu như cậu đã nhìn thấy bức thư tình này,hẹn cậu đến nhà kho dưới sân của CSJ này lúc 4h.Tôi sẽ đợi cậu."Hai từ "thư tình" nó đập vào mắt tôi,cái quái gì thế này.Trước giờ đây là lần đầu tiên tôi nhận được thư tình.Tôi bắt đầu cảm thấy lúng túng,bắt đầu hiểu được cảm giác của Nguyên.Phải làm sao đây @@...Hay là gọi cho Nguyên.Tôi lấy cái điện thoại ra và bấm bấm.Tút tút…

#Alo?.

#Alo Nguyên à,Tú đây….!!"

#Có chuyện gì mà Tú hốt hoảng vậy?"

#..Tú,nhận được thư tình

#Hả?Thật á!!!!!!!!!!!! ỘvỘ.Ở đâu ở đâu???"

#Shhh….Ở nhà Thiện Ân

#Hmm..Thú vị ha.Chữ viết thế nào vậy?

#Đẹp,nắn nót lắm!!

#Chắc hẳn là người tử tế ha!!Tú cố lên nha!!

#Nhưng mà Tú phải làm sao??

#Mấy lần theo Nguyên mà Tú không biết à?Ngốc quá đi!!Ahaha!!

#Còn cười hả?

Tút tút…Nguyên tắt máy rồi.Huhu,giờ đến Nguyên chơi khăm mình đây.Nhưng có lẽ mình phải từ chối bạn này rồi.Bởi vì,thật sự tôi đã thích người khác rồi mà.Tôi chạy thật nhanh lên phòng hắn để khoe hắn bức thư này.Mặt hắn tỏ vẻ chả quan tâm nhưng lại hỏi đủ kiểu.

"Tên ngốc nào gửi vậy?"

"Chịu!!"

"Chữ đẹp nhờ?Con gái à?"

"Tôi là con gái mà,người gửi phải là con trai chứ!!"

"Làm gì có thằng đàn bà nào viết chữ đẹp như này!!"

"Sao lại không có!Thôi 3h30 rồi,tôi đi chuẩn bị đây."

"Cậu định bỏ tên Minh đấy à?"

"Không,tôi sẽ từ chối người ta!!"

Tôi nở một nụ cười với hắn.Hắn cũng cười lại tôi,kèm theo đó là đôi mắt đầy tính chấp nhận.

"Được đấy!!"

Lúc đi,tôi vẫn đọc lại bức thư đó và có chỗ làm tôi thấy thắc mắc : sân của CSJ.CSJ là cái gì.Tôi lại quay lại nhìn hắn,vẻ mặt ngu ngu.

"CSJ là cái gì?"

"À,Castle Style Japan.Người ta gọi nhà tôi vậy đấy!!"

"Phong cách Nhật Bản hả?Đúng thật nhỉ?"

Sau khi giải đáp được thắc mắc của mình,tôi đi mặc vào bộ đồng phục hầu gái của nhà hắn.Chỉnh sửa lại quần áo,đầu tóc cho gọn gàng.Cái dây chuyền mà hắn tặng tôi như tô thêm một ít màu sắc cho bức tranh nhan sắc màu trắng đen của tôi vậy.Tôi đến điểm hẹn.Bây giờ là 3h50',có lẽ tôi đến hơi sớm.Vậy nên tôi đã đợi,tưởng rằng khoảng 10' thôi là người đó sẽ đến,nhưng không phải.Thời gian cứ trôi,bầu trời cũng dần đổi màu.Thật lâu quá… Nhiều lúc tôi cũng định đi về,nhưng lại nghĩ tới cảnh người đó đến mà không thấy tôi rồi lại bị tổn thương,tôi lại đứng đợi.Cứ như vậy nên tôi đã đứng rất lâu rồi.Bỗng một giọt nước từ trên trời rơi xuống má tôi,trời mưa rồi.Thật may quá,tôi có mang theo ô.Tôi bật ô lên.Trời mưa này liệu người đó có đến không?Nguyên nói người này có thể rất tử tế.Tử tế mà bắt người ta chờ mấy tiếng rồi….Một mình tôi với căn nhà kho đứng ở góc cuối cùng của mảnh đất nhà hắn trong mưa.Nhà kho này là của nhà hắn nhưng mà khoảng cách thì phải gọi là hơn 1km.Nhà rộng thế này làm ăn gì…Cứ đứng chờ rồi lại nghĩ bơ vơ như vậy.Một bóng hình người bắt đầu hiện ra trong mưa.Người đó đang chạy đến đây,có phải người gửi bức thư này không.Dáng gầy nhưng cao,trông thật quen thuộc.Người đó đến thật gần sát tôi,đang định vui mừng thì người đó cầm tay tôi chạy đi.Tấm lưng này,mái tóc này..là hắn,tên Thiện Ân.Tôi lê chân xuống đất để níu lại.

"Cậu làm gì vậy hả?"

"Đi về đi,mưa rồi!!"

"Tôi có ô mà,chờ một chút đã…"

"Không có chờ đợi gì hết!!"

"Nhỡ người đó đến thì sao??"

"Làm gì có người nào mà đến!!"

Tôi bất ngờ,tay chân tôi bắt đầu thả lỏng ra.Không có người nào ư…Chẳng lẽ đây là trò đùa,lại là bọn họ,đám người hầu nhiều chuyện.Hắn chạy nhanh quá,đường thì trơn,chân tôi đứng nãy giờ cũng cứng đơ lại rồi nên bị trượt chân ngã xuống.Đầu gối tôi bắt đầu đau nhói..ah không đi được nữa rồi.

"Sao không?"

"Ổn mà…"

Tôi gượng ép mình đứng dậy.Hắn thấy thế nên biết tôi không thể đi được,bèn quỳ xuống đưa lưng về phía tôi và hai tay đưa ra đằng sau.

"Lên tôi cõng."

Tôi chần chừ nhìn tấm lưng ướt nhẹp của hắn rồi từ từ trèo lên.Hắn đứng dậy và lại chuẩn bị chạy.

“Đi từ từ thôi,tôi có ô mà!!”

“Ờ quên…”

Một đôi nam nữ đang cõng nhau đi dưới mưa,cảnh đẹp như trong phim.Nhưng tôi và hắn đâu có quan hệ gì,Nguyên mà nhìn thấy thì hai chúng tôi chỉ có đường mà giận nhau.Cơ mà tức thật đấy,đám người hầu kia.Bà mà tìm thấy chúng mày bà giết không tha đứa nào _^_....

“Đám người hầu lại trêu ghẹo tôi à?”

“Lại?”

“Ờ,họ làm vậy nhiều rồi..”

“Để tôi đuổi việc hết…Dám đùa cợt tình cảm của người khác!!”

Tôi cười.Đường đường là một nữ vệ sĩ của cậu chủ mà lại để cậu chủ bảo vệ thế này,thấy buồn cười thật đấy.Tự dưng,hắn quay lại nhìn tôi với ánh mắt thương hại.Thái độ gì thế Ò^Ó.

“Ngực nhỏ khiếp.”

“Im!! >^<”

Tôi cộc mấy phát vào đầu hắn.Đang cõng tôi nên hắn không chống cự được.Cái tên đáng ghét dám bảo ngực ta nhỏ.Nhưng mà công nhận nó nhỏ thật đấy,chỗ này không có cảm giác chạm đến lưng hắn ÔvÔ…Đến trước cửa tòa lâu đài,hắn từ từ đặt tôi xuống và mở phăng cánh cửa phòng khách ra,hét to.

“Triệu tập đám người hầu lại đây!!”

Khi nghe thấy hắn hét như vậy thì ai mà không dám ra ngoài.Ai cũng có mặt đông đủ,kể cả những người không được gọi.Đám người hầu xếp thành hàng dài.Hắn đi dọc qua một lượt,ai ai cũng tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy hắn đang ướt nhẹp.Nhưng có vài người còn ngạc nhiên hơn cả,họ thậm chí còn không nhìn mặt hắn.Nhìn là biết,hắn cố tình đứng trước họ và giơ lên bức thư.

“Tôi nói cho các cô biết,cái chuyện này còn tái phạm lần nữa là tôi đuổi việc hết.Mấy cô đang phá hoại cái ngôi nhà này hả?Hả?Hả?”

Vừa nói hắn vừa hét và gí sát mặt vào nhỏ người hầu ăn chơi nhất mà hầu như tôi thấy cô ta là người bắt đầu mấy cuộc nói xấu.Hắn biết mấy chuyện này sao,biết mà không nói gì cả à.Ghét ghê…Hắn vẫn cứ nói,nước từ quần áo rơi hết xuống sàn rồi.Cứ như này thì ốm hết cho xem,tôi lại gần rồi cầm cổ áo hắn kéo đi.

“Thôi thôi,thay quần áo không ốm bây giờ.Thưa cậu chủ!”

“Ê ê,tôi đã nói xong đâu!!”

Tôi lấy quần áo và lau đầu cho hắn.Tóc của hắn thích thật đấy.Nhìn mặt hắn bây giờ giống hết trẻ con.Còn tôi thì giống một người mẹ đang hi sinh vì con,tôi còn chưa thay quần áo.Khi mà hắn khô ráo sạch sẽ thì tôi mới chạy tót đi thay quần áo…Lạnh khiếp,chịu hết nổi.Hắt kỳ!!!Đấy,chưa gì đã hắt xì rồi.Tôi lại về phòng hắn xem xem hắn có nhu cầu gì bởi lúc này là lúc mà hắn có nhiều điều muốn thỏa mãn nhất.

“Đói chưa?Ăn gì không?”

“…Bắt đầu thấy thèm bò bít tết rồi…haha!!”

“Ừ.”

Lúc tôi làm việc nhà hắn hầu như toàn ăn mì,chắc bây giờ cũng thèm mấy món đại gia rồi.Vừa động vào tay nắm cửa,tôi bắt đầu cảm thấy chóng mặt.Mọi vật xung quanh cứ mờ mờ ảo ảo,quay đi quay lại.Khó chịu quá…Chân tôi bắt đầu run lên,ngã quỵ xuống.Người nóng hừng hực.Chắc lên cơn sốt rồi,đứng mưa mà không thay quần áo ngay.Hắn chạy tới đỡ tôi,vội vàng hỏi thăm.

“Ê ê,sao thế!!”

“K..không sao!!Ahaha…”

“Trán nóng này mà không sao!!Bảo thay quần áo nhanh còn không nghe!”

Hắn sờ lên trán tôi rồi vội vàng bế tôi dậy.Rồi ném tôi một cái phịch vào giường hắn.

“Cậu đối xử với người ốm thế à @@...”

“Biết hạnh phúc đi,cậu là đứa con gái đầu tiên nằm trên giường tôi đấy!!”

“Hạnh hạnh con khỉ @@..”

Hắn chạy ra ngoài,chắc đi lấy thuốc hay cái gì đó.Để tôi ở đây một mình thì tôi sẽ giết hắn.Bị ốm như này mà tôi còn cãi nhau với hắn được đấy.Giường của hắn,êm mà thơm mùi hắn quá.Đôi mắt tôi cứ như muốn hép lại rồi tôi ngủ mất lúc nào không hay.Lúc tỉnh dậy trời đã sáng,oh shit,trời sáng mất rồi.Mình đi qua đêm thế nào cũng bị mắng.Chết tiệt,chết tiệt.Tôi vội vàng mò mò cái điện thoại.Rõ ràng là tôi để bên cạnh cái gối mà,nhưng bây giờ nó lại ở trên bàn.Tôi mở máy ra,giật mình,không một cuộc gọi nhỡ nào cả.Mẹ hết quan tâm mình rồi sao ;;^;;…Hoặc có thể là hắn động vào cái điện thoại của tôi.Ấn vào nhật ký cuộc gọi,một cuộc gọi đi và hai cuộc gọi đến từ mẹ.Mẹ vẫn còn quan tâm mình này ;;v;;.Chắc là hắn xin phép mẹ tôi rồi.Tôi bình tĩnh đứng dậy,hình như có cái gì ướt sũng ở chân tôi.Tôi đang đứng lên nguyên một cái chậu nước.Nhìn xung quanh,thuốc để ở trên bàn,hai ba cái xô nước để lung tung hết lên.Hắn làm ăn thế này hả.Nhưng tôi thấy khá hơn rồi,hắn làm cũng tốt đấy chứ nhưng mà là bàn tay của cậu chủ nên hơi vụng chút.Hắn đang nằm trên ghế sofa.Tôi bước ra khỏi chậu,vừa chạm chân xuống đất thì thấy sàn nhà trơn trượt,mém ngã.Rón rén đi trên “tác phẩm” của hắn,tôi lại gần chiếc ghế.Hắn đang nằm đây và ngủ rất ngon.Nhìn mặt hắn như vậy tôi thấy muốn động tay động chân sao đấy.Tôi lục lục cái bút dạ và viết lên mặt hắn “Cảm ơn,cậu chủ!!”.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hè - Chán

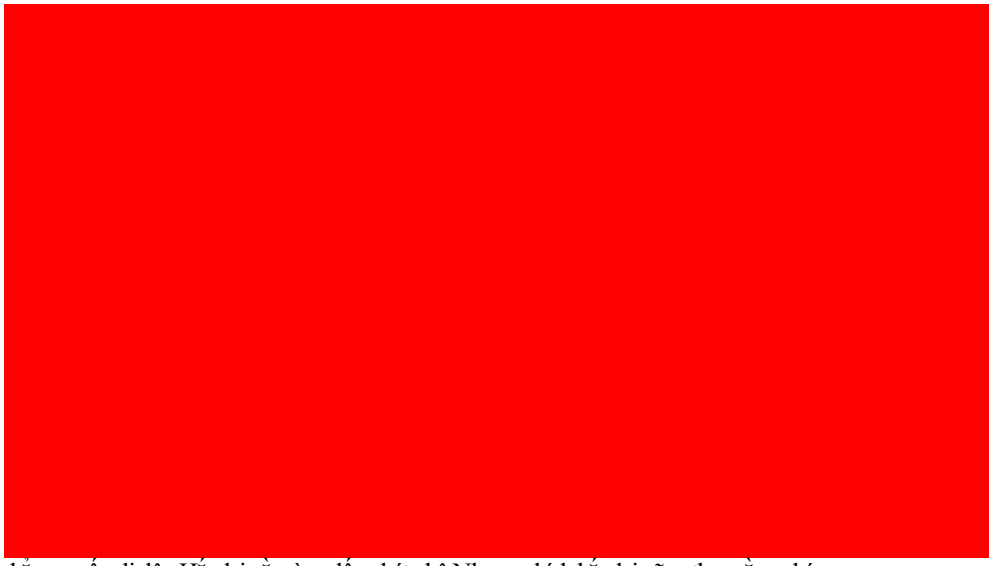

Hè mà chán quá,nóng chẳng muốn đi đâu.Hắn lại nằm ì ra đấy,ghét ghê.Nhưng chính hắn lại cũng than rằng chán.

“Ê!!!Có gì chơi không chán vãi…”

“Tôi bận lắm,mà sao không chơi mấy cái trò chơi điện tử của cậu đi..”

“Chán….Cậu là bạn tôi phải chơi cùng tôi chứ!!”

“Tôi đang làm việc,thưa-cậu-chủ!!”

Đang dọn phòng hắn mệt chết hắn lại còn bắt chơi cùng hắn.Tôi không dọn tử tế thì bà quản lý nói này nói nọ nghe điếc tai lắm.Tôi nhấc cái bình hoa lên và lau lau nó thì một tiếng “Ah” của hắn vang lên khiến tôi giật mình,mém rơi.

“Cái gì thế!!”

“Tôi nghĩ ra trò này vui lắm!!”

“Trò gì?”

“Xì-mi-cô tẹt tay!!Ahehe…”

“Tẹt tay á?”

“Là thế này này!!”

Hắn cầm tay tôi để ngửa lên và để ngón trỏ,ngón giữa của hắn sát lại với nhau rồi đập thẳng vào tay tôi.Một cơn đau nhói lên.Tay tôi dần đỏ lên và in hai nốt ngón tay của hắn.Loại võ thuật này ghê thật.Tôi cũng muốn thử làm,với lại còn để trả thù.

“Hm..được đấy đưa tay tôi thử lại coi!!”

“Không!Ngu gì!!”

Tôi cố với lấy tay hắn nhưng chỉ cần hắn đưa tay lên cao là tôi không với được tay hắn.Chiều cao có hạn ;;^;;…

“Đưa tay đây >^

“Chơi với tôi tôi mới đưa!!”

“Được rồi!!”

Tôi với hắn nhảy tóp lên giường ngồi.Trận chiến giữa hai chúng tôi ngày càng trở nên căng thẳng.Hai chúng tôi lườm nhau,căn phòng dày đặc mùi sát khí.

“Xì-mi-cô”

Hắn ra đấm tôi ra kim.Thế là bị hắn tẹt cho một cái.Tôi bị thua liên tiếp 5,6 lần liền và bị hắn tẹt đau lắm rồi ấy.Tức quá dốc toàn lực,hắn ra lá tôi ra kim.Oh yeah!!Tôi cầm tay hắn và tẹt một cái.

“._...”

“Yếu xìu..”

Bây giờ mới nhận ra rằng mình không biết tét,tưởng chỉ cần đánh cho một cái là xong chứ.Tức thật.Chơi một lúc lâu rồi mà tay hắn chỉ hồng hồng còn tay tôi thì bắt đầu chuyển sang tím rồi.

“Không chơi nữa ;;^;;”

“Đau à?”

“Không đau thì sao?? ;;^;;”

“Con nhà võ mà thế đấy!!”

Tôi tức tối đứng dậy và ôm tay bước ra ngoài.

“Nghe nói có bí kíp tét tay ở thư viện nhà mình thì phải!!”

Hắn nhìn thấy tôi đi thì liền khiêu khích tôi.Hắn nói vậy để tôi tin sao,để tôi bị dụ vào cạm bẫy của hắn cho hắn cười.Còn lâu ta mới tin…Nói vậy chứ chân tôi đang trên đường đến thư viện.Không thể kiềm chế nổi cái tính hiếu thắng của bản thân.Biết đây là cái bẫy rồi mà.Ghét mày quá Tinh Tú!!Đứng trước cánh cửa của thư viện,trái tim tôi lại bắt đầu rộn ràng hắn lên.Anh Minh hay ở đây mà…Chẳng lẽ không phải tính hiếu thắng tôi đến đây mà là vì nhớ anh ấy sao…Không thể không thể.Kiềm chế,kiềm chế.Bây giờ ta cần mày nổi dậy đấy tính hiếu thắng kia.Phải đánh được hắn cho tím tay thì thôi,phải đánh được hắn cho tím tay thì thôi!!Tôi từ từ mở cửa ra,rón rén đi vào giá sách gần cánh cửa nhất để soát.

“Tay em bị sao thế?”

Tiếng nói đó làm tôi giật mình rơi quyển sách xuống đất.Quay ra thì anh Minh đang đứng ở đó cầm quyển sách dày cộp.Tôi để tay ra đằng sau và che đi.

“Không sao!Không sao!!”

Anh ấy cầm lấy tay tôi và giơ lên xem xem.Ah..ngại quá đi.Nhưng mà lại thấy rất hạnh phúc.Bàn tay của anh ấy thật ấm áp.Chắc lại lên cơn sốt nữa thôi.

“Em chơi tét tay à?”

“Sa..sao anh biết..”

“Nhìn là biết rồi.Chơi với ai mà thâm độc thế này!!”

“Thiện Ân…”

“Ân thật là…”

Anh ấy bỏ tay tôi ra.Tôi ngại ngại quay ra chỗ giá sách tìm tiếp.Anh ấy cứ đứng nhìn tôi vậy làm tôi không tập trung được…

“Em tìm sách gì thế..”

“Bí kíp tét tay…Thiện Ân bảo trong này có!!”

“Em không biết tét à?Tét thử tôi xem nào!!”

Anh Minh đưa tay cho tôi.Tôi rụt rè cầm tay anh ấy và cố tét thật mạnh.

“._.”

“Anh đừng có phản ứng như vậy XO”

“Ah..xin lỗi xin lỗi..”

Anh ấy cười một chút rồi lại đứng yên nhìn tôi.Song,lại cười.Cười theo cái kiểu mà đập tay đập chân lung tung cả ._.///Ngại chết.Nhưng thật sự,lâu rồi tôi mới thấy anh ấy cười như vậy.Trong lòng tôi cảm thấy có chỗ bình yên.Sau một hồi cười ngặt nghẽo,anh ấy đứng dậy “e hèm” một cái.

“Tôi chính là bí kíp mà Ân đã nói.Tôi sẽ chỉ cho em..”

Tôi giật mình bất ngờ.Chẳng lẽ anh Minh chính là người đã dạy hắn tét tay sao.Ghê thật.Anh ấy chỉ cho tôi từng li từng tí một và tôi đã quay trở về phòng hắn với vẻ mặt đầy tự hào.Tôi thách đấu với hắn.Anh Minh còn chỉ cho tôi điểm yếu của hắn nên tôi thắng là bình thường.Cuối cùng hắn lãnh một phát tẹt tay từ tôi.Đầu tiên hắn kêu không đau,nhưng về sau ôm tay khóc.

“Đàn bà con gái gì mà tẹt đau thế!!”

“Ahihi…”

Trả thù được thì ai mà chả thích.Thật dễ chịu.Nhưng cũng phải cảm ơn hắn,chính hắn đã làm khoảng cách giữa tôi và anh Minh gần nhau hơn.Như kiểu hắn là ông mối cho tôi vậy.Vui lắm.Vui vậy thôi chứ tối về bị mẹ mắng túm lum vì tưởng tôi đi đánh nhau... ;;^;;

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ngày Cuối Cùng

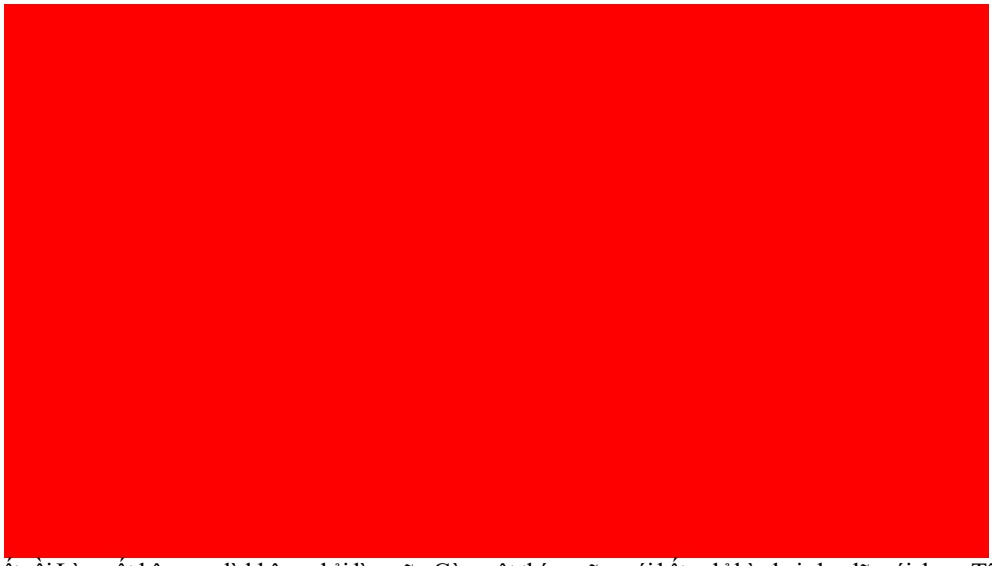

Thời hạn ba tháng đã hết rồi.Làm nốt hôm nay là không phải làm nữa.Còn một tháng nữa mới hết nghỉ hè,chơi cho đã mới được.Tôi tung tăng đến nhà hắn làm.Làm cái gì cũng hát với hát.Hắn nhìn tôi như kiểu tôi là sinh vật ngoài hành tinh từ sao hỏa đến trái đất từ 1000 năm trước vậy.

“Yêu đời khiếp!!”

“Biết hôm nay ngày gì không ^v^”

"Nghỉ hè thì biết làm gì!!"

"Xì,hôm nay là ngày cuối cùng cậu nhìn thấy tôi mặc bộ hầu này đấy.Vui không??!!"

Lúc này hắn đang uống nước,bỗng hắn để cái cốc xuống một cái cộp.Hắn nhìn tôi một lúc rồi quay đi,tỏ vẻ lạnh lùng.

"Ờ!Vui."

Tôi vừa nhìn hắn vừa dọn đống đồ ăn đêm của hắn.Mặt hắn lúc này thật trầm tư,thật nghiêm túc,không giống như những ngày khác.Có chuyện gì sao.Bỗng hắn cộc một phát vào đầu tôi.

"Đau…"

"Nhìn gì mà nhìn!!"

Tâm trạng hắn hôm nay không được tốt lắm.Động tý là bắt tôi làm việc này nọ,còn dọa làm không sạch thì mai đi làm tiếp.Làm sao vậy không biết,giận cá chém thớt à…Dù gì cũng là ngày cuối phải để tôi yên ổn một chút chứ.Tên đáng ghét,đáng ghét…Người gì đâu mà…Nguyên cả ngày chỉ dọn phòng hắn,bây giờ phòng hắn sáng loáng,lấp la lấp lánh.Sàn gỗ đi không cẩn thận là ngã như bay.

"Sạch sẽ rồi nhé!!"

"Ừm…"

Còn hắn,cả ngày cứ nhấp ly nước rồi xem tivi.Tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng nên đã lại gần và hỏi tình hình.

"Hôm nay sao thế?"

"Sao là sao??"

"Ờ thì…"

Tôi bắt đầu lạnh sống lưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của hắn.Đứng im không biết nói gì cả.Cái tên này bình thường lại cái coi.Thật khó chịu…hiuhiu.Tôi lúng túng rồi quay đi,thở dài một cái.

"Tên ngốc."

"Nói gì thế?"

"Không…Q^Q…"

Hắn đứng dậy,tắt tivi đi.Tôi có thể cảm nhận được một luồng sát khí đang tiến dần về phía tôi.Thôi chết cmnr…

"Đi theo tôi chút!"

Hơi thở của hắn lùa qua tai tôi,rùng mình~~…Hắn đi trước,tôi mới dám đi theo sau.Hắn mà mang đến chỗ tối tăm thì tôi sẽ tung quyền cho hắn bay đi ngay.Không có nhường nhịn gì hết…Cái đường này quen lắm,hình như tôi có đi đến nơi này rồi.Suốt dọc đường tôi cứ ngó nghiêng hết chỗ này đến chỗ nọ để cố nhận ra đây là đâu.Nhưng tôi chẳng nhận ra được gì,trí nhớ kém quá.Rồi khi hắn mở cửa căn phòng nơi mà hắn muốn đưa tôi đến thì tôi mới nhận ra nơi đây : "Căn phòng sao".Lần thứ hai lên đây,nhưng tôi vẫn không khỏi ngạc nhiên.Tôi vẫn cứ ngẩng lên trời và ngắm nghía mọi thứ.Tôi còn giơ lên mặt dây chuyền của hắn để khoe với các ngôi sao trên kia.Đang mê mẩn dở thì mới nhớ tới hắn.

"Ah,sao cậu đưa tôi lên đây vậy?"

"Có chuyện gì buồn hay tức tôi đều lên đây hết."

"Hm…cậu dẫn tôi lên đây để cùng cậu giận cá chém thớt hả?"

"Ý gì?"

"Không ÔvÔ..mà cậu giận chuyện gì thế?"

"Tôi không biết,tự rưng thấy bực bực sao đấy.."

"Hm..tên khó hiểu…"

"Nãy giờ cậu nói xấu tôi nhiều lắm rồi đấy nhé!! Ò^Ó"

Hắn lại dùng hai nắm đấm của hắn để ấn sát vào thái dương tôi.Đau lắm đấy tên đáng ghét kia…Tôi cựa quậy mãi mới thoát khỏi hắn.Đau không đánh lại hắn được,chỉ còn cách ngồi đấy ăn vạ ;;^;;

“Mà cậu thích sao nhỉ?”

“Tôi tên Tinh Tú mà…”

“Ờ phải rồi.”

Hắn đứng gần bức tường kính ấy rồi nhìn lên trời,tay bỏ túi…ngầu :3.Tôi cũng đứng cạnh hắn và nhìn lên.Hai chúng tôi cùng nhìn,cùng ngắm những ngôi sao.Thật nhiều sao quá,mai nắng to.

“À phải rồi,lương của cậu này.”

“Lương á?”

“Ba tháng làm lương 6 triệu,trả tôi 5 không còn 1 thì bao nhiêu?”

“Hửm,vậy đây là của tôi hả?”

“Ờ.”

“Lấy luôn!!”

“Không có lịch sự gì hết _^_...”

“Hì hì,vậy là có tiền đưa cho mẹ rồi!!”

“Hiếu thảo nhỉ?”

Hắn vừa khen tôi,tôi ngẩng mặt lên nhìn hắn.Hắn đang nở một nụ cười.Một nụ cười tỏa sáng như những ngôi sao kia,một nụ cười hiếm hoi nhất trong ngày hôm nay.Tôi vui mừng cười lại.

“Cậu chủ cười nhìn đẹp trai ghê nha!!”

“Cấm kháy đểu.”

Hắn cộc một cái vào đầu tôi,đau chết.Thấy toàn bị bắt nạt.Cậu chủ và người hầu,hai người cùng ngắm sao.Lại một cảnh đẹp như trong phim nữa hiện ra.Nhưng chúng tôi chỉ là bạn thôi nên xin ai đi qua xin đừng hiểu nhầm.Tụi này có mục tiêu của mình hết rồi.Ngày cuối cùng,nó ổn thỏa hơn ngày đầu tiên vì tôi cũng đã quen rồi.Tuy không gặp hắn ở nhà nữa,nhưng chúng tôi là bạn cùng lớp mà.Nhìn mặt nhau còn thấy chán.Dù sao thì,không có tôi chăm sóc không biết cậu ta có ổn không nữa. – Mong là cậu chủ sống tốt –

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Anh Họ

Hôm nay nhà tôi trở nên sáng hơn ngày thường vì có ông bà ngoại về chơi.Thế nên lúc nào tôi cũng phải ôm khư khư cái chổi.Ông bà ngoại nghiêm khắc lắm,bẩn một chỗ nhỏ thôi cũng phải dọn đi ngay.Mệt hết chỗ,tưởng thoát kiếp osin rồi chứ.Có chuyện gì xảy ra để tôi đỡ phải dọn nhà đi.Đang cầu trời cầu phật thì tôi nghe tiếng mẹ gọi,liền chạy đi xem thế nào.

"Tú,con dẫn anh đi gặp bạn nhé!!"

"Ở đâu ạ…"

"Cứ đi đi anh ấy có địa chỉ mà,chỉ là không biết đường đi ngõ lối thế nào thôi."

Tôi gật đầu.Cảm ơn ông trời rất nhiều ;;v;;…Ông bà tôi về chơi cũng đem theo anh họ tôi.Anh ấy bằng tuổi tôi nhưng tôi phải gọi bằng anh có thấy bực mình không chứ.Sao mẹ lại là con út.Why?Why?Tôi lấy chiếc xe đạp của mình ra và dĩ nhiên,anh ấy phải chở tôi.Anh ta nói địa chỉ cho tôi và tôi ngồi sau thì cứ rẽ phải rồi trái.Địa điểm anh ta đưa…là công viên mà.

"Sao lại là công viên…??"

"Hừm..có lẽ anh nhớ nhầm.Ngõ 12A,đường Lý Nam Đế chăng.."

Tôi cầm tay anh ta vặn ngược ra đằng sau và chân thì đạp lên lưng anh ta.

"Đưa ngay cái địa chỉ thật cho tôi!!"

"Thật mà,địa chỉ này thật mà…."

Tôi lên xe và lại chỉ đường cho anh ta.Chỗ này thì đúng là khu dân cư thật rồi nhưng nhiều nhà quá.

"Biển số nhà bao nhiêu?"

"5540.."

"Làm quái gì có!!"

Tôi lại vật anh ta ra như lúc ở công viên.Thật bực mình quá,anh ta đang định trêu tức tôi hả.Nghỉ hè là chỉ

muốn ở nhà thôi không có muốn lảng vảng đâu hết.Nắng gần chết.

"Đưa ngay cái địa chỉ thật đây!!Không tôi cắt ch*** ấy Ò^Ó"

"Đây…đây.."

Anh ta đưa một mẩu giấy ghi rõ ràng địa chỉ nhà.Nhà này cũng gần gần nhà tôi ấy mà bắt tôi ra đến tận cái chỗ này.Tên đáng ghét…

"Sao không đưa luôn lúc trước đi!!"

"Tại anh muốn hẹn hò với em một chút…"

"Xàm!!"

Tôi đạp cho anh ta một cái.Mà công nhận anh ta giỏi thật đấy,từ quê ra đây mà cũng biết mấy cái ngõ và đường ở Hà Nội để mà chém.Thế mà còn kéo tôi qua chỗ này,qua chỗ nọ…

"Thật mà.Tại chúng ta không có duyên nên phải làm anh em họ của nhau nên anh đã @#$%^&*("

"Trời ơi,sến súa vừa thôi!!"

Tôi cầm cổ áo anh ta lắc lên lắc xuống.Anh ta gật gật đầu xin lỗi.

"Thế cái nhà này có thật không?"

"Thật!!"

"Là giả nữa là tôi xẻo ch*** anh nhá!!"

"Ừ..ừ.."

Vậy là anh ta phải chở tôi về đến gần địa điểm xuất phát.Tôi chỉ đường mà thấy cái ngõ nó quen quen,rồi càng quen hơn nữa khi thấy căn nhà.Nhà của

Nguyên Ô_Ô…Anh ta,anh ta có quan hệ gì với Nguyên không biết.

"Sao anh quen nhà này?"

"Nhà đứa bạn hồi cấp II của anh mà!!"

"Gì?Nguyên là bạn cấp II của anh á?"

"Ừm..em biết bà Thảo đấy à?"

Nguyên,dám rủ đứa bạn thân về nhà chơi.Đã thế còn là con trai nữa.Tên Thiện Ân kia mà nhìn thấy thì lại rắc rối lắm cho coi.Thật là…Tôi ấn liên tiếp vào cái chuông cửa,giọng của Nguyên vang lên từ cái hộp chuông.

"Ai vậy?"

"Tú đây!!Cả cái tên bạn-học-hồi-cấp-II của Nguyên nữa!!"

"Ah,đến rồi đó hả?"

Nguyên mở toang cánh cổng ra và định ôm lấy anh họ tôi thì bị tôi chặn lại.Đời nào tôi cho ôm.Chỉ là tôi không muốn hắn nhìn thấy rồi lại phá hủy cái cuộc sống ổn định của tôi thôi.Hắn trẻ con chết.Và,tôi cũng sẽ cảm thấy ghen mất.Nguyên mời chúng tôi vào nhà.Khi kể về việc tôi là em họ của anh ấy thì Nguyên cũng giật mình.Nhưng mà trùng hợp thật đấy nhỉ : tôi là em họ của bạn hồi cấp hai của Nguyên,Nguyên lại là bạn thân của tôi :))).Hôm nay ba mẹ Nguyên đi vắng hết rồi…_^_ Nguyên liều thật đấy.

"Sao mà ông Nam đến muộn vậy?"

"Tại quên địa chỉ,hì hì!!"

"Cười con khỉ,anh ta dẫn Tú đi gần hết cái Hà Nội này rồi đấy!! >^<"

"Thì anh muốn hẹn hò với em mà…"

"Đùa vậy không vui đâu _^_.."

"Ông vẫn chứng nào tật đấy nhỉ?Lúc nào cũng hẹn với hò…đến em họ cũng không tha ^^"

"Anh ấy từng nói với cậu như thế rồi hả?"

"Ừm ^^"

Tôi cộc một cái vào đầu anh họ,sở thích thật quái dị.Mà anh tôi tên Nam Hải mà Nguyên gọi là Nam,Nguyên là Thảo Nguyên mà anh gọi là Thảo… Thân thiết thật đấy…;;v;;.Nguyên với anh ta cùng ôn lại chuyện xưa,cũng nhờ vậy nên tôi biết nhiều về Nguyên hơn.Nguyên thật ra hồi cấp II nhà không được khá giả cho lắm,nhưng gia đình Nguyên đã cố gắng hết sức nên đã đạt tới ngày hôm nay : một gia đình giàu có cũng không kém gì nhà hắn.Vậy nên người ta hay nói họ là một cặp đôi trời sinh…ghen ;;^;;.Nhắc đến hắn,không biết giờ hắn đang làm gì.Có lẽ lại ngồi xem tivi sáng trưa chiều tối..hmm.Mà thôi quan tâm làm gì,nhiệm vụ của mình đến đây là hết mà,cuộc sống rồi sẽ lại yên bình như trước.Tôi thở dài một cái,Nguyên thấy vậy liền hỏi thăm.

"Sao vậy Tú?Lo lắng cho Ân à?"

"Sao Tú phải lo cho hắn chứ!!?"

"Ân là ai?"

"Bạn trai của Nguyên đấy!!"

Anh ta nghe vậy liền giật mình nhìn Nguyên một lúc rồi ngừng cái ánh mắt bất ngờ đó.Anh ta cúi gằm mặt xuống,đan hai tay vào nhau.Nhìn thật sự là rất nghiêm trọng.

"Tôi biết rằng sẽ có chuyện như này mà!!Đã quá muộn màng…"

"Tội nghiệp…"

"Ông sao thế?"

"Một người xinh đẹp như bà Thảo thì chắc chắn là đã có người để hẹn hò..Vậy nên tôi đã phải thay thế bà bằng loại người như Tú…"

"Anh nói "loại người" là sao hả!!"

Tôi bật phắt dậy đạp cho anh ta một cái và dùng chân ấn anh ta xuống đất.Đùa thì đùa nó vừa vừa thôi nhá…Tên ngu người.

“Tú là nhất,Tú là nhất!!”

Tôi mới bình tĩnh lại và bỏ chân ra khỏi người anh ta.Anh ta lụi hụi đứng dậy và lại cúi mặt xuống làm như động tác lúc nãy.

“Nam đây phải đạp chậu cướp hoa rồi..Thật tội nghiệp cho cái chậu…”

“Cái chậu là “dân cao to,đen hôi” đấy…”

“Trời ơi…Trái tim tôi như đang tan nát như cái cốc hàng hiệu này vậy… :”(”

Anh ta thả cái chén nước của nhà Nguyên xuống dưới đất.Tôi theo cái phản xạ và nhanh tay đỡ lấy.Để cái chén ngay lên bàn và ấn đầu anh ta lên mặt bàn nữa.Anh họ tôi mà tôi làm như là bạn đấy,đánh như đúng rồi,không thương tiếc.

“Thôi ngay đi!!!”

“Đã man con ngan…”

“Im!!”

Anh ta giả vờ khóc ròng rã dưới bàn tay tôi.Bỗng chúng tôi nghe thấy tiếng cười,một tiếng cười đáng yêu của Nguyên Công Chúa.Hơ lạ thật,Nguyên hình như thấy tôi bắt nạt ai thì cứ ngồi cười.Buồn cười gì đâu…Tôi thả lỏng tay ra,anh ta cũng ngẩng mặt lên nhìn chằm chằm Nguyên.

“Ông vẫn còn như vậy hả,lúc nào cũng làm tui cười được >v<”

“Chuyện!! ^v^”

“Nhưng,trò đùa nào cũng phải có Tú mới vui ^v^”

“Chỉ có con gái mới đem lại hạnh phúc cho nhau <3”

Trò đùa nào cũng phải có tôi mới làm Nguyên vui hả…Nghe mà hạnh phúc thật đấy.Ba chúng tôi ngồi nói chuyện cười đùa vui vẻ.Nhờ ngày hôm nay mà tôi mới có thể biết nhiều về Nguyên hơn,biết nhiều về anh họ tôi hơn.Một người anh họ rắc rối,nhưng lại có sức mạnh làm Nguyên vui.Số Nguyên thật tốt,hai người con trai có khả năng làm Nguyên hạnh phúc,cười và nói chuyện một cách vô tư,thích Nguyên một cách thật lòng.Anh họ tôi,nhìn qua thì chắc chắn tôi sẽ biết ngay là thích Nguyên nhiều lắm mà.Khả năng phán đoán cảm xúc người khác của tôi thật bá đạo.Đang ngồi chơi thì mẹ tôi gọi về,sau khi tạm biệt Nguyên hai chúng tôi lại lúi húi trèo lên xe và đạp thật nhanh.Mặc dù đã nghĩ rằng anh ta thích Nguyên nhưng vẫn hỏi cho chắc.

“Ê hỏi chút nha!!Anh thích Nguyên phải không??”

“…Ừa,đừng nói ai nha!!Ahihi..”

“Tự tin khiếp!!”

Anh ta càng ngày càng đạp nhanh hơn,đứng cả dậy để đạp.Giống như là đang hưng phấn lắm vì vừa nói ra được tình cảm của mình.Không biết,liệu anh ta có đang cười không?Chiếc xe đạp của tôi chạy trên đường không khác gì cái xe đạp điện.Gió thổi qua từng lọn tóc ngắn của tôi…Thật dễ chịu…Nếu như anh ta mà thích Nguyên thì anh ta đang có một đối thủ rất mạnh.Vậy thì nên cổ vũ anh ta : “Cố lên!!”.Mặc dù tôi theo bên Nguyên-Ân,nhưng dù gì anh ta cũng là anh họ của tôi mà.

“Hmm…Nếu vậy thì cố lên!!Đường còn dài.”

“Đừng lo,anh sẽ cướp lại Thảo thôi!!”

“Tôi cấm!!”

“Hử?Vừa bảo cố lên mà…”

“Đối thủ của anh là bạn thân của em đấy.”

“Hửm,thú vị nhỉ?”

Tôi có thể cảm nhận thấy anh ta đang nở một nụ cười khinh bỉ và tỏa ra một đống khí hắc ám.Hình như lời cổ vũ của tôi lại càng làm chuyện xấu đi thì phải.Con nhỏ Tú ngốc >^<.Lấy công chuộc tội,tôi sẽ bảo vệ tình yêu của hai người họ.Từ nay mình ta sẽ phải cảnh giác với người anh họ này.

“Haha anh đùa vậy thôi chứ anh yêu Tú nhất!!”

“Im!!”

Bây giờ anh ta lại càng tăng tốc nữa kìa.Mà không hiểu tại sao tôi lại có người anh họ sến súa như này nhờ.Đánh trống lảng bằng cách lôi người khác

vào,quá thể.Anh nói vậy nhưng tôi sẽ không mất cảnh giác đâu.Trong bữa ăn cơm,anh ta lại càng khiến tôi nên cảnh giác hơn vì,anh ta đã tuyên bố rằng sẽ ở lại Hà Nội này…Hiuhiu ;;^;;.Và tôi đang cảm thấy có mùi rắc rối.Chậc..mệt thật…Tôi còn cảm thấy còn có một mùi khác,một mùi của một câu chuyện mới sẽ bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 25: Đối Thủ - Nhìn Hắn Kìa!

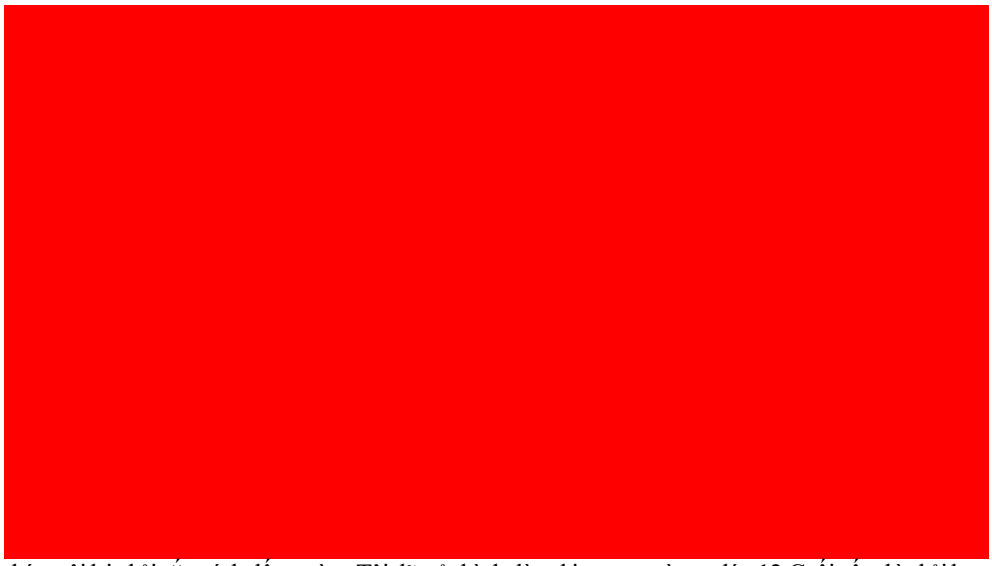

Kì nghỉ hè đã kết thúc,chúng tôi lại phải cặp sách đến trường.Tôi đã trở thành đàn chị trong trường – lớp 12.Cuối cấp thì phải học mệt lắm đây,phải cố gắng nào Tinh Tú.Một ngày mà tôi tràn đầy nhiệt huyết,từ giờ đi học sẽ suôn sẻ hơn trước đây.Khi vừa bước vào lớp,tôi đã nghe thấy tiếng cười đùa của lũ bạn.Quẩy nhanh trước khi phải cắm đầu vào mà học…hiuhiu.Tôi lại gần chỗ ngồi của tôi,thấy hắn đã ngồi úp mặt xuống bàn rồi.Tôi còn nghe thấy hắn ngáy,ngủ thật ý hả.Không biết dạo này hắn sống ra sao mà trông dặt dẹo thế này.Chắc hắn lại thức khuya xem tivi,chơi điện tử đây mà.Nguyên nhìn hắn mặt có vẻ lo lắng.Thấy vậy tôi mới ghẹo chút chơi.

"Nguyên làm gì mà để cậu ta ra nông nỗi này…??"

"Ng..Nguyên có làm gì đâu ≥^≤"

"Hí hí!!"

Mặt Nguyên đỏ lên,dễ thương thấy mồ (nvn).Khi vào lớp,cả lớp chúng tôi ngạc nhiên và reo hò vì cô giáo chủ nhiệm trước chủ nhiệm tiếp.Không vui thì sao,cô ấy đã gắn bó với chúng tôi 2 năm rồi mà.Cô vui vẻ nói chuyện với cả lớp một lúc rồi kết thúc cuộc trò chuyện bằng một cái chống tay lên bàn.Cô phát biểu.

"Thôi cô không thể để em ấy đợi nữa đâu.Chúng ta sẽ có học sinh mới!!"

Cô vừa dứt lời thì cả lớp nhốn nháo lên.Học sinh mới hả,mệt đây,nghe đã biết là ai rồi.Anh tôi bước đến trước cửa,tay bỏ túi và đeo cặp vắt chéo.Anh ta đã khoác trên người bộ đồng phục của trường,một chiếc áo trắng tinh.Tính làm ngầu để lấy lòng bạn cùng lớp đây mà.Nguyên bất ngờ rồi quay xuống chỗ tôi tỏ ý muốn hỏi tại sao.Tôi chỉ thở dài một cái,chỉ vì cái chuyện này mà hai bác của tôi chạy lung tung cả đây.Thật tình chỉ biết làm khổ người khác.Anh ta đứng lên trên bục giảng,nở một nụ cười.

"Em giới thiệu về mình đi!!"

"Chào cả lớp,tôi tên Hoàng Nam Hải,mới chuyển đến đây không được lâu nên xin mọi người giúp đỡ."

Một tràng pháo tay từ cả lớp vang lên và kèm theo nhiều tiếng rì rầm bàn tán.Không lâu hả…ở đây nguyên một tháng còn gì nữa.Càng suy nghĩ đến mấy ngày sau là càng thấy nản.Tinh thần nhiệt huyết hồi sáng bay đi đâu hết rồi.Tôi quay sang chỗ hắn,hắn vẫn nằm gục ở đấy không động tĩnh gì.Hừ,thế này thì làm sao mà đấu với anh họ tôi được.Cũng may là anh ta được cô phân ngồi bàn trên cùng,không thì học không yên với anh ta.Hắn ngủ nguyên cả một tiết học,Nguyên ngồi trên cứ phải che cho hắn.Thật là….Đến tận lúc ra chơi hắn mới mơ màng tỉnh dậy.Khi mà nhìn thấy mặt hắn tôi với Nguyên giật mình.Trông hắn dẹo khiếp @@.Mắt hắn thâm thì,đầu tóc bù xù,quần áo xộc xệch.Sao lại ra nông nỗi này cơ chứ,tên vô dụng.Anh họ tôi đang tiến về phía chúng tôi.Để anh ta nhìn thấy hắn như thế này thì nguy to.Tôi vội vàng kéo hắn chạy xuống phòng vệ sinh.Lấy khăn tay lau mặt rồi chải lại tóc cho hắn.Hắn cứ chằm chằm nhìn tôi cằn nhằn.

“Tên ngốc,biết hôm nay quan trọng thế nào không hả??”

“Quan trọng gì…Oáp….”

Hắn nói với tôi bằng cái giọng ngái ngủ,còn ngáp nữa chứ.Tôi cũng không trả lời hắn mà chỉ cố chỉnh lại mái tóc vàng của hắn.Sau khi thấy hắn đã ổn,tôi đập một cái lên vai hắn.

“Cố lên!!”

“Hửm….Cố gì?”

“Lên lớp biết…”

Tôi cầm tay hắn định kéo đi thì nhìn thấy một đứa con trai đang úp mặt vô tường.Chợt nhận ra…Ô^Ô

“Đây là WC nam hả?”

“Ừ,phải rồi.”

“Chết tiệt >^<”

Tôi che mặt lại và chạy đi.Sao lại không để ý gì hết chứ,huhu.Tôi cứ chạy rồi va luôn phải cửa.Nhưng tôi cũng chẳng muốn xoa xoa cái chỗ đau mà chỉ muốn chạy ra ngoài thôi.Hắn chạy theo tôi đến khi tôi dừng lại.Tôi có thể nhìn thấy cái khuôn mặt đang nhịn cười của hắn.Chậc ≥^≤…

“Muốn cười thì cười đi!!”

“Ahahaha :”))”

Tôi ngại chẳng muốn nhìn mặt hắn luôn.Cố giúp hắn không xấu mặt trước mặt anh họ mà lại để mặt mình nhọ thế này đây..Ngu hết chỗ nói T^T.Tôi đứng đợi cho đến khi hắn hết cười nữa thì tôi mới lên tiếng.Chậc…nước mắt của hắn còn chảy ra kìa…hiuhiu.

“Xong chưa?Đi lên lớp nhanh!!”

“Ờ ờ…”

Tôi hậm hực lên lớp,đi đến đầu hành lang thôi nhưng đã thấy anh ta với Nguyên đang đứng trước cửa rồi.Hừm..thòi khắc quyết định,mình phải bảo vệ “Couple Nguyên-Ân”.Nguyên vừa nhìn thấy chúng tôi thì đã hí hửng,mặt tươi cười.

“Tú,Ân về rồi hả?? ^^”

“Hửm,cho ta xem đối thủ của ta nào!!”

Tôi đẩy hắn về phía anh ta.Anh ta sững ra nhìn một lúc,rồi nói một cách ấp úng.

“M..mày khá đẹp trai đấy…Rất xứng làm đối thủ của tao…”

“Đối thủ gì?”

Hắn ngơ ngác ra nhìn.Tôi đứng nhìn anh họ tôi cũng đủ thấy buồn cười.Chắc chắn là đang phải giật mình trước vẻ đẹp của hắn.Anh ta thì sao chọi được với hắn.Cho dù có dùng kéo xẻ ngang bề mặt của cặp đôi họ thì cũng không thể chia cắt được.Đến tôi còn không thể…Nhưng không hiểu sao tôi vẫn phải bảo vệ họ,cái cảm giác không lành này cứ bám lấy tôi.Thật khó chịu…

Anh họ tôi khoác vai Nguyên và kéo Nguyên xích gần lại,tính khiêu khích hắn.

“Mày không nên thả lỏng bả ấy như này…nếu không sẽ mất Thảo nhanh như chớp đấy!!”

“Mày tính cướp Nguyên của tao hả??”

Hắn bắt đầu hiểu ra và nổi nóng lên rồi.Nguyên đẩy anh ta ra,rụt rè sợ hãi.Hắn nhìn chằm chằm anh ta,đôi mắt rực lửa kia…tôi đứng im không làm gì được cả.Tôi cũng sợ có khác gì Nguyên đâu @@...Mặt anh ta có chút biến sắc,hình như là sợ rồi.Hắn lại gần kéo cổ áo anh ta lên,đưa mặt hắn dí sát vào mặt anh ta.Vừa nghiến răng vừa nói.

“Thử động vào cô ấy lần nữa là đời mày coi như chấm hết!!”

Nói xong hắn khoác vai Nguyên đưa đi.Anh ta chằm chằm nhìn hắn bước đi,kèm theo đó là đôi mắt cực kỳ bất ngờ.Ai mà biết được bạn gái của Nguyên lại là một tên lưu manh…nhỉ anh họ?Một phút sau,mặt anh ta đã biến đổi hẳn,anh ta cười.

“Hửm…thú vị nhỉ??”

“Anh không thắng được đâu!!”

“Anh không thắng được?Xì…có Tú đây là không phải lo!!”

“Đến em còn thua hắn đấy!!”

Lại tưởng nhớ chuyện xưa,khi mà mình đã đành lòng bỏ cuộc và trao Nguyên cho hắn.Nhưng mà nghĩ lại thì không công bằng chút nào.Hắn ta có lợi hơn tôi nhiều,hắn là con trai…còn tôi là con gái ;;^;;.Vả lại,cuộc tình giữa tôi và Nguyên không thể bắt đầu.Số phận đã đưa ra rằng chúng tôi chỉ là bạn.

“Em thua hắn vì cái gì??”

“Không có gì…”

“Hừm…vậy thì anh lại càng phải ra tay.Em cứ yên tâm,anh nhất định sẽ trả thù cho em!!Hì hì!!”

“Tôi cấm!!”

Tôi cộc một cái vào đầu anh ta,làm cho sự cuồng nhiệt của anh ta giảm hẳn đi.Tôi bực mình đi vào lớp,lại ôm quyển sách đọc tới đọc lui.Nhưng nào anh ta có cho tôi đọc,hết nhìn chỗ này rồi nhìn chỗ nọ.

“Anh thôi đi được không?”

“Tại anh muốn nói chuyện với em..Anh có quen ai đâu??Cô bảo em phải giúp anh mà…”

“Có ai bắt anh chuyển tới đây đâu?”

“Thì anh yêu Tú mà…”

“Thôi ngay trò đấy đi,tên khùng!!”

“Hửm…mới chuyển đến đã để ý ngay tới Tú Hoàng Tử rồi hả??”

Có một bạn đứng ngay bên cạnh tôi cất tiếng khiến chúng tôi giật mình.Lại là cái bạn đặt biệt danh cho Nguyên với tôi đây mà.Bạn này ủng hộ tình yêu giữa chúng tôi số một luôn.

“Trong lớp Tú có biệt danh là Hoàng tử hả??”

“Ừm..tại Tú ga lăng,có võ,…”

“Ngầu thật đúng không ^V^”

“Hai người nói chuyện hợp nhau nhỏ?Vậy thì giao cho cậu anh ta đấy!!”

“Xin lỗi vì đã làm phiền…”

Bạn ấy lại lùi lùi chạy đi mất tiêu.Chắc chắn là bạn ấy biết anh ta rất là phiền,bám dai như đỉa đấy.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Đối Thủ - Đấu Tranh Công Bằng

Và anh ta đã ám tôi suốt cả buổi sáng,làm chẳng có tý chữ nào vào đầu dù đang đọc sách @@...Đến trưa,tôi

với Nguyên rủ nhau vào căn-tin thì đã thấy hai người họ làm náo loạn lên rồi.Nguyên vội vàng chạy vào chỗ

đám đông,tôi cũng phải chạy theo và cố mà chen chúc cho qua.Hai người họ đang cãi nhau um xùm hết lên.

"Mày là thể loại gì vậy hả!!?"

"Tao là thế!!Cái gì không phải của tao thì tao sẽ giành lấy cho bằng được!!Chủ trương sống của tao đấy."

"Mày hãy như tao.Cái gì đã thuộc về mình thì đừng có để mà tuột mất…tốt nhất là mày nên bỏ cuộc đi!!"

"Không!!"

"Mày được lắm!!"

Hắn ta chuẩn bị chạy tới chỗ anh họ tôi.Chết thật…Cái tên phiền phức kia mới chuyển tới đã gây chuyện rồi,bộ muốn bị đuổi học luôn hả…Hai người họ chuẩn bị oánh nhau kìa…hiuhiu.Hắn giơ cú đấm lên và đưa về phía anh ta thì bị tôi nhanh chân chạy tới và đỡ được.

"Mệt với hai người thật đấy!!!"

"Cậu ở đâu ra thế!!Tránh ra cái coi!!"

"Tôi không quản lý cậu nữa là cậu gây chuyện à!!"

"Tên đó đang tính cướp một thứ của tôi kìa!!"

"Tú giữ lấy hắn để anh cho hắn một…"

"Thôi!!"

"Rốt cuộc em theo phe ai hả!!?"

"Phe Nguyên!!"

Khi nghe thấy tôi nhắc tới Nguyên thì hai người họ nhìn ra chỗ đám đông và thấy Nguyên đang đứng đó với vẻ mặt cực lo lắng.Có lẽ thấy vậy nên hai người họ mới dừng lại.Tay hắn thả lỏng hẳn đi nên tôi mới cầm chặt tay hắn và anh ta kéo đến một bàn ăn.Nguyên cũng vội vàng chạy tới,phải chấn chỉnh lại ngay hai cái tên này mới được.

"Cạnh tranh một cách bí mật cái coi nào!!Sao cứ phải xé ra to thế!!"

"Tại tên đó bày cái trò này ra trước ấy!!"

"Tao đã nói là tao sẽ…"

"Thôi ngay đi mấy cha!! _^_"

"Xí!!"

Hai người họ quay phắt mặt đi không thèm nhìn nhau nữa.Haizz…cứ như trẻ con ấy.Nguyên ơi là Nguyên…Tôi chán cũng đành chống hông bó tay.

"Rồi...hai người ăn gì tôi lấy cho!!"

"T..Tú đừng bỏ Nguyên lại mà…"

"Chỉ có Nguyên mới giải quyết được vụ này thôi!!"

Tôi thấy hai người họ có đưa mắt một chút ra chỗ Nguyên và bắt đầu lên tiếng,cùng đồng thanh.

“Ăn gì cũng được!!”

Chắc là thấy Nguyên như vậy nên cũng không muốn để Nguyên lo.Hừm…suy nghĩ cũng giống nhau đấy,cùng làm vì một người con gái.Sao mà thấy ghen tị với Nguyên vậy nè…Tôi lúi húi bưng cả bốn khay ra bàn mà chẳng ai chịu giúp tôi…hixhix.Cảm thấy bị hắt hủi…hiuhiu.Ô nhưng tôi đã rất bất ngờ,hai cái tên đó không có đánh nhau mà ngoan ngoãn ngồi đó.Mặt của Nguyên cũng đã rạng rỡ hơn hẳn.Nguyên đã làm gì rồi?Nguyên rất nhát nhưng mà khi đã làm thì thật thâm thúy,không ai có thể chống lại nổi.Đến cả tôi cũng có lần vậy..Toàn bị gục ngã trước sự kiên quyết của Nguyên,có lẽ họ cũng vậy?

“Nguyên tài quá ha!!”

“Hì hì!!”

“Vậy chắc hai người đã đói rồi nhỉ?”

Tôi vừa đặt khay thức ăn xuống bàn thì hai người họ đã vồ lấy và ăn ngấu nghiến.Có chuyện gì xảy ra vậy? Ô__Ô…Tôi nhìn Nguyên,Nguyên nở một cụ cười mỉm nhưng có chút ngại ngùng.

“Nguyên bày ra trò gì thế? =v=…”

“Đấu tranh một cách công bằng!!”

“Hửm…vậy cũng được nhỉ?”

Haha..Tôi cười.Đấu tranh một cách công bằng >v<…mọi lúc mọi nơi.Đến cả ăn cũng đấu tranh...Buồn cười thật.Tôi với Nguyên vừa chuẩn bị động đến miếng đầu tiên thì hai người họ đã ăn xong.Và tiếp tục cãi nhau.Vừa tiếp nhận năng lượng mà,bây giờ thì tràn đầy sức sống nhá.

“Tao xong trước!!”

“Tao xong trước nhá!!”

“Mày vẫn còn cà chua với rau kìa!!”

“Tao không ăn mấy cái đấy!!Cho cậu hết đấy!!”

Hắn lại đẩy cà chua với rau sang chỗ tôi.Trời ơi,hồi trước làm nhà hắn toàn phải ăn đống cà chua và rau thừa.Đến giờ cũng vậy hả?Không thể chấp nhận nổi..

“Vẫn chứng nào tật đấy!!Tôi không phải osin nhà cậu nữa đâu!!”

“Hộ chút đi!!Tôi không muốn thua!!”

“…”

Tôi nghe thấy hắn nói vậy cũng chẳng nói gì nữa.Lại hậm hực nhét đống cà chua và rau vào miệng.Tên nhẫn tâm…hiuhiu.Vừa ăn vừa nghe hai người họ lải nhải,đến mệt…

“Mà sao mày vô lý thế!!Tao có được Nguyên trước mà!!”

“Mày có nghe thấy chủ trương của tao chưa?”

“@#$%^&*(….”

Trời ơi,không nuốt nổi.Tôi với Nguyên cùng thở dài nhìn cuộc trò chuyện giữa họ.Nhưng rồi,không hiểu có chuyện gì đã xảy ra nữa.Hai người họ..cứ như thành bạn thân vậy @@...Hôm sau kiểm tra khảo sát hắn còn đáp phao cho anh tôi chép bài,còn bảo rằng là không muốn thắng sớm.Đúng là thương nhau lắm cắn nhau đau.Chẳng hiểu lũ con trai…

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 27: Tôi Không Thể Sống Nếu Thiếu Cậu...

Anh họ tôi…cái tên phiền nhất trên thế giới >"<.Lúc nào cũng dính lấy tôi quài,còn nếu không thì đi gây sự với hắn.Đến mệt…Biết thế nên hôm nay tôi đi sớm cho đỡ bị anh ta ám,mà hôm nay cũng đến bàn tôi phải trực nhật rồi.Haizz…Đến lớp,đã thấy hắn nằm gục mặt ở trên bàn.Trời,mình đi sớm vậy mà sao hắn vẫn đến trước mình.Bộ cả đêm qua hắn ngủ đây chắc.Tôi lay lay hắn dậy.

"Ê dậy trực nhật đê!!"

"Không!!"

"Sao lúc nào cũng thấy cậu mệt mỏi vậy hả?"

"Tôi mệt đâu,ngủ cho lại sức ý chứ…"

"Lại thức đêm phải không?"

"…Zzz"

"Thật là…Nếu cậu cứ làm vậy thì sao còn sức đấu với anh tôi nữa??"

"Kệ!!"

"Mất Nguyên cho coi!!"

Hắn bỗng bật phắt dậy khiến tôi giật mình.Giật phắt khăn lau bảng từ tay tôi và chạy lên lau bảng.Biết sợ rồi hả…hehe.Hắn làm nhanh như chớp : giặt khăn,thay nước trong bình hoa,lau lại bàn ghế,..Còn tôi chỉ có mỗi việc quét lớp mà không xong ;;^;;.Mọi thứ được sắp xếp gọn gàng và ngăn nắp.Bảng và sàn lớp cũng sạch.Vì thế nên chúng tôi được cô giáo thưởng và khen ngợi.Đồng thời cũng được cô nhờ dọn lớp lúc ra về..;;^;;.Đắng lòng…Nhưng hắn nào biết gì,dọn xong là hắn lại nằm gục xuống ngủ,đến khi nào có bài mới thì mới lơ mơ nghe giảng.Chậc..nhìn mà thấy khó chịu ghê.Lúc mà hắn lấy lại sức thì cũng đã đến giờ ăn trưa và cuối cùng cũng dùng hết trong lúc gây sự với anh họ tôi.Không biết sử dụng năng lượng khi nào cần hả tên ngốc _^_.

__Tan học__

"Nguyên đợi chút Ân đưa về cho!!"

"Nhưng Ân phải trực nhật mà!!"

"Hử?Cuối tiết mà…"

"Cô bảo bàn mình trực nhật lúc ra về nữa đấy!!"

"Hả?Làm sạch vậy rồi mà…"

"Thì thế…_^_"

"Hay là cậu làm một mình nhé?"

"Không!!Bộ cậu có vấn đề hả!!"

Hắn bắt đầu năn nỉ tôi.Ngu gì đâu mà chấp nhận chứ.Cái lớp học rộng dư này,còn một đống giấy vo viên lại lung tung khắp sàn nữa chứ @@...

"Giúp tôi chút đi,mệt lắm!!"

Nghe hai từ "mệt lắm" của hắn mà tôi bắt đầu cảm thấy bực mình.Tôi đứng phắt dậy và thật sự muốn nói cho hắn một câu thật dài lắm luôn ấy nhưng mà lại cố nhịn.Bởi vì nói hắn nhiều quá hắn lại bắt đầu giận giống trẻ con thấy mồ.Không chấp…

"Lúc nào cũng mệt như vậy,chắc chắn sẽ không bảo vệ được Nguyên đâu!!"

"Đúng rồi,đúng rồi đấy.Thôi bỏ cuộc để Thảo cho tao đi.Mày không có sức đâu!!"

Hắn không nói năng gì nữa rồi bỏ ra ngoài.Anh họ tôi với Nguyên thật sự rất ngạc nhiên,đáng lẽ ra hắn phải nói lại?

"Tú với Nam có hơi quá không?"

"Không vấn đề gì đâu.Nó là đối thủ của tui mà.Về thôi!!"

"Ơ nhưng phải giúp Tú…"

"Không sao đâu…Hôm qua cậu cũng trực nhật rồi mà!"

"Tú yêu ổn mà…không phải lo nvn"

"Đừng có thêm từ yêu vào,đồ khùng -____-"

Hai người họ ngại ngùng đi về.Tôi sắn tay bắt đầu công việc của mình…nhưng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu.Thôi thì quét lớp trước vậy.Tôi mò mẫm từng ngóc ngách,từng ngăn bàn một,toàn giấy với vỏ kẹo.Tôi với lấy một cục giấy trong ngăn bàn của hắn.Bỗng tôi thấy tò mò,không biết có gì trong đây mà hắn phải vo viên vào thế này.Tôi cố mở cục giấy ra và cố đọc từng chữ của hắn…xấu thấy mồ.Nheo cái mắt lại để nhìn mấy hàng chữ được viết khắp mọi chỗ trên tờ giấy "Có nên bảo cậu ta về không?/Không có cậu ta chẳng làm được gì cả../Không vui gì hết!!"Cậu ta…là ai?Tôi hả?Cũng có thể là người khác…nhưng xưng hô kiểu này thì mình cũng nằm trong "danh sách".Nếu là tôi..phải chăng hắn muốn tôi trở về làm việc ở nhà hắn.Tim tôi chẳng hiểu sao đập thình thịch…Ô///Ô.Nhưng chắc không phải đâu,hắn mà muốn tôi quay lại cơ.

"Ê!!"

"Á!!"

Giật cả mình.Bất giác tôi ngẩng mặt lên thì thấy nguyên cái bộ mặt của hắn…Đang đọc lén đồ của hắn mà,phải giấu đi mau @@...Tôi cố vo viên tờ giấy lại và vứt xuống đất,làm như đó là rác thật.Nhưng tại sao hắn lại quay lại…

"Quay lại chi vậy??"

"Cần tôi phụ một tay không?"

Tôi sững sờ trước câu nói của hắn.Bất ngờ thật đấy,hắn vừa bỏ đi mà,tưởng giận rồi chứ.Tôi lúng túng chẳng biết nói gì,thôi thì khẽ gật đầu.Hắn thấy vậy liền giật phăng cây chổi từ tay tôi và quét nhanh.Tôi cứ nhìn hắn chằm chằm khiến hắn phải dừng lại và mắng tôi một cái.

"Làm việc đi!Nhìn gì??Chưa thấy công tử quét nhà bao giờ hả?"

*Gật ÔvÔ…Tôi khẽ cười.

"Cậu đưa chổi cho tôi.Công tử mà quét nhà thấy kỳ!!"

"Kỳ cục gì?"

"Thôi lên lau bảng đi!!"

Đến tôi giật lại cái chổi từ tay hắn.Hắn cũng không nói gì rồi cầm khăn lau bảng.Hai chúng tôi mỗi người một việc.Khi mà thu gom được rác vào đúng một chỗ thì mới thấy nó khủng khiếp thế nào @@...Tôi hốt hết rác lại,hắn vẫn lau qua lau lại cái bảng.Chẳng hiểu sao tôi nghe thấy hắn cười khúc khích.

"Cười gì thế?"

"Không không!!"

Thấy hắn che che cái gì đó trên bảng tôi mới lại gần xem.Ah!Tên đáng ghét.Hắn dùng phấn vẽ lại cái cảnh tôi vào nhầm WC nam…Shiệttt.Tôi đấm hắn mấy cái liền..ghét ghê á.

"Cái tên này!!"

"Đau đau!!"

"Xóa mau đi.Làm nhanh còn về!!"

“Ahaha!!!”

“Cười con khỉ >^<”

Tôi giơ tay lên dọa hắn,hắn cũng thấy sợ nên lùi lùi xuống.Hắn không biết là bục giảng cao hơn sàn lớp hay sao đấy,hắn bị trượt chân một cái,cố lẹo trẹo cái chân để tránh cái bàn đầu .Và rốt cuộc thì hắn vẫn bị đập nguyên cái chán vào cạnh bàn.Hắn ngồi ôm đầu kêu đau.Tôi lại gần xem thì thấy nó bị sưng và xước.Tôi chẹp một cái và đi lấy cái băng gạc mà lúc nào tôi cũng đem theo.

“Đợi chút,tôi có cái băng gạc đấy…”

Tôi sấp nước vào cái khăn tay và lau vết thương.Dán oách cái băng gạc lên.Tôi có cảm giác như hắn đang theo dõi từng cử chỉ hành động của tôi vậy Ô___Ô

“Cậu lại làm sứt cục vàng của ba mẹ tôi rồi!!Đền đi!!”

“Cái tên đàn bà!!Đứng dậy làm cho nhanh còn về!!”

“Không biết!!Quay trở lại làm việc để đền cho tôi đi!!”

“Không!!”

Tôi cộc vào đầu hắn rồi đứng dậy.Quay lại cái tòa lâu đài ấy để làm osin cho cậu nữa á…Không không!!Tôi đợi mãi mới qua ba tháng ấy.Tên đáng ghét!!Nhưng hình như hắn thật sự muốn tôi quay lại.Hắn níu lấy tay tôi và nhìn tôi chằm chằm.

“Nhưng…Tôi không thể sống nếu thiếu cậu…”

Tôi nhìn vào đôi mắt trong veo,đen láy của hắn.Đôi mắt đẹp khiến tôi bị hút hồn và mê muội.Cậu ta..không thể sống nếu thiếu tôi??Tôi thật sự rất bất ngờ.Sự bất ngờ đó như đã đóng băng tôi,và tôi không thể cử động.Tên đáng ghét kia nói đây là đùa để hóa giải thứ phép thuật này đi.Trước giờ hắn vẫn sống tốt khi không có tôi mà.

“Tôi sẽ tăng lương cho cậu!!”

“4 triệu nhé??”

“Con gái con đứa mà tham lam!!”

Hắn bắt đầu thả tay tôi ra rồi quay mặt đi chỗ khác.Thật may quá,tôi đã thoát khỏi cái tình huống này.Trái tim tôi lại mâu thuẫn với nhau,nửa “có” nửa “không”.Mặt hắn có chút đỏ và cau có.Chà…bắt đầu hối hận rồi ta…Tôi cười hắn,nhìn ngộ khiếp.

“Đ..Được rồi!!Miễn là cậu quay lại…tôi làm hết!!”

Hắn ngước lên nhìn tôi với ánh mắt đầy sự quyết tâm.Một lần nữa tôi lại bị dính bùa chú của hắn,tôi đứng im.Có nên quay lại hay không?Mình thật sự chẳng muốn làm việc chút nào nhưng nhìn hắn như thế mình lại mềm lòng,muốn đồng ý.Hắn đã gạt đi sự kiêu ngạo to lớn của hắn để nói với mình như vậy rồi,mà mình còn từ chối thì thật có lỗi.Sau một hồi suy nghĩ,tôi đã quyết định sẽ trở lại công việc đó.Hắn là đứa con trai đầu tiên mà khiến tôi đồng ý làm một chuyện mà đáng ra tôi sẽ không bao giờ chấp nhận.Là do phép “mỹ nam kế” của hắn hay là do tình bạn giữa chúng tôi ngày càng sâu đậm?Phiền…>^<

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Khởi Đầu Lại

Hai chúng tôi cùng ra về,và tôi lại lên chiếc xe Coupe quen thuộc của nhà hắn đó.Thấy nhớ ông tài với cái xe ghê.Khi thấy tôi,ông ấy cũng ngạc nhiên.Chiếc xe đi qua con đường quen thuộc,tôi lại nhìn như thể lần đầu tiên tới nhưng lại không có háo hức mà lại thấy đã quá quen rồi.Phải rồi,một tháng chưa nhìn thấy,khu nhà giàu này cũng thay đổi cực kỳ nhiều.Nhưng nhà hắn lại vẫn thế,vẫn là cái không khí ảm đạm bao trùm đấy.Tôi bước xuống xe và vươn vai một cái - Tôi quay lại thật rồi.Tôi đi ngang bằng với hắn nhưng hắn cũng chẳng nói gì.

"Ê ê!!Bây giờ mà mấy người nhỏ người hầu nhìn thấy tôi thì sao nhỉ? ^v^"

"Con nhỏ cá mắm suốt ngày kè kè bên thiếu gia quay lại rồi!!Ghét thật đấy!!"

"Vâng,thiếu gia ạ…Cá mắm ạ -___-"

"Haha!!"

Hắn cười,thấy ghét.Tôi đang đi và trông thấy đằng xa xa có một người đàn ông dáng vóc cao to đang tập võ một mình.Ah thầy tôi kìa…Qua chào thầy chút.Tôi chạy tới chỗ thầy,đưa tay về phía trước để đón lấy thầy.Nào ngờ đâu đúng lúc thầy hạ cây gậy xuống làm tôi phải đỡ nó…Sức ép của nó mạnh hơn trước rất nhiều,hay là do tôi đang yếu đi?

"Đến cái động tác đó còn không đỡ được,nghỉ làm xong không thèm tập hả??"

"Không có thầy sao con tập được chứ…"

Thầy đập nhẹ gậy vào đầu tôi và nở một nụ cười như sắp khóc.Bỗng ôm choàng lấy tôi,nghẹt thở >^<"…Hình như thầy nhớ tôi lắm.Thầy thả tôi ra và nói với giọng ỉu xìu.

"Lúc con đi không có ai tập võ cùng thầy cả..Chán chết!!"

"Cậu chủ không tập ạ?"

"Không!!Ép mãi cũng không chịu…"

"Thiện Ânnnn!!!"

Tôi quay phắt ra lườm hắn.Cái tên đáng ghét này lúc nào cũng thấy ăn chơi,bảo thảo nào mệt mỏi là cái chính xác.Không có chịu tập gì hết!!

"Tôi đã bảo cậu bao nhiêu lần rồi hả? >"<"

"Tập hoài chán chết!!"

"Đứng lại coi"

Hắn chạy đi khiến tôi phải đuổi theo,phải dần cho hắn một trận cho chừa mới được.Tôi với hắn chạy qua hai hàng người hầu đứng xếp ở cửa nhưng chẳng ai có phản ứng gì.Họ đã quá quen với thái độ này của hắn.Hắn chạy qua và không cần chào hỏi gì hết,ra lệnh họ giữ tôi lại.Tôi phải mất rất lâu mới qua được đám người hầu đó.Trong đó cũng có phân tử không ưa tôi nên tôi khó mà qua được.Khi mà tôi đã thoát ra thì hắn đã trốn đâu đó rồi,khó mà tìm được hắn.Thôi thì tìm ở trong phòng hắn trước,khả năng là hắn trốn ở đó.Tôi chạy đi thật nhanh để cắt đuôi đám người hầu.Làm việc ở đây cũng khá lâu nên tôi có thể dễ dàng thoát khỏi sự truy đuổi.Chậc…mới quay lại mà như là đi quân sự thế này Ô___Ô.Tôi chạy gần đến phòng hắn thì thấy có một người dáng gầy đi rất chậm nhưng đều.Mái tóc đen với một bộ bồi bàn cùng màu,là anh Minh.Lâu không gặp,chào hỏi thế nào đây…Hm,tự nhiên nào,tự nhiên nào.Tôi chạy tới và ngáng chân anh Minh.Tôi không hề biết là anh ấy đang bê sách nên cả một đống sách dày rơi trúng tôi,hai chúng tôi ngã lăn ra.Tôi với anh Minh gượng gạo đứng dậy,đau muốn chết…sao mình ngu người thế này ;;^;;…hiuhiu.Khi thấy tôi,anh Minh bất ngờ.

"Tú,sao em ở đây?"

"Em quay lại làm việc rồi,hì.."

"Vậy tôi có bạn tâm sự rồi!! ^v^"

"V…vâng.À em xin lỗi vì đã làm rơi mấy quyển sách!!"

"À không sao!!"

Tôi cố lượm mấy quyển sách lại rồi đưa cho anh ấy.Cơ mà khi nghe tới việc tâm sự thì thấy có hơi buồn.Thật sự là được làm bạn tâm sự của anh ấy thì rất vui nhưng mà phải nghe những nỗi khổ của anh ấy về tình yêu với cô chủ..khó chịu muốn chết…hiuhiu.Chúng tôi đứng lên và đi cùng nhau,cùng nói chuyện.Không gian không im lặng và tràn đầy tiếng cười,thật thoải mái.Đến phòng hắn,tôi tạm biệt anh Minh.Mở cánh cửa ra,tôi sững sờ.Phòng hắn bừa bộn kinh khủng,bộ mấy người hầu không dọn hả @@...Hắn đang nằm trên ghế xem tivi,lại dán mắt vào đấy.Tôi hậm hực lấy điều khiển tắt phụp cái tivi đi và chuẩn bị dần cho hắn một trận.

"Cậu làm cái gì mà phòng bừa bộn vậy hả??Mấy nhỏ người hầu không dọn sao??"

"Tôi không cho họ vào phòng!!"

"Hả?? Ô___Ô"

"Mỗi lúc họ dọn phòng tôi xong là lại bàn tán,cười khúc kha khúc khích.Khó chịu!!"

"Tội nghiệp…"

"Làm việc đi!!Đưa cái điều khiển cho tôi!!"

"Đi tắm đi!!Lúc nào cũng chăm chăm cái tivi!!"

Tôi đuổi hắn ra khỏi phòng.Hắn tỏ ra khó chịu nhưng vẫn làm theo.Và tôi bắt đầu sắn tay áo lên dọn bãi "chiến trường" của hắn.Còn bừa hơn cả phòng học nữa.Quần áo vứt lung tung,đồ ăn đêm thì không thèm dọn đi.Tôi phải mất hơn tiếng để dọn,mệt khiếp.Nhưng mà vẫn chưa thấy hắn quay lại,chắc là đang ăn tối.Ăn tối…??Ah,tôi quên chưa gọi cho mẹ,chết cha.Tôi lúng túng rút điện thoại ra nhưng không may nó lại rơi xuống gầm giường.Tôi cố với nó mà chui tọt vào lúc nào không hay.Vừa định chui ra thì hắn vào,đầu tóc ướt nhẹp và đang nghe điện thoại.Thấy vậy nên tôi lại lăn vào.

"Nguyên về nhà cùng thằng Hải nó có làm gì Nguyên không??....Thật nó không làm gì không?....Xin lỗi,xin lỗi…Ân tin Nguyên mà…Thôi nhé!!Amoamoa…"

Hắn đang nói chuyện với Nguyên,mắc ói @@....Cái tên sến sẩm ấy,chỉ muốn ném cái điện thoại vào đầu hắn thôi.Mà bây giờ chui ra thì có bị hắn nói là nghe trộm điện thoại của hắn không,vậy mang tiếng lắm.Ở lại thêm chút nữa vậy.

"Ê Tú!Có đây không??Đi đâu rồi?"

Tôi giật mình khi nghe thấy hắn gọi tên tôi.Còn nghe thấy cả tiếng beep beep của điện thoại hắn phát ra.Hắn đang gọi điện cho mình hả…Tắt máy ngay,tắt máy ngay…Tôi vội vàng giữ lâu nút đỏ đến khi máy tắt hẳn đi thì mới nhẹ lòng…Phù.

"Nhỏ này đi đâu rồi!!"

Cậu đi tìm tôi đi để tôi ra khỏi cái chỗ này đi.Bỗng tôi cảm thấy một cái gì đó lướt qua chân O___O",tôi bật máy lên và soi qua soi lại.Có cái gì đó nhỏ nhỏ….Gián!! >…..<.Tôi sợ hãi hét toáng lên,cố mà lăn ra ngoài và chạy đi mất nhưng bị hắn kéo lại.

"Nãy giờ cậu trốn trong đó đấy hả!!!"

"Thả tôi ra có con gián kìa!!!"

"Gián?"

Tôi chỉ vào con gián đang bò ra khỏi gầm giường.Hắn nhìn thấy cũng hét ầm lên.Con trai con đứa gì mà hét lên vậy,phải ra đạp cho nó một cái chứ!!

"Con trai mà đi sợ con gián bé tý!!"

"Im ngay.Cậu là vệ sĩ của tôi thì mau bảo vệ tôi đi!!"

"Không,nhất quyết tôi không đánh nhau với cái thứ ghê tởm ấy đâu >__<"

/-Ểy,cô gọi ai là đồ ghê tởm hả??

Bỗng con gián cất cánh bay lên chỗ chúng tôi.Hai chúng tôi tranh nhau chạy tán loạn.Ah!!Gián nổi loạn,cứu cứu >….<.Vừa chạy ra khỏi phòng thì chúng tôi nghe thấy giọng anh Minh.

"Có chuyện gì thế!!"

"Gián…."

Tôi run rẩy chỉ vào căn phòng.Anh Minh chạy vào và cầm cái dép đập bốp một cái.Tôi bám cửa ngó vào,con gián bẹp lép ở dưới sàn.Phù…

"Anh Minh là anh hùng!!Anti Cockroach!!"

“Này!!Dọn ngay cái đấy đi!!Lau cho sạch vào tên kia Ò___Ó”

Hắn bước vào hậm hực như chưa có gì xảy ra.Anh Minh vừa cứu cậu đó tên đàn bà kia.Anh ấy cúi xuống và dùng tay cầm con gián lên.Anh ấy dùng tay không…Ô____Ô.Hai chúng tôi mặt tái mét lại.

“Anh Minh cẩn thận.Nó đang truyền chất dịch cho anh đấy~~~”

“Chất dịch gì chứ…”

“Đừng có giơ nó lên cao!!Tên ngốc!!”

“Cậu thôi ngay đi!!”

Tôi cộc phát vào đầu hắn.Anh Minh đưa con gián đi qua chúng tôi.Hai chúng tôi như nín thở lại,khi mà nó đi qua thì mới thở ra.Nó là một sinh vật nguy hiểm,không được thở chung không khí với nó Ò^Ó.Bỗng anh ấy quay phắt lại làm chúng tôi giật mình và nở một nụ cười tỏa nắng.

“Đúng là Tinh Tú có khác,xua tan làn mây đen bao phủ tòa nhà này nhỉ!!”

“Vâng!!”

Anh ấy lại từ từ mang con gián đi xa.Tôi lặng nhìn.Anh ấy nói tôi đang xua tan làn mây đen bao phủ tòa lâu đài này ư?Một việc làm mà chỉ có cô chủ mới thực hiện được.Nhưng mình không phải là một Mặt Trời tỏa ánh nắng mà là một ngôi sao tỏa sáng.Tôi vui mừng cười thầm và cầm chắc mặt dây chuyền.Hạnh phúc quá…

“Hiuhiu…^v^”

“Hạnh phúc nhờ?Hiuhiu?”

“Ừm…Mà cậu nghe đâu ra từ hiuhiu thế!!”

“Cậu vừa nói…”

“Ah…chết tôi…Ộ__Ộ”

“Nhưng mà…anh ta nói đúng ấy chứ nhỉ!!”

Hắn cũng đang nở một nụ cười.Cả hắn cũng nghĩ vậy sao…Tôi cười thầm lần nữa và nắm càng ngày càng chắc mặt dây chuyền.Quay lại làm việc hả…khởi đầu lại tốt ấy chứ ^v^.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Khai Giảng_ Phiền Khiếp!!

Tháng 9,có một ngày mà mọi học sinh không bao giờ quên.Cái ngày đã bắt đầu con đường học tập – Khai giảng.Hôm nay,tất cả mọi học sinh trường tôi ăn diện để đón ngày này.Nữ thì phải mặc áo dài,nam thì mặc áo sơ mi.Ai chà…tôi là nữ nhưng ngại mặc áo dài ghê,thích mặc áo sơ mi hơn ;;^;;.Hắn mới sớm ra đã đứng trước gương chải qua chải lại cái tóc và đã khoác trên người áo sơ mi đồng phục trắng tinh của trường.

"Cậu thấy thế nào??"

"Ờ ờ đẹp."

"Khen vậy hả!"

"Ừ đẹp thật mà..ahihi!!"

"Hiuhiu.."

"Đừng có thốt lên từ đó!!"

"Ahaha…nghe dễ thương mà."

"Dễ con khỉ!!"

Bây giờ hắn có cái để ghẹo tôi kìa,tên đáng ghét.Bỗng hắn đứng sững lại nhìn tôi,nhìn một cách chằm chằm.Rồi hắn chỉ vào áo tôi.

"Cậu không mặc áo dài à??"

"Không…"

"Năm cuối cấp III rồi mà vẫn không chịu mặc à??"

"Mặc vướng bỏ xừ…"

"Ê ê!!Bà quản lý!!"

"Có tôi!!"

"Đưa cậu ta đi làm đẹp…"

Hắn gọi cho bà quản lý,bà quản lý đến ngay tức khắc và nghe lệnh của hắn kéo xừ tôi đi.Tôi cố kháng cự lại bà ta nhưng không được,bà ta nhanh trí nên đã trói chặt tôi lại…Tên đáng ghét kia ta hận ngươi!!! >__<.Bà ấy chát một đống phấn lên mặt tôi và tô son đỏ lừ.Còn ép tôi mặc cái áo dài nữa chứ…Biết đó là di sản phi vật thể của Việt Nam nên tôi phải kính trọng nhưng mà không hợp với tôi chút nào.Hắn ta nhìn thấy tôi còn ôm bụng cười lăn ra.Trời ơi muốn nhai đầu hắn ghê.Trên đường đi tôi cố lau đi son trên môi,nó khô khô khó chịu chết.Hắn thì vẫn cứ cười,tôi cho hắn đập đầu mấy lần vào cửa kính rồi đấy.Tên tăng động.Bước xuống xe,hắn được bao nhiêu con gái vẫy tay chào và cứ rú hết lên.Có mấy đứa còn chỉ trỏ vào tôi rồi nói nhỏ.Nhìn mấy hành động của họ mà thấy muốn khinh người ghê,bọn bánh bèo.Riêng trong số họ,chỉ có một người tỏa sáng và hoàn hảo nhất – Nguyên.Khi nhìn thấy nhỏ,hai chúng tôi đứng sững lại.Nhỏ rất hợp với áo dài,dáng chuẩn mà.Tóc làm xoăn,mái bằng nhìn dễ thương ghê á.Tôi chạy lại gần.

"Nguyên xinh thiệt á ^V^"

"C..cảm ơn Tú..Ân,thấy thế nào??"

"Nguyên của Ân là xinh nhất rồi.Ahaha!!"

"Nhìn cái mặt háo sắc của hắn kìa…-____-"

Dĩ nhiên hắn sẽ cho tôi một cái cộc vào đầu.Nhưng mà cái cộc này đau ơi là đau,suốt buổi tôi chỉ suýt xoa mãi.Tôi ngó qua ngó lại,anh tôi đâu mất rồi,bình thường những lúc này anh ta sẽ dính chặt lấy Nguyên mà.

"Anh Hải đâu rồi?"

"Không biết…"

Nhưng vừa nhắc tới,anh tôi đã nhảy múa đến gần chỗ chúng tôi,miệng ngậm bông hoa hồng.Anh ta cầm tay Nguyên và kéo sát lại gần,tay thì chạm vào eo của nhỏ,nhe răng ra cười.Bộ anh ta đi nhảy chachacha hả…Tên khùng.

"Xin lỗi,vì để Nguyên chờ…"

"Ai chờ mày!!Bỏ Nguyên ra!!"

Hắn đẩy anh ta ra.Anh ta vẫn thản nhiên và đưa bông hoa cho Nguyên.Nguyên ngại ngùng cầm lấy.Anh ta làm Nguyên với tôi ngại chết mất.Cùng chung dòng máu mà anh ta khùng hơn cả tôi Ô////^/////Ô.

"Vậy là tao ghi một điểm trong lòng Nguyên rồi nhá.Ahaha!!"

"Mỗi bông hoa hồng rẻ bèo ấy làm được gì.Mày cứ đợi đấy!!"

Hai người họ lườm nhau,nhìn rõ cả vạch sét kìa.Thấy ghê…Bỗng tiếng loa từ trường vang lên "Đã đến giờ long trọng của trường ta,mời các học sinh cùng giáo viên vào phòng."Khi nghe thấy tiếng loa,tất cả mọi người cùng đi vào,chật kín cả cửa đi.Chúng tôi ngồi tít hàng cuối cho thoải mái,đỡ bị thầy cô nhắc nhở.Khai giảng nhưng toàn nói với nói,cảm thấy buồn chán nên tôi đã ngủ thiếp đi.Ngủ không biết trời đất là gì,cho đến khi bị giật mình khi nghe tiếng cái gì đó nổ.Tôi lơ mơ tỉnh dậy,nhìn xung quanh.Mái phòng đã được mở ra,tôi có thể nhìn thấy rõ mồn một bầu trời trong xanh.Ah,nghi thức thả bóng của trường tôi bắt đầu rồi.Tôi vội vàng đứng dậy chỉnh chu lại đầu tóc.Bất giác vỗ tay theo mọi người,nhưng tôi vẫn ngáp dài một cái.

"Ah Tú dậy rồi kìa!!"

Tiếng Nguyên làm tôi bay ra khỏi cơn buồn ngủ.Nguyên đưa một quả bóng và cây bút dạ cho tôi.

"Tú viết gì đi."

"Gì thế?"

"Viết điều ước của mình rồi thả lên cho ông trời nhìn thấy!!"

"À ừm…"

Vội quá nên tôi chẳng biết viết gì hết,đành vẽ cái mặt cười vào cho nhanh.Nguyên buộc 4 quả bóng của chúng tôi lại và thả lên cao.Chúng tôi nhìn theo chúng.Ông trời nhìn thấy điều ước của mình hả..Nguyên ngây thơ thật đấy.Nếu ông ta nhìn thấy được thì tôi đã thả hàng trăm quả bóng bay lên đấy rồi.Nhưng chính sự ngây thơ của Nguyên đã làm chúng tôi thấy vui hơn nhỉ.Bỗng hắn hằm hằm đi ra ngoài.Ba chúng tôi bất ngờ nhìn theo hắn.Nguyên bây giờ hiện đang rất lo lắng,hắn có chuyện gì vậy.Tôi đành phải đuổi theo nhưng hắn đi đâu lúc nào không hay.Tôi tìm mãi nhưng không thấy,đành lóc cóc trở về thì thấy một đám đông đang chen chúc nhau.Tôi hóng hớt cũng bay vào nhìn.Thấy mọi người xung quanh suýt xoa.

"Lãng mạn ghê."

"Dễ thương thế!! <3 <3"

"Tiếc quá đi…T^T"

Có gì sao?Tôi cố chen vào,khi thoát ra được thì một cảnh tượng đập vào mắt tôi.Hắn đang tặng hoa cho Nguyên,một bó hoa cực kì lớn và đẹp.Tôi vui mừng.Lúc Nguyên nhận hoa thì cả đám đông vỗ tay hoan hô.Hắn ngại ngùng cười cười rồi gãi đầu,Nguyên cúi mặt xuống nhưng mà cười tươi lắm.Anh tôi thì thua là cái chắc rồi…ahaha.Tội nghiệp.Bỗng có một đứa con trai hung hăng chạy tới giật bó hoa từ tay Nguyên rồi ném xuống đất.Hắn thấy vậy liền túm cổ áo tên đó.

"Mày làm gì thế hả??"

Tên đó đẩy hắn ra rồi nói với cái giọng khinh bỉ.

"Nhìn chúng mày ngứa mắt quá!!Cút khỏi chỗ này mau!!"

Nguyên sợ hãi chạy ra đằng sau lưng hắn.Thằng nhãi đó…Ò^Ó…Mọi người xung quanh bắt đầu bàn tán với vẻ mặt cực kỳ lo sợ.

"Nó là con xã hội đen mới chuyển vào trường phải không!!"

"Mới lớp 10 mà như vậy rồi!!"

Gì?Con xã hội đen?Lớp 10 á!!...Hmm,ghê nhỉ.Những đứa này toàn dựa dẫm vào bố mẹ thôi chứ làm ăn được cái gì.Toàn dùng cái miệng hù dọa người khác,ý đông ăn hiếp yếu.Ta khinh…*khạc trừ*.Hắn là cái tên kiêu ngạo nhất quả đất này,làm sao mà hắn nghe lời thằng nhãi danh lớp 10.

"Mày là cái gì mà bảo tao tránh ra chỗ khác?"

"Tao sợ mày biết sẽ sợ hãi và chạy mất thôi..haha!!"

"Quái gì tao phải sợ một thằng oắt con như mày!!"

"Mày nói cái gì!!"

Nó giơ tay lên và định đấm hắn.Thật là..trẻ con thời nay.Nhân danh vệ sĩ của hắn,tôi đã chạy nhanh ra và đỡ đòn của nó.Trời,yếu dễ sợ.Cũng đúng,thằng oắt này cũng có cao to gì đâu,nhìn như cây tăm.

“Tú!!”

“Mày là con nào??”

“Con?Nói năng cẩn thận chút đi thằng nhãi ranh lớp 10”

“Gì?Nó lớp 10 á??”

“Phải,thưa cậu chủ.”

“Xì…ta không chấp!!”

Tôi giả vờ xưng lịch sự với hắn để hắn cao ngạo hơn.Càng nâng cao hắn lên hắn càng mạnh,chỉ có thể là hắn...haha.

“Chúng mày…Chúng mày cứ đợi đấy!!”

Thằng nhóc ấm ức bỏ đi.May là còn kiềm chế được chứ không tôi cho thằng nhãi đó nguyên quả đấm này rồi *mặt gian*.Một tiếng vỗ tay cất lên,rồi hai ba cái nữa.Cuối cùng,cả đám đông vỗ tay reo hò.

“Nữ anh hùng!!!”

Ah,thật hạnh phúc quá.Nhưng làm thế này thì có quá không nhỉ?Thằng nhãi đó chắc chắn bị bẽ mặt lắm cho coi.Thôi thì 17,18 tuổi rồi,không bắt nạt trẻ con.Tôi vội vàng kéo thằng nhóc đó lại và bảo rằng đây là một vở kịch.Mọi người xung quanh bất ngờ,kịch thì có ngộ quá không nhỉ…Ô^Ô.Nói xong tôi cúi cúi rồi kéo họ ra một chỗ khác.Thằng nhóc không biết ơn mà còn càu nhàu.

“Mày làm cái gì thế!!”

“Thằng ngốc!!Nếu chị đây không nói thế thì nhóc xấu hổ không dám thò đầu ra ô tô rồi nhá!!”

“Mày…!!”

“Tú thông minh ghê ^v^”

“Nguyên còn giữ bó hoa nát này làm gì?Vứt đi chút Ân đi mua cái mới!!”

“Không!!”

Nguyên cứ ôm khư khư lấy bó hoa.Hình như đây là bó hoa đầu tiên hắn tặng Nguyên.Nguyên trân trọng tình cảm của hắn nên mới giữ nó chặt như vậy.Người lãng mạn không phải là hắn,mà là Nguyên.

“Tại cái thằng oắt con này này!!”

Hắn cộc vào đầu thằng nhóc một cái.Tôi cũng cộc vào một cái.Nguyên cũng cộc vào một cái.Thằng nhóc bị bắt nạt không nói năng được gì liền chạy đi.Chậc,xưng mày-tao với người khác như kiểu mình oai lắm nhưng mà nhát như thỏ.Chưa đủ lớn để bước vào trường cấp III -____-.Nguyên với hắn nhìn nhau cười.Tôi ngại ngùng nhìn họ,bị ra rìa mà.Đành phải lấy cớ đi mua nước chứ nhìn họ vậy ngại chết Ô///^////Ô.Để họ đấy thích nhìn nhau như nào kệ…Cứ nghĩ mỗi mình tôi cô đơn nhưng mà anh tôi còn cô đơn hơn.Anh ta ngồi một mình ở quán mặt buồn thiu.Tôi đành phải xoa xoa vỗ vỗ vai để an ủi…Tội nghiệp.Hà…lần đầu tiên dự lễ khai giảng rắc rối cực độ như này…hiuhiu.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Troll

Mùa thu rồi nhưng thời tiết oi dễ sợ.Tối rồi mà vẫn oi.Ông trời tức tưởi cái gì không biết.Hại bách tính dưới này quá..>___<.Hắn bắt tôi bật điều hòa lên.Chẳng hiểu sao tôi lại ấn cho nó tăng nhiệt độ..ahaha.Bây giờ thì hắn đang cằn nhằn với tôi đây. "Cậu làm ăn kiểu gì thế hả?Có cái điều hòa cũng không biết dùng."

"Tôi xin lỗi…"

"Thôi ra ngoài làm tôi cốc nước cam đi,con nhỏ ngốc!!"

"Vâng…"

Tôi từ từ đi xuống phòng bếp.Vừa tức tối vừa pha nước cam cho hắn.Con nhỏ ngốc gì chứ,chỉ là ấn nhầm thôi mà.Hắn ta còn ngốc hơn.Trong cơn tức giận,tôi nảy ý đổ xừ muối vào rồi vui vẻ đưa lên cho hắn uống.Muốn nhìn thấy mặt của hắn lắm nhưng mà phải chạy không thì hắn dầy mình kinh khủng.Tôi vội vàng chạy ra ngoài,mới chạy được một vài bước thì đã nghe thấy tiếng gào thét của hắn.Hắn phi thẳng ra cửa.

"Nhỏ khùng kia quay lại đây!!!"

"Ahahaha!!! >v<"

"Còn cười à??"

Tôi chạy một vòng quanh tòa lâu đài rồi trở lại phòng hắn.Để cái ca nước lên trên cửa.Chẳng hiểu sao hôm nay nổi hứng muốn trêu hắn ghê.Tôi không trốn đi đâu cả mà đứng ở trước cửa gọi hắn.Dĩ nhiên hắn mà nghe thấy thì chẳng để ý gì mà mở thẳng cửa ra và cái ca nước đổ ụp xuống.Đầu hắn ướt nhẹp.Tôi ôm bụng cười.Trông mặt hắn ngu không thể diễn tả nổi…ahaha.Hắn thở dài một cái,cởi áo ra và lại gần tủ lấy áo khác mặc vào.Xong,hắn bỏ tay vào túi quần rồi lấy tiền ra,đếm đếm rồi đưa tiền cho tôi.

"Của cậu này!!Nhận rồi về đi.."

"Ơ…cậu đuổi việc tôi à?"

"Phiền vậy không đuổi thì sao?"

"Cậu gọi tôi về mà…"

"Ai biết cậu…"

"Tôi xin lỗi mà…XD"

"Gì?Xin lỗi mà còn cười."

Hắn ta quay ngoắt mặt đi và trèo lên giường trùm chăn lại.Chết cha…làm có hơi quá tay,để hắn giận rồi ;;^;;…Con nhỏ Tú ngốc trêu dai quá đi…Biết tính hắn nhỏ mọn vậy rồi mà.Đành phải cố xin lỗi hắn thôi…Tôi lay lay hắn rồi liên tục nói xin lỗi.Nếu hắn nghĩ tôi phiền thì chắc chắn hắn sẽ chẳng chịu nổi đâu.Trời còn nóng mà chui vào chăn vậy.Đúng như dự đoán,hắn bật phắt dậy.

"Thôi được rồi..Nhưng cậu phải làm theo những gì tôi nói!!"

Tôi chưa kịp vui mừng thì nghe thấy câu tiếp theo,chẳng thể cười nổi.Mặt hắn nhìn gian dễ sợ T^T.

"Nếu không thì lấy tiền rồi về đi!!"

"Được rồi được rồi.Cậu muốn tôi làm gì!!"

"Chạy 5 vòng sân chịu phạt đi!!"

"Ok!!"

Chạy 5 vòng sân chỉ là chuyện đơn giản với tôi.Ngày nào tôi cũng phải chạy riết nên cũng quen.Nhưng mà trời cũng nóng,chạy xong mà chỉ muốn cởi phắt cái áo ra.Tôi mò xuống bếp lấy nước lạnh uống.Nốc gần hết chai…Khà XD…Hửm?Nước có vị gì là lạ…có mùi rượu Ô___Ô.Ai lại cho rượu vào tủ lạnh chứ?Có lẽ là cái tên Thiện Ân muốn chơi xỏ tôi đây mà.Tôi cố lết tới phòng hắn.Cả hành lang như quay đi quay lại,người tôi như nóng ran

lên.Nhưng phải cố tỏ ra như không có gì xảy ra để cho hắn biết trò đùa của hắn vô dụng với tôi..Ơ hơ hơ @@.

"Xong rồi đấy hả??Bật tivi hộ tôi cái!!"

Hắn ném cái điều khiển cho tôi.Muốn gì nữa đây.Trong cơn chóng mặt,tôi bật tivi lên.Một hình ảnh đen đen trắng trắng,có pha chút đỏ.Do chóng mặt quá nên tôi chẳng thấy gì.Cái tivi như hiện ra thêm ba cái,hắn thì như thêm ba người..@@.Woa woa,thật vi diệu.Tôi gục hẳn xuống..chịu hết nổi rồi >^<..

"Ahaha!!Sợ quá ngã luôn rồi hả!!"

"Cậu…ra đây…tôi bảo…"

"Ngu gì đâu?"

"Nhanh…lên…woa ha ha @@.."

"Sao thế??"

Hắn lại gần tôi,tôi níu vai hắn xuống để lấy đà đứng lên.

"Hửm?Cậu uống rượu đấy à?"

"Cậu…cố tình cho tôi..uống…Còn hỏi à.."

"Làm gì có."

"Mai tôi xử cậu.Bây giờ mau đưa tôi về nhà đi!!"

"Cậu đang ra lệnh cho tôi đấy à!!"

"Tôi không muốn cậu…thấy bộ dạng này của…tôi đâu…@@"

Hắn đứng đờ ra một lúc rồi bế tôi lên.Sao hắn lại bế..tôi thích cõng cơ.Mà chẳng quan trọng,sắp chết đến nơi rồi.Khó chịu quá…Hắn đưa tôi lên cái xe máy của hắn.Thật sự là chẳng muốn để hắn đưa về bằng cái này chút nào…Nhưng mà …Khó chịu quá @@...Ta hận ngươi tên đáng ghét.

Ngồi đằng sau hắn,hắn đội mua bảo hiểm.Nhấn ga rồi phóng vèo vèo,trông ngầu khiếp.Nhưng mà tôi buồn nôn không chịu được nữa rồi.

"Ê..cái áo cậu…đắt không?"

"Cái gì??"

"Đắt thì cho tôi nợ nhá…"

"Hả?Áo tôi làm sao?Chẳng nghe gì hết!!"

…

*****

_____

Trong cơn mơ màng,tôi tỉnh dậy,từ từ ngồi lên.Chậc,đau đầu ghê.Mà mình về nhà lúc nào vậy…Tôi mò mò cái điện thoại.Bật lên xem giờ để mà hốt hoảng…8h rồi..muộn học rồi…vào lớp rồi…ah!!!Tôi bật như tôm ra khỏi giường và lao thẳng xuống nhà tìm mẹ.

"Sao mẹ không gọi con!!Muộn học con rồi!!"

"Bình tĩnh.Mẹ xin cô cho nghỉ rồi!!"

"Dạ…?"

"Con say nên mẹ xin cho con nghỉ!"

"Say ấy ạ…??"

Say??À ờ phải rồi,hôm qua mình uống nhầm rượu ở nhà hắn.Cái tên đáng ghét đó dám chơi khăm mình…đáng ghét đáng ghét.

"À…mẹ cho con 200…lấy đi mua áo đền cho bạn đi!!"

"Đền áo??"

"Hôm qua say xỉn nôn bừa bãi…con gái con đứa."

Sau khi nghe mẹ nói tôi mới chợt nhớ ra.Hôm qua ngồi sau hắn chịu không nổi nên đã nôn ra người hắn.Ahuhu…cậu chủ…tôi xin lỗi Ô////^/////Ô.Nhưng mà số tiền ít ỏi này mà mua được cái áo cho hắn á..Áo của hắn phải hơn năm trăm.Thôi thì mua cái áo nào thật đẹp rồi chém gió vậy.Hắn là bạn thì chắc chắn cũng phải biết thông cảm chứ.

"Mà thằng bạn con nó đẹp trai ghê ha!!"

"Hotboy trường mà mẹ…"

"Con với nó có tình ý gì không đó!!Hí hí!!"

"Không đâu mẹ..cậu ta có bạn gái rồi!!"

"Chẹp,tiếc nhỉ…"

"Mẹ quý cậu ta hả?"

"Con trai mà ăn nói lịch sự,ga lăng bế con lên hẳn phòng mà không kêu ca gì đến bãi chiến trường của con.Còn khen mẹ trẻ nữa chứ!!Ahihi >v<.."

"…Ô____Ô"

Khen mẹ trẻ…Miệng của tên đó dẻo hơn cả kẹo cao su nữa.Mẹ sung sướng hơi quá..khi mà biết cái tính thật của hắn thì chắc mẹ phải đuổi hắn ra khỏi nhà mất…ahaha.

Tôi ra mấy cái shop để mua áo cho hắn.Áo nào cũng đẹp hết á…Nhìn mà muốn mặc ghê,mình mà mặc thì rộng thùng thình,dễ chịu :3.Mà phải mua cho hắn.Đi đến shop nào cũng bị hỏi là mua áo cho bạn trai à…phiền chết.Mua đại cái áo trăm nghìn,đẹp mà rẻ.

Cả ngày tôi chỉ chơi,bởi không có gì làm.Thích ghê…tự dưng được nghỉ mà chẳng có vấn đề gì hết.Trưa đến tôi lại lăn ra ngủ.Đang ngon giấc thì tiếng mẹ ầm ĩ dưới nhà.

"TÚ!!BẠN ĐẾN CHƠI NÀY!!"

"Hửm…bạn?Bạn nào…?"

Tôi lại chìm vào giấc ngủ.

"Dậy đi con nhỏ lười!!Dậy mà tiếp thiếu gia này!!"

"Thiếu gia…."

Có ai đó đạp đạp vào người tôi rồi còn xưng là thiếu gia.Thiếu gia?Là tên Thiện Ân.Geez..phải xử hắn vì tội lừa tôi uống rượu mới được.Tôi bật dậy túm cổ hắn.Mới ngủ dậy nên không đứng vững nổi,bị trẹo cái chân ngã uỳnh một cái…ahuhu.

"Bình tĩnh!!Khổ ghê nhờ…"

"Cậu đến đây làm gì??"

"Tôi đến đưa vở cho cậu!!"

"Hửm?Sao hôm nay tốt thế?"

"Tốt gì?Cô bảo!!"

Biết ngay là không thể mong đợi gì ở hắn.Làm gì có chuyện hắn tốt bụng như vậy…haizz..Tôi để sách lên bàn và lấy cái túi đựng áo của hắn.Hắn lôi cái áo ra rồi giơ lên.Ngắm nghía một lúc rồi lại nhét vào.

"Áo này rẻ bèo đúng không?"

"Mắt thánh vãi Ò__Ó"

"May cho cậu là tôi thích nó!!"

"Oh yeah!! ^v^"

"Rồi!Lôi sách ra tôi giảng bài cho!!"

…Cái quái gì vậy?Cô cùng lắm bảo là đưa vở cho tôi thôi chứ..Hắn lại bày trò gì đây?Nhưng nhỡ đâu hắn có lòng tốt thì sao?Thôi thì liều mạng tin tưởng hắn lần cuối.Tôi mở sách của hắn ra.Một cái gì đó rơi xuống,tôi nhặt lên…

"Ma!!!Á!!! >__<"

Tôi đáp nguyên quyển vở vào mặt sung sướng của hắn.

"Đây là lần cuối tôi tin cậu đấy biết chưa hả!!"

"Ahahaha!! XD"

Tôi lao tới đấm tơi bời hắn.Đến giờ mà hắn vẫn còn chơi khăm tôi được.Thì ra cái hình trên tivi hôm qua là con ma hả…Càng nghĩ tới càng tức…Tên đáng ghét!!.Bỗng có một giọng nói vang lên…"Anh Minh là tên ngốc!!Tên ngốc,tên ngốc..nhưng em thích anh!!"..Ah!!Đó là giọng của tôi mà.Nghe cái giọng say say,ú a ú ớ.Hôm qua trong lúc say tôi đã…ahuhu…tên đáng ghét!! >///_///<"

"Đợi chút đợi chút!!Có người gọi!!"

"Gọi con khỉ!!Mau đưa điện thoại cậu đây!Còn giám cài nhạc chuông à?"

"Không đưa!!Không đưa!!"

Tôi vật hắn ra rồi vặn tay hắn ra đằng sau đến tận gáy của hắn.Bình thường cộc đầu thôi nhưng mà thế này quá lắm luôn.Cho hắn gãy tay đi…

"Tôi đưa tôi đưa!!"

Hắn đưa điện thoại cho tôi,tôi vội vàng bật lên nhưng mà hắn có cài mật khẩu.

"Mật khẩu??"

"Không nói!!"

Tôi chạy ra khỏi phòng và kêu toáng lên.

"Mẹ ơi búa nhà mình đâu?"

"Ấy chị gì ơi…chị bình tĩnh..em nói..em nói mà…"

"Biết điều đấy!!"

"A yêu N nhiều lắm!!"

A yêu N?Ân yêu Nguyên?Ái chà…tình cảm ghê.Chắc mật khẩu của Nguyên cũng là "A yêu N quá"…Mật khẩu đúng,tôi mở được điện thoại rồi. Hình nền của hắn hiện ra.Trời ơi!Hắn để cái hình nền là ma…Tôi giật mình đáp thẳng cái điện thoại đi,ai ngờ đâu trúng đầu hắn.Hắn ôm đầu ngồi khóc.Cho chừa!!Điện thoại của hắn bị tách rời ra,vỏ bay nơi pin bay nơi.Tôi nhặt lại để lắp thì nhìn thấy cái thẻ nhớ…Chắc chắn đoạn ghi âm đó nằm trong này rồi..chôm thôi ÒvÓ.Tôi không làm gì nữa nên hắn nghĩ là tôi tha cho hắn.Hắn vui vẻ ở lại ăn cơm khi được mẹ tôi mời.Mẹ tôi như đang ra sức tìm hiểu hắn trong suốt bữa cơm.Tôi hay kháy hắn nên hay bị mẹ đá vào chân một cái rõ đau.Đến anh tôi cũng bị mẹ đá vì to tiếng.Hai cái người này chỉ cần đụng nhau là ầm ĩ hết cả lên.Nhưng mẹ toàn bênh ai ý chứ…Hắn có chủ rồi,mẹ đừng cố mà ;;^;;.Đến giờ về,mẹ tôi bắt tiễn hắn.

"Thằng kia!!Mày về thì về nhanh đi cho khuất mắt tao!!"

"Anh vào nhà đi!!"

"Không!!Để em với nó ngoài này anh không yên tâm!!"

"Dạ tôi không làm gì em gái cực kỳ trong trắng của anh đâu ạ!!"

"Cậu về nhé!! ^v^"

Tôi nói với hắn bằng cái giọng cực kỳ nhẹ nhàng kèm theo đó là nụ cười thật tươi.Cảm giác như mình đang dịu dàng nhưng không phải vậy đâu…^v^.

"…Ê Hải!!Tao thấy sợ cái nụ cười đấy…"

"Mày nói đúng…"

"Chạy…"

Hắn có vẻ như rất sợ tôi nên chạy thẳng lên xe.Tôi quay về nhà và cứ thế mà cười.Không biết ngoài cái đoạn ghi âm của mình trong này ra thì còn cái gì của hắn vậy ta?Hôm sau tôi nhờ Nguyên xóa đoạn ghi âm đó đi nhưng mà phải rất lâu mới xóa được bởi…hắn lưu toàn ảnh ma trong đấy.Nguyên còn

không dám mở bất cứ thứ gì. Cái tên đáng ghét đó tính chơi khăm tôi đến bao giờ đây…-___-“

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bản Sao

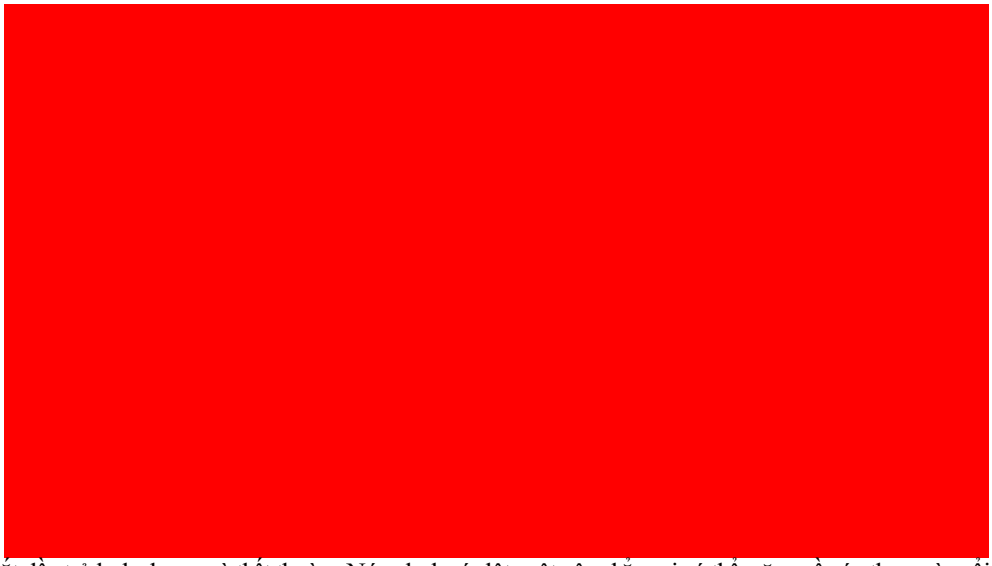

Không khí ở Hà Nội bắt đầu trở lạnh nhưng mà thất thường.Nóng lạnh cứ đột ngột nên chẳng ai có thể mặc quần áo theo mùa nổi.Hôm nay trời lạnh.Lạnh đến mức thấu xương thấu tủy,mặc dù tôi mặc rất ấm nhưng vẫn không thể tránh nổi cái cảm giác lạnh sống lưng.Gì kỳ vậy?Cảm giác bất ổn này là thế nào…Tôi với Nguyên muốn đi thật nhanh để tránh cái giá lạnh,muốn đến lớp thật nhanh.Trong lớp tôi,không khí rất ấm cúng bởi tiếng cười của tụi học sinh cuối cấp.Tháng 11,phải rồi,khoảng 5 tháng nữa là phải xa nhau.Mọi người,đang tiết kiệm từng ngày,từng ngày một.Tôi ngồi xuống ghế rồi cảm nhận cái không khí ấm cúng ấy,dễ chịu =v=…Hắn lúc nào cũng đến sớm hết.Nếu tôi không đến nhà hắn trước lúc đi học thì hắn càng đi sớm.Vì ở nhà,không có ai chơi cùng hết,chán nhỉ? Hắn thấy tôi ngồi xuống và rồi lại càu nhàu.

“Sao sáng không sang nhà tôi?”

“Lạnh vầy ngại đi…”

“Làm mấy đứa hầu nó cứ ầm ĩ ngoài cửa…khó chịu…hiuhiu..”

“Đừng có nói cái từ hiuhiu đấy ò^ó.”

“Ahaha!!Mà tôi thấy cái này trong ngăn bàn cậu này!!”

Hắn giơ lên một tờ giấy kèm theo một cây kẹo mút.Tôi có thể cảm thấy sự bất ổn tỏa ra từ bức thư,thật nồng nặc,ghê thật Ô___ô.Hắn ngó qua ngó lại tờ giấy.

“Hình như là thư tình?”

Thư tình á?Tôi giật lại tờ giấy và vội vàng mở ra xem.Tôi thật sự rất sốc khi nhìn thấy mấy cái chữ ngoằn nghèo trên tờ giấy,quái hiểu gì luôn @@..Hắn lại giật phăng tờ giấy đó từ tay tôi và nhìn với bộ mặt max ngu,hắn cũng chẳng hiểu được đấy là chữ gì…

“Nguyên xem với…ơ hơ Ô___Ô’”

“Chữ cổ đại…Thôi để thiếu gia ta ngồi nghiên cứu.Tưởng chữ ta cổ lắm rồi chứ…”

Nguyên cũng muốn xem nhưng khi nhìn được thì chẳng nói năng được gì.Hắn lại tỏ ra kiêu ngạo kìa,mà công nhận chữ hắn cũng cổ thật,khó mà dịch được.Tôi cũng cúi xuống và nghiên cứu cùng thì bỗng có ai đó nắm chặt lấy tay tôi và kéo tôi đi đâu mất.Đó là thằng nhóc lớp 10 lùn tịt,bây giờ mà cố kéo cái tay lại thì sợ nó ngã.Nhìn nó mỏng manh dễ vỡ quá,thương ghia ÓvÒ.Thằng nhóc kéo tôi vào căn-tin và đẩy tôi ngồi xuống ghế,nó đứng đối diện tôi rồi đập mạnh xuống bàn.

“Chị đã đọc được thư của tôi chưa??”

"Thư nào…?"

"Thư tôi để trong ngăn bàn chị ấy!!"

"Đấy gọi là thư à…"

"Chị đọc được chứ?"

"Không…không đọc được mấy con sâu đấy đâu…"

"Vậy để tôi viết lại!!"

Nó lôi một tờ giấy và một cái bút rồi hì hục viết.Bây giờ mới viết à…mà viết thì cũng đâu có hiểu.

"Thôi chú nói luôn đi cho rảnh nợ -___-"

"Được rồi!!Tôi thích chị mất rồi!!Chị làm bạn gái tôi nhé!!"

Tôi bất ngờ,thằng nhóc này thích tôi cơ á.Tôi cứ tưởng là nó ghét tôi lắm vì cái vụ hồi khai giảng chứ…Nhưng mà tôi lại không thể đồng ý,tôi vẫn còn sức để chờ đợi người đó.Tôi hiểu cái cảm giác bị từ chối,nó thật buồn và đau.Tôi không muốn làm bất kỳ ai tổn thương cả,xin lỗi nó liệu có ổn?

"X..xin lỗi…Tôi..tôi…tôi…"

Ôi shiệt bị cà lăm rồi.Nó tỏ tình mình một cách dõng dạc cơ mà,mình thì cứ chữ "tôi" mà lặp lại liên hồi.Chẳng lẽ mình không bằng một thằng oắt con sao. Trời ơi,vô dụng,vô dụng quá đi con nhỏ kia…>___<

"Xin lỗi?Vậy chị không chấp nhận??"

Tôi khẽ gật đầu.Ngại ngùng ngẩng đưa mắt lên nhìn mặt nó.Mặt nó tỏ ra buồn chán rồi nó thở dài một cái.

"Chậc!!Cứ nghĩ là chị sẽ bị lừa chứ!!Haizz…"

"L…lừa?"

"Ờ!Tôi định trả thù chị đấy.Để chị yêu tôi rồi tôi đá chị,nghe mà đã thấy vui…hí hí.."

Tôi trơ mắt ra nhìn.Trong lòng thì khẽ mừng.Vậy thì tốt quá,nó sẽ không bị tổn thương một chút nào cả.Và tôi thì cũng không bị mắc lừa của nó…mà không,bị mắc lừa thật nhưng không vướng vào bẫy của nó.Một công đôi việc,tôi hí hửng chạy ra khỏi căn tin.Vừa đi vừa nhảy chân sáo hát tưng bừng.Tôi chạy đến chỗ "ngõ bốn" của trường.Ngõ bốn của trường tôi là nơi đẹp nhất.Nó nối từ hành lang của căn-tin sang cầu thang của khu học sinh.Hai bên nó là cầu thang gồm 2,3 bậc.Phía bên phải rẽ tới sân trước của trường,phía trái rẽ tới sân sau – nơi mà bao nhiêu người được tỏ tình…thật lãng mạn.

Tôi thấy một chàng trai mặc áo sơ mi trắng quần đen ngơ ngác như đang tìm ai đó.Chạy đến gần thì mới nhận ra đó là anh Minh.Tại sao anh ấy lại ở đây?

"Anh Minh!!Anh làm gì ở đây vậy?"

"À…Ân quên điện thoại ở nhà…"

"Hm…cái tên Thiện Ân đó đãng trí thật.Anh đi đường này,đường này!!"

"Em đưa cho Ân dùm tôi luôn…"

"Anh tự đưa cho hắn đi!!Nhân cơ hội bền chặt quan hệ!! ÒvÓ"

Tôi kéo anh Minh đi lên lớp học.Dọc suốt hành lang bao nhiêu ánh mắt nhìn anh ấy,có hội còn bàn tán rằng anh ấy là học sinh mới.Ước gì là thế…tôi sẽ được học cùng anh ấy.Nhưng anh ấy đã khoảng hai mươi mấy tuổi rồi còn đâu.Tình yêu không phân biệt tuổi tác…oh yeah!!Anh Minh vừa đặt chân vào lớp học,lại thêm một đống ánh mắt nhìn chằm chằm anh ấy.Đến hắn và Nguyên cũng bất ngờ nhìn chằm chằm.

"Ê tên kia!!Anh Minh đến đưa điện thoại cho cậu này!!"

"Ủa?Hình như tôi quên thật…bảo anh ta lại…"

Hắn chưa kịp nói dứt câu thì cả lớp ào ạt tiến về phía chỗ chúng tôi.

"Học sinh mới hả?Từ đâu đến thế!!??

Tôi bị ngã xuống đất,toàn nhìn thấy chân là chân.Cả lớp nhốn nháo hết lên,toàn nghe thấy giọng nữ.Bỗng có anh Minh kéo tôi chạy đi để cố thoát ra khỏi đám đông đó.Trời ơi,vừa nãy xíu nữa bị dẫm tới te tua.Lớp mình có sức mạnh trâu thật.Anh Minh kéo tôi chạy đến khi mệt thì mới chịu dừng lại,tay

chống đầu gối và thở dốc nhanh.

"Em xin lỗi…"

"K..không sao!!Lớp em vui thật đấy!!Haha ^v^"

Tôi cười mỉm.Anh ấy đưa điện thoại của hắn cho tôi và đi.Tôi lẽo đẽo theo sau vì muốn được tiễn anh ấy mặc dù đã bị anh ấy đuổi về lớp nhiều lần.Anh ấy ra khỏi cổng trường,tôi đứng nhìn anh ấy đi.Đứng nhìn tấm thân gầy ấy di chuyển từng chút,từng chút một.Nhưng rồi một tiếng "Ê" đã làm tôi bay ra khỏi hình ảnh của tấm lưng gầy ấy.Ai đó…ai đã làm ta tỉnh giấc thế?Tôi bất giác quay ra đằng sau,lại là nó – thằng nhóc lớp 10.Nó lại tính làm gì nữa… Thằng nhóc phiền phức.

"Ai đấy?"

"Chú hỏi làm gì?Chị không phải khai báo cho chú nhé!!"

"Tôi có quyền!!"

"Chú có quyền??Quyền gì??"

"Vì tôi thích chị nên tôi mới có quyền để hỏi chị.Chị không biết à?"

"Cậu có thôi ngay cái trò đấy đi không?Không biết chán à?"

Thằng nhóc lại gần chỗ tôi rồi kéo tôi xuống,dí sát vào mặt nó.Tại nó lùn nên tôi phải cúi xuống…haha!!Từ đây,tôi có thể nhìn kỹ được đôi mắt nâu của nó.Đó là một đôi mắt đẹp và sâu hoắm như đang nuốt chửng tôi vậy.Và tôi có thể nhìn thấy được một sự quyết tâm nằm trong đó,nó nói thật?Tôi bắt đầu cảm thấy mềm yếu,không hiểu sao tôi thấy sợ…sợ gì chứ?

"Lần này không phải đùa!Tôi nói thật!Tôi thích chị!!"

Tôi đẩy thằng nhóc ra rồi cố nói.

"Chị…không biết đây có phải là thật hay đùa…Nhưng,thật sự rất xin lỗi.Chị…"

"Dù đây có là thật thì chị vẫn từ chối tôi sao?"

Tôi khẽ gật đầu và mím môi lại.

"Chị có bạn trai rồi à?"

"Không…"

"Vậy sao chị lại từ chối?Tại tôi là con của xã hội đen à?"

"Không phải thế…Tại,tôi thích người khác rồi.."

Mặt của nó biến sắc hoàn toàn.Không giống như lúc nãy nữa,bây giờ thật sự nó đang rất buồn.Nó đang đau?Tôi cảm thấy thương nó và tôi thấy nó thật sự rất giống tôi.Lòng đau như cắt,thật khó chịu.Vậy ra đó là lý do vì sao tôi cảm thấy sợ.Sợ rằng sẽ phải nhìn thấy cảnh đó một lần nữa dù là tôi hay người khác.Tôi chưa hề tỏ tình với anh Minh nhưng tôi thừa biết anh ấy không thích tôi…tôi cũng đã rất đau rồi.Đằng này lại là nó…nó bị từ chối hoàn toàn.Mặt nó tự dưng lại thay đổi một tâm trạng khác.Bây giờ nó trông còn quyết tâm hơn nữa.

"Vậy tôi sẽ khiến cho chị thích tôi!Tôi không bỏ cuộc đâu!!"

Thằng bé đó chạy đi.Nó sẽ không bao giờ bỏ cuộc sao…Tôi đang rất nể phục nó.Hoàn cảnh của nó khác gì tôi đâu,nhưng tôi lại chọn cách bỏ cuộc.Ông trời đã cử nó xuống đây để cho tôi thấy được tôi sai biết chừng nào sao?Hm…Ông đang thương hại tôi sao..Ông sai rồi.Không những ông không thể điều khiển được suy nghĩ của tôi mà ông còn làm cho một người khác phải đau khổ đấy.Ông biết chứ?Ông sai,và tôi cũng sai.

Tiếng chuông trường reo lên.Mọi học sinh vội vã chạy lên lớp,còn tôi thì lại đi một cách từ từ và lặng lẽ.Ngồi xuống ghế của tôi rồi tôi thở dài một cái.Hắn ngồi sát lại tôi vào tôi rồi hỏi thăm.

"Sao thế?"

"Không có gì…"

"Mà tôi dịch được mấy cái dòng này rồi.Là…"

"Tôi thích chị mất rồi!!Chị làm bạn gái tôi nhé!!"

"Ủa sao biết?Cậu biết ai gửi rồi à?"

“Thằng oắt con khối 10 ấy..”

“Cái gì?Rồi cậu thích nó không?”

Tôi quay sang nhìn chằm chằm hắn.Hắn hiểu ra và gật đầu lia lịa.

“Cậu có gì mà nó thích chứ?”

“Làm sao tôi biết được.Bây giờ tôi đang hoảng đây…@@”

“Bình tĩnh,bình tĩnh.Cứ tập quen với cảm giác ấy đi…ahaha!!”

Trời ơi muốn nhai đầu hắn ghê.Lúc nào cũng vậy hết.Bây giờ tôi đang cảm thấy rất chi là khó chịu…thật bức bối…rất là khó chịu…hiuhiu…T^T.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Cắm Trại Nè - Hiếu Thắng

Ngày của “Người lái đò” đưa học sinh chúng ta đến “bờ kiến thức” đã đến.Trường tôi tổ chức cắm trại cho học sinh cuối cấp.Sướng ghê hà….=v=.Chúng tôi cắm trại ở Hàm Lợn – tên gì kỳ cục Ô^Ô nhưng tôi đã tra trên mạng,nơi đó đẹp không kém gì Nha Trang.Cây xanh,cỏ mọc um tùm,rất thích hợp với đứa hoang dã như tôi òvó.Tôi chuẩn bị trước cả một ngày vì háo hức quá,còn háo hức hơn cả hồi đi Nha Trang.Chắc là vì có nhiều bạn hơn.Cái ba lô của tôi bị tôi nhồi nhét một cách quá thể đáng,nó càng ngày càng béo.Trong khi ba lô của hắn thì xẹp lép,không biết cậu ta mang những gì nữa.Tôi cũng đã dậy thật sớm để mau mau đến trường,vừa đi vừa nhảy,thích quá thích quá.

“Trời ơi!Cậu mang gì mà lắm thế?Bê nổi không đấy?”

“Yên tâm òvó!!”

“Nhưng mà núi Hàm Lợn cao lắm đấy Tú!!”

“Rèn luyện sức khỏe để còn chơi trò chơi chứ!!! >vÔ”

“Nể…nể!!”

Ai cũng bất ngờ với cái ba lô của tôi.Tuy nhiên tôi lại không cảm thấy nặng gì hết,tràn đầy sinh lực!!Thật may là thời tiết tự dưng lại chuyển nóng.Chúng tôi dừng chân tại hồ Núi Bàu để nghỉ ngơi và mọi người cũng đã thống nhất đây sẽ là nơi cắm trại.Ở ngay cạnh hồ này á…Chỉ lo rằng cá sấu ngoi lên cắn một cái…uhuhu.

“Ở đây làm gì có cá sấu!!Vớ vẩn!!”

“Thật không?”

“Thật!!Nguyên nhỉ?”

“Nguyên không biết!!Nguyên cũng sợ >__<”

“Cả Nguyên cũng vậy nữa à ÒAÓ”

“Để tui bảo vệ bà cho!!”

“Nguyên thì để tao chứ mày!!”

Và hai người họ lại bắt đầu cãi nhau,hết nói nổi.Nguyên đã phải can họ và nói là cần cả hai người họ.Nhưng yê được chút lại ầm hết lên khiến cố giáo phải ra tay.Có mỗi cái lều mà nhóm chúng tôi chưa làm xong -___-“ .Đến trưa,chúng tôi phải ăn bánh mì trừ bữa…nhưng bánh mì ngon mà.Hắn còn ăn hai cái liền,dã man.Đúng là công tử nhà giàu ít được ăn đồ bình dân.Thật sự hắn chưa bao giờ chê hay nói gì về mấy món đó cả…vớ được là ăn thôi.

Chúng tôi nghỉ một lúc đến 2,3 giờ thì bắt đầu chuẩn bị chinh phục núi Hàm Lợn này.Mới bắt đầu đi thì tôi tràn đầy sinh lực nhưng mà cái đỉnh núi nó cao khiếp…Phải mất ba chai nước mới nạp đủ năng lượng cho tôi trong một đoạn.Không lo không lo,còn khỏe còn khỏe.

“Tú giỏi thật đấy Ò^Ó” *vỗ tay liên hoàn*

“Trâu mà Nguyên!!Nó có chạy húc đổ 100 cây ở đây cũng không thấy mệt ấy!!”

“Dù sao tôi cũng mệt đó nhé!!”

Tôi cộc một phát vào đầu hắn.Hắn cũng chẳng còn sức chống lại nhưng mà vẫn nói kháy tôi được.Nguyên thì lạ lắm,đi đến đâu là khắc trên thân cây hình gì đó,Nguyên sợ lạc sao?

“Nguyên làm gì thế?”

“Đánh dấu cho đỡ bị lạc ý mà ^v^”

“Không lạc được đâu..Có nhiều người lớn mà…”

Nguyên chỉ cười và tiếp tục khắc dù tôi đã nói như vậy.Nguyên không tin vào mọi người sao?Điều này khiến tôi trở nên buồn và lo cho Nguyên hơn.Khi lên đến đỉnh,mọi người ai cũng nằm sõng soài ra nhưng ai nấy cũng cười.Trên này gió mạnh,tôi có thể nhìn được cả bầu trời trong xanh mà không bị vướng cái dây điện nào.Đằng tít xa xa được bao phủ bởi từng lớp cây xanh.Thật đẹp…Thì ra đây là “nóc nhà của Hà Nội sao” O//v//O!!

“Nguyên thấy đẹp không?”

“Ừm…đẹp lắm.”

Nguyên cười với tôi một chút rồi lại đưa mắt về phía xa.Đôi mắt buồn,mái tóc đen được gió thổi lất phất ra đằng sau Nguyên.Đó là một khung cảnh đẹp,người và thiên nhiên cùng hòa quyện lại với nhau.Nhưng trong cái đẹp đó,lại pha chút buồn.Tôi cũng thử làm giống Nguyên nhưng lại không có cảm giác ấy,có lẽ tôi đang thiếu yếu tố nào chăng?Tôi lại quay sang nhìn Nguyên,càng ngày tôi càng thấy lo lắng cho Nguyên.Vì vậy,tôi đã chạy tới chỗ hắn hỏi.

“Nguyên làm sao thế?”

“Nguyên làm sao à?Đau chỗ nào sao??”

Hắn nghe tôi nói vậy mới hốt hoảng,với thái độ này thì chắc chắn hắn không biết.Tôi với hắn chạy lại chỗ Nguyên.

“Nguyên có chuyện gì à?”

“Chuyện gì á?”

“Tại thấy Nguyên hơi buồn…”

“Ah…không có gì đâu ^v^”

“Nguyên!Đây có lẽ là lần đi chơi xa cuối cùng của tụi mình.Phải vui lên!!Vui lên!!”

“Vui…hả?”

Nguyên lại trở về trạng thái buồn mặc dù hai bọn tôi đã an ủi.Tôi với hắn quay sang nhìn nhau,khuôn mặt hắn in hai chữ to đùng LO LẮNG kìa…Tôi nói nhỏ với hắn.

“Làm gì lãng mạn đê!!”

“Làm gì bây giờ?”

“Sao tôi biết!!”

Hắn tỏ ra đăm chiêu một chút rồi đến trước mặt Nguyên,ôm Nguyên một cái.Tôi giật mình,Nguyên cũng giật mình.Đúng rồi,đúng rồi…cậu là tuyệt nhất Thiện Ân!!

“Nguyên đừng buồn nữa mà…Ân buồn theo đấy!!”

Nguyên nghe thấy vậy liền ôm lại hắn,rúc đầu vào ngực hắn.Một cơn gió nhẹ thoảng qua…Trời ơi sến súa quá Ò^Ó,nhưng phải chịu.Tôi đứng từ xa rồi nhìn họ cười.Đang trong khung cảnh cực kỳ lãng mạn thì lập tức bị tiếng gào của anh họ tôi làm phá tan đi.Anh Hải chạy thật nhanh đến chỗ họ định cản họ ra nhưng bị tôi nhanh tay tóm cổ lại.Định gây phiền phức cho người ta hả Ò^Ó!!

“Thiện Ân!!Mày làm gì Thảo đấy hả!!”

“Đứng yên!!Anh mà làm gì họ là em xẻo *vÓ”

Anh ấy hình như cũng biết sợ và ôm mặt giả vờ khóc lóc.Tôi đành phải xoa đầu anh ta để an ủi.

“Em…đừng vuốt tóc anh..”

“An ủi cho lại còn trả treo!!”

Dĩ nhiên anh ta sẽ bị tôi cộc cho một cái.Cuối cùng,anh ta vẫn giả vờ khóc lóc.Hmm…Ai cũng phải thua cặp đôi hoàn hảo họ thôi,không ai có thể chen được vào.Tên Thiện Ân…có sức mạnh to lớn lắm,không thể thắng hắn được đâu TvT

Đến tối,chúng tôi quay lại hồ Núi Bàu.Các giáo viên đã chuẩn bị sẵn BBQ,lửa trại và các trò chơi.Nhìn thấy các trò chơi mà háo hức ghê!!Tôi ăn no nê xong thì đăng ký chơi trò chơi.Phải giành được cái gì đó để tặng cho cô giáo mới được.Hạ quyết tâm nào!!Hắn cũng đăng ký chơi vài trò,hình như là kéo co với cướp cờ.Hai cái trò này tôi cũng đăng ký mà,vậy chắc là thi cùng một đội với hắn rồi.Cô giáo thấy chúng tôi đăng ký giống nhau mới lên tiếng.

“Hai em cố giành chiến thắng nha~!! ^v^”

“Vâng!!”Em sẽ giành được quà cho cô!!”

“Cảm ơn em!! ^v^”

Thi kéo co trước,tôi ăn no rồi nên tràn đầy sức lực.Nguyên đứng ngoài cổ vũ cho tôi với Thiện Ân nhưng,giọng của Nguyên có chút yếu đuối.Chúng tôi đấu với lớp 12-2,bên đó toàn trâu bò,có phải người gì đâu Ô^Ô”.Lớp chúng tôi lại rất nhỏ con nên đã thua ngay từ “vòng gửi xe” dù đã dùng đến đứa to khỏe nhất lớp ;;^;;.

“Thật không thể tin được!Mình đẹp zai thế này mà không nhường là sao? *^Ò”

“Thôi đừng ảo tưởng nữa đi!Chúng nó chán vẻ đẹp của cậu chủ rồi ạ~!!”

“Tôi không cần bọn trâu bò ấy…dã man…”

“Tại cậu yếu thôi…ahaha!!”

“Tú với Âm sắp thi tiếp rồi nhỉ?Cố lên nha!! ^v^”

“Cảm ơn Nguyên!Nguyên không đăng ký thi gì à?”

“Nguyên không…”

“Nguyên thi cổ vũ cho thiếu gia ta đây là đủ rồi!!Ahaha!!”

Trời ơi,cái tướng ngạo mạn của hắn khiến Nguyên cười kìa.Cuối cùng thì Nguyên cũng cười thật sự rồi.Nhưng chỉ là đối với hắn thôi…Dù sao thì Nguyên cũng cười rồi,vậy là vui rồi,vậy là có điểm tựa rồi…Tiếp theo là cướp cờ,chẳng hiểu sao cô lại chọn tôi với hắn chung một nhóm.Thế là hắn phải cõng tôi,may là tôi nhẹ.Tuy không phải lần đầu tiên nhưng tôi lại thấy ngại.Vì ở đây có nhiều người và còn Nguyên đang đứng xem nữa.

“Từ đó đến giờ ngực cậu không thèm phát triển à?”

Shit,đang lo mà hắn cứ kháy tôi hoài.Hắn đương nhiên sẽ lãnh một cái cộc thật đau từ tôi.

“Thôi ngay đi!Lo mà chạy cẩn thận!!”

“Ờ!Cậu lo mà cướp cờ nhá!!”

“Không biết được…”

“Hử?”

“Cậu đang cõng tôi…còn Nguyên thì đang nhìn…”

“Cô ấy là bạn cậu mà!Chắc chắn sẽ hiểu cho cậu thôi!!”

“Nãy giờ Nguyên có cổ vũ đâu…”

“Nhìn mà học tập này!!”

Hắn nói xong thì liền vẫy tay chào Nguyên,Nguyên cũng vẫy tay chào lại và đang cười.Nguyên đứng xa tôi nên tôi không thể nhìn được nụ cười của Nguyên như thế nào…

“Thấy chửa?Chuẩn bị đi!!”

“Ư…ừm..”

Trọng tài huýt sáo,các đội cõng nhau chạy tứa tung.Hắn thì chạy lên chạy xuống,chạy dọc chạy ngang nhưng không vào cuộc.

“Chạy đâu bây giờ?”

“Cứ chạy đại ra đấy đi…”

“Ngã xuống hồ ráng chịu nhá!!”

“Ờ!Có chơi có chịu!!”

Hắn nghe tôi nói xong thì chạy thật nhanh vào cuộc.Hắn chạy nhanh ghê ấy,có đội bị tôi cướp cờ lúc nào không hay.Tôi với hắn mà kết hợp với nhau thì cũng có hơi ăn ý…hì hì.Đội tôi cướp được hai lá cờ,cờ chính tôi vẫn giữa nên đủ ba cái,thắng độc đắc rồi!!Haha.Đang cười sung sướng thì bỗng dưng người tôi như đang đổ xuống.Mặt tôi đập vào đầu hắn..ôi cái mũi của tôi..hiuhiu.Hắn vừa vấp ngã,thế là đi tong ba cái lá cờ này rồi.

“LỚP 5 BỊ LOẠI!!|

Tôi thở dài một cái rồi nhìn thấy hắn đang vò đầu bứt tai.

“Ah!!Tức quá!!”

“Thật là…”

Cô giáo thấy tụi tôi ngã liền chạy tới vội hỏi thăm.

“Các em không sao chứ?”

“Em xin lỗi cô…”

“Không sao đâu!Các em cố gắng là cô vui rồi ÓvÒ!!”

Tôi thấy hắn có hơi buồn,tính ngạo mạn của hắn không cho phép hắn thua.Còn cô giáo…có chút thất vọng,cô cũng hiếu thắng ghê.Vậy thì,quyết liệt ở môn thứ 3 nào.

“Tiếp theo em sẽ cố gắng hơn!!”

“Cậu thi môn nào nữa à?”

“Ừm…môn cuối!!”

“Môn cuối…là thi karate mà em!Em biết à?”

Tôi cười.Cô giáo cũng cười.Cả hai chúng tôi đều cười.

“Hai con người này…”

Vì còn rất nhiều thời gian nên tôi chạy tới chỗ Nguyên định nói chuyện,nhưng toi không thấy Nguyên đâu cả,tìm mọi nơi cũng không thấy.Hỏi hắn hắn không thèm trả lời mà cuống cuồng đi tìm.Nguyên hôm nay có chuyện gì vậy?Hay là thấy tôi với hắn thua nên thất vọng,nhưng trước giờ đâu có như vậy…Nguyên thật lạ…

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cắm Trại Nè - Khóc Vô Lý Do

Bọn tôi tìm mãi,tìm từng túp lều một,tìm từng gốc cây một nhưng không thấy.Dù cho có sợ trợ giúp của anh Hải và cả giáo viên nhưng cũng không thấy Nguyên.Nguyên đâu rồi…Mỗi khi lo lắng thì tôi lại nắm chắc mặt dây chuyền hắn tặng tôi,làm như vậy tôi cảm thấy như bớt lo hơn…Nhưng tôi lại không thấy nó đâu nữa,khều hoài,mò hoài nhưng không thấy.Sao hai thứ quan trọng nhất của tôi lại đi đâu hết rồi?Chắc cái dây chuyền rơi lúc đi lên đỉnh Hàm Lợn.Tôi lấy cái đèn pin từ ba lô và bắt đầu đi lên đỉnh để tìm cả Nguyên lẫn cái dây chuyền.Tôi cứ soi rồi đi,soi rồi đi và đến khi bất giác quay lại,tôi đã nhìn thấy ngọn lửa trại ở tít đằng xa phía thấp rồi.Đi xa như vậy rồi mà không thấy đâu,Nguyên làm gì có gan đi vào đây.Tôi quay người lại,chiếc đèn pin quay theo người tôi và thoáng chiếu sáng lên một thân cây.Tôi chợt nhìn thấy và nhớ ra những cái hình mà Nguyên đã khắc lúc đi lên đỉnh núi.Tôi đâm ra nghĩ ngợi một lúc rồi quyết định đi theo những vết khắc đó.Cuối cùng,tôi đã nhìn thấy bóng một người đang ngồi dưới gốc thân cây và bên cạnh cũng có một cái đèn.Có nên soi vào không..nhỡ đâu là ma rồi nó hù mình thì sao?Ahuhu Ộ^Ộ…Thôi thì đành liều…đã đi đến đây rồi mà…Tôi nhắm tịt mắt lại và soi vào bóng người đó,rồi cố mở lại đôi mắt.Một người tóc đen đang nhìn về phía đằng xa…là Nguyên,là Nguyên đấy.Tôi chạy tới và ôm chầm lấy cô bạn thân đang khiến tôi lo lắng.

“Tưởng Nguyên lạc mất đâu rồi chứ!! >^<”

“…Tú…”

Tôi bám lấy vai Nguyên rồi đẩy Nguyên ra.Ánh sáng từ đèn pin rọi thẳng lên mặt Nguyên.Những hàng nước đang đọng lại trên khóe mắt và chạy dọc xuống đôi má hồng hào.Nguyên khóc?

“Sao Nguyên khóc?Nguyên sợ à?”

“Không…”

“Vậy sao?Hôm nay lúc nào cũng thấy Nguyên buồn hết!Có chuyện gì à?”

“…”

“Tú với Thiện Ân sẽ cố gắng hơn mà!Nguyên đừng khóc!!”

“Không…phải…”

Nguyên cúi đầu xuống,rồi mím môi lại như đang chịu đựng một điều gì đó cực kỳ đau khổ.Vậy nên nước mắt mới đọng và in lên má rõ như vậy…Nguyên ôm chầm lấy tôi rồi bắt đầu khóc,khóc thật to.

“Nguyên…”

“Nguyên…không muốn làm Ân bị tổn thương…Nguyên không muốn đâu…”

“Hai người giận nhau à?Có chuyện gì thế??”

Nguyên khóc như vậy làm tôi thấy càng ngày càng cuống lên.Nguyên nắm chặt lưng áo tôi mạnh lắm…Nguyên thì cứ khóc,tôi thì lại không hiểu có chuyện gì xảy ra.Không phải Nguyên lạc Nguyên sợ,Nguyên thấy bọn tôi thua hay đang giận nhau với hắn mà Nguyên khóc…Tại sao Nguyên lại đau đớn như thế này…?

“Hắn đang tìm Nguyên mà…Hắn đang lo lắm!!”

Tôi càng nói Nguyên càng khóc lớn hơn.Trời ơi,chẳng lẽ im lặng mà nghe Nguyên khóc sao…không muốn đâu.Nguyên mà khóc tôi cũng khóc theo mất.

“Nguyên đừng khóc…”

“Tú…không được nói cho…ai..hết…hix,hix”

“Tú có biết gì đâu mà nói…”

“Nguyên sợ lắm,Nguyên không muốn…nhớ lại hix,hix..”

Nguyên càng ngày càng nói xa trọng tâm.Tôi không biết làm gì hết cả…Đành ôm lấy Nguyên rồi đợi cho Nguyên khóc chán thì Nguyên sẽ thôi.Tiếng khóc của Nguyên nhỏ dần,bàn tay ngày càng thả lỏng khỏi lưng áo của tôi rồi sau đó im lặng hẳn.Khi khóc ,mắt người ta cảm thấy muốn nhắm chặt lại và cuối cùng,họ sẽ ngủ.Tôi cõng Nguyên về.Vừa thấy hai chúng tôi mọi người túm tụm lại,mặt ai cũng hiện rõ chữ “lo lắng” hết.Đặc biệt là hắn,hắn là người hỏi nhiều nhất.

“Nguyên làm sao vậy?Cậu tìm thấy ở đâu thế?”

“Bạn ấy đang ngủ.Tôi sẽ đưa Nguyên về lều…”

Nhưng tôi lại chẳng muốn trả lời câu nào cả bởi Nguyên đã khóc vì hắn và Nguyên bảo với tôi rằng không được nói cho ai.Bí mật giữa hai đứa con gái.Vào trong túp lều,tôi đặt Nguyên xuống rồi nhìn Nguyên.Nguyên đã rất vất vả mới qua được nỗi đau thầm kín đó,phải không?Tôi ngắm nhìn nàng thiên thần đang ngủ.Bỗng có tiếng hô to “Hoàng Tinh Tú lớp 12-5” từ loa.Tôi bị bay ra khỏi cảm giác chìm đắm trong vẻ đẹp của thiên thần,bất giác chạy ra túp lều.

“Tú Tú!!Đến lượt em thi kìa!!Đăng ký rồi để đấy à?”

Tôi quên mất rằng tôi còn thi một môn nữa.Tôi hốt hoảng chạy ra thì bị hắn ngăn lại.Chắc chắn hắn định hỏi tôi chuyện về Nguyên nhưng giờ thì đâu có thời gian.

“Trông Nguyên hộ tôi nhá!!Đừng làm gì Nguyên đấy!!”

“Ơ..ờ…”

Không để hắn cất tiếng trước nên tôi đã đành phải nhờ hắn.Tôi nhảy lên sân đấu,ai chà…đối thủ của tôi là lớp 12-4,cũng hơn cao to.Thi môn này thì chỉ cần để đối phương ngã xuống là được,chắc chắn mình sẽ bị “tảng thịt” ấy đè vô người.Cậy to cao hả?Thầy tôi dặn là dù đối phương có to lớn đến đâu thì cũng không được mất tập trung.Tập trung,tập trung nào…Vì tôi mãi chưa ra đòn nên đối phương ra đòn trước,tôi nhanh chặn lại bằng cẳng tay và ngáng chân đối phương.Uỳnh một cái…tuyệt thật…ÔAÔ…

“1-0”

Kỹ năng của bạn này hơi kém nên tôi đã thắng.Gì chứ làm người ta ngã tôi giỏi lắm…^v^.Thi xong,cô giáo chạy tới chỗ tôi.

“Em có bị thương không?”

“Em không sao…”

“Tú giỏi ghê nha!!”

Vòng bán kết,chỉ còn 3 đội.Lớp 2,3 và 5.Trận thứ nhất lớp 2 thắng.Công nhận cái lớp này giỏi thật..dã man...Trận thứ hai giữa lớp 3 và lớp 5.Không thua đâu,không thua đâu.Mình phải thắng để tặng cô giáo,để khoe với Nguyên và thầy.Nhờ có điểm tựa không bao giờ phai đó,tôi đã thắng.Vòng chung kết,lớp 2 và lớp tôi lại gặp lại nhau.Hoàng Tinh Tú ta sẽ trả thù lại ở môn thi kéo co lần trước.Vòng này ghi 3 điểm mới thắng…Đối phương ngang tài ngang sức với tôi.Sau 5’, cả người đều hòa với số điểm là 1.Đành phải…dùng tuyệt chiêu mới được…Hừ…hừ…Đối phương có vẻ như đang rất vội vàng vì chỉ còn 5’ nữa mà cứ tình trạng này cả hai sẽ hòa.Lớp đó nhất định phải thắng sao?Kẻ hiếu thắng thì sẽ vội vàng mà cuống.Đối phương lao tới tôi,tôi ngáng chân cho một cái giống như tôi làm với anh Minh,người ta ngã.Chiêu này lúc nào cũng hiệu quả hết!!Haha!!

“2-1”

Chỉ còn một điểm nữa thôi…một điểm nữa thôi!Cậu ta lại xông lên,vừa nãy ngã không đau hả?Ô^Ô”Tung một quả đấm,tôi luồn xuống định chạy ra đằng sau cậu ta thật nhanh,nhưng mới nhận ra là chiêu này quá lộ liễu,quá sơ hở ở lưng.Do đó tôi đã bị nguyên một cái cùi trỏ ở lưng,nằm rạp xuống đất..ahuhu…

“2-2”

Tôi đứng dậy và thở một cái.Cậu ta cười nhếch môi.Hmm…cậu định tôi ghi điểm nào thì cậu bắt chước theo à?Thật là…Tôi nhắm mắt vào và thật tập trung : Nguyên,cậu chủ,cô giáo,lớp 12-5.Số điểm đó như lấy được điểm tựa cho cậu ta,cậu ta lại lao tới.

“Tôi sẽ cho cậu thấy…cú đá karate thật sự!!”

Tôi tung vào mặt cậu ta một cú đá cao,cậu ta ngã nhào ra.

“3-2!Lớp 12-5 thắng”

Cả lớp tôi hò reo lên.Oh yeah,oh yeah!!Nguyên,Tú thắng rồi này!!Nguyên phải cười vui lên nhé!Tôi nở một nụ cười thật tươi để ăn mừng chiến thắng này >v

Tối đi ngủ,Nguyên nằm cạnh tôi ngủ say,trông khuôn mặt dễ thương không thể ta.Nhưng cứ nghĩ đến lúc Nguyên khóc,tôi thấy lo lắng rồi không ngủ được.Tôi ra khỏi lều đi đến lửa trại.Ngọn lửa vẫn cháy và có ba người ngồi đó.Tôi lại gần,ba người đó quay ra.Hình như là…tên Thiện Ân,anh Hải và thầy Long.

“Ah!Quán quân dậy rồi!!”

“Thầy với hai người họ đang làm gì thế?”

“Bọn anh đang nướng kẹo dẻo…ăn không?”

“OK!OK”

Tôi nhảy vào ngồi cùng họ.Sở thích của tôi là ăn đêm mà!!Ahaha!!

“Anh với Thiện Ân đang canh gác cho Nguyên đấy à?”

“Ừ!”

“Tụi con gái được Thiện Ân hotboy canh cho thì ngủ ngon quá còn gì!!”

“Em chỉ canh cho một người thôi!!”

Tôi vừa nhấm nháp cục kẹo dẻo,vừa lắng nghe họ nói chuyện.Thầy Long cũng teen quá chứ nhỉ,biết rõ được tình cảm của tụi con gái cơ đấy.Thầy như để ý từng lời nói của tôi.

“Nguyên mà Tú vừa nói à?”

Hắn ngại ngùng gãi đầu.Thầy Long thì tủm tỉm cười rồi ngước lên bầu trời đầy sao kia.Tôi cũng nhìn theo.Sao?Sao?Ôi sợi dây chuyền của mình…Ahuhu T^T.Mải khóc thầm nên tôi gặm luôn phải cây đũa.

“Ặc T^T”

“Nghĩ gì mà cắn đũa thế?”

“Cái sợi dây chuyền cậu tặng tôi ấy…Tôi làm…mất rồi!”

“Ừ!Kệ”

“Hơ?”

“Có phải cái này không?”

Thầy Long giơ lên cái dây chuyền có mặt dây hình ngôi sao.Tôi hét toáng lên và lao tới,mặc kệ đống lửa đang ở trước mặt.

“Ah!Đúng rồi thầy ơi!!”

“Ê!Cẩn thận!!”

Hắn kéo tôi lại.Tôi cũng bình tĩnh chút nên đi vòng qua đống lửa để đến chỗ thầy,Vừa cầm được sợi dây thì tôi ôm chầm lấy nó,nhảy múa tưng bừng.

“Em cảm ơn thầy!!”

“Em thích nó lắm à?”

“Vâng!”

“Đồ rẻ tiền mà cũng thích.”

“Kệ tôi!!”

Chính hắn mua cho tôi lại còn chê nữa.Mà thấy hắn hình như đang giận tôi hay sao đấy…Hmm…không chấp,tôi mặc kệ.Tôi chỉ mẩn mê cầm chắc sợi dây,bỗng nghe tiếng bước chân,tiếng rắc rắc từ mấy hòn đá đang cọ vào vật gì đó.Một bóng người tóc dài đang tiến dần về phía tôi và gọi tên tôi.

“..Tú..”

Tôi giật mình,sợ hãi chạy bén ra sau lưng anh họ tôi.Ánh sáng từ ngọn lửa dần soi lên bóng người đó.Trời ơi là cô giáo,mém rơi tim ra ngoài…

“Tú!Nam Hải!Thiện Ân,đi ngủ cho cô!!”

“Xu bình tĩnh…”

“Trẻ con phải ngủ sớm!!”

“Vâng…”

Tôi lóc cóc đi vào nhưng ba người họ vẫn ngồi đó.

“Cô mặc kệ em!!”

“Không được!!”

Hắn nhìn cô chằm chằm.Tôi thấy sợ cái ánh mắt đó.Tôi còn nhìn thấy rõ ngọn lửa từ ngoài phản chiếu vào mắt hắn.Cậu ta đến người lớn mà cũng không tha,cô giáo mỏng manh dễ vỡ vậy mà.Cái tính hay bắt nạt người khác của cậu ta nổi lên rồi.Tôi ghét nên kệ,có thầy Long rồi mà.Tôi từ từ bước vào trong.Nguyên vẫn đang ngủ ngon lắm.Tôi nhẹ nhàng đặt người xuống.

“Cảm ơn Tú…”

Bỗng Nguyên cất tiếng lên làm tôi giật mình.Nguyên đang ngủ mà,hay là nói mơ?Nàng thiên thần đang cười,vẻ mặt trông rất hạnh phúc.Cảm ơn tôi hả…tôi có làm được gì đâu.Mà thôi kệ,Nguyên đang cười mà…^v^.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hẹn Hò Đơn Phương

Từ lúc đi cắm trại ở núi Hàm Lợn về là người tôi cứ thơ thẩn ra.Cầm cái chổi mà nhìn căn phòng hắn,chẳng cử động gì.Một cục giấy bay tới đầu tôi

nhưng tôi mặc kệ.Cho đến khi một cái cốc nhựa bay thẳng tới đầu tôi.Nãy giờ hắn cứ ném mấy đồ linh tinh vào tôi hoài.

"Dọn nhà đi!Nhìn gì thế!!"

"Ư…ừm…"

Bây giờ thì tôi lại muốn thở dài.Cứ nghĩ đến chuyện của Nguyên là lại thấy chán.Và cứ nghĩ đến những lời Nguyên nói thì lại thấy lo. Những cái cảm giác khó chịu nhất của đời người cứ bám chặt lấy tôi.

"Trời ơi!Bây giờ cậu lại nhả khí CO2 ra đầy phòng tôi đấy à?"

"Tôi đang chán đời đây…"

"Sao?"

"À…không…"

Mặt hắn tỏ ra như tôi rất khó hiểu.Mà hắn có hỏi thì tôi sẽ không biết nên nói như thế nào…Ah!Thật đúng là phiền phức.

"Thế cậu có quét nổi phòng này không?"

"Tôi không biết ;;^;;"

"Thế cậu bê mấy quyển sách lớp 11 của tôi xuống thư viện đi!Nhỏ phiền phức!"

"Thư viện á?Ahihi.."

Hắn nhếch miệng lên cười.Chẳng thích nụ cười ấy chút nào nhưng cũng phải cảm ơn hắn.Cơ mà hắn bắt con gái yếu đuối bê chồng sách cao to như này ư?Tôi cố luồn tay xuống quyển sách cuối cùng và bê nó lên,nó còn cao hơn cả đầu tôi ý.Tôi đi từng bước thật chậm chạp để nó không thể bị rơi xuống.Nhưng tôi không thấy mệt mỏi gì đâu vì nơi tôi ghé đến là thư viện mà ^v^.Chắc bây giờ anh ý đang vắt chéo chân mà đọc sách.Ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào mắt kính anh ấy >v<.Nghĩ tới mà ấm cả người =v=.Do không thể nhìn thấy gì và đang mơ mộng lung tung nên bị đâm sầm vào cánh cửa.Hình như đến thư viện rồi.Tôi cố ấn cái tay cửa xuống nhưng không được,nặng quá đi.Thôi thì đành đặt đống này xuống rồi mở cho lành.Nhưng tôi chưa kịp nắm lấy tay cầm thì nó đã bị ấn xuống.Tôi giật mình rụt tay lại,anh Minh đã mở cánh cửa ra và bất ngờ khi nhìn thấy tôi.

"Ủa Tú!Đến đây có gì à?"

"E…em mang sách của cậu chủ đến…"

"À!Rồi!Em mang vào đi!Để ở hàng sách cuối cùng ấy!"

"Vâng!"

Tôi bê từng nửa chồng đi một rồi xếp lên giá.Anh Minh giúp tôi nên công việc có nhanh hơn.Thỉnh thoảng mắt tôi lại đưa sang chỗ anh ấy.Hix,làm việc không được tập trung gì hết.Bỗng tôi lướt qua một hàng sách thấy cạnh của một quyển sách có chữ album to đùng.Tôi tò mò mở ra xem.Ôi!Toàn ảnh hắn ngày xưa,dễ thương quá.Tôi vừa xem vừa cười khúc khích.

"Em xem gì thế?"

"Hí hí.."

Tôi lật từng trang và ngắm nghía.Đến giữa quyển thì bắt đầu xuất hiện một cậu bé lạ.Lạ thì lạ thật nhưng mà thấy cái mặt quen quen.Tôi nhìn thật kĩ,cái kiểu tóc này…là anh Minh.Tôi ngẩng mặt lên nhìn anh ấy,đúng là giống mà.

"Đây là anh à?"

"Em sinh đôi của tôi đấy!!"

"Chém gió…."

"Haha đúng là không thể qua mắt Tú mà…"

Tôi cười rồi lại lật từng trang để xem tiếp.Bây giờ nhân vật chính tôi xem không phải là hắn nữa mà là anh Minh.Anh ấy dễ thương đâu kém gì,dáng nhỏ nhỏ xinh xinh.Đặc biệt nhất là ảnh hồi cấp III của anh ấy,ngầu chết <3.Có một bức ảnh anh ấy đang chơi guitar điện,tôi trơ mắt ra nhìn.

"Anh…biết chơi guitar à?"

"Ừ!"

“Tuyệt vời ông mặt trời!!Khi nào anh chơi cho em nghe đi!!”

“Tôi không biết tôi để nó ở đâu rồi ấy…”

“Chán ghê…”

Những bức ảnh này chứng tỏ quan hệ giữa anh Minh và nhà hắn rất tốt,nhưng giờ sao hắn lại có thái độ như thế?

Tôi đứng xem hết quyển album đó thì mới chịu đi.Nhưng mới đi đến cửa thì được anh Minh gọi lại.

“Em có thích đi xem phim rạp không?”

“Dạ có…”

“Vậy cho em hai cái vé này,đi với ai thì đi nhé!!”

“Anh cho em thật à?”

“Ừ!!Thằng bạn tôi cho nhưng tôi không có ai đi cùng…”

“Vậy cảm ơn anh!!”

Nhân cơ hội này tôi sẽ rủ Nguyên đi cùng cho vui.Dạo này thấy Nguyên không được vui cho lắm.Tôi rút điện thoại ra và gọi cho Nguyên.Tút….tút…

#Alô!!

#Alô Nguyên à?Nguyên rảnh không?Đi xem phim với Tú nhé!!?

#Xin lỗi Tú…Nguyên có hẹn với Ân rồi…

#V…vậy hả?Thế Nguyên đi vui vẻ nha…ÔvÔ

#Ừm…

Tôi tắt máy.Cái tên này nhanh thật đấy,một việc không thể lường trước.

“Hix…hết người để đi cùng rồi ;;^;;”

“Thế còn Ân?”

“Hắn có hẹn rồi…”

“Em có mỗi người bạn thôi sao?”

“Còn có anh nữa..anh đi cùng em đi…”

Tôi cố nài nỉ anh ấy.Thật sự là muốn được đi chơi cùng anh ấy,cực muốn luôn dù chỉ trong mối quan hệ bạn bè.Nhưng tình yêu đơn phương mà,chỉ muốn được ở gần bên người đó.

“Thôi được rồi…em chuẩn bị đi!Sắp tới giờ chiếu rồi đấy!!”

“Vâng…”

Tôi cố kiềm chế bản thân và từ từ đi ra khỏi phòng.Nhưng vừa mới đóng cửa lại thì tôi chạy bén đi,trong lòng không thể ngăn cản lại niềm sung sướng.Như muốn hét lên nhưng mà đang chiều,phải giữ im lặng không thì bà quản lý mắng chết.Tôi chạy tới tấp đến phòng hắn,muốn khoe với hắn.

“Ê Thiện Ân!!”

“Cấm nhìn!!”

Chậc,tôi vào đúng lúc hắn đang thay quần áo Ô///^///Ô,vội vàng quay ngoắt mặt đi.Bình thường cậu ta khóa cửa mà.Chắc tại cuống đi chơi cùng Nguyên nên quên đây mà.Ahaha!!!

“Hí hí!!”

“Còn cười à?Vô duyên!!”

“Tôi không cười vì cái đấy!!”

“Vậy cười gì?”

“Tôi được đi chơi với anh Minh đấy!!”

“Ừ!!”

“Cậu…làm tôi buồn đấy…”

Tôi giả vờ làm mặt buồn nhưng mặt hắn chẳng rung động gì.Muốn nhai đầu hắn ghê,tôi lao tới tóm cổ hắn lắc qua lắc lại.

“Thái độ gì vậy hả?Ít nhất cũng phải mừng cho tôi chứ!!! >__<”

“Ừ ừ!!Chúc mừng chúc mừng!! @@”

Tôi thả hắn ra và để tay kiểu ok.Tôi chạy đi lấy quần áo ở phòng nghỉ của người hầu và thay đi bộ đồng phục hầu.Anh Minh đã đứng trước cửa phòng hắn để đợi tôi.

“Anh đợi lâu không?”

“Không!Đi thôi!!”

“Đi bằng gì vậy anh?”

“Xe máy chứ bằng gì…”

Xe máy…anh ấy cũng có xe máy sao?Anh ấy đưa tôi ra gara,một cái xe đua màu đỏ xanh và trắng.Trước giờ anh ấy để đây sao tôi không biết?Lại còn là xe đua..Ôi thật bất ngờ…Ô^Ô.Anh ấy dắt xe ra và đợi tôi trèo lên,nhưng tôi lại lưỡng lự.Anh ấy đi cũng giống như hắn thì sao Ó~Ò…Ực ực.

“Sao thế?”

“Anh…đi chậm được không?”

“Xe này đi nhanh mới vui!!”

“…”

“Anh không đánh võng giống cậu chủ đâu…^v^”

“Ực..vâng..”

Bỗng hắn lướt qua tôi và không kháy một cái thì không chịu được hay sao đấy.

“Con nhỏ nhát gan!!Đi trước nhá đồ rùa!!”

“Rùa con khỉ!! Ò^Ó”

Tôi tức tối nhìn theo hắn.Nhưng thật lạ,một cảm giác khác đang lấn áp đi cơn tức giận của tôi – Một cảm giác chẳng lành…

“Tú!!!”

“D…dạ!!”

“Đi thôi.”

Tôi trèo lên xe.Đúng là anh ấy phóng nhanh thật nhưng không lượn lờ giống hắn.Ngược lại,tôi có cảm giác thích đi xe này hơn,rất thoải mái.

“Ám ặt ào đi!!”

“Dạ >^<…”

Những cái lúc ai đó chở tôi bằng cái xe này mà đội mũ bảo hiểm bịt kín đầu rồi nói là tôi chẳng nghe được gì hết!!Gió còn thổi vào tai nữa chứ!!Mong là không phải chuyện quan trọng.Nhưng mong muốn của tôi có bao giờ thành sự thật.Khi mà anh ấy đột ngột dừng lại thì tôi bị đập mặt vào lưng anh ấy.

“Tôi bảo bám chặt vào mà!!”

“Bám chặt ý ạ…?”

“Ôm!!”

Ô..ôm á?Không không Ô///^///Ô…Nhưng mà anh ấy tự nguyện mà,mà không được…bạn bè với nhau ôm ẻo gì chứ.Nhưng mà mình muốn… >__<.Bỗng anh ấy lại tăng tốc,tôi giật mình tý nữa ngã ngửa ra may là ôm được anh ấy.Ôm rồi…ah Ô///~///Ô.Hơi ấm từ người anh ấy toát ra,ấm thật đấy =v=.Thình thịch…thình thịch,mong là anh ấy không cảm nhận được nhịp đập từ trái tim mình.Nó đang đập mạnh và nhanh quá…X|.Nhưng mà muốn cái khoảnh khắc này,kéo dài mãi mãi.Chiếc xe dừng lại,khoảnh khắc đó cũng dừng lại.Ôi!Đã đến nơi rồi ư?Rạp chiếu phim đang ở trước mắt tôi.Mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy nó nhưng đây là lần đầu tiên được bước hẳn vào đây.Có cả quầy bắp rang bơ và nước ngọt nữa kìa.

“Anh đợi em chút nhé!!”

“Em mới là người cần đợi..”

“Dạ…”

Anh ấy như đọc được suy nghĩ của tôi nên đã chạy vào quầy bán đồ ăn và đi ra với hai cốc nước và hai hộp bắp rang bơ.

“Để em cầm giúp anh…”

“Thì của em mà…”

“A…a…vâng…Em cảm ơn.”

Trời ơi con nhỏ ngốc,anh ấy đã ga lăng vậy rồi mà…phải đóng cùng anh ấy chứ.Mỗi người một gói bắp,chứ không phải hai người chung một gói. Giống trong phim thì hai người sẽ mò mò rồi chạm phải tay nhau.Phụt…sến súa..nhưng mà..nhưng mà…Rốt cuộc thì cũng là hai gói bắp thôi,không lằng nhằng gì hết.Chẳng hiểu sao hôm nay thiếu quyết đoán quá,nhìn mình õng a õng ẹo,không thích dẹo như này đâu.Tú..Tú,trở về con người thật của mày đi!!

Tôi theo anh ấy đến phòng chiếu phim.Tôi định ngồi ghế gần nhất nhưng mà anh ấy lại dễ tăng độ nên ngồi có hơi xa màn chiếu.Mà không phải là hơi đâu,ngồi tận hàng cuối cùng ý.

“Xem phim gì ý nhỉ?”

“Gấu của tôi thì phải.”

“Mà hình như lắm trẻ con nhỉ?”

“Ừ…trẻ con cũng thích xem mấy thể loại phim này hả?”

“Em tưởng chúng chỉ xem phim hoạt hình….”

Tôi chưa kịp nói dứt câu thì một cảnh đứa bé với con gấu chơi đùa với nhau được vẽ bằng nét hoạt hình.Tôi sững lại,đây là phim hoạt hình thật đấy hả? Này này…Tôi quay sang anh Minh thì bắt gặp được khuôn mặt sửng sốt của anh ấy.

“A..anh Minh…”

“Ra khỏi đây thôi B|”

Anh ấy bỏ ra ngoài khiến tôi phải đi theo.Rút điện ra khỏi túi,anh ấy tới tấp ấn phím số.

“Thằng con Cạp kia!Mày đưa vé phim gì cho tao đấy hả?.....Bình tĩnh cái gì!!....Tao cấm mày cười!!!...”

Anh Minh đang tức giận kìa,lần đầu tiên trông thấy đấy.Chắc anh ấy bị bạn thân chơi khăm rồi..ahaha.Tôi nhớ lại cái mặt lúc anh ấy trơ ra thấy buồn cười ghê.Cả cách anh ấy tức giận nữa…ahaha >V<.

“Em cười gì thế?Em cũng là nạn nhân mà…”

“Em không biết…ahahaha”

“…Thôi đi…-3-“

Anh ấy để cái mặt vừa cười vừa mếu nữa,thấy ngộ quá!! ^____^

“Để xin vì đã làm phí thời gian của em…anh sẽ bù đắp!”

“Dạ…không cần đâu ạ!!”

Dù tôi đã nói thế nhưng anh Minh vẫn đưa tôi đến khu trò chơi.Vui lắm,anh ấy còn gắp cho tôi một con cá sấu bông nữa.Tôi thề sẽ giữ nó suốt đời,thích ghê cơ.Vậy là có thể vượt qua mùa đông này nhờ con gấu rồi!!^v^. Anh ấy chở tôi về tầm 5h30’.

“Em cảm ơn vì ngày hôm nay!!”

“Vui không?”

“Có ạ!! ^v^”

“Vậy tốt rồi.Em vào nhà đi!”

Tôi đi từ từ vào nhà.Vậy là thoải mái rồi nhưng còn chưa dọn phòng cho hắn nữa,thể nào hắn cũng cằn nhằn.Mà giờ này hắn còn chưa về sao?Nguyên đâu phải là người hay về muộn.Tôi dọn phòng xong rồi dọn cơm ra đợi hắn,đợi và đợi.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Gánh Nặng

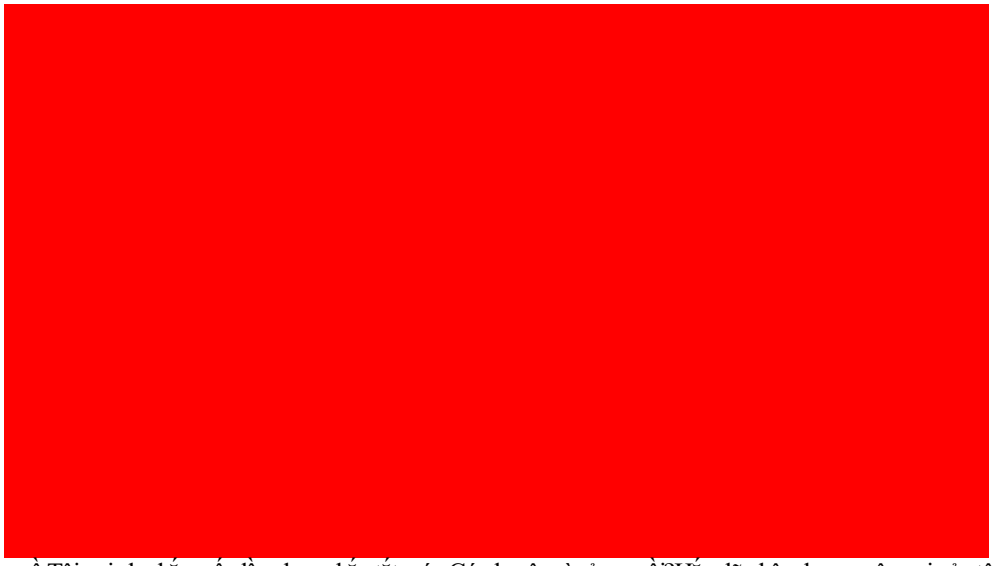

19h30’ – Hắn vẫn chưa về.Tôi gọi cho hắn mấy lần nhưng hắn tắt máy.Có chuyện gì xảy ra rồi?Hắn đã nhận được cuộc gọi của tôi nhưng hắn lại không trả lời.Tên ngốc đó đang làm gì không biết.Hay là vẫn đang ở với Nguyên?Tôi thử gọi cho Nguyên nhưng Nguyên không bắt máy.Chắc họ đang chơi vui lắm,có lẽ mình đang làm phiền họ.Tôi không gọi cho ai nữa mà ngồi đợi bằng cách học bài

21h17’ – Hắn vẫn chưa về.

22h – Hắn cũng vẫn chưa về.Sao Nguyên ở lại với hắn lâu vậy,đã gần khuya rồi mà.Tôi trở nên lo lắng,chẳng lẽ họ đã đi hơi quá.Không..không >//__//<.Mình…có nên gọi nữa không?Nếu hắn vẫn tắt máy thì mình sẽ là kì đà cản mũi.Nhưng mà lo lắm…Mong hai người hiểu cho,tôi thật sự đang rất lo lắng.Tôi nhắm chặt mắt vào rồi ấn nút gọi.Tút…tút…

“Alo?”

“C..cậu làm gì thế?Mau về nhà đi!!”

“Ah!Chị có phải là người quen của anh ấy không?”

“Ai thế?”

“Anh ấy uống hơi quá chén nên nằm ngủ ở đây mất rồi.Chị đưa anh ấy về được không ạ?”

“Cho tôi địa chỉ!!”

Tên Thiện Ân đó làm gì vậy?Gì mà uống quá chén,mới bé tý mà đã như vậy rồi.Trước giờ hắn có bao giờ đụng vào giọt nào.Tôi vội vàng chạy tới nhờ ông tài xế chở tới quán rượu đó.Cậu ta đang nằm rạp ở trên bàn,tôi với ông tài xế vội vàng chạy tới đỡ cậu ta dậy.

“Ê Thiện Ân!Thiện Ân!!”

Gọi thế nào thì hắn cũng không chịu mở mắt.Ngủ do rượu thì không dậy được sao?Tên ngốc,về nhà tôi sẽ xử cậu.

“Ah chị ơi thanh toán…”

“Hết bao nhiêu?”

“Cháu để tôi trả!!”

“Hết 2 triệu bốn ạ…”

“…Ặc Ô^Ô..Tôi có mỗi triệu rưỡi.”

“Đây!!”

“Cảm ơn chị.Hẹn gặp lại.”

Tôi mau đưa tiền cho cậu nhân viên rồi bê hắn đi.Muốn dần cho hắn một trận lắm rồi.

“Cháu giàu thế?”

“Tiền lương cháu cao hơn ông mà.Với lại cháu cũng chưa dùng đến nhiều.”

“Hmm….trẻ con ngày nay giỏi nhỉ?”

Tôi không nói gì cả.May là tôi vẫn chưa bước vào cuộc sống của người lớn.Bởi nó rất phức tạp,nhưng chỉ còn một tháng nữa là bước vào rồi vậy mà hắn không đợi được sao?Chưa gì đã nốc như này vào người rồi.Về đến nhà,tôi ném hắn lên giường rồi đắp chăn cho hắn.Xem nào,mỗi khi bố say rượu thì mẹ lại pha trà gừng cho bố uống.Tôi lục lọi nhà bếp để tìm thứ trà đó.Tìm hoài không thấy,tưởng nhà hắn không thiếu thứ gì.Tôi tìm đến cái tủ cuối cùng,có đi mà…Một hộp trà xuất hiện trước mặt tôi,tôi đọc dòng chữ trên hộp – Trà gừng.Đây rồi,đây rồi.Tôi lấy nước và pha nó lên rồi bê lên phòng hắn.Mở cửa ra,tôi đã thấy hắn ngồi cạnh giường với một khuôn mặt mệt mỏi và đậm buồn.

“Cậu còn vào đây để cười tôi đấy à?Đấy!Cười đi!!Cười đi!!”

“…Cậu…sao thế?”

“Tôi thừa biết cậu ghét tôi nên cậu vào đây chế giễu tôi!Cứ thoải mái!!”

“Cậu say rượu nên nói linh tinh đấy à?Tôi ghét cậu lúc nào chứ?”

“Lúc nào cũng thế!!”

“Ngược lại đấy…Tôi ghét cậu thì tôi làm bạn với cậu làm gì?”

“Cậu có nghĩ tôi là bạn cậu?”

“Có!!”

“Vậy thử giải thích đi!!Sao Nguyên lại nói chia tay với tôi??”

Tôi giật mình trước câu nói của hắn.Nguyên nói chia tay sao?? – “Nguyên…không muốn làm tổn thương Ân…Không muốn đâu…” - .Nguyên đã từng vừa khóc vừa nói.Vậy “làm tổn thương” hắn,tức là “chia tay”…Không,không…Hai người không được chia tay,rốt cuộc thì tôi cũng đã rũ bỏ đau khổ,làm hai người chìm trong hạnh phúc.Tôi muốn thấy hai người cười,vì lúc đó tôi sẽ cũng rất vui.Rồi giờ nói chia tay,tại sao vậy chứ?

“Tôi cứ nghĩ Nguyên khác với những người kia nhưng cô ta cũng vậy thôi.Yêu chán rồi bỏ…”

Hắn nói trong một khuôn mặt và nụ cười khinh bỉ.Tôi siết chặt cốc trà lại.Cậu chủ,xin cậu.Nếu cậu không biết gì thì đừng nói Nguyên như vậy.Cô ta ư? Nguyên không phải là người để cậu xưng hô như thế.Tên ngốc!!

“Cậu…không được nói Nguyên như vậy!!”

“Cậu không có quyền cấm tôi!!”

“Nguyên đã khóc….”

“Tôi…chẳng quan tâm…”

Cậu ta thoáng ngạc nhiên nhưng lại cố tỏ ra kiêu ngạo.Chẳng giúp ích được gì đâu,cậu cứ ngạo mạn như vậy đi.Đáng lẽ ra cậu phải vồ lấy tôi mà tới tấp hỏi sao Nguyên khóc.Đó mới là tình cảm của cậu đối với Nguyên.Chẳng lẽ chỉ vì câu nói “chia tay đi” mà cậu gục ngã như thế này.Phải rồi,cậu ta đang có chút men trong người nên không được tỉnh táo.Vậy tôi sẽ để cậu ta một mình,chờ đến khi cậu ta thức tỉnh.

Tôi chẳng nói gì nữa và lại gần cậu ta đặt cốc trà xuống đất.

"Uống rồi bình tĩnh lại…"

"Tôi không cần!!"

Hắn ta định gạt cốc nước đi nhưng bị tôi ngăn lại.Tay của hắn yếu lắm rồi.Cậu ta nhìn tôi chằm chằm với đôi mắt ướt đẫm đó.

"Tôi…ghét cậu…"

"Ừ,tôi biết rồi.Nhưng ít ra cậu cũng phải.."

"Vậy nên tôi sẽ đè lên cậu một gánh nặng…"

"Hả?"

Hắn gục đầu vào vai tôi rồi run lên.Tôi cảm thấy lạnh ở vai,rồi cả tiếng cậu ta rên.Cậu ta khóc rồi.Sự ngạo mạn đã thua sự yếu đuối của cậu ta.Cậu ta đã gục ngã.Cậu nói đúng đó nhỉ,rằng đây là một gánh nặng.Mấy người ác thật đấy,đè hết mọi gánh nặng lên tôi.Nguyên khóc ở trên vai trái,còn cậu bên phải.Nặng lắm đấy hai người biết không?Nhưng tôi ổn…TvT

Hồi sau,hắn cũng không khóc nữa,người hắn được thả lỏng.Tôi ném hắn lên giường rồi đắp chăn cho hắn.Hai người giống nhau thật đấy,khóc xong rồi ngủ vậy thôi hả?Tôi đặt cốc trà lên bàn rồi xách cặp đi về.Mà khoan,hắn có định làm gì dại dột không thế?Làm sao bây giờ…Chắc không sao đâu nhỉ…Ahuhu.Thôi thì,khóa hết cửa lại,dán băng dính tùm lum,cất hết dao,kéo,dây thừng đi.Rồi,nhỡ hắn đập đầu vô tường thì sao?Chắc phải xin mẹ ở lại rồi…hiuhiu.Tút…tút…

#Alo mẹ ạ?Hôm nay con ngủ ở nhà bạn nhé?Bạn con nó có chuyện buồn…

#Không chỉ bạn con đâu,thằng Hải nó cũng bị làm sao kìa!!

#Dạ?!!

Tôi cúp máy và không nghĩ ngợi gì mà lao thẳng về nhà.Nguyên cũng nói gì với anh Hải sao?Tôi chạy tót lên phòng anh Hải và đã thấy khuôn mặt lo lắng của mọi người trong nhà.

"Nó không chịu ra ăn cơm con à…"

"Anh Hải?Có chuyện gì thế?Mở cửa ra nói chuyện chút đi…."

Tôi đập cánh cửa phòng thật mạnh.Được một lúc thì anh ta vọng ra với giọng ỉu xìu.

"Em với mọi người ăn trước đi…"

"Anh không mở là em phá cửa đấy!!"

"Tùy!!"

Tôi bảo mọi người tránh xa ra rồi đưa chân lên đạp cửa thật mạnh.Cánh cửa mở toang ra và anh ta đang chui trong chăn thò đầu ra.

"Em..đạp thật hả?!!"

"Con…nói chuyện với anh Hải một chút được không ạ??"

"Ừ…ừ…t..tùy con.."

Mẹ tôi bị cà lăm,bố tôi thì trơ mắt ra nhìn.Chắc làm mọi người giật mình rồi..ahaha.Tôi nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại và cố chốt nó nhưng bị hỏng rồi ;;^;;

"Sợ em quá đấy…"

"Hừm…"

Tôi ngồi lên giường anh ta và nhìn anh ta chằm chằm.

"…Đ…đừng có nhìn anh kiểu thế…>^<..Anh không nói chuyện với em đâu.."

"Tại Nguyên đúng không?"

"K…không.Làm gì có…"

“Hửm?”

“Ư…ừm…Sao em biết?”

“Anh Hải…Không có người này thì sẽ có người khác.Trong hàng tỉ người con gái,chắc chắn sẽ có một người thuộc về anh…Anh đừng buồn.”

“..T..Tú..”

Tôi ôm anh ấy vào lòng.Anh ta không khóc bởi điều này chưa đủ để khiến anh ta khóc,mặt anh ta dày lắm.Tuy nhiên nó lại đủ để khiến anh ta suy sụp.

“Rồi.Xuống ăn cơm đi,tôi qua nhà bạn.”

“Được gái ôm là anh khỏe hẳn!!Ahahaha ^V^”

Tôi cầm nguyên quyển sách ném vô mặt anh ta.Nhây dễ sợ…

“Ah!Tú ngại kìa…^0^”

Vâng,thêm hai quyển sách nữa.Tôi vùng vằng đi ra khỏi phòng và xin phép mẹ cho qua nhà hắn.Phải xin mãi mới được vì mẹ đang có rất nhiều thứ muốn hỏi.Con cũng thế mẹ ạ,nhiều điều muốn hỏi Nguyên lắm.Nguyên đang gặp phải chuyện gì?Và có lẽ,sắp đến lượt tôi chăng?Nguyên ác thật đấy,cậu đang làm rất nhiều người đau.Tú sẽ không để yên chuyện này đâu…

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thất Tình

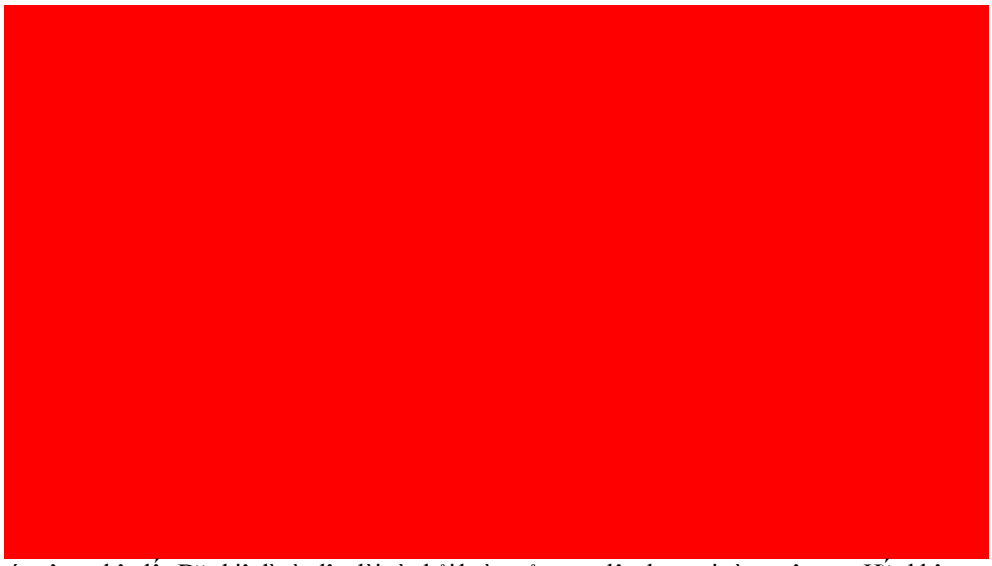

Hôm nay có một buổi sáng,âm u thật đấy.Đặc biệt là tòa lâu đài này bởi,hoàng tử trong đây,đang rơi vào tuyệt vọng.Hắn không muốn đi học mà nằm ì ở nhà.Tôi cũng chẳng còn cách nào mà gượng hắn dậy.Mặt hắn trở nên hốc hác,và như người mất hồn.Tôi vô dụng quá,chẳng làm được gì hết,chỉ biết lo lắng mà làm phiền người khác.

“Em sao thế?Sao giờ này còn chưa đi học?”

“A..anh Minh…”

“Hửm…??”

“Anh trông Thiện Ân giúp em được không?”

“Ân có vấn đề gì sao?”

“Chuyện dài lắm ạ…”

“À ừ được rồi,em yên tâm mà đi học.”

“Cảm ơn anh…”

Tôi đành phải nhờ anh Minh trông hắn để còn ra lớp hỏi chuyện với Nguyên.Tôi phải làm rõ sự việc này,lý do mà Nguyên làm vậy…Mà chưa chắc hắn đã để anh Minh vào phòng hắn,bướng như gì ấy.Đến lớp,anh Hải cũng không chịu đi học.Còn Nguyên thì liên tục tránh mặt tôi khiến tôi chẳng thể nào bắt chuyện được.Mặt Nguyên thì lúc nào cũng xẹp xuống,Nguyên cũng buồn lắm mà.Tình yêu này đang khiến mọi thứ trở nên tan nát và đang đem đến cho chúng tôi những thứ khó ưa nhất thế giới này.Nó thật độc ác,độc ác,độc ác >.< và…tàn nhẫn.

Đã từ lâu rồi mới phải ăn cơm trưa một mình mà trong khi bạn mình còn ở đây ăn cơm với người khác.Nguyên,Tú không giận Nguyên đâu mà,Tú không mắng Nguyên đâu mà.Chỉ cần Nguyên kể cho Tú nghe rằng chuyện gì đã xảy ra rồi hai đứa cùng nhau tìm cách vượt qua.Chứ cư xử như vậy,không giống Nguyên chút nào.

“Chị làm gì mà nhìn đĩa cơm chằm chằm thế?”

Tiếng nói của thằng nhóc con lớp 10 kia khiến tôi giật mình.Nãy giờ nó ngồi đấy mà không biết.Mỗi lần đến trường là không yên với nó,bám dai như đỉa ấy.Đang mệt mỏi rồi mà phải tìm cách cắt đuôi nó,chắc chớt.

“Ê ê!!Sao không nói gì??”

Im đi,tên phiền phức…>.<

“Mà tụi bạn chị đâu rồi?Sao để chị ăn một mình thế?”

“Nghỉ hết rồi…”

“Ốm hết rồi à?Yếu sinh lý thế…”

“Không phải do ốm…”

“Vậy muốn để cho hai chúng mình ở riêng hả?”

Tôi cộc một cái vào đầu nó,xàm khiếp.Nhưng mà nhờ nó nói chuyện cùng cũng thấy bớt cô đơn hơn.

“Mà sao bám chị dai thế?”

“Tôi đã bảo tôi thích chị mà!!

“Nghe này…Tình yêu chẳng tốt đẹp gì đâu,tránh xa nó ra đi!!”

“Chị nói gì tôi cũng không thả chị ra đâu!!”

Haizz,thôi kệ nó.Trẻ con chưa hiểu được gì mà.Khi mà nó hiểu,nó cũng sẽ giống mình thôi.

“Chị thất tình hay sao mà nói như thế?Vậy chị thích tôi đi!!”

“Em,can đảm thật đấy!!”

Tôi bê khay cơm rời khỏi chỗ ngồi rồi trả nó về căn-tin.Chẳng muốn ăn và cũng chẳng muốn nói chuyện với ai nữa hết.Tan học,tôi đeo cặp sách lên thì nghe tiếng chuông tin nhắn.Tôi mở ra xem và người gửi là Nguyên. *“Hẹn Tú ở công viên gần trường lúc 17h30’ nhé!! :)))”*.Mặt cười sao?Ý Nguyên là gì đây.Mà,đến lượt tôi rồi nhỉ,Nguyên sẽ nói gì với tôi?Mình đừng làm bạn nữa chăng?Tôi cảm thấy sợ.Tôi không muốn nghe những lời đó.Chỉ số gây sát thương của nó cao lắm.Sợ rằng sẽ gục ngã mất…Tôi ngồi xuống và chẳng muốn đi đâu hay về đâu nữa.Chưa nghe được lời Nguyên nói mà đã gục ngã trước thế này..Hận đời ghê.Bỗng đầu tôi bị quay ngoắt 180o hướng lên trên và sát gần mặt thằng oắt con đó.Trời ơi,lại là nó…

“Thằng nhóc can đảm đến rồi đây!!”

“Đau >^<…”

“Ô tôi xin lỗi!!”

Nó thấy tôi kêu đau liền thả đầu tôi ra.Mém gãy…Ó^Ò”.

“Làm gì thế hả!!”

“Thì phải tích cực làm mấy trò tình cảm mới làm chị rung động chứ!!”

“Cậu để chị một mình đi.Khổ quá cơ…”

“Chị có gì buồn hả?Kể tôi xem?”

“Không có gì đâu…”

Bỗng nó nhìn tôi một cách gần sát.Có mùi nguy hiểm.

“Tôi hôn chị nhé!!”

“Điên à!!”

“Con gái ai cũng thích tôi hôn mà…”

“Chị là con gái bị lỗi nhé…”

“Gì?Chị bị lồi á?”

Cục gạch của tôi giáng xuống đầu cậu ta một cái cộp,một cái cộp và một cái cộp nữa.

“Đau!!Chị đừng tưởng tôi thích chị mà chị làm gì tôi cũng được nhá!!”

“Ahaha!!Nhìn cái mặt của cậu kìa!! >V<”

“Cuối cùng cũng chịu cười,mệt muốn chết…”

“Rồi,cảm ơn nhé!!”

Nhờ thằng nhóc này mà tôi đã quên đi sự sợ hãi đó.Nói chuyện với nó một hồi mới thấy nó tốt.Trời bắt đầu tối dần,tôi đưa điện thoại ra xem giờ và nuốt nước bọt – 5 giờ đúng.Tôi cố tỏ ra bình tĩnh để đứng dậy mà bước ra khỏi lớp.

“Thôi muộn rồi…Về nhà đây.Cảm ơn vì đã nói chuyện với chị.”

“Để tôi đưa về…”

“Ổn mà…”

Tôi chạy đi.Công viên gần trường nhỉ.Bây giờ còn sớm lắm,đi từ từ,không phải chạy.Không muốn đến đấy sớm chút nào,đến muộn Nguyên không đợi được rồi Nguyên bỏ về.Vậy là không phải nghe bất cứ điều gì khiến mình đau khổ.Nhưng bỏ chạy,không phải chủ trương sống của mình.Nào,dũng cảm lên.Nếu Nguyên đã muốn gặp mình thì nhân cơ hội này để nói chuyện,phải cố gắng áp đảo những lời nói của Nguyên,mặc dù mình là người biết lắng nghe.Hình như đến sớm hơn 20’ liền,chắc Nguyên chưa đến đâu.Tôi đi đến gần công viên thì bắt gặ một đám người áo đen đang bắt nạt trẻ con.Chậc…

“Ê ê…Mấy người rỗi việc quá à?Về nhà uống sữa mẹ đi!!”

“Hử?Mày là con nào?”

“Lớn tướng rồi mà bắt nạt thằng trẻ con!!”

“Dạ,em 18 tuổi rồi chị…”

“Ó^Ò…Cậu là vấn đề đáng lo ngại của xã hội đấy…”

“Dạ,em xin lỗi…”

“Đừng có thêm từ dạ vào,nghe đàn bà chết…”

“Trông cô em biết chuyện như một thằng đàn ông đấy nhỉ :”

Hắn định động chạm người tôi nên liền bị tôi đạp ra xa.Tâm trạng hôm nay không có được bình thường nên gặp mấy dạng kiểu này ngoài đường là chỉ muốn đạp thọt cu nó thôi.Chúng nó túm tụm lại cãi nhau với tôi đến muộn cả giờ hẹn.Nhưng phải đuổi chúng nó đi trước rồi mới làm gì thì làm được.May mà buông tha cho tôi sớm,lần sau không làm người tốt nữa.

Tôi chạy vội đến công viên thì thấy Nguyên trước cổng và đang ôm cổ chàng trai nào đó trông như người yêu với nhau vậy.Rồi còn khoác vai nhau đi về,nói là muộn giờ nhưng chưa muộn đến 5’,Nguyên là người biết chờ đợi mà.Và còn,thằng con trai đó là ai?Chia tay với hắn xong thì yêu người khác luôn sao?Nguyên thay đổi rồi,Nguyên không phải là một cô gái thánh thiện như xưa nữa rồi.Vậy cậu khóc trên vai tôi vì cái gì?Gì mà không muốn làm tổn thương hắn,giả tạo,giả tạo.Con người ai cũng có thể thay đổi một cách trơ trẽn như vậy sao?Tôi thật sự đang rất tức giận,bàn tay siết chặt lại với nhau.Muốn đấm cho thằng con trai đó,muốn mắng Nguyên một trận.Không thể kiềm chế được nữa,hàm răng nghiến lại,nước mắt tuôn trào.Và rồi giật mình khi nghe được giọng của một đứa con trai quá đỗi thân quen phát ra từ phía sau.Hắn và cả anh Hải đã đứng đó,họ nhìn thấy hết rồi sao.Mặt của họ biểu hiện rõ tâm trạng,họ đang rất sốc – đặc biệt là hắn.Hắn thấy tôi thì liền chạy đi,tôi định đuổi theo nhưng còn cả anh họ tôi nữa.Làm sao bây giờ?

“Em đuổi theo nó đi,anh ổn.”

“…Nhưng…”

“ANH ỔN THẬT MÀ EM ĐI MAU ĐI!!”

Lần đầu tiên tôi thấy anh ấy gắt lên với tôi.Anh ta nói ổn nhưng chẳng thấy ổn chút nào.Anh ta đang cố gượng cười.Nụ cười gượng ép thì chẳng bao giờ vui cả,tôi không thích nụ cười đó,chẳng ai thích cười kiểu đó.Vậy thì đừng cười,càng thêm đau.

“Anh muốn khóc thì anh đừng cố cười…Nhìn đau lắm…”

Tôi chạy đi,chắc bây giờ anh ấy chỉ muốn ở một mình.Còn hắn nữa,nãy giờ hắn chạy xa lắm rồi,tìm ở đâu.Hắn là người nổi bật nên có lẽ mọi người sẽ thấy hắn.

“Ah chị ơi!!Chị có thấy anh hotboy nào vừa khóc vừa chạy vừa đàn bà qua đây không ạ?”

“À có,chạy đằng kia kìa…”

“Vâng,cảm on ạ…”

Tôi vừa chạy vừa hỏi và người cuối cùng nói rằng hắn chạy vào tòa nhà cao tầng kia.Thôi chết rồi,cái tên ngốc.Chắc chắn là tầng thượng,hắn chắc chắn là đang ở đó.Đúng như tôi nghĩ,hắn đã ở trên đây và đang tiến về phía lan can một cách chậm rãi.Thật may là vẫn kịp,tôi kéo tay hắn lại nhưng hắn cứ đẩy tôi đi và cố đi về phía trước.

“Cậu để mặc kệ tôi!!”

“Bình tĩnh đi!!”

Càng nói hắn càng đi về phía kia,không còn cách nào khác,tôi đành đánh nhẹ vào gáy hắn khiến hắn ngất đi.Nguyên,tớ không để yên đâu.Cậu đang khiến rất nhiều người phải đau đấy,mà khi họ muốn giải thoát cho bản thân họ sẽ tìm đến cái chết.Sao Nguyên không biết điều đó,cuộc sống này có phải dễ dàng gì đâu,đừng ngây thơ như vậy nữa.

Tôi cõng hắn về.Khi thấy tôi anh Minh hốt hoảng chạy tới.

“Tôi xin lỗi,tại tôi không trông Ân cẩn thận…”

“Không sao đâu anh.Đằng nào hắn chẳng cố mà trốn khỏi đây…”

“Thế mới là Ân nhỉ?Mà Ân làm sao mà ngủ thế này…”

“Tại em không kiềm chế được hắn thôi ÓvÒ”

“Để tôi giúp…”

Anh ấy giúp tôi đưa hắn vào phòng.Bây giờ phải trông hắn thật cẩn thận,sơ xảy một tý là hắn lại làm liều.Nhưng mà nhìn hắn thì lại nhớ đến ngày tồi tệ hôm nay.Chỉ muốn khóc thôi.Hận cả đời này,hận con người đáng chết này,người đáng chết là tôi chứ không phải hắn.Tại cuộc đời này nó trêu ngươi,đẩy qua đẩy lại số phận này rồi nó lây sang cả những người thân với tôi.Đáng lẽ ra tôi không được quen họ,biết rõ cuộc đời này nó đáng ghét và độc ác lắm rồi mà…

“Tú khóc đấy à?”

“Xin lỗi,em không nhịn được…hix hix…”

“…Tôi…không giỏi dỗ con gái khóc đâu…”

“Anh…chỉ cần im lặng là được…”

Tôi khóc chỉ din dỉn một ít nhưng mà cay mắt,buồn ngủ…”Cô chủ có điện thoại,cô chủ có điện thoại” – Tiếng chuông điện thoại của tôi khiến tôi giật mình,mẹ gọi?

#A…alo?

#Tú!!Anh con đâu rồi?Giờ này nó còn chưa về…

#Con sẽ cố tìm anh ấy…

Mệt thật đấy.Sao mọi chuyện cứ đổ rầm lên đầu tôi thế này…Mà cũng phải,trong ba người tôi là người ít chịu tác động của vụ này nhất.Vậy nên trách

nhiệm cao cả nằm trong tay,phải giải quyết vụ này cho bằng được.

“Anh trông Thiện Ân giúp em được không?”

“Ừ,em đi nhanh đi!”

“Anh cẩn thận nhé,hắn ranh ma lắm đấy..”

Anh ấy gật đầu tỏ vẻ quyết tâm.Trông cậy vào anh đấy,anh Minh.Mà anh lạ thật đấy,hắn như vậy nhưng anh lại không hỏi có chuyện gì xảy ra.Anh chẳng có tính tò mò gì hết.Còn anh họ tôi nữa,lại núp ở đâu rồi…Chẳng lẽ vẫn còn ở công viên?Nghĩ vậy nên tôi chạy ra đó,đúng là anh ấy vẫn ở đó,may quá.Hai khuỷu tay anh ấy chống lên đầu gối,mặt cúi xuống đất.

“Anh Hải…”

“Thằng Ân nó ổn chưa?”

“Em cho cậu ta xỉu tại trận rồi…”

“Trời,sao ác thế…”

“Hắn còn ngu hơn cả anh,lúc nào cũng tính tự tử…”

“Vậy em nói anh ngu hả??”

“Không không,gien họ Hoàng nhà mình thông minh cực.”

“Ừ…Em ra đón anh về nhà ăn cơm hả?Đợi mãi…”

“Lớn tướng rồi sao không tự về đi?”

“Thích Tú an ủi cơ…”

“Rồi,đi về…”

Tôi kéo anh ta về nhà.Mặt anh ta trông không được tốt chút nào.Ăn cho nhiều rồi để lấy lại sức.Về nhà,chúng tôi phải lấy cớ là do anh ấy ham chơi nên đỡ bị hỏi nhiều.Chứ nói do thất tình thì thôi rồi,hỏi các thứ đủ kiểu.Ba mẹ tôi cũng thích mấy vụ tình yêu tuổi học trò này lắm bởi họ có mối tình rất lãng mạn mà ÔvÔ.Sau cùng tôi bắt anh ấy đi ngủ sớm,mong giấc ngủ sẽ giúp cho anh ta quên đi chuyện ngày hôm nay.Nguyên,nếu Nguyên còn làm ai tổn thương nữa Tú sẽ không tha đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Xã Hội Lắm Người Ngốc

Sáng hôm sau hắn cũng không muốn đi học nên bị tôi nhốt ở nhà cấm cho đi đâu.Anh Hải thì đỡ hơn rồi,cười nói vui vẻ.Chỉ là thỉnh thoảng lại chìm vào nỗi buồn.Hôm nay anh ta cũng quyết định đi học,nói thẳng ra thì anh ta mạnh mẽ hơn hắn nhiều.Cái tên đàn bà yếu đuối đó…hmm…haizz…Nhưng chắc anh tôi cũng chẳng chịu được đâu bởi không biết tại sao cứ chạm mặt Nguyên suốt.Đến lúc ăn trưa thì anh ta chỉ gảy gảy miếng thịt.

"Anh ăn…"

"Ê khỏi ốm rồi hả??"

Lại là cái thằng nhóc lớp 10 lanh chanh đó.Nó nhảy tới bàn tôi mà vỗ vai anh họ tôi lia lịa.Nhìn cái mặt anh tôi hằm hằm kìa,ghê thiệc ;;^;;

"Tao quen mày không?"

"Có!!Em sắp làm em rể anh rồi này!!"

"Cái gì??Tú!!Em thích nó à??"

"Nó xàm đấy…Em còn chẳng biết tên nó…"

"Hơ…O^O.."

"Em tên gì thế?"

"Tôi tên Sơn!!Chị quen tôi từ hồi khai giảng lận đó!! ÒAÓ"

"À ừ…"

Anh tôi tự dưng nhìn chằm chằm nó.Có mùi nguy hiểm…Anh ta cứ vừa nhìn vừa nhai cơm,bộ nhìn mặt nó là nuốt nổi cơm sao?? Ô^Ô.Hai người họ cứ nhìn nhau chằm chằm cho đến khi anh tôi ăn hết cơm.

"Chuyện quái gì vậy…"

"Mặt thằng này khiến anh nuốt nổi cơm đấy!!"

"Cái mặt tôi không dùng để cho anh ăn!!"

"Ahaha!!"

Hai chúng tôi cười rầm lên.Mặt nó còn đỏ lên nữa,dễ thương ghê.

"Thằng này có ích phết!!"

Dù sao thì cũng nhờ nó mà anh tôi ăn hết cơm.Tôi còn chưa ăn xong nữa.Và kể từ đó,hai người họ cứ dính lấy nhau như là bạn thân với nhau.Nhìn hai người họ mới thấy có điểm chung là hay ám tôi,kinh khủng -.-.Ra về,hai người họ kéo nhau đi trước,để lại tôi alone,alone.Cứ dính lấy nhau như vậy không biết có biến gì xảy ra nữa đây.Tôi lúc nào cũng là người cuối cùng ra khỏi lớp,bởi cái tính lề mề của tôi.Tôi cúi xuống ngăn bàn xem có gì không rồi vô tình nhìn vào ngăn bàn Nguyên và thấy một quyển vở hiệu campus.Tôi tò mò lại gần mở ra xem rồi đập vào mắt tôi là dòng chữ : "*NGUYÊN XIN LỖI MỌI NGƯỜI…*".Xin lỗi…Tôi dở từng trang một để đọc dù biết là không được phép.Bởi vì tôi đang rất tò mò liệu rằng trong đây có lý do về tất cả những việc làm của Nguyên?Thật sự trong đây có…Nó thật sự có…nhưng mà thật quá đáng.Ta hận mi lắm rồi cuộc đời kia.Nguyên có làm gì mi đâu,Nguyên còn chẳng bao giờ rủa mi như ta.Nguyên chẳng thù oán gì với mi cả.Mi khiến gia đình Nguyên thành đạt rồi lại kéo xuống vậy…

Tôi nghiến răng nghiến lợi để cố mà bình tĩnh đọc cho hết.Quyển vở được kết thúc bằng từ đáng buồn nhất,và cũng là từ mà tôi sợ Nguyên nói nhất "Tạm biệt…".Tôi chạy đi,chạy đến nhà Nguyên.Tôi cần nói chuyện với Nguyên,Nguyên thật ra mới chính là người cần được an ủi.Tôi ấn chuông rất nhiều lần,đến khi có mẹ Nguyên ra thì tôi mới ngừng.Chỉ là ngừng ấn chuông chứ không ngừng gọi tên Nguyên.

"Cô!Cô!!Cho cháu gặp Nguyên."

"Xin lỗi cháu,Nguyên nó chưa đi học về…"

"Vậy cháu sẽ đợi,đến khi Nguyên về mới thôi…"

"Không được!Cháu về đi…"

"Cô cứ vào nhà đi,không cần tiếp cháu đâu…"

Mẹ Nguyên trông yếu đi hẳn,đôi mắt đỏ và thâm cuồng,người thì gầy đi rất nhiều.Nguyên,tớ xin lỗi…Ah,ông trời cũng đang muốn đuổi tôi về đây,ông cho trời đổ mưa sao?Chẳng làm khó được tôi,tôi không về đâu.Tôi phải đỡ Nguyên dậy,tôi phải bảo vệ Nguyên.Ê cuộc sống,có giỏi mà đánh nhau với ta này,ta không sợ mày đâu.Mày cứ đổ hết cái độc ác của mày lên đầu ta đi này,ta quen rồi nhé.Hay là mày chán chơi với tao rồi?Hèn hạ!!!

Hàng ngàn giọt nước mưa đổ lên người tôi.Và tôi…thì mặc kệ.Nhất định phải đợi Nguyên về.Bỗng tôi nghe tiếng kọt kẹt vang dài,tôi giật mình ngẩng mặt lên.Cánh cổng đã được mở mặc dù chẳng có ai ở đó.Gì thế?Gì thế?Ai mở thế? Ó^Ò"…Mẹ Nguyên đứng từ cửa chính gọi tôi vào.Tôi cũng làm theo,Nguyên về rồi…về bao giờ thế?

"Cô cho cháu gặp Nguyên!!"

"Cháu hong khô người đi đã…"

"Nguyên đang ở đâu vậy cô!!"

"Ở trên phòng…"

Tôi vội vàng chạy lên phòng Nguyên.Tôi mở toang cánh cửa ra,Nguyên nhìn tôi với vẻ mặt bất ngờ.Tôi lao tới ôm Nguyên rồi nước mắt tuôn trào ra.

"Nguyên!!Nguyên!!Tú xin lỗi Nguyên!!Ahuhu…"

"Sao Tú phải xin lỗi…Tú có lỗi gì đâu?"

"Tú không hiểu Nguyên!Tú đã nghĩ xấu về Nguyên!!"

"T..Tú…?"

"Tú đã biết hết mọi chuyện rồi…rằng mọi thứ là do Nguyên sắp đặt!!"

"S…sao Tú biết được…"

Tôi run rẩy đưa ra quyển vở đó cho Nguyên.Nguyên giật mình rồi giật lại quyển vở.Nguyên cũng khóc…

"Sao…Tú có nó…"

"Nguyên để quên trên lớp.Tú xin lỗi vì đã đọc nó..Tú biết là không nên…"

Nguyên đập cả hai tay vào má tôi rồi đưa mặt tôi lên nhìn tôi chằm chằm.Mặt Nguyên vừa buồn vừa giận,vừa nhăn nhó vừa mếu.Rồi bỗng Nguyên ôm chầm lấy tôi,Nguyên gào lên khóc.

"Nguyên xin lỗi!!Nguyên xin lỗi…Nguyên chỉ còn cách đấy để mọi người ghét Nguyên rồi không ai sẽ phải buồn khi Nguyên đi!!"

"Ngốc!!Thiện Ân yêu Nguyên thật lòng,Nguyên nói chia tay như vậy là hắn…"

"Thiện Ân sao?"

"Hắn…đang nhốt mình trong phòng,không chịu ăn uống gì hết…"

"Nguyên…chẳng còn cách nào hết…hix…"

"Vậy Nguyên định lấy người ta thật à…"

Nguyên khẽ gật đầu.Nguyên không được yêu người mà mình thích,không được lấy người mình yêu.Tình

yêu,tình yêu,phiền phức,phiền phức!!Cuộc sống,cuộc sống,đáng ghét,đáng ghét…>.<.Nguyên mà nghe được chuyện về hắn thì sẽ làm khó cho Nguyên.Nếu như kể cho hắn về việc của Nguyên,mong hắn sẽ biết thông cảm và…từ bỏ Nguyên.

"Tú sẽ cứu Nguyên!!"

"Không được đâu…Dù sao cũng cảm ơn Tú…"

"Nguyên…"

"Mà người Tú ướt hết rồi.Mau đi tắm đi không ốm."

"Ổn mà…"

"Đi tắm liền cho Nguyên…"

Nguyên bắt tôi đi tắm để Nguyên sấy lại quần áo.Rồi hai chúng tôi nói chuyện,hai ba ngày chưa nói chuyện với Nguyên cứ như là hai,ba năm vậy.Đang nói chuyện thì bỗng Nguyên ngó ra cửa sổ,mặt Nguyên tỏ ra sợ hãi.Tôi cũng tò mò ra xem,một chiếc xe ô tô đen và đẹp đang tiến đến nhà Nguyên.Nguyên kéo tôi đi rồi dục tôi về.

“Tú về mau đi…xin Tú đấy…”

“Nhưng…”

Nguyên để tôi ở cánh cửa sân sau.Nếu như Nguyên muốn tôi về thì Nguyên đành phải nghe theo.Tôi lén lút đi ra ngoài nhưng vẫn cố ngó ra đằng trước xem.Một anh chàng đẹp trai tóc nhuộm trắng đang bước vào nhà Nguyên.Nguyên ra tiếp nhưng cứ thấy nhút nhát,chẳng thấy vui vẻ gì.Vậy ra đó là người mà Nguyên bị ép cưới.Anh ta trông đẹp trai thật nhưng cũng không bằng một góc của hắn. “Cô chủ có điện thoại,cô chủ có điện thoại…” – Tiếng điện thoại bỗng reo lên khiến tôi giật mình.Ông vệ sĩ của tên nhà giàu sĩ diện kia ở đằng xa nghe thấy tiếng chuông của tôi liền quay về phía tôi.Woa,woa…chuồn thôi.Tôi vừa chạy đi vừa nghe điện thoại,là anh Minh gọi.

#Tú!Tú!Ân lại lừa tôi rồi chạy đi đâu rồi ấy…

#Lại chạy nữa hả?Cái tên phiền phức đó…Được rồi,em sẽ cố tìm.

Tôi vội cúp máy.Hắn lắm chiêu trò để mà lừa anh Minh ghê.Hắn mà chạy ra ngoài được thì chắc chắn có chuyện sẽ xảy ra.Biết tìm hắn thế nào bây giờ…Tôi chạy đến một đoạn có đèn xanh,đèn đỏ thì thấy hắn đang đi qua đường,may quá không phải tìm đâu xa.Tôi nhìn lên đèn báo,vẫn đang đèn xanh mà,sao mà qua được.Hình như hắn cố tình,nguy rồi…Một chiếc xe ô tô tải đang chạy tới chỗ hắn,hắn không thèm nhìn đường mà cứ thế bước thẳng.Tôi vội vàng chạy tới mà đẩy hắn ra,cứu được hắn rồi…nhưng hình như…vừa đập đầu xuống đất.Đau thật đấy…chẳng nhìn thấy gì hết…chỉ nghe thấy giọng nói của hắn.

“Ê Tú!!Tú!!”

Chỉ muốn đánh hắn một trận thôi nhưng mà không cử động mạnh được.Nhưng tôi cố giơ tay lên để cộc vào đầu hắn,tên đáng ghét.

“Tên ngốc!!”

“Tú!Tú!!Con nhỏ phiền phức kia,không được ngủ…”

Hình ảnh của hắn mờ dần,mờ dần rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Trả Giá

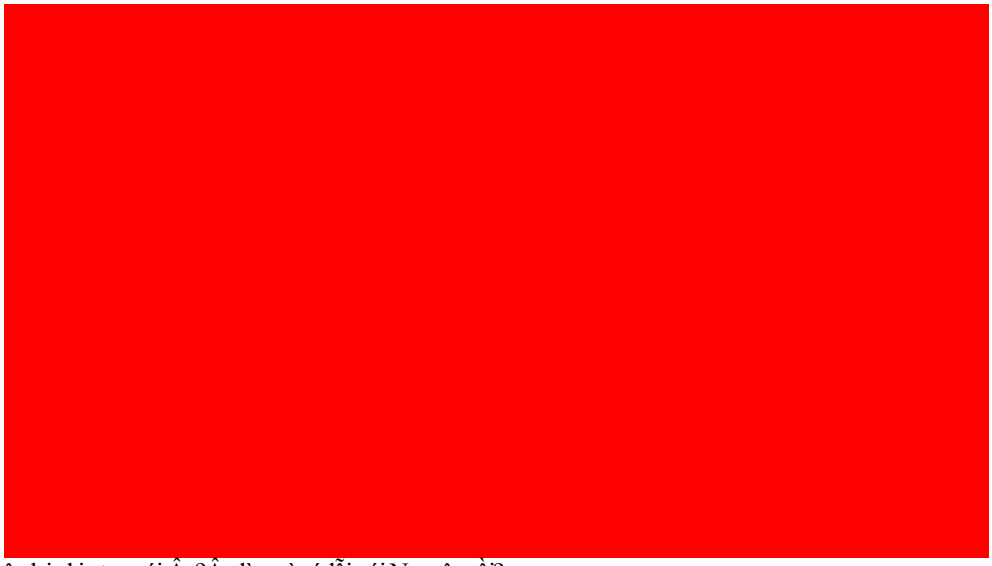

- Nguyên,tại sao Nguyên lại chia tay với Ân?Ân làm gì có lỗi với Nguyên rồi?

- Ân xin lỗi,nếu như Ân không xứng với Nguyên thì Nguyên cứ sống tốt nhé.Ân…không sống nếu thiếu Nguyên đâu.Ah,chiếc xe tải kia đang lao tới rồi.Vĩnh biệt…

- Nhỏ ghét tôi tới vậy sao?Đến lúc này mà cậu ta vẫn còn đánh và mắng tôi là tên ngốc.Cậu mới là đứa ngốc khi mà cứu tôi…

Tít…tít…nhịp tim bình thường,chỉ bị thương nhẹ.Vậy là cậu ổn rồi.Cậu vẫn bất tỉnh,đã hai ngày nay rồi.Tôi thật sự rất xin lỗi.Mặc dù đã nhận rất nhiều lời

mắng mỏ của anh và bố cậu nhưng tôi vẫn thấy chưa đủ.Tôi muốn cậu tỉnh dậy rồi mắng mỏ tôi,tôi muốn nghe.

Rất nhiều người tới thăm cậu.Cô giáo,thầy Long,thằng nhóc con lớp 10,cả tên Minh đó nữa…nhưng,Nguyên vẫn không đến.Hay tại tôi ở đây?Vậy tôi sẽ đi chỗ khác để Nguyên còn đến thăm cậu.Nhưng tôi đã nhận trách nhiệm trông cậu,và anh cậu lại bên ngoài canh tôi nữa.

"Mày cấm làm gì em tao đấy!!"

"Ừ…mà sao Nguyên không đến?"

"Thảo nghỉ học rồi."

"Tại sao?"

"Chuyển nhà gì đấy…"

Tôi thở dài một cái.Cô ấy ghét tôi đến mức chuyển cả nhà đi sao?Nếu chuyển nhà là lý do cô ấy chia tay thì thật vô lý.Bộ tôi,đáng ghét lắm?

"Rốt cuộc,thì chẳng đứa nào thắng hết…Tao không ngờ bà ấy chia tay mày đấy."

"Mày đừng nhắc đến nữa,tao mệt mỏi lắm rồi..."

"Người mệt mỏi nhất là Tú ấy."

Tôi chẳng thể nói gì nữa mà chỉ cúi đầu xuống.Cậu ta lâm vào tình cảnh này cũng tại tôi.Tại tôi không thể tự chủ được bản thân,suy nghĩ thì đen ngòm.Lúc đó thật sự chỉ muốn chết oách đi cho rồi,nhưng khi nhìn thấy cậu ta vì mình mà hàng ngàn giọt máu của cậu ta rơi xuống,thấy dần sợ cái chết.Tôi thật sự rất hối hận.Tôi hối hận lắm rồi,tôi biết mình sai rồi,cậu tỉnh dậy đi…

Ba mẹ cậu ta đến.Tôi ngại ngùng đứng dậy.Bố cậu ta vẫn đang trừng mắt nhìn tôi,còn mẹ cậu ta thì đã bình tĩnh hơn.Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt họ,vừa thấy có lỗi vừa thấy xấu hổ.Bố cậu ta vẫn nói chuyện với tôi bằng cái giọng đanh thép khiến tôi giật mình.

"Cậu vẫn trông nom con gái tôi cẩn thận đấy chứ?"

"V..vâng.."

"Anh nói nhẹ nhàng thôi!Dù gì cháu nó cũng làm nhiều thứ để chuộc lỗi rồi mà…"

"Cậu tưởng số tiền ít ỏi ấy mà chuộc hết lỗi à?Cậu đừng có mà tưởng…"

"Chú,cháu nhìn thấy nụ cười của chú lúc cậu ta trả tiền viện phí cho Tú rồi.Ahaha!!"

"Thằng kia,chú đuổi mày về quê bây giờ đấy!!Vớ va vớ vẩn~~ -.-"

Trời,thì ra bố cậu ta chỉ ra vẻ vậy thôi,sợ hết hồn.Nhìn mặt ông ấy lúc nhìn tôi còn ghê hơn bố tôi.Nhà cậu ta vui thật đấy,lúc nào cũng đùa được cả trong tình trạng như thế này.Cậu may mắn thật đấy cậu biết không.Lúc nào cũng được gia đình quan tâm.Tôi muốn còn không được đấy.

Rồi bỗng mẹ cậu ta lại gần tôi đưa cho một cái hộp.

"Cháu ăn đi không mệt lắm đấy.Thức khuya mấy đêm rồi…"

"Dạ thôi,cháu ăn mì rồi…"

"Không phải ngại,cứ coi như người nhà.Dù gì máu của cháu cũng chảy trong người con cô rồi."

"Người một nhà cái gì.Nếu lúc đấy anh mà đến kịp thì máu thằng này còn lâu mới chảy trong người con anh!!"

"Anh nói ai là con anh?Con em!!"

"Anh nhóm máu O,Tú nhóm O,em nhóm AB.Rõ ràng là con anh còn gì nữa!!"

Đúng vậy.Do bệnh viện đã hết lượng máu cùng với cậu ta nên tôi đã cho cậu ta vài lít.Cũng may là tôi cùng nhóm với cậu ta.Nhóm O là nhóm máu hào phóng,tốt bụng,cho đi nhưng không nhận lại,rất phù hợp với cậu ta.Nhưng nó chẳng xứng với tôi.Đáng lẽ tôi phải là nhóm AB mới đúng.

"Nếu thế thì Thiện Ân cũng là con anh à?Anh nói như thật ấy!!"

"Thôi,thôi.Rõ ràng Tú do cả hai góp sức mà…"

"Không ngờ tôi lại làm điều đó với anh!"

“Em ép anh đấy chứ!!”

“Đ…đang ở trong bệnh viện mà cô chú…-////.////- “

Bố mẹ cậu ta làm tôi ngại quá.Ai lại nói mấy thứ đấy ở nơi công cộng chứ…Nhưng chẳng hiểu sao tôi lại thấy buồn cười.Hai người họ cứ như phân thân của cậu ta vậy.Mà tôi phải ngăn hai người họ lại.Cãi nhau ầm ĩ vậy ai mà dưỡng bệnh cho nổi.

“Vậy để cháu mang ra ngoài ăn…”

“Ừ!Cháu ăn ngon nhé!!”

“Hải!Bám theo!!”

“Rõ!!”

“Cháu không trốn đâu mà lo…>0<”

Tôi ra ngoài sân của bệnh viện ngồi ăn.Cơm mẹ cậu ta nấu thì ngon thật nhưng mà nhìn cái mặt thằng Hải nó đang ngồi đối diện tôi khiến tôi tài nào không nuốt nổi.

“Mày đừng có nhìn tao nữa…”

“Mày ăn kệ mày,tao nhìn kệ tao…”

“Méo kệ được -^-..”

Nói như thế nhưng nó vẫn cứ nhìn.Lại còn nhìn chằm chằm bằng đôi mắt thương hại.Chồi ôi,chịu hết nổi rồi,muốn úp cái khay cơm vào mặt nó quá.Vừa nghĩ vậy nên tôi cũng làm luôn.

“Anh anh,bình tĩnh bình tĩnh…”

“Mày đừng có nhìn tao bằng cặp mắt đấy!!”

“Mày không thương tao à?”

“Gì?”

“Nãy giờ ăn mà mày không nỡ mời tao một miếng.Tao đã dùng đến đôi mắt cầu xin vậy mà mày cũng không mời,đồ máu lạnh!!”

Nó vừa nói xong thì chạy đi.Thằng điên.Không tài nào mà chấp nhận nổi.Bỗng tôi thấy bố mẹ cậu ta đi ra khỏi bệnh viện.Bố cậu ta lườm tôi rồi chỉ chỉ ra đằng sau,về phía bệnh viện.Thật là…Còn chưa ăn xong nữa.Cô nhà hình như cũng ngăn bố cậu ta lại nhưng rồi hai người họ lại cãi nhau.Phải đi mau thôi chứ lại ầm lên thì phiền lắm…-.-.

Màn đêm dần dần buông xuống.Chỉ có tôi và cậu ta trong phòng.Tôi phải cố gắng thức khuya để trông cậu ta,phải cố gắng chuộc lại lỗi lầm của mình.

Giường cậu ta được kê ngay gần cửa sổ.Ánh sáng từ mặt trăng và của những ngôi sao kia đang soi rọi vào cậu ta.Chẳng lẽ chúng đang sưởi ấm cho đồng bọn?Này Tú,cậu cũng coi mình là ngôi sao phải không?Vậy mau tỉnh dậy đi,chúng đang rất lo lắng và cố gắng khiến cậu tỉnh dậy kìa.

Chậc,buồn ngủ quá.Hai mí mặt cứ muốn sụp hẳn xuống.Đã bảo là phải thức,không được,phải thức…

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thức Tỉnh Và Sự Thật

Hình ảnh hiện ra mờ ảo ngay lúc này đây là một bức tường trắng.Tôi có thể nghe được tiếng bíp bíp phát ra ở ngay gần tôi.Ánh sáng soi hẳn vào mặt,thật chói.Tôi cố gắng cử động,sao ê ẩm thế này.Vận động ngón tay,ngón chân một chút cho đỡ mỏi nào,123 123.Được rồi,tôi cố gắng ngồi dậy.Bất giác nhìn mọi thứ xung quanh.Một cái bình hoa,một bịch nước trắng đang được truyền vào người.Đây là bệnh viện.Có ai đó đang gục mặt bên giường.Mái tóc vàng,tên Thiện Ân hả...Phải rồi,mình vì cứu hắn nên bị xe tông phải,geez,nghĩ lại mà thấy đau ;;^;;.Tôi chạm từ từ vào tóc hắn.Trời ơi,ước mơ bấy lâu của mình,chạm được vào mái tóc của hắn rồi.Mượt và mềm,thích ghê,y như tóc con gái.Mà sao cậu ta lại ở đây?Ba mẹ mình đâu rồi.Đáng lẽ ra khi thức dậy thì phải thấy mẹ nằm bên chứ,sao lại là hắn.Bỗng hắn giật mình ngẩng mặt lên.

"Chậc,lại ngủ mất tiêu rồi…"

Cậu ta ngơ ngẩn nhìn sang tôi.Rồi đôi mắt đang lơ mơ kia to dần lên.Mặt hắn hiện rõ tâm trạng cực kỳ bất ngờ của hắn.Hắn bật phắt dậy và lao về phía tôi khiến tôi giật mình.

"C..cậu tỉnh bao giờ thế?Cậu nhận ra tôi không?"

Tôi chẳng nói gì mà chỉ nhìn vào nụ cười của hắn.Hắn dậy rồi,phải cho một trận cho đầu óc thông minh,sáng sủa ra.

"Để tôi gọi bác sĩ!!"

Hắn quay đi.Ah,định chạy hả?Tôi nhanh tay túm lấy áo hắn.Hắn quay lại nhìn tôi chằm chằm.

"Lại đây chút…được không?"

Thật bất ngờ.Hắn không nghi ngờ gì mà cúi xuống gần sát tôi.Cơ hội đây rồi.Tôi cộc mấy phát vào đầu cậu ta.Cậu ta kêu đau oai oái nhưng không hiểu sao lại cười.

"Tên ngốc,tên ngốc.Còn cười à??"

"Ahaha!!Vậy là cậu vẫn bình thường…"

"Ừ.Không bình thường thì tôi còn nói chuyện với cậu như này à?"

"Để tôi gọi bác sĩ với gia đình cậu đến!!Đợi nhá!!"

Thế là hắn chạy đi luôn.Gì mà quan tâm mình dữ vậy.Sau một hồi,cả nhà tôi đã có mặt đông đủ.Bác sĩ làm đi làm lại cái việc kiểm tra dù tôi có trả lời đúng hết mọi câu hỏi.Tôi bình thường mà.Cái xe ấy tông vào tôi như muỗi chích inox,muahahahaha.Bác sĩ cũng bảo với tôi là mọi thứ đều ổn,tôi cứ gật đầu mà cảm ơn.Và sau khi bác sĩ đi,tôi còn nhận thêm hàng ngàn câu hỏi từ gia đình.Được mọi người quan tâm hạnh phúc thấy mồ.Nhìn mọi người cười tươi roi rói,mình càng cảm thấy hạnh phúc hơn.Hắn lặng lẽ hơn trước,chỉ nhìn tôi rồi cười.

"Tú khỏe thật đấy nhể?Bình thường là ai cũng bất tỉnh mấy tháng trời,rồi lúc tỉnh quên béng mọi thứ!!"

"Oh…Anh là ai đấy nhỉ?"

"Anh Hải đây mà!!Em không nhớ hả?? ;;^;;"

"Không!!"

"Lúc kiểm tra em có nhớ anh mà…ahuhu.."

"Em đùa vậy thôi.Ai lại quên người-anh-họ-ám-em-họ đến mức được ghi vào lịch sử chứ?"

"À rồi…May ghê…^v^"

"Con cứ làm anh họ sợ…"

Tôi cười.Bỗng tôi nhìn thấy ai đang lén lút ngoài kia.

“Ai bên ngoài đấy ạ?”

Người đó nghe thấy tôi nói thì giật mình tính chạy đi nhưng hình như lại bình tâm mà quay trở lại.Khi mọi người trong căn phòng nhìn thấy người đó thì ai vẻ mặt cũng rất bất ngờ.Đặc biệt là hắn bởi,người đó chính là Nguyên.

”Ô Nguyên đấy hả?Vào đi cháu!!”

“V..vâng”

Nguyên rụt rè cầm bó hoa đi vào.Hắn và anh họ nhìn Nguyên với vẻ mặt đậm chất buồn và đau khổ.Nguyên đưa bó hoa cho tôi và chúc tôi chóng khỏe.Tôi thì cười và mời Nguyên ở lại chơi.Thật lạ là Nguyên lại đồng ý.Một kế hoạch gì của cậu nữa đây,Nguyên?

“À.Các cháu ở lại chơi với Tú nhé?Cô chú đi ra ngoài có việc.”

Không ai trong ba người họ đáp lại.Ba mẹ tôi cũng không nói gì nữa mà đi.Không khí u ám tràn ngập căn phòng.Cảm giác thật khó chịu…hiuhiu.Mọi thứ đều im ắng,tôi còn không dám nuốt nước bọt.Mình phải mau nó giải thoát khỏi căn phòng này,chịu hết nổi rồi.Phải có ai đó trong bốn người lên tiếng.

“Hoa của Nguyên đẹp và thơm ghê…”

Nguyên chỉ cười.Không gian lại trở nên im lặng,bất lực rồi.Chẳng có gì để nói hết.Bốn chúng tôi trước đây nói còn không hết,ai cũng tranh nhau nói.Mà bây giờ thì…hix.

“Ân và Nam ngồi xuống được không?Nguyên…có chút chuyện muốn…nói…”

Không gian im lặng như tan biến hẳn đi vì câu nói của Nguyên.Ba người chúng tôi bất ngờ.Hắn với anh Hải ban đầu thì chần chừ,song hai người bắt đầu tranh nhau cái ghế.Khi mọi thứ dần trở nên ổn định,ba chúng tôi lặng lẽ nhìn Nguyên và đợi Nguyên nói.Nhìn ba người họ hồi hộp chưa kìa.Chuyện Nguyên muốn nói?Chẳng lẽ Nguyên tính nói cho họ hết mọi chuyện sao?Mong là hai người họ giữ được bình tĩnh,nhất là hắn.Người tôi lo lắng nhất bây giờ là cậu đấy,cậu chủ.

“Nguyên…không biết bắt đầu từ đâu nữa…”

“Bà…cứ nó đi.Khó hiểu hay không Nam Hải này hiểu…hiểu hết…”

“Cảm ơn ông.Tui…sẽ cố gắng nói dễ hiểu nhất…”

Mọi người đều chăm chú lắng nghe Nguyên nói.Đúng như tôi nghĩ,Nguyên đang giải thích về mọi việc làm của Nguyên.Chuyện là bố Nguyên không may đi nhầm đường nên công ty gần bị phá sản.Ông đã nhờ những người giàu có và quyền lực.Ban đầu không ai đồng ý,nhưng mãi sau,chủ tịch công ti đã đồng ý giúp với một điều kiện.Nguyên phải làm con dâu nhà đó.Nguyên vì bố,vì mẹ nên đã đồng ý.Vậy nên,mọi chuyện đã xảy ra với hai đứa con trai yêu Nguyên nhất trần gian.Trong câu chuyện,Nguyên đã không ngừng xin lỗi và khóc nức nở.Hắn và anh tôi,hai người họ đều cúi mặt xuống.Dù cho có ai đó nói chuyện mà nếu chuyện đó không có vui vẻ gì thì không gian u ám sẽ không ngừng dày đặc hơn.Ôi trời,hắn không thể giữ được bình tĩnh nữa rồi.Tôi xin cậu đừng gây loạn nữa,xin cậu đấy…Hắn đứng lên và lại gần Nguyên.Nguyên không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.Bởi đôi mắt đó bây giờ lạnh như băng,không phải một ánh mắt rực lửa khiến tôi sợ như trước nữa.Nhưng ánh mắt này có khiến tôi có cảm giác tốt hơn đâu,nó còn tệ hơn.Nó khiến tôi lạnh cả sống lưng >~<

Hắn đứng thật sát Nguyên rồi ôm Nguyên vào lòng khiến cả ba người đều bất ngờ.Nguyên bắt đầu run rẩy.

“Ân…hiểu rồi…”

“Nguyên thật sự rất xin lỗi…oa oa…”

Nguyên cũng ghì chặt hắn vào người và khóc to dần,to dần lên.Đây quả thực là một tấn bi kịch.Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ và đã lấy đi hàng ngàn lít nước mắt từ họ.Anh tôi tuy không khóc,nhưng tôi biết trái tim anh ấy đang khóc rất nhiều.

“Kiếp sau nhất định,Nguyên sẽ mãi mãi là của Ân..Đồng ý chứ?”

“Ừm…ừm…ừm…TvT”

Tôi xấu hổ quay ngoắt mặt đi.Hai người hãy tin tưởng,kiếp sau nhất định hai người sẽ mãi là đôi uyên ương đẹp nhất.Đẹp hơn cả Dương Quá với Tiểu Long Nữ,hơn cả Sam Sam với Phong Đằng,tôi đảm bảo đấy.Tôi thấy anh họ tôi đang suýt xoa cái tay trên ghế,liền nhìn chằm chằm.

“Này,đừng có nhìn anh kiểu thế.”

“Lạnh à?Đóng cửa sổ nhé?”

Anh tôi nhăn nhó chỉ vào hai người đàg ôm nhau đằng kia.Tôi cười.

“Sao thế?Bình thường chen vào cơ mà…”

“Anh chịu thua...”

Tội nghiệp.Phải thú nhận anh họ tôi là người mà tôi khó nhìn được cảm xúc nhất.Chẳng biết bây giờ anh ta đang nghĩ gì nữa.Nếu là tôi tôi sẽ chẳng nói lên nửa lời,cứ nghĩ anh ta cũng vậy.Dù sao,lòng người cũng khó đoán mà.

Hai người họ ôm nhau suốt nửa tiếng đồng hồ.Chắc ngủ luôn quá…Anh tôi đứng phắt dậy,hình như chịu không nổi rồi.Anh ta cầm đầu hai người kéo ra hai bên.

“Thôi đi nha!!Đến lượt tao”

“Cái thằng phá đám,tao thách mày động vào người Nguyên đấy!!…”

Nguyên chậm rãi lau nước mắt rồi nở một nụ cười.Vậy là sướng rồi chứ gì…ahaha!!

“Anh để yên họ ôm xíu nữa..”

“Em còn chán mà cậy móng chân rồi còn gì!!”

Tôi liền phi ngay cái gối vào mặt anh ta.Người gì đâu mà vô duyên =^=.

“Mà…cô giáo nói Thảo chuyển nhà là sao?”

“Ừm.Nguyên sang Mỹ.”

“Cái gì?”

Tôi bật phắt dậy nhưng bị ngay quả nhức đầu,đau ahuhu ;;^;;.Anh tôi lao tới đỡ tôi ngồi xuống.

“Tú!Bình tĩnh,ngồi yên!!”

“Chuyển là chuyển thế nào?”

“Thì chuyển…”

“Không cho đi đâu,ahuhu.Thiện Ân ngăn Nguyên lại đi,Thiện Ân!!…”

“Nguyên nhớ phải giữ gìn sức khỏe,ăn uống đều đặn nhé…”

Nói xong hắn liền chạy đi.Anh tôi đành phải đuổi theo hắn.Tại sao hắn….?Cái tên đó….Ah!!!Nguyên bỗng thở một hơi thật dài.

“Nguyên…”

“Xin lỗi,vì đã không nói cho Tú biết sớm…”

“Sớm muộn không quan trọng.Nguyên không được đi đâu hết!!”

“Nguyên nghĩ nên rời xa nơi này sớm.Nếu không,Nguyên sẽ lại phải lòng Ân rồi lại làm rối tung mọi chuyện lên mất…’’

“Nguyên…”

“Nguyên hứa sẽ gửi thư cho mọi người đều đặn.Mọi người đừng lo nhé!!”

Hiểu rồi.Đúng rồi.Nguyên đã sắp đặt mọi thứ rồi mà.Mọi thứ đều là tốt cho chúng tôi.Phải rồi…huhu.

“Bao giờ Nguyên đi?”

“Chủ nhật...”

“Ừm,đủ thời gian Tú hồi phục…”

Nước mắt lại tràn ra.Phải ngăn lại,phải ngăn lại…Oa oa...

“T…Tú..”

“Tú xin lỗi.Tú ích kỷ quá…Nguyên kệ Tú đi…”

Nguyên lại gần và ôm tôi.Hai chúng tôi lại cùng khóc.Chỉ có hai đứa cứ gào thét với nhau,buồn cười chưa kìa…hahaha TvT.Cười nhạt toẹt Ú^Ù…hiuhiu.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tạm Biệt...

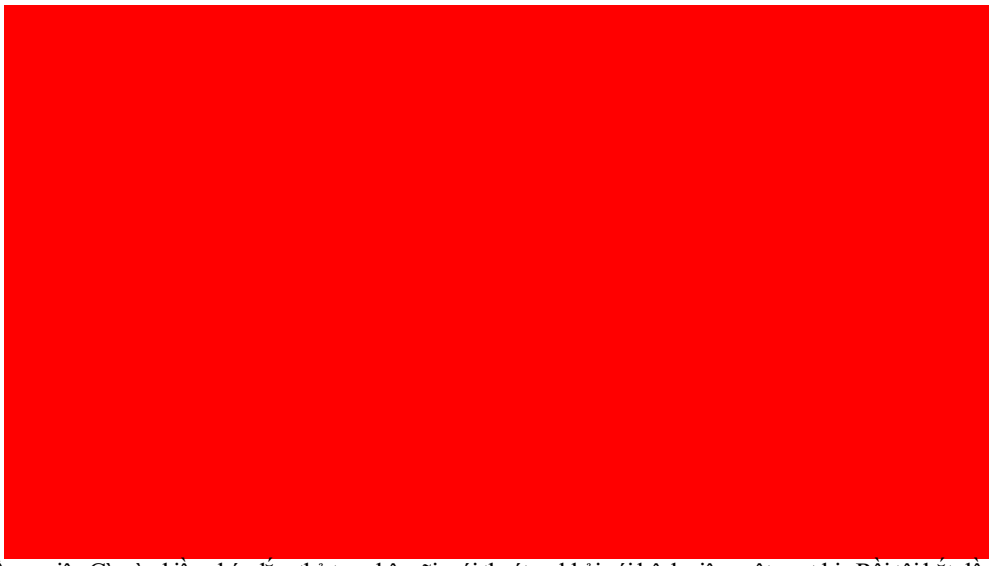

Vài ngày sau tôi bắt đầu ra viện.Gì mà phiền phức,lắm thủ tục ghê,mãi mới thoát ra khỏi cái bệnh viện ngột ngạt kia.Rồi tôi bắt đầu đi học luôn,nghỉ cả tuần trời bây giờ chẳng biết cái gì hết.Tới tấp mượn vở chép bài,lại còn sắp thi nữa chứ.Ôi cái số tôi.

Kể từ lúc Nguyên tuyên bố sang Mỹ,hắn trông lạnh lùng hẳn đi.Tôi nói chuyện cùng mà chỉ "Ừm","Ờ","Ai biết",bực cả mình.Mà chẳng hiểu sao hình như còn lắm fan hơn,thì nhìn cũng ngầu mà..-v-.Tôi cũng đi làm việc luôn dù mẹ tôi mắng vì mới ra viện mà cứ làm việc quá sức.Lúc tôi đến nhà hắn,thầy lao ra hỏi thăm tôi rồi cứ suýt xoa.Xin lỗi vì đã làm thầy lo,học trò của thầy là khỏe nhất.Khi mà lên phòng hắn thì ôi thôi,sạch sẽ một cách kỳ lạ.Hắn chẳng lẽ định thay đổi toàn diện luôn sao?Tình yêu là cái gì mà khiến một người nhue hắn lại thay đổi đến thế.Bây giờ thì hắn thành một công tử đích thực rồi.

"Sao hả?Tôi tự dọn đấy!!"

"Ủa uôi…sạch gớm nhể…Trời sắp sập rồi à?"

"Từ bây giờ tôi sẽ sống thật tốt để có một kiếp sau toàn diện!!"

"Vậy là không cần tôi nữa à?"

"Thích thì ở lại!!"

"Thế mà suốt ngày bép xép cái miệng là không thể sống…"

Tôi bĩu môi nói nhưng chưa kịp nói hết câu thì đã bị ai đó ghì chặt.Cái quái gì vậy?Khó thở quá!!

"Tú!!Em khỏe chưa mà đi làm thế này!!"

Giọng của anh Minh…là anh Minh hả?Anh Minh đang ôm tôi..hự @;;@.Tôi hạnh phúc chẳng nói lên lời rồi cứ thế chắc chết thảm vì sung sướng...Anh ấy giật mình đẩy tôi ra,tưởng tôi chết ngạt thì phải =v=…"

"Tú!Sao thế?"

"Anh cứ yên tâm,không sao đâu!!"

"Em…ổn @;;@..."

"Ổn gì?Mặt đỏ lên rồi này?Ốm hả??"

Tôi bất giác đẩy anh ấy ra rồi ôm mặt chạy bén đi,đóng sầm cửa lại.Tim đập thình thịch,đặt tay lên để kìm nén nó.Thật không thể tin được…Bỗng cánh cửa đẩy tôi ra,tôi giật mình quay lại.Anh Minh đang ngước lên nhìn tôi.

“Tú?"

“D…dạ?”

“Ổn đấy chứ?Tự dưng chạy đi…”

“Em ổn…em ổn…”

“Ừ,vậy tốt..”

Anh ấy xoa đầu tôi rồi đi…Chồi ôi,chắc tôi chớt…>///^///<.Anh Minh chơi ác quá,cứ mãi như vậy thì tình yêu của tôi dành cho anh ấy ngày mọt dâng lên mất thôi.Rồi không kiềm chế được nói buột tình cảm của mình ra và bị đối xử lạnh lùng.Anh ấy không được làm như vậy nữa.Mặc dù mình đang rất vui,liệu có được tỏ ra rằng mình hạnh phúc không?Ah,tình yêu đúng là cái mớ hỗn độn nhất trên thế giới.Không thèm quan tâm nữa,ta hờn.Sau một hồi suy nghĩ thì tôi lại lóc cóc vào phòng ngồi chờ hắn sai.Có lẽ thật sự là hắn không cần tôi nữa rồi,việc gì hắn cũng tự làm được hết.Cảm thấy mình bị vứt bỏ…hiuhiu.Mà hôm nay tôi cảm thấy như quên đi mất điều gì đó.Một điều vô cùng quan trọng mà không tài nào nhớ nổi là thế nào…Chủ nhật,ngày 3 tháng 12,hmm…đau đầu quá.Tôi ôm đầu rồi than khóc một mình.

“Đau đầu à?Có sao không??”

“Không…”

Xì,cái tên Thiện Ân đó làm tôi ra nông nỗi này.Từ lần sau không làm người tốt nữa…Cũng may là cậu ta đã quyết tâm để vượt qua cú sốc về tình yêu đó.Cậu ta đã chia đôi đoạn đường với Nguyên,không biết hắn có cùng suy nghĩ với Nguyên không?Nguyên không muốn quá thân với Thiện Ân mà làm hỏng chuyện nên đã quyết định du học bên Mỹ...Ý mà khoan,Nguyên đi du học?Hôm nay Nguyên đi!!Không được rồi,hỏng,hỏng.Chuyện quan trọng vậy mà mình lại còn quên được.Tôi luống cuống hết tay chân chẳng biết là đang làm gì.

“Ahhhhh…”

“Sao nữa thế??”

“Thiện Ân,Thiện Ân!!Hôm nay Nguyên đi!! >^<”

“Đi đâu?”

“Tên ngốc!!”

Chắc chắn là tôi phải đi nhanh ra sân bay thôi.Nhưng phải đi bằng gì?Cái xe đạp cùi mía của tôi chắc…Chỉ còn cách là đi cái xe “Nightmare” của hắn…Nhưng,liệu hắn có muốn đến đó không?

“Cậu đưa tôi đến sân bay được không?”

“K…không..”

Hắn bỗng trả lời một cách lắp bắp và quay mặt đi.Hắn muốn gặp Nguyên nhưng lại kìm nén lại.Hắn không cần phải ép buộc bản thân quá như vậy.Dù sao đây cũng là lần cuối cùng mà,cậu cũng không muốn làm Nguyên buồn chứ?Nguyên có lẽ bây giờ đang ngó xung quanh để tìm cậu đấy.Cậu làm ơn hãy cố mà đọc suy nghĩ của tôi đi…Không còn thời gian nữa đâu.

“Cậu đừng nhìn tôi nữa,tôi không đi đâu!!”

Vậy ra cậu ta không có khả năng đó.Thế tôi đi một mình,không cần cậu nữa.Tôi cố chạy xuống sân,cái chân của tôi nó cũng đang kêu đau.Cứ thế này thì sao kịp,không biết có chuyến bay nào chưa nữa.Vrommmm….Tiếng xe máy từ đâu đó phát ra khiến tôi giật mình.Chiếc xe dừng lại ngay chỗ tôi.

“Lên xe đi…”

“H…hả??”

“Nhanh lên!!”

Người đó thúc giục làm tôi phải nghe theo.Chiếc xe phóng nhanh hơn bao giờ hết.Lượn lách qua từng chiếc xe ô tô,vượt qua từng chiếc xe máy.Gió tạt vào mặt tôi làm tôi chẳng nhìn thấy gì hết.Rồi đến sân bay Nội Bài lúc nào không hay,quá nhanh,quá nguy hiểm.Còn chưa nhận ra người chở tôi tới đây là ai nữa.Người đó bỏ mũ bảo hiểm xuống,tên Thiện Ân.

“Tôi tưởng cậu…”

Hắn thở dài một cái rồi nhìn tôi một cách ngượng ngùng.Hình như hắn đang muốn tôi đi nhanh vào đó.

“Ừ ừ được rồi…”

Tôi ngơ ngác chạy vào trong.Lúc nào cũng ví sân nhà hắn giống sân bay Nội Bài mà thực ra đã biết Nội Bài nó như thế nào.Chạy vào trong để xem lịch trình.Chuyến đi Mỹ,chuyến đi Mỹ…hai chuyến lận.Một chuyến bay rồi còn một chuyến để vài phút nữa.Không biết Nguyên đi chuyến nào…Thôi thì cứ tìm chuyến bên kia.Tôi vội đi hỏi người xung quanh và rốt cuộc cũng đến được nơi cần đến.Nguyên đứng đâu,Nguyên đứng đâu?Đừng bảo vào trong rồi chứ…

"CHUYẾN BAY SANG MỸ 9H SẮP KHỞI HÀNH.CHUYẾN BAY SANG MỸ 9H SẮP KHỞI HÀNH!!"

Nghe tin thông báo làm tôi chán nản hẳn đi.Tôi quay lại đằng sau mà cố bước đi.Bất giác ngẩng mặt lên,rồi nhìn thấy Nguyên đang đứng trước mặt với một biểu cảm hết sức bất ngờ.Tôi cũng bất ngờ không kém,sau đó thì mới bình tĩnh lại rồi nở một nụ cười,Nguyên cũng cười theo.Cả hai đứa định lao tới ôm nhau thì bỗng có ai đó ôm Nguyên trước.Hơ Ó^Ò…Cái áo kẻ của người đó rất giống của hắn mặc ban nãy,chẳng lẽ là hắn thật.Tên Thiện Ân đó,buồn cười thật đấy.Rốt cuộc cậu ta cũng không thể kìm lòng lại được đâu.Và cũng nhờ đó,mà hắn cuối cùng cũng đã đi đúng với suy nghĩ của tôi.

Tôi muốn khóc.Thật sự khó có thể kìm nó lại.Lần cuối cùng được ôm Nguyên,lần cuối cùng được nhìn thấy khuôn mặt Nguyên mà hắn cũng không cho nữa.Tên Thiện Ân ích kỷ…hiuhiu.Mà thôi,tôi nhường cậu đấy.Dù gì thì cậu cũng là người chịu tác động lớn nhất trong chuyện này.

Tôi đứng lặng im nhìn hai người họ rồi bỗng cảm thấy có ai đó đang nhìn mình.Cái cảm giác thật ớn lạnh…~.~.Tôi ngó nghiêng lung tung thì nhìn thấy một chàng trai tóc nhuộm trắng đang đứng nhìn hai người họ với đôi mắt ớn lạnh kia.Hình như đó là người mà Nguyên bị ép cưới,chẳng lẽ tên đó cũng đi cùng với Nguyên sao?Chắc chắn là vậy rồi,làm sao mà thoát được.Mình phải cứu hai người họ nếu không vớ vẩn tên đó lại thuê xã hội đen với đỏ đánh hắn thì phiền.Tôi nghĩ là nên chạy tới mà ôm họ giả vờ như bạn bè.Nhưng mình sẽ quấy nhiễu họ mất…Thôi kệ,đã bảo không làm người tốt nữa.Rốt cuộc thì tôi cũng chạy tới mà ôm cả hai =v=…

"Con nhỏ vô duyên!!"

"Shhh…Nhìn đằng sau tôi kìa.."

"Ai thế?"

"Đ…đó là Hoàng Phú.Người mà Nguyên bị ép cưới…"

"Là cái thằng đó hả??"

Hắn bắt đầu sôi sung sục lên mà cựa quậy.Tôi với Nguyên phải cố mà giữ hắn lại,không thể để hắn làm lớn chuyện lên được.Vẻ mặt của Nguyên hiện lên đầy chữ "Lo lắng" và "Làm ơn hãy dừng lại!!".Nguyên thật sự muốn cưới tên đó để giúp bố mẹ sao?Có liều quá không khi cưới người mà mình không yêu…Tự dưng hắn bình tĩnh trở lại rồi ôm Nguyên vào lòng,ổn trở lại rồi.Tôi nghĩ nên cho lời giới thiệu về lời thề kiếp sau sẽ gặp lại của hai người họ – Ý tôi là hôn ấy.Mặc dù có hơi sến súa nhưng thà có còn hơn không…ahihi

"H…hai người 'khóa môi' đi,tôi thề tôi không nhìn đâu…"

"Tú bị hâm à…≥^≤"

"Rồi!Cảm ơn cậu.Cấm nhìn nhá!!"

"Tôi đã thề rồi mà!!"

"Hông chịu…"

Tôi nhắm chặt mắt lại.Thật ra là đang rất muốn nhìn cái cảnh tượng đời thực đẹp như phim kia nhưng mà phải kiềm chế.Mà nhìn thì ngại chết.Chẳng biết mình học đâu ra cái kiểu sến súa này ở đâu ra,phải chữa ngay cái thói này…Xì -////^////-.

"T..Thôi muộn rồi.Nguyên đi đây…"

Mặt Nguyên đỏ bừng hới hải chạy đi.Thế xong rồi à?Nhanh vậy sao?Mới được một chút mà.Hay là Nguyên ngại nên…

"Cậu kịp hôn chưa thế??"

"R…rồi.."

Mặt của hắn cũng đỏ bừng lên chưa kìa.Ú hú!!Cứ nghĩ là người như hắn quen mấy cái việc này rồi chứ.Không ngờ,mặt hắn đỏ cũng dễ thương ghê.Rồi bỗng hắn chạy đi khiến tôi phải đuổi theo.Hình như hắn muốn lên tầng thượng để tạm biệt Nguyên.Đúng như tôi nghĩ,hắn lên đấy thật.Một cái máy bay đang đi trên đường bay của nó và cuối cùng nó cũng cất cánh bay lên.Tôi vẫy tay chào tạm biệt Nguyên,hi vọng Nguyên có thể nhìn thấy và Nguyên cũng đang vẫy tay chào lại với tôi.Đây là hành động tạm biệt không phải là mãi mãi mà nhất định sẽ gặp lại nhau,Nguyên nhé.Đừng quên bọn tớ…hix.Bây giờ mới khóc được đây,vừa nãy bị phá đám nên chẳng hay gì hết.Tôi lau đi những giọt nước mắt đau buồn đang lăn dài trên hai bên má.Người bạn đáng yêu nhất cuối cùng cũng đã rời đi.Tôi thật sự đang rất thắc mắc tại sao hắn không ngăn Nguyên lại.Nếu như hắn rat tay thì chí ít cũng có một cơ hội,tuy nhỏ nhưng nó cũng là một cơ hội.Bỏ cuộc sớm thì không giống hắn chút nào.Tại sao cậu ta lại làm vậy chứ?Hắn bây giờ cũng đang nhìn chiếc máy bay đang rời xa tầm mắt của hai bọn tôi bằng đôi mắt nuối tiếc mà.

"Hỏi cậu chút được không?"

“Ừ!”

“Sao cậu lại không ngăn Nguyên sang đó?”

Hắn nhìn tôi một lúc rồi cũng quyết định trả lời lại nhưng một cái máy bay khác lại chuẩn bị cất cánh.Tiếng của nó lấn áp đi câu trả lời của hắn.Tôi chẳng nghe được gì hết mà chỉ thấy miệng của hắn đang mấp máy.Gió thổi mạnh,tóc ai cũng bay và câu trả lời của hắn cũng bay theo gió.Nó rõ là đang hiện trước mắt mà lại chẳng nghe gì hết,tức chết.Hắn nói xong cũng là lúc máy bay bay đi.Có vẻ như ông trời không cho phép tôi nghe được câu trả lời đó.Sợ gì chứ,hắn còn đang đứng đây mà.

“Tôi không nghe được gì hết.Nói lại được không?”

“Vậy tôi không nói lại đâu,ngại chết.Cậu nghe được chắc cho tôi thăng quá…”

“Hả?Nói lại đi mà!!”

“Đi về!!”

“Này!!”

Hắn cười cười rồi khoác vai tôi kéo đi.Đến hắn cũng không cho tôi biết luôn.Cậu ta vừa nói cái khỉ gì mà ngại.Trước giờ chuyện của hắn với Nguyên hắn cũng chia sẻ hết mà,có bao giờ ngại.Trên đường về tôi quyết hỏi cho bằng được nhưng lại bị hắn dọa sẽ cho nghỉ việc…huhu ;;^;;.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Hậu Bối Là Mục Tiêu Mới?

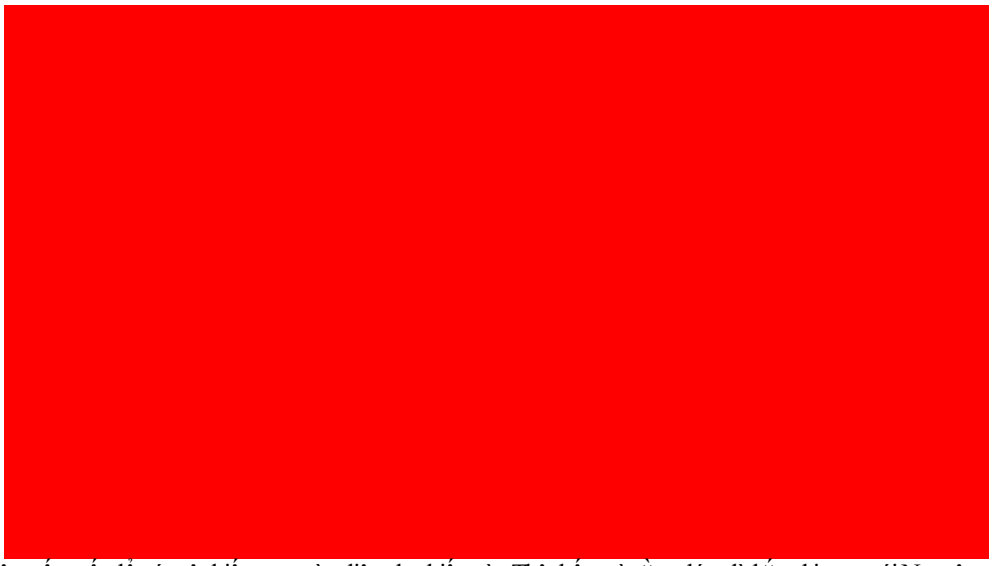

Hắn thật sự đã quyết tâm sống tốt để có một kiếp sau toàn diện như kiếp này.Thật bất ngờ rằng đúng là hắn chia tay với Nguyên một cái là đầy gái bám theo.Không phải là bất ngờ mà là phiền phức.Tôi bây giờ còn bị ganh ghét hơn cả bởi công việc của tôi đòi hỏi phải giám sát hắn,lúc nào cũng phải kè kè với hắn.Đi học cũng bị ganh mà đi làm cũng ganh.Thế bây giờ phải sống sao…Đây chắc chắn là cái kết của việc đảm bảo rằng kiếp sau hắn chắc chắn sẽ bên Nguyên…hiuhiu.Với cả kể từ lúc Nguyên đi tôi cô đơn biết chừng nào.Bạn của tôi thân thì hầu như toàn con trai,chẳng có ai để chia sẻ hết.Bây giờ ngày nào đến trường cũng phải đề phòng mấy đứa con gái.Mà có mấy đứa cực chai mặt nhé,chúng nó nhờ tôi giới thiệu với Thiện Ân song bây giờ được trả ơn bằng cách này đây.Ta hờn..-___-.

Hôm nay do quá mệt mỏi nên tôi xin nghỉ làm để ở nhà và cũng để tụ họp với gia đình nữa.Nhưng đúng là đời chẳng cho tôi thứ gì tôi muốn.Bữa cơm hôm nay ảm đạm hơn mọi khi,ít nói ít cười.Có chuyện gì xảy ra trong những ngày tôi vắng nhà thế.Và mục tiêu chính của bố mẹ tôi không phải là tôi mà là anh họ tôi.Đứa con lâu lâu mới ăn ở nhà một lần thì phải được quan tâm chứ..;;^;;.Tuy nghĩ vậy nhưng tôi chẳng muốn được quan tâm trong tình cảnh này.Bố mẹ tôi đang nhìn anh tôi bằng một đôi mắt cực nguy hiểm,ặc ặc.Như kiểu là đang có ngọn lửa cháy đang ngồi ăn đối diện tôi vậy.Miếng cơm dù đã thấm nước nhưng vẫn cảm thấy khó nuốt đến kỳ.Bát canh cá riêu lại còn có vị cay và đắng,không tài nào mà nuốt nổi.Bình thường mẹ tôi nấu ăn ngon lắm mà…Bỗng bố tôi cất tiếng khiến tôi giật mình cắn phải lưỡi…>^<”

“Hải!!Mày có chuyện gì muốn nói thì nói mau đi!!”

"Cô đợi nãy giờ rồi đấy!!"

"Cô chú bình tĩnh ăn xong bát cơm đã…"

"Chú ăn xong rồi!!"

"Cô chịu,không nuốt nổi..Cháu nói mau đi!!"

Có chuyện gì nữa thế.Anh Hải định nói chuyện gì với nhà tôi hả…Chuyện gì mà khiến bà mẹ đảm đang nấu ăn xuất sắc mà hôm nay lại dở tệ.Ông bố vốn nóng tính cố mà ăn hết cái bữa ăn kỳ dị này,mà không.Bố mà mở miệng ra chê món mẹ nấu nửa lời là mẹ cho bố R.I.P ngay.Nhìn vậy chứ mẹ tôi đâu có hiền…;;^;;.

"Vậy thôi được rồi,cháu sẽ nói.Cô chú bình tĩnh nhé??"

Bố mẹ tôi liên tục gật đầu nghe theo.Tôi cũng dừng đũa lại để mà nghe cho kỹ.Miếng cơm dù khó nuốt nhưng tôi vẫn cố phải nuốt vì cái tâm trạng hồi hộp thì ai chẳng buồn nuốt nước bọt.Anh ta hít thở thật sâu để bắt đầu nói.Thình thịch….thình thịch…

"Cháu sẽ…trở về quê để học!!"

"Cái gì??"

Tôi giật mình đứng phắt dậy.Lại chuyển về quê hả??Sắp kết thúc một học kỳ rồi còn gì nữa… Mẹ tôi thở phào và nói với cái giọng bình thản.

"Trời,cô chú cứ tưởng cháu làm hại đời con gái nhà người ta cơ…"

"Bố mẹ nghĩ hơi xa đấy -___-"

"Thôi,để cô đi gọt quả nha!!"

"Chú đi xem tivi!!"

Hai người họ thật đúng là thờ ơ.Anh họ đã nói là về quê thì ít nhất bố mẹ cũng phải ngăn lại chứ.Mà hình như anh ta đi là đỡ phải tốn cơm với bị quấy nhiễu.Nhưng có anh ta quen rồi,tôi là người ghét phải thay đổi mà.

"Sao anh lại về??"

"Thì anh ở đây là vì Thảo Nguyên mà…Bây giờ bà ấy đi rồi…"

"Ờ,phải rồi…Bao giờ anh đi?"

"Thi xong…"

Trường chúng tôi bắt đầu kỳ thi cuối kỳ I.Anh ấy chắc chẳng cần vùi đầu vào mà học nữa quá,bởi đằng nào cũng về.Anh ta đi thì không biết ai sẽ can bố mẹ tôi cãi nhau khi tôi không ở nhà,làm tôi vui khi tôi buồn,…Ahuhu.Lúc người ta bắt đầu đi thì mới biết được tầm quan trọng của người đó.Thật sự chẳng muốn anh ta về quê chút nào.Tôi thở dài chán nản ngồi xuống ghế…Liệu anh ta ở lại vì tôi có được không?

"Tú thích anh ở lại không??"

"Không!!Anh về nhanh đi,phiền chết…"

Chậc,tôi muốn anh ta ở lại mà.Con nhỏ Tú ngốc lại lừa dối bản thân,lúc nào cũng vậy hết.Tuy tôi nói như vậy nhưng anh ta lại cười.Cười cái khỉ gì chứ,đáng lẽ ra anh ta phải buồn mới đúng.Nhưng nếu anh ta mà buồn thì tôi lại cảm thấy biết lỗi và cười là tài năng của anh ta mà.Không tài nào mà dập tắt nó đâu…

Sáng hôm sau anh ta xung phong chở tôi đến trường.Còn bảo là muốn khắc ghi kỷ niệm.Ừm,khắc nhiều vào nhưng phải sâu nhé,cấm quên đấy.Lúc đi trên hành lang để đến lớp tôi có gặp một cô bé nhỏ nhỏ xinh xinh chặn đường tôi.Bé nó không cho tôi đi và nói bằng cái giọng ngại ngùng.Lại một đứa con gái bánh bèo hỏi xin tôi giới thiệu với tên Thiện Ân đó chăng?Chậc…Mà thấy nhỏ này quen quen gặp đâu đó thì phải.

"Tránh đường nào…"

"Em đừng nói với cái giọng kiểu thế.Không thấy em nó tội nghiệp à??"

Anh ta tự dưng hôm nay lại ngăn tôi lại.Bình thường nếu gặp mấy nhỏ như thế này là anh ta phải giúp tôi chứ.Mà nhìn cái mặt hớn hở của anh ta kìa,đáng để nghi ngờ đấy…

"Vậy anh giúp em nó đi.Chắc vẫn là vấn đề cũ đấy!!"

"Ừm,để anh giới thiệu dùm em nha!!"

Anh ta cầm tay kéo em nó đi,đáng để nghi ngờ.Nhưng cô bé có vẻ không chịu,chắc biết anh tôi là tên biến thái nên ra sức gượng ép lại đây.Phải đi theo mau…Anh ta chạy vào lớp quá nhanh,lúc tôi vào cũng là lúc anh ta giới thiệu xong.Tên Thiện Ân có vẻ không để ý nên anh ta lại cãi nhau với hắn.Lai ầm ầm cái lớp lên,đến mệt.Cô bé đó cũng không thể chịu nổi liền ôm mặt khóc chạy đi rồi đâm sầm vào người tôi.Em nó mếu máo ngẩng mặt lên nhìn tôi.Cái cảnh này mình nhìn thấy ở đâu rồi nhưng lại không nhớ nổi,cái đầu này nó bắt đầu hay quên ;;^;;…

"Tiền bối là đồ ngốc.Người em muốn gặp là tiền bối cơ!!"

"Tiền bối?Tôi á??"

Tôi quay đầu lia lịa nhìn mọi người trong lớp rồi thấy cô bé đang nhìn tôi với đôi mắt đẫm lệ.Tiền bối là tôi á?Cô bé nhẹ nhàng gật đầu.Tiền bối…xì…Ô///^///Ô…

"Em ngưỡng mộ tiền bối từ rất lâu rồi…"

Cô bé lại ôm mặt chạy đi.Hơ hơ…Thế hóa ra em nó muốn gặp mình chứ không phải tên Thiện Ân hả?Mình vừa hiểu nhầm một sinh linh vô tội sao OTL…Mày thật độc ác con nhỏ Tinh Tú kia T^T.Anh họ tôi hới hải chạy tới với vẻ mặt bất ngờ.Tôi cũng đang rất bất ngờ,mọi người trong lớp cũng đang im lặng nhìn tôi.

"Đó là fan của em à??"

"Chịu…"

Tôi lơ đãng đi về chỗ ngồi.Cái con người tôi vẫn đang thất thần về câu nói của cô bé kia.Hắn ngồi cạnh nhìn tôi rồi bắt đầu lên tiếng.Cái tiếng đó thì chắc chắn là tiếng kháy đểu…

"Rồi cậu sẽ quen thôi…haha"

"Fan á…Bây giờ thì tôi sẽ bị một đống người đuổi theo,phiền phức.Tất cả là do cậu,không chơi với cậu nữa…"

"Gì?Sao tại tôi?"

"..Hức hức…"

"Mới có một người thì cậu lo gì.Với lại có fan là một điều vinh hạnh đấy,ahihi!!"

Vinh hạnh?Vinh hạnh?Cuộc đời tôi chỉ muốn là người bình thường thôi.Mà tôi có gì đâu mà lại có fan.Hay là người ta ngưỡng mộ tôi vì đã thuần phục được tên ngốc Thiện Ân kia…ahaha.Mong là nhỏ đó sẽ không làm phiền mình.Từ đó trở đi đúng là cô bé đó không có làm phiền tôi nữa.Nhưng thỉnh thoảng tôi lại cảm thấy có người đang theo dõi,max nguy hiểm…Mà tôi cũng chẳng có thời gian để tập trung vào mấy cái việc nhảm nhí này.Vấn đề quan trọng nhất của tôi bây giờ là ôn thi.Tôi đang giật mình về bao nhiêu câu chuyện phát ra từ lời nói của anh tôi đây.Anh ta muốn ôn thi chung để cùng có điểm cao,chuyện quái gì xảy ra đây.Bình thường chắc chắn anh ta sẽ nói rằng "Đằng nào cũng về quê thì ôn làm gì?" hoặc "Lười lắm" hay đại loại là như vậy.Gì mà học cùng nhau để mà cùng tiến bộ,cái bầu trời đầy sao kia chắc chắn sẽ sớm sập mất.Nhưng mà anh ta chọn nhầm người để học chung bởi tôi học có phải là xuất sắc đâu.Điểm thi của tôi thì cũng chỉ là khá nên kèm cho anh tôi cũng trở thành khá.Cùng lắm điểm hóa của anh ta cao hơn năm trước vì tôi chỉ giỏi mỗi cái môn này.Đáng lẽ anh ta nên hỏi hắn mới đúng…Hắn giỏi hơn tôi nhiều.Nhưng anh họ tôi cũng có vẻ hài lòng về điểm thi,nó cũng cao hơn của năm ngoái mà.Anh ta vui sướng cầm tay tôi cảm ơn tới tấp.

Thi xong chúng tôi được nghỉ một ngày để giải lao.Mà hôm nay cũng là chủ nhật mà,gì mà nhà trường cho nghỉ chứ -.-.Nhưng anh ta không có thèm chuẩn bị đồ đạc để về quê mà lại nằm lỳ ra đấy để đọc truyện.Chẳng lẽ là bắt mẹ con tôi chuẩn bị dùm anh ta,không đời nào.

"Anh không chuẩn bị để về quê đi còn nằm đấy à??"

"Anh không về."

"Hở?Anh nói là về cơ mà…"

"Anh sẽ quyết định ở đây.Vì Tú,Tú cũng thích anh ở đây mà…hí hí *v*"

Lại là cái vẻ mặt hớn hở đó.Làm tôi nhớ lại cái lúc anh ta nhìn thấy cô bé fan kia.Chẳng lẽ anh ta đã…Biết ngay là có mùi nguy hiểm ở đây mà.

"Vì tôi hay vì cô bé hậu bối của tôi??"

"V…vì Tú.."

"Gì mà phải cà lăm thế?Đoán đúng rồi hả?Tên chai mặt!!"

"T…Tại cô bé đó nhỏ nhỏ xinh xinh,dễ thương thấy mồ~~"

“Thấy cả mồ cơ à?Nguyên mới đi không lâu mà anh đã thích người khác ngay được à?Giỏi thế!!”

“Ừ…”

“Đừng có mà ừ với tôi!!!”

Tôi lao vào đánh cho anh ta một trận.Người gì đâu mà độc ác,xấu xa,thay lòng đổi dạ nhanh như chớp.Ahhh…

“Chết đi,chết đi!!”

“Tú,Tú.Bình tĩnh,bình tĩnh…>_<”

Bố mẹ tôi thấy thế liền lao ra ngăn tôi lại.

“Sao thế con??”

“Anh ấy sẽ ở lại,không về nữa.”

“Chết đi,chết đi!!”

“Cả nhà bình tĩnh,bình tĩnh!! >_<”

Bố mẹ tôi cũng xông vào đánh luôn.Cho chừa đi,cho chừa đi.Thật may quá,cuối cùng anh ta cũng chịu ở lại rồi.Bố mẹ tôi đánh chán rồi đi.Vậy là phải tốn cơm rồi ahaha!!

“Hức hức…Cả nhà ghét anh vậy sao?”

“Đánh yêu đó!! ^v^”

“Đánh xong rồi vui nhở??”

Tôi cúi xuống nhìn anh ta.Bây giờ anh ta đang bị chấn thương nặng và đang nằm bẹp trên ghế.Đáng yêu thế *vÓ.

“Mong rằng cô bé đó chính là đứa con gái của đời anh!!”

“T…Tú?”

“Đừng để lạc mất nữa nhé!!”

Tôi chạy bén lên trên phòng.Chắc chắn rằng anh tôi đang rất bất ngờ dù tôi không cần nhìn.Và anh ta cũng sẽ nghĩ rằng tôi thay đổi nhanh như chong chóng bởi tôi vừa mới xông vào đánh anh ta vì cái tội quên Nguyên quá nhanh mà bây giờ lại nở một nụ cười ủng hộ anh ta.Cảm thấy mình cũng khó hiểu thật…hiuhiu.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 42: Vợ Người Ta - Tấm Thiệp Mời

Thi xong rồi,thư giãn để đón Giáng sinh thôi.Giáng Sinh thì ngoài đường sẽ đông vui,náo nhiệt lắm nhưng tôi chỉ thích ở nhà thôi.Năm ngoái đi chơi với Nguyên nhưng mà năm nay Nguyên đi mất rồi.Càng ngày càng thấy việc Nguyên đi đúng la một cực hình.Không bết Nguyên có sống ổn khôn nữa,càng ngày càng thấy nhớ…hiuhiu.Nguyên ơi Nguyên,tên Thiện Ân có lẽ đang để cho quá khứ ở mãi trong quá khứ rồi.Bây giờ cậu ta đang bật nhạ ầm ĩ trông rất yêu đời kìa.Đúng chất Giáng Sinh nhé…đau đầu.Tôi vội vàng tắt cái đài đi.Mặt hắn đang tỏ ra thưởng thức thì chuyển sang tụt hứng luôn.Trông cái mặt NGU dễ sợ,ahahaha >v<"

"Cậu làm cái gì thế hả??"

"Cậu ầm ĩ quá đấy…"

"Việc của tôi!"

"Tôi cấm!! *^Ó"

"Ơ…ờ.."

Hắn tỏ ra sợ hãi và nghe lời tôi,hắn tắt cái loa đang "gào rú" kia đi.Biết sợ là tốt.Tôi chuẩn bị ra khỏi phòng để làm vài việc thì bị hắn gọi lại.Dĩ nhiên là hắn sẽ sai tôi một điều gì đó nhưng tôi không nghĩ nó lại thú vị đến vậy.Hắn nhờ tôi bảo bà quản lý trang trí cây thông đang ở trong vườn nhà hắn.Tôi nghe xong thì hí hửng chạy đi.Nghe nói đây là truyền thống của nhà hắn : trang trí cây thông.Và tôi cũng nghĩ rằng đây là cái ngày mà nhà hắn tràn ngập tiếng cười .Mọi người đang vui vẻ giúp đỡ nhau trang trí cây thông to phạc phỡ.Sau khi hoàn thành mọi người đứng sang một bên để ngắm nó.Cây thông bây giờ nó không đơn sơ hai màu xanh với nâu nữa mà nó đang tràn ngập màu sắc.Bao nhiêu dây đèn được giăng lên,nó nhấp nháy và không ngừng tỏa sáng.Trên đỉnh còn có một thiên thần sao đang dang rộng tay đón chào hạnh phúc.Mãi đám người hầu với bà quản lý mới tách được thiên thần sao đó ra khỏi tôi đấy.Khi nhìn thấy nó tôi đã trở nên mê mẩn rồi…haha.Họ vui vẻ với thành quả của mình mà quên đi cả công việc đang dở dang của họ.Hắn và bà quản lý cũng không nói gì họ cả,cứ nghĩ tôi sẽ được nghỉ giống người ta nhưng nào ngờ hắn không để cho tôi yên.Hắn bắt tôi rời xa cái không khí vui vẻ dưới kia mà lên phòng dọn hành lý cho hắn.Mà hắn dọn đi đâu?Sang Mỹ với Nguyên à ;;^;;…

"Cậu định đi đâu?"

"Đi chơi Giáng Sinh.Cậu đi chứ??"

"Sao tôi phải đi với cậu. Mà cậu định đi đâu?"

"Cậu chắc chắn sẽ không từ chối lời mời này được đâu~~"

Hắn nháy mắt với tôi.Cậu ta có quyền gì mà ép tôi đi cùng cậu ta chứ.Tự dưng có cái gì đó bay thẳng tới tôi.Theo phản xạ tôi chụp lấy nó.Một tờ giấy cứng hình chữ nhật có màu hồng.Tôi mở nó ra xem,thiệp mời dự đám cưới…Cô dâu,Trương Mỹ Anh.Cô chủ?Chị ấy kết hôn sao?S…sao lại thế…Tôi cứng đờ người ra nhưng đôi mắt vẫn đang liếc liếc để đọc tấm thiệp.

"Thấy chưa?Cậu có từ chối nổi không?"

"Chị ấy…kết hôn thật à??"

"Ừ…Cậu không đọc à?Tất cả mọi người đều được mời đấy!!"

Tất cả mọi người sao?Anh Minh…bây giờ sao rồi.Tôi vội vàng chạy đi.Chạy đến thư viện,tôi mở tung cánh cửa ra.Anh Minh đang ngồi đó và lặng im nhìn tấm thiệp mời.Anh ấy thở một cách thật nhẹ nhàng như đang cố bình tĩnh lại.Cô chủ kết hôn thì chắc chắn sẽ có nhiều người vui mừng cho hạnh phúc của chị ấy.Nhưng chỉ riêng anh ấy thôi,chỉ riêng anh ấy là đang chịu đựng nỗi buồn một mình.

"A…anh Minh.."

"Ừ.Tú đấy hả?"

Anh ấy đang chào đón tôi bằng một nụ cười.Cười mà kèm theo đôi mắt đậm buồn như thế,thì không phải là quá giả tạo sao?

"Anh ổn chứ?"

"Ừ!Tôi ổn…Tôi đã chuẩn bị tinh thần trước rồi!"

Anh ấy ổn?Ai tin cơ chứ.Người nói ổn nhưng chưa chắc đã ổn,người nói không ổn chưa chắc đã không ổn.Cho dù anh ất đã chuẩn bị tinh thần trước nhưng nó chỉ giảm nhẹ một ít thôi,chỉ một ít thôi.Nhưng đây vốn dĩ là một mối tình ngang trái.Anh Minh là anh họ của cô chủ.Người chung dòng máu thì sao mà yêu nhau được.Lúc nghe điều này tôi cũng đã rất bất ngờ.Bởi lúc cô chủ về họ còn hôn nhau cơ mà…Ó^Ò.Chắc hẳn anh Minh và hắn đang mong chờ thứ gọi là kiếp sau lắm.

“Anh…có dự đám cưới này không?”

“Dĩ nhiên là tôi phải đi!!”

“V..vâng..”

Tôi đóng cửa lại và đi ra ngoài.Thật kỳ lạ,bình thường tôi rất biết an ủi người khác nhưng hôm nay tôi lại không thể an ủi anh ấy.Tại sao chứ?Mặc dù anh ấy là người đặc biệt đối với mình nhưng mình chỉ biết im lặng.Cứ như kiểu mình đang vui trong chuyện này ấy.Nhưng tôi đang cảm thấy buồn.Buồn vì anh Minh cũng đang buồn ;buồn vì lo lắng cho anh ấy và buồn vì con người đáng khinh này đang vui trong chuyện buồn của người khác.Những nỗi buồn đang chồng chất lên,cứ thế khiến cho tâm trạng của tôi trở nên không tốt chút nào.Cho dù ngoài kia có đang tràn ngập tiếng cười đi chăng nữa.Giáng Sinh năm nay,không vui rồi.

“Không sắp xếp hành lý cho tôi mà đi đâu thế?”

“Đi đâu kệ tôi!!”

“Cậu chạy ra chỗ anh Minh của cậu ý gì?”

Tôi không nói gì mà chỉ nhìn hắn.Nhìn cái mặt tự đắc của hắn kìa,chỉ muốn đấm cho một cái.Geez…>”<

“Cho đáng đời anh ta thôi.Biết là khổ mà cứ thế lao vào!”

Hắn nhếch miệng lên cười.Cậu ta dám cười trên nỗi buồn của người khác.Tên đáng khinh…Tâm trạng đã không tốt rồi mà lại thêm sự tức giận nữa.Nó đang dồn nén lên bàn tay đang nắm chặt lại của tôi.Chịu không nổi rồi,phải giải phóng nó.RẦM…Xin lỗi nha bức tường yêu dấu…>^<.Tại chủ của người đấy,có trách thì trách tên Thiện Ân kia.Lúc hắn đang ngủ thì đổ cái rầm một cái ý.Ahihi…

“Cậu càng ngày càng đáng sợ đấy…O0O”

“Cậu mà còn nói kiểu thế nữa là tôi giết cậu!!”

“Ủ uôi!!”

Ủ uôi con khỉ.Tôi xông vào đánh tới tấp hắn.Khinh thường ta hả,nói kháy ta hả?Ta cho ngươi thăng luôn!!Phát cuối cùng tôi đá vào mông hắn một cái rõ đau.Hắn chỉ có đường mà ôm mông rên hư hử hư hử.Ahaha…Bực mình ghê.Việc hắn sai tôi tôi còn chưa làm xong nên tôi làm nốt,việc gì đang làm thì phải làm cho hết chứ.Làm việc nhà hắn từ lâu,giặt quần áo cho hắn đã lâu nên tôi quen nhìn thấy cái thứ mà hắn gọi là pantsu rồi.Toàn màu đen thôi,không có gì đặc biệt đâu ^///v///^.Có vẻ như vụ này tôi không thể từ chối rồi.Cô chủ đã mời là phải đi không chị ấy giận.Tính cách chị ấy rất giống hắn,trẻ con thấy mồ.Nhưng mà là trẻ con đáng yêu, không giống hắn.Tôi lọ mọ lấy tấm thiệp ra khỏi túi và đọc lại cho đàng hoàng.Chú rể tên là gì gì đó,được viết bằng chữ Hán nên tôi không đọc được.Chữ Hán,chị ấy lấy người Trung Quốc sao O^O?

“Cô chủ lấy người Trung à?”

“Chị tôi sống bên Nhật mà cậu bảo chị ấy lấy người Trung à?Con nhỏ ngốc!!”

Ồ,vậy ra đây là tiếng Nhật không phải Trung.Mấy nước gần gần Trung Quốc toàn viết mấy chữ lằng nhằng khó hiểu này nhỉ?

“Thế thì phải sang đấy à?”

“Ừ!Chứ sao?”

Sang Nhật Bản á?Tuyệt thật!!Nghe nói bên đó có nhiều hoa anh đào,ngắm cảnh bình minh cực kỳ thích,đường phố sạch,lại còn là quê hương của Thủy Thủ Mặt Trăng nữa,…Háo hức lên rồi đây Ò///v///Ó.Nhưng không biết mẹ có cho đi không,đi xa nhà vậy mà.Tôi chán nản thở dài một cái,cho dù mình có quyết định đi thì chưa chắc người thân cho mình đi.Hay là nhờ hắn?

“Ê Thiện Ân!!”

“Gì?”

“Cậu xin phép bố mẹ tôi được không??”

“Hả?Bố mẹ cậu thì cậu phải tự xin đi chứ!!”

“Nhưng mà…mẹ tôi chắc chắn sẽ không cho đi đâu…”

“Kệ cậu chứ!!”

Xì…cái tên đáng ghét.Quên mất là không thể nhờ vả hắn được cái gì.Mình làm nhiều điều cho hắn vậy rồi mà,tên ích kỷ >___<.Về nhà tôi cũng đã thử hỏi bố mẹ nhưng đúng là không ai cho đi thật.Hix..hix…Giờ phải xin số mà gọi điện cho chị ấy thôi.Tôi nhắn tin cho hắn nhưng hắn không trả lời lại.Cái tên Thiện Ân vô dụng,đáng ghét!!Tôi ghét cậu!!Mà mai cậu ta sẽ đi thì chắc mình sẽ được nghỉ việc.Trong cái rủi cũng có cái may ý nhỉ,ahihi!!Nhưng

mình lo cho anh ấy lắm…Không biết anh ấy sẽ phản ứng như thế nào khi thấy chị ấy hôn người khác.Nhỡ anh ấy xông lên đánh chồng sắp cưới của cô chủ giống hắn thì sao…Ahuhu.Tôi lại lấy điện thoại ra nhắn tin cho hắn "*Cậu để ý anh Minh giùm tôi được không?"*.Cậu ta vẫn không chịu nhắn lại.Bình thường giờ này cậu ta vẫn thức mà…Ít ra cậu cũng phải trả ơn cho tôi chứ,tên xấu xa.Thề lần sau tôi không giúp cậu bất cứ cái gì nữa >___<.Tôi ngồi đợi hắn rồi ngủ quên mất lúc nào không hay.

Tôi đang chìm sâu trong giấc ngủ ngon lành.Cô chủ đang đi cùng với chú rể của chị ấy trên con đường tràn ngập cây anh đào.Những cánh hoa cứ rơi xuống khiến cho khung cảnh thật lãng mạn,thật đẹp.Tôi đang đứng từ sau nhìn họ,rồi họ cũng quay lại nhìn tôi và nở một nụ cười.Họ liên tục gọi tôi :"Tú,Tú!!.Tiếng gọi ngày càng to và rõ hơn.Nó như đang kéo tôi bay xuyên qua không gian của giấc mơ đó đến hiện thực.Tiếng gọi ngày càng quen thuộc,bỗng cái gì đó đang sưởi ấm cho tôi bay đi mất.Tôi lập tức cảm nhận được cái lạnh và bật dậy như con tôm.Nhìn ra ngoài cửa sổ,trời đã sáng rồi sao?

"Tú!Dậy mau không lỡ chuyến bay bây giờ!!"

Thì ra tiếng gọi quen thuộc đó là của mẹ tôi.Muộn chuyến bay nào chứ,muộn học thì có.Tôi lơ mơ nhì về phía mẹ và đằng au mẹ là mộ người đang đứng tựa lưng vào cửa.Tôi bất giác mở trừng mắt ra,tên Thiện Ân…sao hắn lại ở đây?!!

"Mẹ trả chăn cho con!!"

Tôi vội vàng vò ra ôm lấy cái chăn vào người.Ai cho cậu ta vào phòng con gái tự tiện thế,tên vô duyên >///^///<"

"Mẹ đã bảo dậy cơ mà!!"

"Sao cái tên đó lại ở đây??"

"Con hỏi ai thế hả?Dậy mau!!"

Mẹ hôm nay hung dữ quá vại ;;^;;.Tôi rụt rè thò chân xuống đất.Cái nền nhà tôi được ốp bằng đá hoa nên cái lạnh cũng đã phủ lên sàn.Rùng mình~~…Tôi ngước lên đồng hồ,bây giờ mới là 5h45' mà.Còn chưa đến giờ đi học mà mẹ phải dùng chiêu sư tử gầm làm chi?

"Có gì mà cậu đến sớm vậy??"

"Mau chuẩn bị đi còn hỏi!!"

Hóa ra là do đám cưới của cô chủ nên hắn mới tới đây.Nhưng tôi có được đi đâu mà tới,bộ hắn chưa đọc hai cái tin nhắn kia của tôi sao?

"Mẹ tôi không cho đi!!"

"Mẹ cho đi!Mẹ cũng chuẩn bị hành lý rồi!Con mau mặc quần áo vào rồi đi!"

Tôi bất ngờ quay sang mẹ.Đôi mắt mẹ trở nên long lanh hơn bao giờ hết.Mẹ đã hạ giọng xuống và cái giọng õng ẹo đó đã làm tôi sởn da gà ~.~.Mới hôm qua mẹ còn nói là không được đi mà.Điều gì đã làm thay đổi mẹ đến vậy?Tôi lóc cóc đi ra khỏi phòng để chuẩn bị như lời mẹ nói.Đi qua hắn,tôi mở tròn đôi mắt ra để nhìn hắn.Hắn cũng nhìn tôi rồi cười mỉm.Lẽ nào hắn đã xin phép mẹ giúp tôi?Nhưng hôm qua tôi hỏi mà hắn có đồng ý đâu…Thật không thể hiểu nổi cái tên này.

Mẹ tôi mặc cho tôi bộ váy mà Tết này tôi dự định mặc.Mà mẹ còn nhét vào lớp bên trong bao nhiêu cái áo liền,nóng chết!!

"Mẹ ơi!Nóng!! >^<"

"Yên nào!Bên đấy lạnh lắm đấy!!"

"Tên Thiện Ân mặc mỏng vậy mà…"

"Áo người ta là hàng hiệu,con hiểu không?"

"À!Phải rồi…"

Xe ô tô nhà hắn đã đỗ trước cửa nhà tôi.Tôi cố vác cái tấm thân của tôi đi,vừa nóng lại còn nặng.Tôi mở cửa sau ra và thấy anh Minh đã ngồi đó,giật cả mình.Cứ đứng lặng nhìn anh ý rồi nghĩ lung tung,rồi hết cả lên @///^///@.Bỗng hắn đẩy tôi vào làm tôi chúi mặt xuống ghế.

"Cậu làm cái gì vậy hả >///^///<"

"Cậu làm tôi muộn giờ đấy!!"

"Thì phải bình tĩnh chứ!!"

Hắn đóng sầm cửa lại rồi gác chân về phía trước.Chiếc xe từ từ di chuyển làm tôi vội vàng ngồi vững lại.May là nó từ từ đi chứ không thì tôi lộn cổ xuống dưới mất.Mà trong cái xe ô tô này chẳng ấm áp gì hết,nóng chết.Bảo bật điều hòa thì anh Minh sẽ thấy lạnh mất.

Hắn đặt chuyến bay sớm quá mà tôi lại lề mề nữa nên mém muộn giờ.Chúng tôi tấp tối chạy vào thì tự dưng hắn ngăn tôi lại.

"Từ,từ.Tháo giày ra!Máy bay này tôi thuê nên đã bảo người hầu quét dọn sạch đấy,không được làm bẩn!!"

Trời,hắn còn thuê cả cái máy này và còn bắt dọn dẹp nữa sao?Hắn lúc nào cũng phải làm quá mọi chuyện lên hết.Tôi nghe hắn nói vậy liền tháo đôi giày ra và chuẩn bị đi vào.Bỗng hắn ôm bụng cười,cô tiếp viên đứng cạnh đó cũng che miệng lại cười.Hơ?

"Cậu bị tôi lừa rồi ahaha!! XD"

Ah!!Xấu hổ chết!!Tôi xông vào đánh hắn nhưng hắn đã biết sẽ bị tôi đánh nên đã chuồn vào trong lúc nào không hay.Tôi hậm hực đeo giày vào.Tý nữa cậu chết với tôi tên đáng ghét!!

"Quý khách nhanh lên!Cửa sắp đóng rồi kìa!!"

Nghe cô tiếp viên thúc giục tôi giật mình ngẩng mặt lên.Đúng là cánh cửa đang dần được đóng lại,còn chưa buộc xong dây giày nữa ;;^;;.Tôi mặc kệ cái dây giày chưa được buộc,định đứng dậy chạy vào thì bị ai đó kéo chạy vào luôn.Vào trong,tôi nhận ra người vừa kéo tay tôi vào chính là anh Minh.Nãy giờ quên anh ấy đang đứng đó,anh ấy đã nhìn thấy hết vụ vừa nãy rồi sao..>///^///<.Anh ấy đang nắm chặt tay tôi,bàn tay to và ấm áp =v=.

"C..cảm ơn anh…"

Anh ấy không nói gì cả mà chỉ cười với tôi.Hôm nay tôi thấy anh ấy cũng chưa cất tiếng nửa lời.Có lẽ anh ấy đang chuẩn bị một tinh thần cao hơn trước để đón nhận nỗi buồn khác còn mạnh hơn trước.Anh ấy,thật mạnh mẽ.

"Ê ,ê!Ngồi chỗ này!!"

Hắn vậy tay gọi chúng tôi,tên này liều ghê.Tôi chạy tới nhảy bổ vào người hắn đấm lia lịa.Hôm nay hắn chưa uống thuốc hay sao mà phởn với điên dễ sợ.Hắn còn mời anh Minh ngồi cạnh hắn.Không biết hắn đang muốn an ủi hay là muốn trêu chọc anh ấy đây.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Nhật Bản Thật Vi Diệu!!

Khi máy bay đã cất cánh,nó bay êm ru rồi thì mọi người đều ngồi vững lại.Tôi thả lỏng cơ thể ra,thở dài một cái.Sợ nhất là cái lúc nó cất cánh >__<.Tôi nhìn sang anh Minh thì thấy hắn đang đưa cho anh ấy cái gì đó.

"Nghe thử cho đỡ buồn!!"

Thì ra là cái mp3.Chắc là hắn muốn anh ấy nghe nhạc để giảm đi nỗi buồn.Tuy vậy tôi thấy cái mùi nguy hiểm nó ngày càng nồng nặc.Anh ấy đưa tai nghe lên tai,được một lúc thì tự dưng anh ấy quay sang nhìn hắn chằm chằm.Đôi mắt lạnh lùng ấy đang nhìn hắn,cái lạnh xuyên qua mắt kính.Bỗng anh ấy ném cái mp3 vào đầu hắn,nó nảy sang chỗ tôi nên tôi bắt được.Có gì mà anh ấy phải tức giận đến vậy?Tôi tò mò đưa tai nghe lên và nghe "Giờ em đã là vợ người ta,áo trắng cô dâu cầm hoa…".Ặc!Vợ người ta!!Biết ngay mà,hắn dám trêu chọc nỗi khổ của người khác rồi ngồi cười.Vui lắm à?Tên khốn nạn!Tôi cộc vào đầu hắn một cái.Hắn ôm đầu khóc thầm,cho chừa!

Máy bay đang bay êm ả như những đám mây kia.Nhưng nó đang bay với vận tốc cực cao.Và mọi người trên chuyến bay này cũng đang dần chìm vào giấc ngủ.Mình đang bay thật nhẹ nhàn,gió thổi vào mặt.Mình đang nhảy trên những đám mây trắng?Cái quái…

"Con nhỏ hám ngủ!!Đến nơi rồi,dậy mau!!"

Tôi nghe thấy giọng nói của hắn.Chính cái giọng đáng ghét đó đã đâm thủng giấc mơ của tôi khiến tôi tỉnh giấc.Mẹ và cậu ta,lúc nào cũng phá giấc mơ đẹp của mình hết.Au ui,sao đau cổ thế này.Rắc rắc,tôi cố làm nó hết đau.

"Đau cổ hử?Cái tội nằm sai tư thế!!"

"Tôi vẫn ngồi thẳng mà,chẳng qua là hơi đau c…Ặc."

Mình đau cổ thì chắc chắn đã nghiêng cổ sang một bên.Bên phải..O^O.Chẳng lẽ lúc ngủ mình đã tựa vào đâu đó của hắn sao.Trong khi anh Minh cũng đang ngồi cạnh đó…không biết anh ấy sẽ phản ứng như thế nào.Tôi ngó sang chỗ anh ấy,anh ấy không có ở đó.

"Anh Minh đâu rồi?"

"Vừa đến nơi là chạy xuống rồi."

"Đến nơi rồi hả?"

Tôi vội vàng chạy đi.Mặc dù biết là đi dự đám cưới của cô chủ nhưng nỗi nhớ mong gặp cô chủ còn lớn mạnh hơn cả.Tôi chạy ra ngoài,hai người họ lại đang hôn nhau.Thế là thế nào…Tôi đứng sững lại nhìn hai người họ.Hơ?Hắn chạy đến đứng cạnh tôi rồi tặc lưỡi một cái.

"Chậc…"

"Tôi…không hiểu @@"

"Ờ!Hôn xã giao đấy…"

"Xã giao á?"

Thế lúc nào chị ấy gặp người thân quen là lại hôn sao?Chị ấy dễ dàng trao nụ hôn của mình cho người khác sao?Thật không thể tin được…Do chị ấy nghĩ quá đơn giản hay do mình nghĩ quá phức tạp.Ặc… ặc…Ó^Ò..Trong lúc tôi đang thẫn thờ ra thì tiếng gọi "Tú" ngân dài đang trở nên to dần.Chị ấy đang lao về phía tôi.Ah chị ơi đừng hôn em…>__<.Chị ấy quặp chân vào người tôi,nặng nặng…Chị ấy ghè cái cổ tôi,níu người tôi xuống tôi phải cố mà nhấc cái đầu của mình lên.Nặng~~

"Chị nhớ em quá đi >v<"

"V…vâng…"

"Này chị ơi,em trai chị đây này…"

Nghe hắn nói chị ấy thả tôi ra rồi nhìn hắn chằm chằm.Hự hự,tý chết.

"Bình thường em không thích chị làm vậy mà…"

"Thì…chị…Người thân mà chị không thèm hỏi mà hỏi cậu ta!!"

"Ồ,Thiện Ân nhà mình ghen hả?Ahihi!!

"M…mặc kệ chị!!"

"Thôi nào Ân của chị…>v<"

Chị ấy ôm hắn rồi cọ mặt vào má của hắn.Mặt hắn tỏ ra khó chịu nhưng trong lòng thì không biết thế nào.Bỗng tôi cảm thấy được mặt đất đang rung chuyển,tôi quay phắt ra đằng sau.Một đống người hầu đang lao xuống,phải tránh xa chỗ này thôi!!Tôi chạy đi.Biết ngay là họ sẽ chạy tới tụ tập thành một đống xung quanh chị ấy.Tôi nhìn thấy cái mái tóc vàng khè của hắn đang cố mà cử động ra khỏi nơi đó.Tội nghiệp…

"Tuyệt vời…"

Tự dưng có tiếng nói thầm vang lên sau lưng tôi.Tôi liếc mắt ra đằng sau thì thấy anh Minh đang lau môi và nhìn về phía cô chủ.T..tuyệt vời…??Biết ngay là anh ấy không bao giờ buồn về nụ hôn chỉ là xã giao đó mà anh ấy còn thích vì đó là nụ hôn của chị ấy mà.Không ngờ anh ấy biến thái như vậy T^T…khỉ thiệc.Bỗng có người nào đó chạy qua tôi với tốc độ cực kỳ nhanh.Tôi chỉ nhìn được phía sau nhưng có lẽ là một người đã có tuổi.Cái dáng giống hệt bà quản lý,tóc xoăn vàng,đeo guốc đen và tuy vậy nhưng có vẻ chạy rất đúng dáng của một thiếu nữ,cực dẹo.Người đó chạy ra chỗ đám đông kia.Tên Thiện Ân vừa mới thoát ra khỏi đó thì đã bị người đó ôm.Vâng,hắn trẻ không tha,già không thương và cũng có thể nói rằng kia là một "bà già xì-tin"..-___-.Cuộc đời này thật lắm thứ kỳ quặc.

"Cháu chào chú…"

"Ah cái thằng nhóc này càng lớn càng đẹp trai nhỉ!!"

Một người đàn ông đang nói chuyện với anh Minh.Tóc đã bạc và trên mặt đã có khá nhiều nếp nhăn.Mặc áo vest đen trông rất nghiêm túc.Ông ấy có một đôi mắt rất giống hắn.Chẳng lẽ là…không thể nào.Ông ấy đang xoa đầu anh Minh và nói chuyện rất giống như hai bố con với nhau.Có lẽ là bố của anh Minh chứ không phải là hắn.Họ hàng thì có nét giống nhau là chuyện bình thường mà,mình đã nhầm một cách nặng nề rồi.Vậy người đang ôm và xoa đầu hắn ở kia chính là mẹ của tên Thiện Ân rồi.Cứ tưởng là một người yêu của hắn chứ…ahaha.Mà hình như tôi hơi vô duyên,nhà người ta đang xum vầy thì lại đứng nhìn,đi chỗ khác thôi.Tôi đang ở Nhật Bản mà,có đầy chỗ để ngắm.Hình như mình bắt đầu cảm thấy cái lạnh ở nơi đây rồi.May mà mẹ mặc cho mình nhiều áo,mẹ là tuyệt nhất!!

Bỗng tiếng chuông điện thoại của tôi reo lên.Tôi cố lấy nó ra khỏi lớp áo dày đặc.Một tin nhắn,tôi mở ra "Mau đi lấy hành lý cho tôi đi con nhỏ người hầu kia!!".Xì cái tên này,có tay có chân sao không tự lấy đi.Tôi hậm hực đi lấy đồ cho hắn.Chỉ có cái balo nhỏ thôi,chẳng hiểu sao lúc nào hắn đi đâu xa là chỉ cần một cái balo là đựng được hết đồ của hắn.Thật vi diệu…Tôi đeo balo lên lưng,tay kéo cái vali của tôi.Nặng nhọc.Tôi ra ngoài,đám đông đứng cạnh máy bay vẫn ở đó nhưng không khí lại không vui vẻ và náo nhiệt như trước nữa.Họ đang đứng lặng nhìn về phía trước.Tôi chỉ cần tập trung là có thể nghe thấy tiếng gào thét.Một người vừa bỏ đi,một người thì đang định chạy theo nhưng lại bị một người khác ngăn lại.Tôi không thể nhìn rõ ai hết.

"Có chuyện gì vậy chị…"

"Họ lại nữa rồi…"

Giọng của cô chủ trở nên trầm đi.Chị ấy cũng đang căng thẳng nhìn về phía đó.Rốt cuộc,là có chuyện gì…

"Bố chị không hiểu tại sao lại luôn coi trọng anh Minh hơn Ân…Vậy nên lúc nào họ gặp nhau là lại có chuyện."

"…"

Vậy ra ông đó đúng là bố của Thiện Ân thật.Tôi chợt nhớ ra câu nói của hắn lúc tôi mới vào làm việc "Anh cướp mất họ còn chưa đủ sao???". Anh cướp mất họ còn chưa đủ sao…"Họ" ở đây là bố của hắn ư,vậy sao là họ,chắc chắn phải còn một người nữa.Tôi bất giác quay sang cô chủ,hai người… Vậy ra trong mắt hắn anh Minh là người cướp đi bố và chị gái hắn.Và cũng do đó,hắn đã ghét anh ấy dù hai người đã từng rất thân.Nỗi khổ đằng sau sự hạnh phúc của người giàu đây sao.Người vừa chạy đi có lẽ là hắn,và bố hắn đã ngăn anh Minh đuổi theo hắn.Ông ta…có thật sự là bố của hắn không? Thật độc ác…Tôi đuổi theo hắn mặc dù chẳng biết hắn đã chạy theo đường nào.Tôi đã định hỏi đường,nhưng nói chuyện với người đi đường mới nhận ra đây là Nhật mà.Tôi thật ngu ngốc,đuổi theo hắn rồi thì biết nói gì với hắn.Hắn đã không cho phép mình nhìn thấy cảnh này nên mới bảo mình đi lấy đồ cho hắn.Cậu ta…đã rất xấu hổ vì bố cậu ta.Hắn chắc chắn cũng chẳng muốn gặp mình đâu.Tôi dừng lại,càng tìm lại càng không thấy.Nhưng trước khi nhận ra thì tôi đang đứng chỗ lạ lẫm nào rồi.Ahuhu…Tôi ngơ ngác đi trên đường.Người ta cứ nhìn tôi với ánh mắt lạ lẫm.Phải làm sao bây giờ…Ah điện thoại,điện thoại.Tôi mở cái điện thoại ra và gọi cho anh Minh.Tút…tút..thuê bao quý khách...Ặc.Chắc trên máy bay anh ấy tắt máy nên quên bật lại.Gọi cho cô chủ..mà mình làm gì có số Ó^Ò.Chết tiệt,gọi cho ai bây giờ…Gọi hắn thì chắc chắn hắn không nghe đâu.

Tự dưng mặt tôi có cái gì đó nhỏ xuống,rất lạnh.Mưa hả?Tôi ngước mặt lên trời,những hạt gì đó màu trắng đangrơi xuống.Tuyết ư?Là tuyết.Lần đầu tiên tôi thấy trong đời.Một bông tuyết khác lại rơi xuống mặt tôi.Nó thật lạnh lẽo nhưng mà quá dễ thương.Mọi người trên đường đang nhận ra chúng và họ đã ngước lên trời rồi cười.Người dân nơi đây thích tuyết tới vậy sao?Nhưng được chút thì họ lại bật ô lên.Chúng rơi càng ngày càng nhiều.Hiện tượng này có vẻ không khác gì mưa.Những bông tuyết chạm vào người rồi tan đi sẽ làm ướt quần áo.Hắt xì…>.<.Chắc cũng phải tìm chỗ trú thôi.Bỗng có ai đó cộc vào đầu tôi một cái,đã lạnh rồi còn chớ,đau chết.Tên nào đáng ghét thế?Tôi quay lại đằng sau.

"Không đi tìm chỗ trú đi còn đứng đây à!!Ốm lăn quay ra bây giờ!!"

"T…Thiện Ân…"

Là hắn,tên Thiện Ân đó.Cứ ngỡ hắn sẽ không muốn gặp mình nữa chứ.Hắn đang cau có nhìn tôi,cậu ta đang lo lắng cho tôi sao?Cảm động…

"Sao cậu lại ở đây?"

"Tôi bị lạc…Ó^Ò"

"Con nhỏ ngốc!!Theo tôi!!"

"Cậu biết đường hả?"

"Không!!"

"Vậy đi kiểu gì?"

"Bắt taxi rồi người ta chở đi đâu thì chở!!"

"Cậu điên à -___-"

Hắn cười đểu một cái rồi chạy ra sát đường bắt taxi.Hắn tính làm thật hả?Khi bắt được xe,hắn gọi tôi vào.Ông tài xế nói cái gì gì đó,rồi hắn cũng nói cái

gì gì đó rồi mới bắt đầu đi.Tôi nghe mà chẳng hiểu gì.Rốt cuộc hắn vừa nói cái gì với ông tài thế?

"Cậu biết nói tiếng Nhật à?"

"Ừ,tôi sống ở đây 5 năm rồi mà!"

"Vậy sao còn quay về Việt làm gì?"

"Nhìn mặt ông già phát ghét!!"

Ủ uôi,hắn gọi bố mình là ông già kìa.Căng gớm!!Tuyết rơi xuống ngày càng dày,nó phủ lên cây và mái nhà một màu trắng xóa.Suốt quãng đường tôi chỉ ngó ra ngoài cửa sổ và xem quãng đường đã đi.Cái gì cũng lạ hoắc,nhưng mà đẹp.Đường không có rác,sạch bong.Cửa hàng nào cũng trang trí một cách lộng lẫy.Và cũng không thể thiếu những cây thông Giáng Sinh.Nhà nào hầu như cũng phải có cái gì đó liên quan đến ngày này để có chút không khí.Chiếc xe đi qua tháp Tokyo.Nó đẹp và cao lắm.Làm tôi muốn nhìn nó mà phải nhắm mắt nhắm mũi lại mà cúi xuống cho hết cánh cửa để nhìn đỉnh của nó.Ngay gần đó cũng có một cây thông noel to phạc,to gấp bội của nhà hắn.Sáng lung linh gấp bội nhà hắn.Cuối cùng cũng thấy được cái gì đó gấp bội nhà hắn.Nhật Bản tuyệt thật!!

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Không Bao Giờ Có Cảm Tình

Chiếc xe đang đi êm ả thì bỗng dừng lại.Ông tài quay lại chỗ chúng tôi với vẻ mặt tiếc nuối.Ông ấy nói một điều gì đó khiến hắn phải đưa tiền rồi rời khỏi xe.

"Có chuyện gì thế?"

"Tuyết rơi nhiều quá tắc đường rồi.Đi bộ thôi!!"

"Xa không??"

"Ừm,gần lắm."

Hắn dẫn tôi đi hẳn một quãng đường dài,gần của cậu ta đây hả?Mỏi hết cả chân.Với lại cái lạnh đã làm tôi cứng đờ chân lại,không thể đi nổi.Chỉ cần một cơn gió nhẹ phảng phất qua thôi cũng đủ để muốn sởn da gà ~.~.Cái lớp áo dày đặc này không thể chống chọi được,chịu hết nổi rồi.Tôi không đi được nữa,người tôi như đang đông cứng lại,hức hức.

"Sao thế??"

"Không đi được nữa rồi,chịu hết nổi…"

"Chậc,bình thường khỏe lắm mà…"

“Cái lạnh đã đóng băng sự cuồng nhiệt của tôi rồi…;;^;;”

Hắn tức tối vượt qua đống tuyết trên đường để lại gần chỗ tôi.Hắn kéo khóa áo xuống rồi kéo tôi vào người hắn.Cái tên biến thái này đang làm gì vậy cơ chứ…>///^///<.Tôi vội vàng đẩy hắn ra.Quái gì có chuyện con trai ôm con gái dễ dàng như vậy chứ ;;^;;.Hắn cười,cười con khỉ!!

“Haha!!Cậu coi vậy mà cũng hay xấu hổ nhờ?”

“D…dĩ nhiên..”

“Vậy cố mà đi tiếp đi!!”

Hức hức…Tôi đành cố mà đi.Gần quái gì chứ…Nhưng mà bên trong đó rất ấm,ý tôi là người của hắn.Chỉ một chút thôi nhưng tôi vẫn cảm nhận được cái thân nhiệt ấy.Nếu hắn là anh Minh thì tôi không ngại gì mà ôm hắn rồi.Mà không phải,nếu là anh ấy thì mình chắc chẳng muốn cằn nhằn về cái thời tiết này quá.Đi cùng hắn có khi còn tự nhiên hơn…Hự!Mình vẫn không thể chịu đựng được sự lạnh lẽo của nơi đây.Cái lạnh chính là điểm yếu của mình,mình không thể chống cự lại nó.Tôi ngã quỵ xuống,không đi nữa đâu,không chịu đâu.

“Lại gì nữa?”

“Tôi không đi được nữa rồi ;;^;;”

“Tôi bảo ôm mà không cho cơ!!Ahaha!!”

Tức thiệc.Chân tôi bị tê cóng rồi nên không thể nào đi được nữa.Nhưng tay tôi thì vẫn cử động được chút ít.Tôi nắm ít tuyết vào lòng bàn tay rồi giải phóng nó lên mặt của hắn.Chỉ cử động ít thôi nên nó nhẹ vô đối,ặc ặc.Hắn có thể né được đòn đó của tôi.

“Vẫn còn sức chiến đấu cơ à?”

Tôi tức quá nên không thèm nói gì nữa.Sao hắn không chịu nghĩ cho đứa bạn thân này đang chết dần trên những bông tuyết trắng này chứ.Ác thật đấy,hắn chẳng chịu làm việc gì tử tế cho tôi hết.Hắn còn đứng đó nhìn tôi mà thở dài nữa sao?Tôi lại ném một đống tuyết khác vào người hắn,nhìn cái mặt đáng ghét ấy mà nóng cả người.

“Thôi,thôi!!”

Hắn cười trừ để giảng hòa rồi lại gần tôi.Tôi nhìn hắn chằm chằm.Hắn đi ra đằng sau tôi,tính làm gì không biết,mình không vặn người lại được >__<.Tôi cảm nhận được hắn đang lục lục cái gì đó từ balo của hắn,nãy giờ tôi đeo nó mà chẳng biết gì hết Ô^Ô.Hắn đưa ra một cái găng tay hình con khỉ dễ thương chết.Mà hắn đưa tôi làm gì,tôi cũng có mà.

“Cầm lấy!!”

“Găng tay thì tôi đeo rồi mà…”

“Không phải loại thường đâu,máy sưởi ấy!!”

“Hả?”

Tôi tháo găng tay ra rồi đeo cái đó vào.Hắn gạt cái nút nào đó rồi bỗng một hơi ấm đang tràn ra bàn tay tôi.Ấm thật!!Hắn cởi áo khoác ra rồi đưa lưng về phía tôi.

“Lên đi,tôi bắt đầu thấy lạnh rồi đấy!!”

Tôi trèo lên lưng hắn,lần thứ 3.Nhưng lần trước mình không thể cảm nhận được hơi ấm từ người hắn.Bây giờ nó đang giúp tôi sưởi ấm rất nhiều.Tôi choàng áo khoác của hắn lên lưng và chúng tôi lại cùng nhau tiến về phía trước.Cuối cùng thì cậu ta cũng trả ơn cho tôi rồi.Cảm ơn cậu nhiều lắm,cậu chủ!!

Tôi vừa ngả vào lưng hắn vừa cảm nhận những hơi ấm mà hắn dành cho tôi.Mọi người đi qua ai cũng nhìn về phía bọn tôi rồi cười,nhất là những người con gái.Họ tủm tỉm với nhau.

“Thiện Ân,họ đang nói gì thế?”

“Ờ,họ nói cậu dễ thương ý mà!!”

“Im,cậu không trả lời hẳn hoi hơn được à?”

Tôi dùng đầu mình cộc một cái vào đầu hắn.Đầu tôi nó cũng đang tê nên không cảm nhận được gì hết đâu,aha.

“Tôi mà nói thật là cậu đánh tôi nhiều hơn ấy!!”

“Ồ,nhưng tôi thích đánh cậu mà…”

“Dạ thôi…”

Cái đầu với cái cổ của hắn ngày càng rụt vào nhiều hơn.Không có cái áo chắc hắn lạnh lắm,vậy mà vẫn chịu được.Tôi càng ngày càng ôm chặt hắn hơn.Mặc dù ngại nhưng mình cũng phải giúp hắn.Đường đường là vệ sĩ của hắn mà lại để hắn cứu sống thế này.

“Cậu làm gì thế hả?Đừng ôm chặt tôi…”

“Im đi…-///^///-“

“Hừ…”

Tôi thở ra từng hơi,thì từng làn khói bay ra.Khói của hắn mới là nhiều,càng ngày nó càng nhiều.Hắn chắc chắn đang mệt lắm.Đến nơi mau đi,mà không biết hắn định đưa tôi đi đâu nữa.

“Cậu định đi đâu thế?”

“Ở gần đây nhà tôi có căn biệt thự!!”

“Thật á?Kinh nhờ??”

Hắn bỗng dừng lại một căn nhà nhỏ,tầm cỡ nhà tôi thôi.Vậy sao mà hắn nói đây là biệt thự.Chẳng lẽ nhà tôi cũng được coi là biệt thự sao? *mắt long lanh*.Hắn thả tôi xuống rồi rút chìa khóa mở cửa ra.

“Biệt thự nhà cậu to nhỉ?”

“Ừm,quá to so với sức lao động của hai đứa nhóc!!”

“Hai đứa nhóc?”

“Tôi với chị tôi xây đấy!!Căn nhà này,đầy ắp kỉ niệm…”

Hắn ngước lên nhìn ngôi nhà.Phải,cho dù biệt thự phải là một ngôi nhà uy nghiêm tráng lệ nhưng “biệt thự” của cậu,nó còn uy nghiêm hơn những ngôi nhà kia cao lớn mà chẳng có ít gì gọi là những kỉ niệm.Tôi chưa từng nghĩ hắn sẽ có những tư tưởng tràn đầy tình cảm như vậy.Thật sự là lần này,tôi đồng ý với hắn đấy.Nhìn bên ngoài,nó đúng chỉ là một ngôi nhà nhỏ chẳng có gì đặc biệt.Nhưng khi vào trong tôi mới thấy nó rộng rãi và đẹp biết chừng nào.Tủ sách được giấu thành những bức tường.Một cái bàn học nhỏ xinh,và đâu đó thoảng qua chút hương thơm của cô chủ.Sàn nhà được làm bằng gỗ trông rất sạch,phải chăng hắn đã thuê người đến dọn?Nhà giàu sướng ghê nhỉ,thích làm gì thì có đó.Thuê một người để dọn một căn nhà không sử dụng đến.Nhìn ngôi nhà này thật sự được xây rất chuyên nghiệp,nói chung là tôi không thể tả thêm được nữa.Thật sự đây là thành quả của hai đứa nhóc sao? Không tin được,tôi nghĩ là phải có người lớn giúp chứ nhỉ?Nhưng có vẻ ngôi nhà này có chút khuyết điểm,không khí trong phòng chỉ ấm hơn bên ngoài một chút.Hắn cởi giày ra và đi tìm cái gì đó,hình như là máy sưởi.Hắn cắm cái dây điện vào ổ,một ánh sáng biểu tượng cho sự ấm áp tỏa ra.Tôi lao vào nó nhưng không may bị trượt chân và ngã kềnh ra.Lúc ngã tôi có cảm giác như mình đã đá phải cái gì đó.Tôi lóc cóc ngồi dậy và giật mình khi thấy cái máy sưởi cũng đang nằm soãi soài ra giống tôi.Nhưng cái ánh sáng ấm áp đó biến đâu rồi ý,hỏng rồi à?Hơ ;;^;;

Hắn dùng hai quả đấm của hắn cọ cọ vào thái dương tôi,đau >__<

“Cái con nhỏ này!!Đi đứng cẩn thận chứ!!”

“Tôi xin lỗi >__<”

“Rồi,cậu đi mà chịu lạnh đi nhá!!”

“Ai bảo cậu dắt tôi tới đây,cậu chắc chắn còn nhiều ngôi nhà tiện nghi ở đây mà!!”

“Đến đấy gặp mặt ông già phát ghét!!”

Tôi nghe hắn nói vậy cũng chẳng nói thêm gì nữa.Hắn cũng khổ chứ đâu phải mỗi mình.Nói chung là cả hai đứa đều sai.Sao mọi thứ rắc rối cứ đổ hết lên đầu tôi vậy nè,không sống nữa.Tôi đập đầu mấy cái vào tường,đã bảo không muốn sống nữa!!

“Cậu làm cái gì vậy hả!!”

“Mặc kệ tôi T^T”

“Nhỏ khùng!!”

Hắn đứng phắt dậy rồi lục lục cái gì đó trong tủ.Hắn lôi ra một cái chăn dày cộp,nhìn mà muốn đắp thấy sợ.Hắn chùm chăn lên đầu rồi khoanh chân ngồi tựa vào tường.Lại còn làm cái mặt phê phê khiêu khích tôi nữa chứ,tên đàn bà.Hắn ngáp ngủ một cái song lại nhìn tôi.Nhìn con khỉ á,tôi lại cầm máy sưởi ném vào đầu cậu bây giờ!Tự dưng hắn vẫy tay kêu tôi lại gần hắn.Đời nào mình làm theo chứ!!Tôi quay phắt đi không thèm nhìn cái mặt của hắn nữa.

“Mau ra đây không tôi đuổi việc cậu đấy!!”

Hự!Lúc nào cũng dọa đuổi việc,nghĩ lại xem ai kêu tôi quay lại chứ.Tôi không sợ đâu,nghỉ rồi đỡ phải nhìn cái mặt đáng ghét của cậu.

“Đếck sợ!!”

“Ái chà!!”

Hắn lục lục cái túi quần rồi rút ra cái điện thoại đưa lên trước mặt tôi.Màn hình bật sáng,có cái hình gì đó,bé tý chẳng nhìn được gì hết.

“Tôi đưa cho anh Minh của cậu xem cái này nhớ?!!”

“Cái gì thế?”

Tôi nheo mắt lại gần xem nhưng chưa được cái gì thì hăn rụt điện thoại lại rồi kéo tôi vào.Tôi ngồi gọn trong lòng hắn,lưng quay về phía hắn.Tôi cố giãy dụa để mà đẩy cậu ta ra,cậu ta đang cố làm cái trò gì thế!!??

“Yên nào!!”

Yên cái gì mà yên.Cậu tự dưng làm thế này với tôi rồi bắt tôi ngồi yên cho cậu thích làm gì thì làm à.Làm gì mà có chuyện như vậy,thả tôi ra >.<…Tôi vẫn cứ cố giãy dụa cho đến khi hắn bỗng để đầu hắn lên đầu của tôi.

“Cho nhờ chút,mệt lắm rồi!!”

“Sao cậu không nằm dưới sàn ấy,mà ngồi như này vẫn ngủ được à?”

“Ngủ tốt!Sàn nhà lạnh lắm không biết à?”

Tôi ngồi im như tượng,không cử động hay nói năng gì nữa.Đằng nào hắn cũng đã cõng mình vất vả như vậy thì mình cũng phải trả ơn.Đến mình cũng đòi hắn trả ơn cơ mà.Cái cằm v-line của hắn nhọn hoắt,đè lên đầu tôi đau ra phết.Nhưng mà ở trong lòng hắn ấm lắm,người tôi như đang tan chảy ra.Vừa ngại vừa ấm,chắc ốm luôn quá.Tuy nhiên tim tôi vẫn đập bình thường,chẳng rộn rang hay mạnh mẽ gì hết.Anh Minh chỉ cần lại gần tôi tôi cũng đã thấy ngại,vậy mà với hắn mình chẳng có chút cảm tình gì.Woa ha!May thật đấy,mình không thể nào thích hắn được.Chuyện đó vĩnh viễn không bao giờ xảy đến.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Bà Mẹ Hắc Ám...

Nửa tiếng sau,hắn ngủ ngon lành.Còn tôi thì đau lưng,cổ và đầu.Hức hức…Nãy giờ chẳng hiểu sao không có nổi một cuộc gọi nào từ bất cứ ai vậy.Tôi lấy điện thoại ra,đúng là không có cuộc nào thật.Đến cả mẹ cũng không có,chẳng ai quan tâm mình hết sao.Why?Why? ;;^;;.Bỗng có vật gì đó rơi cạch phát xuống đất.Tôi loay hoay tìm nó.Ồ thì ra là cái iphone của hắn.Mà hình như hắn vừa cho mình xem cái gì đó từ cái điện thoại này.Tôi ấn mọi nút trên điện thoại rồi nhưng chẳng có gì xảy ra.Bố mình cũng có cái cảm ứng,hình như là nhấn giữ cái nút bên cạnh này.Tôi ấn thật lâu vào cái nút đó,màn hình

điện thoại sáng lên.Hình như máy hắn có mật khẩu mà nhỉ,vô vọng rồi.Một cái khung khác hiện lên : 16 cuộc gọi nhỡ từ "Cướp của","Mỹ Anh" và mẹ.Cướp của?Hắn lưu tên danh bạ bằng cái kiểu tên kỳ cục gì thế này?Nhưng có vẻ hắn rất được nhiều người trong gia đình quan tâm và lo lắng cho.Vậy mà hắn không thèm quan tâm rồi còn tắt máy nữa.Liệu mật khẩu của hắn vẫn là "A yêu N nhiều lắm" không nhỉ?Mình cần phải gọi lại cho họ,không họ sẽ rất…Tưng từng tứng tưng tưng…Bỗng tiếng điện thoại của hắn reo lên khiến tôi giật nảy cả mình.Chị Mỹ Anh gọi,wow,nãy giờ chị ấy gọi nhiều nhất ấy.Điện thoại in ra màn hình bảo nghe thì kéo sang trái,thế là tôi định kéo sang thì bỗng điện thoại bị giật phắt đi.

"Cấm nghe!!"

"H..họ đang lo lắng lắm đấy…"

"Mặc kệ!!"

"Tên nhỏ mọn…"

Hắn dùng cục gạch của hắn cộc vào đầu tôi.Tôi nói không đúng sao? ;;^;;.Hắn lại êm ru mà yên lành ngủ tiếp,trong khi tôi thì đang nghĩ ngợi lung tung về sự lo lắng của gia đình cậu ta.Cớ sao mình lại phải lo lắng chứ,chuyện nhà mình mình còn chưa lo nổi.Chỉ ngồi không chán thấy dễ sợ,tôi lấy điện thoại ra chơi game,chơi đến khi vạch pin nó chuyển sang màu đỏ rồi sụp nguồn một cái.Thôi chết,nhỡ có ai đó gọi thì sao.Chắc cũng chẳng có ai đâu,nãy giờ mấy tiếng rồi mà có ai thèm gọi.Tôi thở dài một cái,bỗng có tiếng động mạnh từ cửa khiến tôi giật mình.

"Thiện Ân!Em ở trong đó hả??"

Là tiếng của cô chủ,chị ấy biết hắn ở đây sao?Tôi định trả lời lại thì cánh cửa đổ rầm xuống,chị ấy lao vào.Quên mất là chị ấy có quyền đạo còn kinh khủng hơn mình.Chắc chắn một trong hai chúng tôi sẽ bị chị ấy cho nhừ tử. Ô~Ô".

"Cái thằng kia!!Gọi mà không nghe à!!"

"Ồn quá!!"

Hắn đang lơ mơ ngủ trên đầu của tôi thì bỗng lên tiếng.Cái giọng buồn ngủ gắt lên mà nghe rời dạc.Còn ồn ào gì nữa,chị cậu đến rồi kìa!!

"Lạnh như này mà sao nó vẫn ngủ được thế?"

"Em chịu…"

"Rồi,dìu nó dậy rồi ném vào xe ô tô ngoài kia đi."

"V..vâng"

Tôi cố dìu hắn dậy,chỉ rời cái chăn ra một xíu là đã thấy thật tê tái.Chị ấy chẳng cho chúng tôi một trận nào cả nhưng chị ấy lại dùng những từ ngữ bạo lực,còn thấy sợ hơn.Mà tôi chẳng hiểu sao cũng hiểu theo đúng nghĩa đen của câu nói từ chị ấy.Tôi ném hắn vào xe thật.Hắn chúi đầu xuống ghế,cho chừa,tội hồi sáng đá tôi vào xe.Tôi để chị ấy ngồi giữa còn tôi ngồi ngoài.Vẫn thích ngắm cảnh hơn.Có vẻ tuyết đã ngừng rồi,bây giờ ngoài đường toàn tuyết với tuyết trắng xóa.Những nóc nhà cũng được phủ đầy tuyết.

"Đẹp không?"

"Đạ có!!"

Cô chủ dường như cũng thích nơi đây lắm.Ba mẹ,bạn bè và cả người chồng tương lai của chị ấy đang ở đây mà.Không biết chồng tương lai của chị ấy như thế nào.Là một người mọt sách đeo kính?Cao hay gầy?Lùn hay béo?Ah,tò mò quá đi.

"Mỹ Anh,đây là con gái nhà ai thế?"

"Là bạn học cùng lớp của Ân,thưa mẹ."

Trước giờ tôi chưa để ý rằng có người khác nữa đang ngồi trên ghế trước.Một cái mùi hắc ám tỏa ra nồng nhiệt từ người đó,chẳng ưa chút nào.Và mình cũng cảm thấy sợ nữa,không dám chào hỏi luôn.Chị ấy gọi người đó là mẹ,vậy thì là mẹ của hắn.Cái bà chạy như một thiếu nữ để ra ôm hắn đây hả..Sao cái cảm giác lúc trước và lúc này khác nhau thế.Cuối cùng tôi chỉ có ngồi yên,không dám ngó nghiêng gì cả.Bà ta là bà chủ.

Đến nhà hắn,cái nhà này to và đẹp cũng chẳng kém gì bên Việt Nam.Cũng có một cây thông to sừng sững giữa sân.Và những bông tuyết trắng xóa cũng đã trở thành một vật trang trí cho nhà hắn.Hắn chẳng ngạc nhiên gì và cứ thế suýt xoa cái lạnh.

"Thay đổi nhiều rồi,vào thôi."

"Này,m..mẹ cậu phải vào trước chứ…"

"Cậu không cần quan tâm mấy cái việc đấy.Xách đồ đi theo tôi!!"

Không quan tâm sao nổi,mẹ cậu đang trừng mắt nhìn tôi kia kìa.Đáng sợ quá…Vừa mở cửa ra,hàng đàn người hầu đã đứng xếp thành hàng dài để chào

đón hắn.Haha…qua đây ăn cưới mà vẫn phải làm việc à?Hắn tỏ ra ngầu mà không quan tâm,cứ tiếp tục đi thẳng.Hơ hơ,cái hành lang dài,sâu tít.Lại phải vắt óc ra mà nhớ đường đi sao.Đi thẳng,quẹo trái,đi thẳng,quẹo phải,oh shit.Sao xa thế,chỉ là từ phòng khách tới phòng của hắn thôi mà.Hắn bỗng dừng lại,cuối cùng cũng đến nơi rồi à.

"Ân,em về rồi à?Em ổn chứ?"

Một giọng nói cất lên,tôi tò mò ngó sang bên phải của hắn để nhìn.Anh Minh…Anh ấy đang chờ hắn về sao?

"Anh xin lỗi…"

Hắn lại tỏ ra không quan tâm tới lời xin lỗi mà cứ thế đi thẳng.Cái tên này,anh ấy đang lo lắng cho cậu lắm mà,anh ấy cũng đã cố xin lỗi rồi.Đừng như vậy nữa…

"Anh đừng lo,tên đó vẫn ổn lắm!!"

"Ư..ừm.."

Tôi nói đỡ cho anh ấy rồi chạy theo hắn.Nhưng có vẻ câu nói đó vô dụng,mặt của anh ấy vẫn cứ méo xẹo như vậy.Hắn mở cửa một căn phòng ra,nó sáng trưng và trang trí như một căn phòng của học sinh cấp I.Có cái cửa khác đối diện với cửa ra vào,nó dẫn ra một cái lan can nhỏ và đang mở toang ra.Cửa sổ thì cũng mở toang,cho gió lạnh vô nhà à.Trên trần nhà còn có cái đèn pha lê đẹp mê ly.Hắn ngả người xuống giường.

"Lạnh thế đóng cửa lại đi!!"

Tôi chạy ra đóng lại.Càng chạy gần thì một màu trắng xóa càng hiện ra rộng hơn.Tôi có thể ngắm toàn bộ khung cảnh ở dưới sân.

"Đã bảo đóng cửa lại,không nghe à!!"

Hắn cứ thúc giục tôi rời xa nơi đây...Xì,đang đẹp mà.Tôi đành đóng cửa lại.Hắn nằm úp mặt ở trên giường rồi sai tôi đủ kiểu.

"Mà này,cậu không được cho mẹ tôi biết cậu là người hầu đâu đấy!!"

"Ư…ừ.."

"Cậu…bảo cậu…là vệ sĩ của…tôi.."

"Ừ…"

"Cẩn thận…đấy…hụ hụ…"

Tôi bỗng thấy hắn ho.Cậu ta đang ho đấy hả,ốm rồi sao?Tôi vội chạy lại xem trán hắn,không nóng lắm nhưng mà hắn đang đổ mồ hôi với ho nhiều lắm.

"Cậu ổn không đấy!!"

"Không ổn chút nào,đau đầu chết!!Hụ hụ…"

"Ờ,rồi."

Tôi cởi áo khoác với giày hắn ra rồi chạy đi lấy thuốc.Không biết mẹ có nhét vào cho mình không nữa.Tôi lục tung cả cái vali lên.Cái túi thuốc đang ở dưới đáy vali và đã được ghi chú cẩn thận.Mẹ tuyệt thật đấy.Tôi đưa cho hắn uống nhưng mà càng ngày hắn càng ho với hắt hơi nhiều.Sao thuốc không bao giờ nó hiệu nghiệm ngay chứ.Bỗng ngoài cửa có tiếng gọi Thiện Ân thất thanh.Một giọng nói của phụ nữ và có vẻ rất khàn.

"Thiện Ân,con đang ho đấy à!!Con không sao đấy chứ,Ân!!"

Tôi từ từ mở cửa ra.Một phụ nữ tóc xoăn tít,đeo kính và trông đã rất già,nhìn rất chi là nghiêm túc.Khuôn mặt thì hốt hoảng lo lắng,vội vàng chạy vào chỗ hắn.Vuốt vẻ,xoa đầu,lau mồ hôi này nọ.

"Thiện Ân!!"

"Mẹ bình tĩnh coi,để con nghỉ ngơi đi!!"

"Này cô kia,thằng bé bị làm sao thế??"

"H..hình như cậu ch…ấy bị cảm lạnh…"

"Mỹ Anh!!Mỹ Anh!!"

Bà ấy tấp tối gọi người này người kia,mọi người hốt hoảng chạy vào.Cứ bình tĩnh xử lý không được hay sao mà cuống lên như vậy,phiền phức…Hình như cô chủ là bác sĩ,chị ấy chuẩn đoán rồi sắp thuốc cho hắn như đúng rồi.

“Cho nó chừa,cái tội bướng!!”

“Sao con lại nói em như thế!!”

“Con thấy sao nói vậy!!”

“Con nên nói con bé kia mới đúng,nó dẫn con trai mẹ đi lung tung rồi để nó bị cảm lạnh!!”

“Dạ!”

Tôi giật mình,bây giờ tôi là người có lỗi à.Hắn dẫn tôi đi lung tung rồi không thèm về nhà đấy chứ.

“Xong rồi cho thằng bé uống thuốc linh tinh,vali thì không để cẩn thận,làm cái gì cũng vội vàng.”

Được rồi,được rồi Tú.Cố nhịn nào,hít vào nào.Bà mẹ nào thương con chẳng như vậy,tên đó ốm nên bà ấy không kiểm soát được ý nghĩ thôi.Cứ bình tĩnh…

“Cháu thành thật xin lỗi…”

“Cậu không có lỗi!!”

“Đúng rồi Tú,em không có lỗi!”

“Hai cái đứa này!!”

Cô chủ bỗng kéo tôi đi ra ngoài.Họ đang bênh vực cho tôi,trời cảm động dễ sợ.Nhưng chẳng muốn khóc mà chỉ muốn đấm cho nát cái bờ tường này ra thôi.Mà không được,phải kiềm chế.Đây là tài sản nhà người ta mà,ai lại phá nó trước mặt chủ.Biết thế nhưng vẫn tức không chịu được >___<.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Vợ Người Ta - Áo Trắng Cô Dâu Cầm Hoa

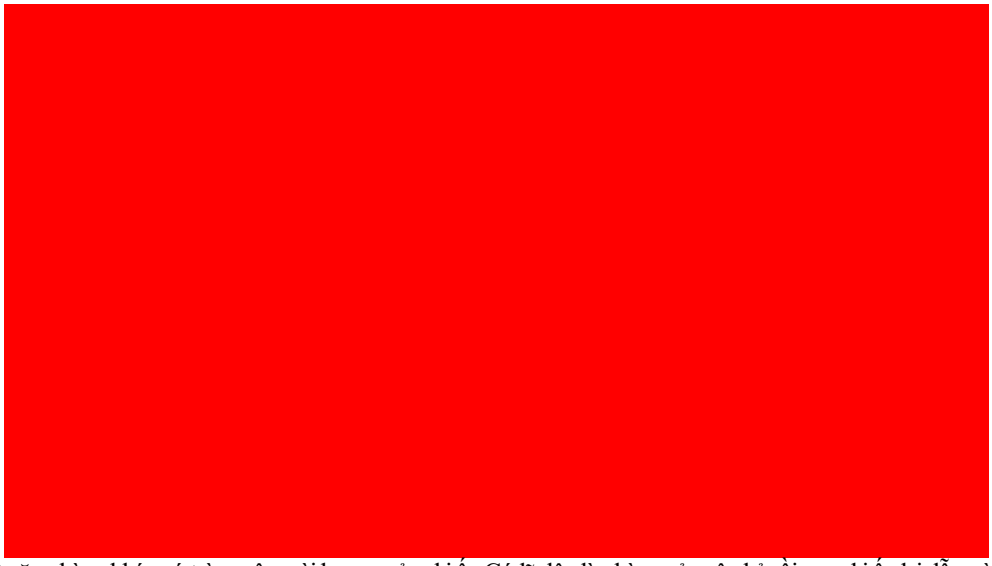

Chị ấy dẫn tôi vào một căn phòng khác,nó tràn ngập mùi hương của chị ấy.Có lẽ đây là phòng của cô chủ rồi,sao chị ấy lại dẫn mình tới đây.Chị ấy thở dài rồi nằm phụp xuống giường.

“Xin lỗi em nha,mẹ chị là thế đấy.Lúc nào cũng đổ tội cho người khác!”

“Dạ không sao ạ…”

Chắc chị cũng phải chịu nhiều lắm nhỉ,bảo sao hắn nói mình phải cẩn thận.

“Tối nay em cứ ngủ đây với chị đi.”

“Đ..được không ạ…”

“Được chứ!!Từ mai em ít gặp chị hơn đấy,ngắm cho kỹ vào ^v<”

Chị ấy nháy mắt với tôi một cái.Mai là đám cưới của chị ấy rồi,hức hức.Không được khóc,là ngày vui mà.Cái ngày long trọng,cái lễ cưới mà mình mong muốn được tham gia.Nhưng liệu là mình muốn tham gia thật không.Mình đã rất buồn khi nghe tới việc chị ấy đám cưới mà.Tôi thở dài dằng dặc một cái rồi ngó linh tinh.Tôi thấy một cái miếng vải đỏ được treo dang rộng ra,trông cũng giống cái áo.

“Cái gì đây chị?”

“Áo cưới của chị.”

“Áo cưới hả?Kỳ vậy…”

“Haha!!Nó được gọi là kimono,trang phục truyền thống của Nhật đấy!!”

“Hmm…Vậy mai chị mặc cái này hả?”

“Ừ,hơi khó chịu chút…”

Không biết chị ấy mặc nó sẽ như thế nào,mình thấy nóng lòng quá.Có lẽ người hồi hộp nhất bây giờ không phải là chú rể hay ai khác mà là…anh Minh chăng.Không biết cái mặt anh ấy sẽ như thế nào,sẽ trơ ra nhìn chị ấy chăng =0?Ahaha…Đến khi nào anh ấy sẽ nhìn mình kiểu như vậy,bao giờ mình mới nói được tình cảm thầm kín này.

Chị ấy rủ tôi tắm chung,ngại chết.Tôi có thể nhìn rõ mồn một ngoại hình cực chuẩn của chị ấy.Đem so ngực của chị ấy với ngực của tôi thì thấy khác hoàn toàn.Tại sao ngực mình lại bé vậy nhỉ?Mà thôi,ao ước nó to làm gì.Đi lại vướng víu chết,đỡ tốn xà phòng nữa,ahihi.Tôi được ngủ chung giường với cô chủ,cảm nhận được mùi hương của chị ấy rất rõ.Cái mùi ấy khiến tôi mê muội và chìm vào giấc ngủ một cách dễ dàng.Nhưng hạnh phúc chưa được bấy lâu thì đã bị chị ấy đạp ra khỏi chăn luôn rồi.

Tôi đang lơ mơ ngủ thì rất nhiều tiếng động khiến tôi tỉnh dậy.Cửa sổ mở toang,ánh sáng tràn đầy vào phòng.Tôi ngó nghiêng lung tung,rồi chợt thấy một người con gái áo đỏ nơ hồng to to.Một người thì đang trang điểm,một người thì đang làm tóc.Hả?Tôi bất giác bật phắt dậy.

“Tú,em dậy rồi hả?”

“C..cô chủ?”

P…phải rồi,mình quên mất hôm nay là đám cưới.Chết rồi,mấy giờ rồi…Mình phải làm gì bây giờ @@.Bình tĩnh nào,phải vào phòng tắm để rửa mặt mũi đã.Tôi làm vệ sinh cá nhân một cách thần tốc,chải tóc cho nó mượt,may mà nó ngắn chứ không thì thật thốn.Mình cũng phải chuẩn bị,quần áo của mình vẫn để bên phòng hắn.Chậc…không biết từ qua đến giờ hắn đỡ hơn chưa nữa.Tôi cúi chào cô chủ rồi định đi thì bỗng chị ấy gọi lại.Chị ấy thủ thỉ cái gì đó với người trang điểm rồi họ bỗng quay sang nhìn tôi.Cái ánh mắt ấy thật quen thuộc,họ lôi tôi vô ghế rồi chát đống phấn lên mặt tôi.Mỗi khi nhìn thấy những đôi mắt ấy là mình lại bị lôi vào trang điểm,không chát mấy thứ bụi bụi này vô không được à ;;^;;.Ai phát minh ra mấy cái phấn này không biết.

“Cô chủ tha em…”

“Không được,đám cưới chị mà không làm đẹp cẩn thận là chị dỗi đấy!!”

“Hơ hơ…”

Mọi thứ khi đã hoàn tất,họ cho tôi mặc một cái áo rộng thùng thình nhưng ngắn,áo trong sơ vin váy đen dài đến đầu gối.Tóc tôi được tết gọn gàng,cài hoa các thứ.Nhưng nhìn chẳng hợp với tôi gì hết…

“Xinh hơn cô dâu thế này chết dở không??”

“Em sao xinh hơn chị được ≥^≤..”

Chị ấy trang điểm khá đậm : mắt kẻ đỏ,son đỏ chót,mắt bôi phấn trắng bệch,tóc được búi theo từng tầng một.Chị ấy khoác lên người một bộ áo tay rộng,bên trong gồm nhiều lớp,phần dưới bó chân chị ấy lại,thắt lưng là một cái nơ hồng.Bộ áo này nhìn cũng đẹp nhưng trang điểm kỳ cục.Đây là kiểu truyền thống của Nhật à…Tuy nhiên,nó lại rất hợp với chị ấy.Tôn lên sự trẻ đẹp,duyên dáng của gái Việt,chị ấy là một niềm tự hào của dân tộ.Trời,mình thật tự hào ;;v;;.Bỗng có tiếng gõ cửa,tôi chạy ra mở.Một anh chàng áo vest đen đeo khẩu trang đang đứng ho hụ hụ.

“Ai vậy?”

“Tôi đây -___-“

“Ủa?Thiện Ân đấy à?Sao cậu qua đây?”

“Tôi qua đón cậu chứ gì…”

Hắn đẩy tôi qua một bên rồi đi vào phòng.Tưởng hắn đón mình là quan tâm mình lắm chứ,đẩy người ta ậy đấy hả?

“Chị chuẩn bị xong chưa?”

“Ừ!Xong rồi,thấy thế nào?”

Chị ấy dang tay ra,xoay một vòng rồi cười.Nhìn chị ấy nhí nhảnh,cute dễ sợ.Vậy mà hắn không tỏ ra cái gì cả mà kéo tôi đi luôn.

“Đi thôi!”

“Thái độ gì thế >.<”

“Chị biết thừa là em sẽ trả lời như thế nào mà…”

“Chị vẫn thích nghe cơ >v<”

Hắn không nói gì mà chỉ để nắm tay lên trước miệng rồi ho.Ốm vậy mà vẫn chuẩn bị trang trọng để dự đám cưới chị gái,tình chị em thật cao cả.Hắn đeo khẩu trang trắng,áo vest đen rồi cứ ho vậy nhìn thật ngầu.Tự dưng chị ấy xà lại chỗ hắn rồi cầm vật gì đó viết lên cái khẩu trang.

“Chị làm cái quái gì thế >.<”

“Đẹp rồi!!”

Chị ấy nhìn hắn rồi cười ha hả.Tôi kéo vai hắn ra,một cái hình trái tim đỏ lừ trên cái khẩu trang đập vào mắt tôi rõ mồn một.Tôi lăn đùng ra cười.Hắn dang hai tay ra rồi cộc mỗi bên một cái vào đầu hai chị em tôi.Trông cái hình trái tim nằm ở đó thấy hợp dễ sợ,ahaha >v<.Hắn lôi tôi ra khỏi cửa,tự dưng hôm nay đi ra mà còn quay đầu lại đóng cửa cơ đấy.

“Anh rể sắp đến rồi đấy!!”

“Ồ vậy hả?? ^v^”

“Hôm nay….chị xinh lắm!”

Tôi giật mình trước câu nói đó của hắn.Hắn đang đeo khẩu trang nên chẳng biết hắn đang cười hay như thế nào nữa.Chị ấy nghe xong cũng bất ngờ giống tôi,cuối cùng,chị ấy nở một nụ cười thật tươi và định lao vào hắn.Hắn nhanh tay đóng sầm cửa lại,phũ vãi…Hắn chạy đi trước,ngại kìa.Tôi đi theo hắn mà cứ tủm tỉm cười không ngừng,dễ thương quá.

“Im đi!!”

“Tôi không nhịn được! >v<”

Hắn thở dài một cái rồi quay lại nhìn tôi.Hắn nhìn chằm chằm ấy,thấy lạ khi mình mặc như thế này à?

“Bộ quần áo ấy…có dễ cử động không?”

Tôi làm mấy động tác xem bộ trang phục này có dễ cử động không.Tay áo rộng với váy dài nên cũng hơi dễ,không biết có đá lên được không?Tôi giơ chân sút cao một cái,mặt hắn tái mét lại.

“Cẩn thận…-___-“

“Ừm,dễ lắm.Cậu hỏi làm gì?”

“Cậu phải bám sát theo tôi vì là vệ sĩ.Không phải là được nghỉ ngơi đi chơi đâu!!”

“Lại làm…”

Làm công ăn lương của người ta mà,khổ thiệc.Nhỡ đâu sẽ có một anh chàng hâm mộ chị ấy rồi phản đối đám cưới lại.Lúc đó vệ sĩ chúng tôi sẽ phải ngăn người đó.Haha…Cầu mong người đó sẽ không phải là anh Minh,anh ý phải giữ được bình tĩnh.Tôi với hắn định xuống sân,người hầu mở cánh cửa gỗ ở phòng khách ra,một thiên đường hiện lên.Đường đi thẳng trước mặt được trải thảm đỏ,vòng hoa vắt từ bên này sang bên kia.Hàng ngàn người đang đứng đông đủ ở hai bên đường,trai đen,nữ váy hồng trắng.Cổng nhà như là cánh cửa của thiên đường ngọt lịm,tràn đầy hạnh phúc.Bên ngoài đường cũng đầy ắp người đứng lại xem.Trẻ con không chịu đứng yên mà chạy nô đùa qua lại.Tuyệt vời…như đám cưới trong phim.Mình cũng muốn có một đám cưới như thế này.Bỗng nhạc ở đâu đó phát lên,không khí trở nên rộn rã như giao thừa năm mới.Một chiếc xe trắng tinh được trang trí bằng hoa đi dần đến trước cổng.

“Đến rồi,đi thôi!!”

Hắn kéo tôi vào trở lại nhà.Nãy giờ không để ý rất nhiều người nhà của hắn đã có mặt đông đủ chờ ngay trước cửa.Có mấy người áo đen,đeo kính râm đứng trang nghiêm ở đó.Anh Minh cũng đứng cạnh đó,với một vẻ mặt tiếc nuối.Thấy vậy tôi cũng bị buồn lây.Làm ơn…đừng dùng tâm trạng đó để dự đám cưới này.Anh phải mỉm cười trước cuộc sống này để nó thấy anh mạnh mẽ như thế nào.Nó sẽ không làm gì được anh nữa đâu.Tôi muốn nói với anh ấy những điều đó nhưng nó có lẽ sẽ chỉ làm anh ấy buồn thêm thôi.Thêm dầu vào lửa hả…không bao giờ.Vậy thì mình phải an ủi anh ấy như thế nào đây?

Tiếng pháo nổ,hàng ngàn giấy pháo rơi xuống.Cô dâu trong bộ trang phục truyền thống bước ra.Mọi người ồ lên rồi vỗ tay hào hứng,nhưng chỉ riêng một người cứ mãi lặng im nhìn người ấy trong bộ trang phục đỏ điểm đạm đó.Một người đàn ông khoác tay cô ấy đi,không phải tiến về phía anh ấy mà là phía có trải thảm đỏ kia cơ.Tất cả mọi chuyện này,sẽ chỉ khiến anh ấy mỉm cười trong đau khổ thôi.Cười ư,mình nhầm rồi,anh ấy không tài nào cười nổi một nụ cười đúng nghĩa đâu.Hắn và anh ấy đi cùng hàng,tôi và những người vệ sĩ khác theo sau.Tôi đã nín thở,mọi người đang nhìn tôi,chẳng thích chút nào.Một chàng trai mặc trang phục khá giống với cô chủ bước ra xe.Anh chàng đó từ từ đón lấy cô chủ,đón lấy người thương.Đó là một người điển trai,cao và gầy.Và có một nụ cười tỏa nắng.Không khí hạnh phúc xuất phát từ nơi đó.Nó làm tan chảy đi cái giá lạnh này,mình ngưỡng mộ họ.Họ đi lên chiếc xe trắng đó,rồi nó cũng từ từ tiến lên.Một chiếc xe khác cũng tiến lên dần dần,nó đón hắn và anh Minh.Tôi cứ ngơ ra không biết có được lên hay không nên hắn phải gọi vào,trông mình như con ngố T^T.Vừa vào được xe tôi thở gấp,toát mồ hôi và tim đập thình thịch.Sao con đường thảm đỏ đó làm mình căng thẳng vậy,mình có phải cô dâu đâu.

“Làm gì mà thở kinh vậy?”

“Nín thở nãy giờ…”

“Sợ vậy cơ à?”

“Ừ…bao nhiêu ánh mắt soi rọi tim..ặc @@”

Hắn cười lớn.Cậu ta quen cái việc này rồi nên mới “khích lệ” mình như vậy đây.Mà hình như anh Minh cũng cùng đi cái xe này.Anh ấy đang ngồi ghế trước.Tôi ngó ngó lên thử xem,anh ấy đang đưa đôi mắt xa xăm nhìn về phía trước,nơi chiếc xe ô tô chính đang đi.Xì,nãy giờ anh ấy cứ như vậy,mình ghen tỵ với chị ấy quá.Cũng muốn được anh ấy nhìn mình với ánh mắt ấy.Tôi thở dài một cái,không được rồi,phải vui lên.Hôm nay là đám cưới của cô chủ mà,đừng vì mấy chuyện nhỏ nhặt như này rồi buồn,mọi chuyện giải quyết sau cũng được…Đoàn xe dừng lại ở trước một căn nhà có cánh cửa gỗ khá to,đang được mở toang ra.Căn nhà đó cũng hơi giống nhà sàn nước mình nhưng hình như có cửa kéo.Xung quanh là cây và có cả một khu vườn đá mà cát vòng vòng qua.Đây đúng là một căn nhà truyền thống chuẩn mực rồi.Người ta đã chờ cô dâu và chú rể ở đây,họ đưa trà cho rồi chị ấy cùng người thương dâng trà cho bố mẹ chồng.Tôi cứ ngơ ngác nhìn xung quanh,lần đầu tiên được trông thấy một ngôi nhà kiểu Nhật mà.Mọi người chuẩn bị vào nhà,hầu như toàn họ hàng nên tôi không biết có được vào hay không?Thấy mấy ông vệ sĩ đứng ngoài,chắc mình cũng phải đứng ngoài thật rồi.Hắn quay lại nhìn tôi vì thấy tôi không theo hắn nữa.

“Sao đứng đấy?”

“Tôi vào sao được…”

“Sao không?”

“Nó phải đứng ngoài,làm gì có quyền mà bước vào căn nhà này!!”

Bỗng mẹ hắn lên tiếng,mặt bà ta cau có hết lại.Mấy vết nhăn trên trán xô lại với nhau,ánh mắt như căm thù tôi lắm ấy.Làm sứt cục vàng của ba mẹ cậu ta quả là có tội tày trời,biết thế lúc đó mình đầu thú luôn để người ta giải quyết cho mình sớm ;;^;;.Hắn cầm chặt lấy tay tôi rồi kéo đi,cậu ta định làm gì vậy?

“Cậu ta là của con,con muốn cậu ta làm gì là quyền của con!”

“Con nói vậy mà được à!!!”

C…của cậu á,tôi là của cậu bao giờ Ô///^///Ô.Thì đúng là tôi là osin của cậu,là vệ sĩ của cậu,là bạn của cậu,nhưng cậu nói lửng lơ vậy người ta hiểu nhầm ấy.Tên ngốc!! >___<

“T…Thiện Ân…Cậu..”

“Im!”

Hắn càng ngày càng nắm chặt tay tôi và quay phắt mặt đi.Thái độ gì thế,tôi mới là người phải tức giận chứ >A<. Hắn ấn đầu tôi xuống để ép tôi ngồi.Tự dưng cứ lôi người ta đi rồi làm mấy trò bạo lực như vậy,cậu có phải đàn ông không??

“Quỳ xuống,cấm ngồi gác chân lên đấy!!”

Tôi ngồi gác chân lên bao giờ…Hắn đặt hai đầu gối dần dần xuống tấm đệm rồi ngồi nghiêm trang.Đến hắn cũng phải ngồi vậy mình chắc chắn cũng phải ngồi giống hắn.Tôi ổn định lại rồi nhìn xung quanh và thấy mọi người cùng bàn đang nhìn tôi.Ặc…tim tôi cảm giác như muốn ngừng đập rồi tan chảy luôn ấy.Nhìn cách họ ăn mặc là thấy họ quyền quý biết chừng nào.Hắn không thấy ngại khi mang tôi vô đây à.Cốc trà được đặt trước mặt tôi nhưng tôi không hề dám động lấy một ngụm.Sự căng thẳng đè ép làm tôi chẳng dám làm gì.Chân tôi bắt đầu thấy tê,ngồi kiểu này đau chân thấy mồ,dù có đệm đi chăng nữa.Chết rồi,các ngón chân bắt đầu không cảm nhận được gì,nó cứ…ặc ặc >~<.Bỗng con đau bắt đầu nhói lên làm tôi điếng người.

“A,tôi xin lỗi!!”

“K…k…không…không sao..”

Một người phục vụ đã lỡ dẫm vào chân tôi.Giết tôi đi T__T.Mọi người bắt đầu tan dần để đi đâu đó,hắn cũng đứng lên.Hắn đứng một cách vững vàng,bộ chân hắn không có dây thần kinh à.Tôi cố đứng dậy rồi duỗi chân ra,cơn đau tái tê lòng người cuối cùng cũng được dập tắt sau bấy năm.Sao người ta cứ ngồi xong rồi đứng dậy mà như không có gì xảy ra được vậy?Chúng tôi lại lên xe để tiếp tục đi đâu đó.Hắn trên xe ho liên tục khiến tôi trở nên lo lắng,ốm vậy rồi…

“Cậu ổn không?Về nhà nhé?”

“K..hụ hụ..không sao..Nãy giờ nhịn nên phải giải phóng!Hụ hụ…”

“Cậu giống tôi nhỉ -v-“

Dù sao hắn cũng là người biết giữ lịch sự,ho chỗ đông người là không đúng.Vậy mà lúc nào muốn là mình cứ ho sặc sụa mà chẳng để ý người xung quanh T^T,mình còn phải học tập hắn chán.Đoàn xe lại dừng trước một nơi khác tuyệt đẹp – nhà thờ.Đám cưới ở nhà thờ,nói thế nào nhỉ,đó có phải là nơi mà cô gái nào cũng muốn tổ chức đám cưới?Mặc váy cưới rồi đi trên con đường thủy tinh,hai bên là hai hàng ghế.Trao nhẫn và nụ hôn với người thương,rồi tung bay bó hoa cho mọi người.Đơn giản mà đẹp.Hắn cứ rủ anh Minh đi chung,mỗi lần hắn nói vậy là thấy mùi hắc ám tỏa ra,vậy mà anh ấy vẫn đi cùng được thật.Mặt anh ấy lúc nào cũng tỏ ra thờ ơ,lạnh lùng cả sáng đến giờ.Ba chúng tôi ngồi chung một hàng ghế,và dĩ nhiên,để cái mùi hắc ám ấy giảm đi tôi đã ngồi giữa.Thật ra thì cũng muốn ngồi cạnh anh ấy,ahihi.

Cả nhà thờ đang xôn xao,bỗng cánh cửa nhà thờ được mở ra,mọi người xung quanh im lặng đi.Chị ấy đã khoác trên người một bộ váy cưới trắng tinh,trang điểm và cài hoa trên đầu.Lúc này chị ấy còn lung linh hơn trước,Mặt Trời của tòa lâu đài đang tỏa ánh nắng sáng chói.Mọi người mở tròn đôi mắt ra nhìn,miệng há hốc.Mặt ann Minh đỏ dần lên,ú ù u ú ù…T^T.Chị ấy cùng bố bước vào,tiến dần tiến dần về phía cha xứ.Cô dâu và chú rể trao nhẫn và môi,ánh sáng mặt trời như đã đến cực điểm,soi thẳng vào trong nhà thờ.Không ngại ngần gì nữa,cuối cùng chị ấy ném bó hoa đi.Mấy cô gái nhao nhao lên nhưng không đỡ được.Bó hoa rơi thẳng đến chỗ anh Minh,tại sao lại là ảnh..@@.Tự dưng tôi nghĩ đến mấy việc không đâu giữa tôi và anh ấy,không phải tôi không phải tôi..>///^///<.

“Chưa chắc đã là cậu đâu..ahaha!!”

“Im ngay…”

Hắn nói đểu tôi kìa,tức thiệc.Nhưng đúng là mình có chút tưởng bở…hiuhiu.Chị ấy cùng chồng chạy ra khỏi nhà thờ.Chạy đi rồi,hai người họ.Mọi người chạy xô ra theo,chen chúc không nổi.Tôi chỉ nghe thấy tiếng ồ một cái từ đám đông rồi thấy cái gì trắng trắng nó bay lên.Hình như là váy cưới,cái gì chứ!!!Chỉ trong vài giây đám đông đã chạy hết ra ngoài,chỉ còn ba chúng tôi ở lại.Chuyện quái gì xảy ra thế…@@.

“Chị Mỹ…Anh…_^_”

“Chị ấy vừa làm gì vậy..?”

“Xé váy và chạy lên ván trượt…”

“Ván trượt á…O0O…Cái quái…”

Đùa à…Hình tượng cô dâu lần đầu tiên mình thấy.Buồn cười thật,ahaha.Rốt cuộc thì vẫn là cô chủ đó thôi,nhiều trò thật,ahaha.Anh Minh cười lớn,cuối cùng thì anh ấy cũng cười.Chỉ có chị ấy thôi,đó là lý do,anh ấy đã vượt qua ranh giới tình yêu.

“Em lấy không?”

“Dạ..?”

Anh ấy đưa tôi bó hoa mà anh ấy vừa bắt được.Cho tôi á…tại sao lại cho tôi..?Chẳng lẽ…không thể nào,đừng nghĩ linh tinh.Anh ấy không có ý gì đâu..

“Tôi giữ nó cũng chẳng để làm gì,em thích không tôi cho?”

“Dạ,thích!”

Tôi nhẹ nhàng cầm lấy bó hoa.Anh ấy cho mà,làm gì có ý gì sâu xa đâu TvT.Nhưng chính anh ấy đã đưa cho mình,mình thích lắm.Anh ấy xỏ tay vô túi rồi đi,tôi lặng im nhìn anh ấy từ sau.Em thích anh…

“Con nhỏ khùng!!”

Hắn bỗng mắng tôi rồi cũng đi luôn.Trước khi đi hắn còn đá tôi một cái rõ đau,tôi đã làm gì hắn đâu.Nhận hoa của anh ấy hắn cũng không cho à,tên đáng ghét!!

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Xmas

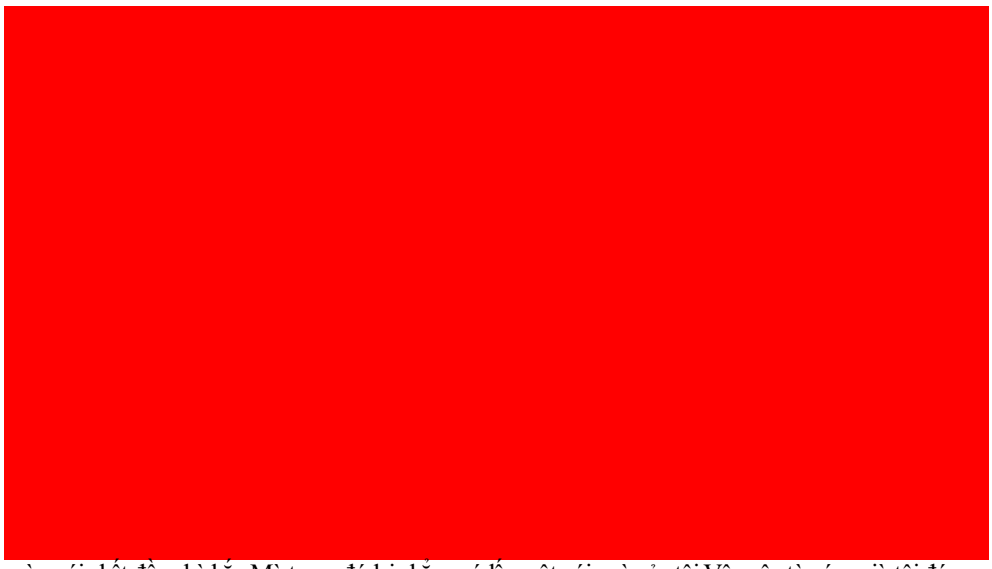

Sau đám cưới,tôi thấy quà cưới chất đầy nhà hắn.Mà trong đó,lại chẳng có lấy một gói quà của tôi.Vậy nên từ sáng giờ tôi đứng ngồi không yên.Phải làm sao bây giờ,mình phải đi mua.Nhưng Nhật Bản rộng lớn mình biết tìm đâu,đã thế mình còn không biết một tý gì về Nhật cả.Hôm nay cũng là Giáng Sinh,mình cũng phải mua gì đó tặng mọi người nữa.Đập đầu,đập đầu…>__<.Cuối cùng,tôi quyết định nhờ hắn đi cùng để chỉ bảo.Nghe nói hắn sống đây từ hồi cấp I rồi,cậu chủ,làm ơn ý.Đúng như dự đoán,hắn từ chối.Tên đáng ghét,tui hận cậu lắm nha.Do chẳng suy nghĩ được gì nữa nên tôi quyết định đi một mình,chẳng cần ai giúp nữa.Đúng lúc tôi định đi ra ngoài thì hai mẹ con hắn lại bắt đầu cãi nhau,ở ngay phòng khách nữa chứ,ra ngoài sao bây giờ ;;^;;.Bà ta cũng ghét tôi,nhìn thấy tôi chắc bị nói lây quá,bối rối kinh….

“Mẹ nhìn con bao nhiêu tuổi mà bắt con đi mối!!”

“Con phải sớm lấy vợ giàu để có chỗ bố mẹ dựa khi mà gặp rắc rối!!”

“Con không quan tâm!!”

Ghê thiệc,bắt hắn đi gặp vợ tương lai cơ à…Hắn còn chưa tốt nghiệp.Nếu Nguyên còn đây thì chắc hắn cũng chẳng phải khổ như này.Gia cảnh nhà họ rất phù hợp mà.

“Tại sao lúc nào anh cũng không nghe lời tôi?Tôi đã sinh ra anh đấy,anh không biết ơn à!!”

“V…vâng,con xin lỗi…”

“Con đúng là con trai ngoan.Con đợi mẹ đi lấy ảnh nhé!!”

Tôi nhân lúc bà ta quay đi,liền lén lút chạy ra ngoài.Bỗng hắn cầm tay tôi chạy đi khiến tốc độ tôi nhanh hơn.Hắn định bắt tôi cho bà ta ư,tha cho tôi >__<.Tôi mài chân xuống đất để dừng hắn lại.

“Nhấc cái chân lên!!”

“Cậu định đưa tôi cho mẹ cậu ý gì!!”

“Điên à!!Mẹ cậu thấy tôi đi cùng cậu là xong đấy!”

“Cậu dắt tôi chạy theo cũng vậy thôi…-__-“

“Ừ nhỉ,thôi tránh ra đi!!”

Hắn đẩy tôi ra chỗ khác,công nhận phũ thật ấy.Tôi hậm hực đi ra khỏi cổng,may mà cái sân nó nhỏ hơn nhà hắn bên Việt.Mà nãy giờ hắn cứ theo tôi ấy,hết chỗ đi à…?

“Cậu định đi mua đồ thật đấy à?”

“Ừa!!”

"Có tiền không?"

"Không có sao mua?"

"Tiền Nhật ấy…"

Hự…chết cha.Mình quên mất,sao mỗi nước phải dùng một loại tiền khác nhau chứ,phiền phức ghê!!Làm sao bây giờ,sao lắm rắc rối ghê vậy nè.

"Không có chứ gì!!"

Hắn để cái mặt khinh khinh,vớ vẩn tui ném cái ví vô mặt ông ý.Mình toàn tiền Bác Hồ thôi…;;^;;.

"Rồi,để tôi đưa đi,haha!!"

Hức hức…tôi lại để cái máu kiêu ngạo của hắn nổi lên rồi.Hắn đưa tôi xuống phố.Không có tuyết làm đường đi thông thoáng hẳn đi.Đường đi đông người,chỗ nào cũng phải có một cái ngã tư.Đường phố sạch bong,tuyệt vời,tuyệt vời.

"Định mua cái gì?"

"Chị cậu thích cái gì?"

"Sao tôi biết…"

"Chị em với nhau vậy à…-__-"

Tôi nghĩ ngợi một lúc.Mua đồ tầm thường thì sao hợp với chị ấy,mà chị ấy lúc nào cũng nghĩ đơn giản mà…Sao mà biết người ta thích gì để tặng.Trời ơi,sao mình kém mấy khoản này vậy? T^T

"Vào quán lưu niệm xem."

Lưu niệm?Hắn làm tôi nảy ra một ý kiến.Mua gấu bông to bự chảng cho chị ấy.Mùa đông này ôm nó mới thích.Mà chị ấy tổ chức đám cưới đúng dịp Giáng Sinh,làm thế để dễ kỷ niệm ngày cưới à? ^v^

"Ừm"

Hắn đưa tôi vào một quán nhỏ.Bên ngoài để mấy cái móc điện thoại với chìa khóa nhỏ nhỏ xinh xinh.Bên trong thì chẳng khác nào một thiên đường.Có rất nhiều gấu bông dễ thương,đồ dùng học tập,…kể không nổi >v<.Tôi chạy lòng vòng xem mọi thứ rồi quên béng đi mất việc mua quà.Mãi đến gần 4h tôi mới mua được một con gấu bông bự chảng cho chị ấy.Nhìn con gấu ấy mà chỉ muốn nhảy vào ôm nó thôi.Và tôi còn mua mấy đồ cho gia đình,cái USB cho Nguyên.Tôi muốn tặng nó cho Nguyên,Nguyên có thể lưu giữ những kỷ niệm đẹp trong này.Nhưng mà sao có thể,đưa nó được cho Nguyên đây.Từ lúc đi tôi chẳng nhận được tin gì từ cậu ấy nữa.Tôi nhớ Nguyên,mong Nguyên vẫn đang sống hạnh phúc.Hắn chẳng chạy đi đâu,chỉ đứng một chỗ nhìn lên cây thông Noen của cửa hàng.Hắn ngước nhìn lên nơi cao nhất,nơi có cô bé thiên thần xinh đẹp.Hắn ta nhớ Thiên Thần của mình rồi.Sau tất cả,hắn nào chịu đựng được nỗi mong nhớ da diết,mỏi mòn ấy.Tôi nghĩ mình nên đi an ủi hắn,mà liệu hắn có tự nhận bản thân đang nhớ người yêu không đây,haha…

"Tôi mua xong rồi"

"Ừ."

Tôi đưa đồ cho hắn tính tiền.Tổng cộng là 200 chứ có ít ỏi gì đâu,hức hức.Sao mà đắt vậy không biết?Con gấu bông khá to nên một mình tôi mới mang được nó đi,còn hắn phải mang cho tôi mấy đồ lặt vặt kia.Hắn tay bỏ túi quần tay xách đồ,nhìn cứ cộc ka cộc kệch,ahaha.Hắn bỗng quay lại nhìn tôi không chớp mắt.

"Đi chơi không?"

"Không về sớm là mẹ cậu mắng đấy."

"Giáng Sinh mà,đi!"

Tôi chưa kịp nói gì thì bị hắn kéo đi luôn.Ôm con gấu to lừng lững này mà đi chơi á ;;^;;…

"Tôi phải đi tặng cái này cho chị cậu trước đã…"

"Ờ,phải rồi."

Tôi sang lại ngôi nhà truyền thống ấy.Mọi người trong nhà vẫn đang uống trà,cười đùa,nói chuyện vui vẻ.Chị ấy vẫn còn mặc váy cưới.Nhưng cái váy nó ngắn đến đầu gối,chị ấy xé nó đi thật rồi à…? Ô^Ô Cô chủ vui vẻ nhận lấy chú gấu bông.Chị ấy ôm chặt lấy nó,vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.Điều đó khiến tôi cảm thấy hạnh phúc lây,ai mà chẳng thích món quà mình tặng lại làm người kia hạnh phúc như vậy.Cảm thấy nhẹ nhõm hơn rồi…hiuhiu =v=.Hắn

cũng đã tặng quà cho chị ấy,nhưng hình thức tặng không được hay cho hắn.Hắn ném món quà cho chị ấy rồi nói ngắn cũn,vậy mà chị ấy không nói gì mà còn cười.Tính hai người này ăn ý nhau ghê ấy.Sau đó,hắn dẫn tôi đi quanh đường phố.Hắn rõ ràng rủ tôi đi chơi mà lúc đi thì hắn bảo tôi đang hộ tống cho hắn -___-.Mà hình như cũng thấy giống,hắn cứ đi trước còn tôi cứ theo sau vậy á,haha.Làm như dắt chó đi dạo ấy…Nhưng mà nhờ có hắn mà tôi có thể thấy được nhiều nơi tuyệt đẹp.Tuy chỉ đi xung quanh thôi nhưng chỗ nào cũng lạ nên thấy nó thú vị lắm.Chút phải tặng quà Giáng Sinh cảm ơn hắn rồi – một cái vòng tay có biểu tượng cung Song Tử,cung Hoàng đạo của hắn.

Bầu trời bắt đầu trở nên tối dần đi.Vài ngôi sao thấy đang lén lút nhìn từ trời xuống.Chúng muốn dự lễ Giáng Sinh giống loài người đây,đáng yêu quá.Hắn đi lòng vòng rồi lại dẫn tôi đến cây thông ở cạnh tháp Tokyo.Mọi người xung quanh trở nên đông đúc hơn.Họ đang chờ điều gì từ dưới cây thông này? Ngay khi mặt trời vừa lặn xuống,màn đêm bắt đầu bao trùm lên nơi đây,cây thông bỗng rực sáng lên lung linh đầy đủ màu sắc.Tôi há hốc miệng ra nhìn,đẹp hết hồn.Sáng,sáng,lung linh,ngôi sao lạc lõng giữa Trái Đất.Thật không thể tin nổi…

“Nhìn cái mặt của cậu kìa!!Haha!”

“Im đi…”

Nơi đây bây giờ đã trở thành một nơi chứa đầy hạnh phúc rồi.Cuộc sống cứ mãi như này có phải tốt hơn không.

“Nó sáng rồi này!!”

Hắn bỗng cất tiếng bộc lộ cảm xúc.Tôi quay ra,hắn đang cầm một cái dây treo lủng lẳng một vật đang phát sáng.

“Cái gì thế?”

“Tặng cậu,Giáng Sing vui vẻ!! ^v^”

Hắn đưa vật đó ra trước mặt tôi rồi nở một nụ cười.Bây giờ tôi có thể nhìn rõ nó hơn,một cái lọ nhỏ dạng ngôi sao chứa đầy bột dạ quang xanh biển.Nó cũng đang sáng,cũng biết soi rọi lên đôi mắt của tôi.Tôi nhẹ nhàng cầm lấy nó.Cảm giác như đang cầm sợi dây chuyền sinh nhật kia,hai loại đều là dây chuyền nhưng có gì đó khác với nó.Ngôi sao xanh,thật ấm áp…Tôi chợt nhớ ra mình cũng có quà cho hắn,tôi vội lục lục cái túi rồi đưa nó ra.

“Giáng Sinh vui vẻ ^v^”

“Ô,tôi cũng có cơ à?”

Hắn cũng vui vẻ cầm lấy rồi đeo vào tay.Hai chúng tôi tặng quà nhau nhưng chẳng ai lấy một câu cảm ơn.Có lẽ đều với nhau quen rồi,tử tế chút có khi lại không thích.

“Đói chưa?Đi ăn!!”

Hắn cười cười rồi quay mặt đi.Hồn tôi bỗng bay đi đâu mất,mắt tôi chỉ nhìn về phía hắn.Tấm lưng của hắn,không hiểu sao lại khiến tôi bị “chôn chân dưới đất” như này.Rồi một cái cảm giác kỳ lạ hiện lên,nó thật khó giải thích.

“Làm gì thế?”

“À không…”

Tôi bừng tỉnh rồi chạy lại theo hắn.Cái cảm giác vừa rồi là gì?

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chôn Vùi

Tối đó tôi bay về nước,đến tận đêm khuya mới đến nơi.Ba mẹ tôi lao ra như kiểu tôi đã đi xa mấy năm trời.Cũng phải thôi,máy điện thoại tôi bị sụp nguồn mà,cái tội chơi game nhiều rồi quên đem sạc.Mẹ đã gọi cho cả tôi lẫn hắn dữ lắm,tưởng mẹ không thương nữa.Thật ra là mẹ nghĩ từ đây đến Nhật phải mất cả nửa ngày nên không gọi,và mẹ còn muốn để tôi với hắn có thời gian…Chuyện tôi với hắn là không thể nào -___-".Lạ cái là anh họ tôi vui vẻ hẳn ra,lúc nào cũng cười rồi ca hát vớ vẩn.Như tên động kinh…Anh ta còn không thèm hỏi thăm tôi sống chết thế nào mà cứ hỏi mấy thứ lý lịch của tôi : ngày sinh,sở thích,sở ghét…-__-.Vậy nên tôi giận ang ta luôn.Còn có cả số điện thoại lạ hay nháy máy tôi nữa,rốt cuộc cái tên đó đã làm gì???Sáng hôm sau,tôi không cùng anh ta đi học nữa,nhưng anh ta cứ bám dính lấy tôi.Tôi đã cho anh ta mấy trận rồi mà anh ta vẫn…

"Em nói cho anh biết đi mà~~"

"Im!!"

"Đừng nổi nóng như vậy~~"

Cái giọng nứng nịu của anh ta khiến tôi đấm cho anh ta thêm mấy phát nữa.Im đi,im đi tên đáng ghét!!Bỗng một cái giọng nhỏ nhẹ khác cất lên.Và chỉ có một người duy nhất gọi tôi như vậy.

"Tiền bối…"

"Hân~~"

Cái bé lần trước kêu tôi là tiền bối đang đứng trước cổng trường nhìn chằm chằm về phía hai chúng tôi.Giọng ủa anh ta vẫn éo éo gọi tên cô bé đó.Anh ta học đâu ra kiểu nói đó vậy…Cô bé đó tự dưng lại lao về phía tôi,khóc lóc thảm thiết.Tôi dùng tay chặn đầu bé lại.

"Tiền bối đã về rồi sao? T^T"

"Ư..ừm."

Ba chúng tôi cùng nhau đi lên lớp.Anh tôi cứ làm cái mặt phê phê nhìn kiểu thích thú lắm,bé con thì cứ xoa tay tỏ vẻ ngại ngùng.Mình đang lạc giữa đám người gì vậy nè trời…-^-.Đi lên lớp tôi lôi anh ta ra một góc để hỏi cho rõ chuyện.

"Nói hết tôi nghe coi…*^Ó"

"Thì…Hân biết anh là anh họ em rồi nên Hân nhờ anh tra hỏi em tý xíu…"

"Hừm…Tôi biết anh thích bé đó nhưng một tý xíu của anh khiến tôi bực đấy!"

"Xin lỗi…"

"Dù sao thì đừng dùng cách này để tán bé nó nữa!"

"Nhưng em là vũ khí của anh!!"

"Tình cảm của anh mới là vũ khí mạnh nhất đấy."

Tôi không nói gì nữa mà đi về chỗ.Tôi là vũ khí của anh ta ư?Buồn cười thật!Tình Tú đây không phải một đồ vật,đây là tình yêu của anh.Dùng tôi là vũ khí?Tôi có làm gì được đâu,đến cả việc thể hiện tình yêu giống anh,tôi còn không làm được.Tôi đã nói rồi,cảm xúc của mình mới là quan trọng nhất.Đừng có chần chừ nữa hãy mau bày tỏ đi.Nhanh lên,trước khi quá muộn…Chà,giờ mình là chuyên gia tư vấn tình yêu cơ đấy.

Hôm nay thật lạ,hắn đến giờ vẫn chưa đến,bình thường đến rõ sớm rồi quẩy tưng bừng cái lớp lên rồi cơ mà.Vừa nghĩ tới hắn,hắn đã lết vào lớp với một khuôn mặt thẫn thờ.

"Ủa?Sao tàn tạ thế này?"

"Chị Mỹ Anh về Việt Nam rồi"

"T..tại sao?"

"Nghỉ tuần trăng mật…"

“Vậy thì anh rể cậu cũng ở đây à?”

“Còn hỏi!!Mất tự do!! ~.~”

Chồng của cô chủ đang ở nhà hắn.Một người là chồng đối diện với một người thầm yêu vợ mình bấy lâu nay chạm mặt nhau.Thật không dám nghĩ nổi chuyện gì sẽ xảy ra.Và tâm trạng của anh Minh sẽ bị sụt lún đến mức nào.Tôi sẽ lại phải trông thấy khuôn mặt buồn rầu trở nên lạnh lùng của anh ấy,không muốn không muốn…;;^;;.Tan học,tôi cuống cuồng kéo hắn nhanh thật nhanh về nhà.Mở cửa ra,cô chủ đang ngồi ở phòng khách thư giãn uống trà.

“Tú!Đến rồi à?”

“V..vâng…”

Tôi liếc sang ghế bên cạnh,một chàng trai khác cũng ngồi đó đưa đôi mắt hiền hậu về phía tôi và nở nụ cười.Đó chắc chắn là chồng của cô chủ,cậu chủ đó đã gặp anh Minh chưa?

“Em về rồi đây!!”

“Chào mừng trở về ^v^”

Hắn dùng cái giọng ỉu xìu để chào cậu chủ đó và được đáp lại bằng cái giọng dễ gần hơn nhưng có đôi chút ngọng ngọng.Cậu chủ đó có lẽ vẫn đang học tiếng Việt.

“Đây là…bạn gái em à?”

“Không không…em không phải!!”

Câu nói đó khiến tôi bị giật mình.Hiểu lầm rồi,hiểu lầm rồi.Tôi với hắn không có chuyện đó được >__<.Hắn bỗng nhếch môi lên cười.Bằng cái thái độ khinh bỉ đó,hắn nói rồi đi.

“Anh nhầm rồi,cậu ta đã thích một tên khác vô dụng hơn em nhiều!”

“Này!Thái độ gì vậy hả?”

Tôi vội đuổi theo hắn.Mấy lần liền hắn giận tôi vô cớ,chắc chắn là tôi chưa có làm gì hắn mà.Người gì đâu mà vừa kỳ quặc vừa đáng ghét.Hắn vào phòng đóng sầm cửa lại trước khi tôi bước vào phòng.Cái tên này có vấn đề hả…-__-.Thôi thì mặc kệ cậu ta,tôi cần đi chỗ khác hơn.Tôi rón rén bước đến gần cánh cửa thư viện và nhẹ nhàng đặt tai lên cánh cửa để nghe ngóng bên trong.Bỗng cánh cửa di chuyển về phía trước khiến tôi giật mình.

“Tú?Em làm gì thế?”

“E…em qua đây mượn quyển sách…cho…cho Thiện Ân!!”

“Ừ,vào đi.”

Tôi từ từ đi vào.Thư viện bây giờ thật bừa bộn,sách chồng chất ở mọi chỗ và có cả mấy cái thùng đặt giữa phòng.Một người ngăn nắp như anh ấy lại bừa bộn như này được sao.

“Tôi đang dọn nên hơi bừa…”

“V…vâng,anh cần em giúp không?”

“Em làm việc của mình đi!”

Tôi nghe anh ấy nói vậy liền cảm thấy ngại ngùng,cứ như mình đang xen vào chuyện của người khác đấy.Đành lẽo đẽo bước vào một khu sách mà chẳng biết tìm cái gì.Mục đích tôi đến đây chỉ vì muốn biết anh ấy có ổn không thôi,thật sự đang rất lo cho anh ấy.Cứ đặt tay lên từng quyển sách mà tâm trí cứ lạc long đi đâu,khiến tôi bị trượt lên một cái gì đó.Sau khi lụi hụi mò dậy,tôi thấy một cái hộp nhỏ cũng đang nằm song soài.Đó là cái hộp bằng sắt màu vàng,và trên nó có ghi chữ M.A.Ma,trong này có ma hả?? ;;^;;…Tôi cố đẩy cái hộp ra rồi nhưng vẫn không thoát nổi trí tò mò.Tại sao lại có dấu chấm giữa hai chữ?Lại lại gần chiếc hộp,tôi từ từ mở ra.Hàng loạt các bức ảnh được cắt thành những mẩu nhỏ riêng hình cô chủ.M.A đó là Mỹ Anh,vậy đây là cái hộp của chị ấy.Hoặc cũng có thể gọi là,cái hộp lưu giữ kỷ niệm của hai người họ.Tôi buồn rầu đóng lại và đẩy nó ra xa.Tâm trạng của tôi bắt đầu không được tốt.Cũng phải thôi,nhìn thấy người mình yêu dành trọn vẹn tình cảm cho người khác,không buồn mới lạ nhỉ?

“Em đã mở nó ra chưa vậy?”

Bỗng một giọng nói giống anh Minh cất lên,tôi giật mình ngẩng mặt lên.Anh ấy vội vàng vồ lấy cái hộp.Thái độ đó lại khiến tôi cảm thấy buồn hơn,vậy nên tôi chỉ đáp lại bằng cái giọng nhỏ.

“Em..chưa..Mém nữa là em mở rồi,em xin lỗi..”

Anh ấy thở dài rồi quay đi.Tôi lẽo đẽo đi theo và thấy anh ấy đặt cái hộp đó vào một cái thùng khác nhỏ hơn một chút.Có vẻ trong đó vẫn còn nhiều đồ khác nữa.Tại sao anh ấy lại phải gom hết chúng vào làm gì?Tôi quay mặt về phía cửa,thấy có cái xẻng với găng tay dựng ở đấy.Tính chôn cái chi vậy Ô^Ô"

"Anh định làm gì vậy?"

Anh Minh quay về phía tôi rồi "à" lên một tiếng.Bê chiếc hộp lên,anh ấy nói với tôi bằng ánh mắt buồn thăm thẳm.

"Tôi muốn…chôn vùi thứ tình cảm ngang trái này.Dù có cố thì cũng chẳng có ích gì."

"Em…rất tiếc.."

Anh ấy đã đặt tất cả tình cảm của mình vào đó và mang giấu chúng đi.Thực sự anh ấy đã muốn quên đi thứ tình cảm vô ích.Nhưng liệu,có dễ dàng không?Quên hả,đó là một phản xạ vô điều kiện.

"Em có muốn giúp tôi không?"

"Dạ,được…"

Tôi cầm lấy cái xẻng và cùng anh ấy xuống sân sau nhà.Nhưng thật không may,nửa đường,chúng tôi gặp chồng của cô chủ.Hai người họ nhìn nhau đắm đuối,cầu mong đừng có xảy ra việc gì.Có vẻ cậu chủ mới chưa biết được anh Minh có tình cảm với vợ mình nên vẫn chào hỏi bằng một nụ cười.

"Chào anh,tôi là Makoto,chồng của Mỹ Anh…"

"Vâng,tôi biết.Tôi là quản gia của nhà."

Anh Minh tiếp tục bước đi mà không giới thiệu gì thêm.Tóm lại là không thể nói chuyện chung với nhau được.Tôi cũng chỉ cúi đầu mà đi qua.Cái không gian vừa nãy nó cộc kệch đến mức kỳ lạ.Bên thì muốn ăn tươi nuốt sống người đối diện,bên thì trong sáng hiền lành,chẳng có chút suy nghĩ tiêu cực nào.Nhà này sắp không yên ổn một thời gian đây,bảo thảo nào hắn trông chán đời vậy.

Anh Minh tìm nơi ít người qua lại nhất trong sân để chôn báu vật của mình.Anh ấy đào một cái hố rõ sâu,mà cái hộp nó cũng chẳng to lắm.Điều đó chứng tỏ,anh ấy muốn chôn càng sâu càng tốt,để không ai tìm thấy,để mình khó có thể đào lên.Chôn cất xong,anh ấy thở dài một cái.Tôi thì nghĩ thầm hai từ "Tạm biệt".

"Vậy là xong!!"

"Vâng…"

"Em giúp tôi chứ?"

"Dạ,em tưởng xong rồi…?"

Anh ấy không đáp lại câu nói của tôi mà chỉ chạm nhẹ vào đầu tôi.Lại bỏ tay vào túi và tiếp tục bước đi.Tôi không hiểu,hành động đó có ý gì.Bỗng điện thoại tôi kêu lên,tên Thiện Ân gọi,tưởng giận tôi rồi..

#LÀM GÌ VẬY HẢ?MAU LÊN DỌN PHÒNG TÔI MAU!!!

Hắn ta gào thét bên đầu dây bên kia làm ong cả tai tôi.Nãy hắn có muốn tôi vào đâu mà dọn.Hôm qua hắn mới tương đầu vào đâu nên nay có vấn đề hả??Tôi chẳng kịp nói gì thì hắn đã tắt bụp máy đi.Tôi chịu hết nổi rồi nhé,cậu biết tay tôi.Tôi chạy vèo lên phòng hắn và đạp thẳng cái cửa.

"Cậu!!"

"Cậu nhanh phết nhỉ,mau dọn phòng đi.Bụi bẩn tùm lum kìa!!"

"Hôm nay cậu bị khùng hả??"

"Không tôi méc mẹ nè…"

Nghĩ tới bà ta mà rùng mình,cậu được lắm.Sơ hở chút là chết với tôi,cẩn thận đấy.Tôi quét nhà mà hắn quát ầm ĩ,chỗ này có bụi,chỗ kia có bụi.Muốn nhai nát cái đầu hắn ghê!!Bỗng có tiếng gõ cửa từ ngoài vào,giọng bà quản lý vang lên.

"Cậu chủ…có thư…"

"Mau mang vào cho tôi con nhỏ kia!!"

Tôi hậm hực mở cửa ra rồi cầm lấy bức thư.Đó là một bức thư tự làm,được trang trí bằng những hình vẽ hết sức đáng yêu.Không rõ ai gửi,chỉ biết người nhận là tên Thiện Ân và cả tôi nữa.

“Ai gửi thế?”

“Chịu…nhưng tôi cũng là người nhận này!!”

“Đưa đây coi!!”

Hắn giật phắt lá thư khỏi tay tôi.Chẳng cần ngó nghiêng gì vẻ bề ngoài,hắn mở ra đọc luôn.

“Giáng Sinh vui vẻ nhé!!Nguyên đây…”

Tôi bất ngờ,Nguyên gửi sao.Hắn đứng lặng lại mà không đọc to nữa,nhưng đôi con ngươi của hắn vẫn đang chuyển động qua từng dòng một.Miệng của hắn có vẻ cười mỉm,vui rồi nhé!!

“Nguyên vẫn khỏe…thật tốt quá…”

“Đâu,tôi đọc với…”

…Hai người có khỏe không?Hiện giờ Nguyên cũng khỏe lắm nên đừng lo nhé.Bên này có nhiều bạn thân thiện lắm,vậy nên rất chi là vui…Cây thông thì to cực kỳ,nhiều màu đẹp lắm.Lần đầu tiên Nguyên được ăn bánh gừng nữa.Nguyên không nhớ mọi người đâu,mọi người cũng đừng nhớ Nguyên làm chi cho mệt!! ^^”.Nguyên không nhớ mọi người hả?Ai tin chứ?Nguyên ngốc!!Mắt tôi bắt đầu rưng rưng.Một lá thư chẳng có đầu cũng chẳng có cuối,mà nó lại khiến tôi muốn khóc.Hắn nhẹ nhàng cất lá thư đi,hành động không giống bay nãy nữa.Đây là bức thư từ Nguyên,đời nào hắn dùng những hành động mạnh bạo.Hắn đưa lá thư lên môi,nhắm mắt lại và cảm nhận…Rùng mình~~ Tên sến súa…-.-.Nhưng trong lòng tôi lại có gì đó khó chịu,tại sao?Hắn chìm trong hạnh phúc,khiến mình khó chịu tới vậy à?

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Đồ Khùng!!

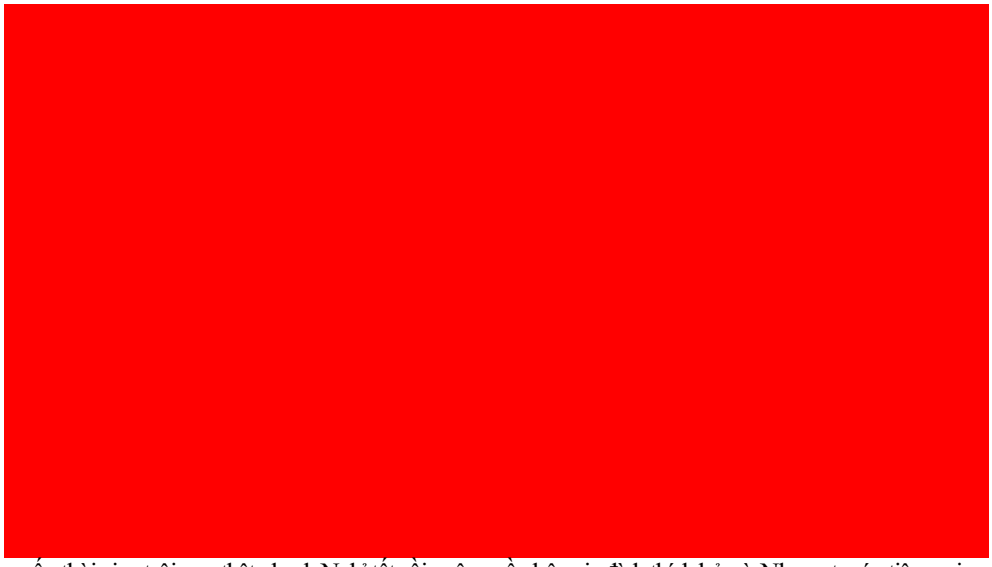

Đến gần Tết là ai cũng muốn thời gian trôi qua thật nhanh.Nghỉ tết rồi quây quần bên gia đình thích bỏ xừ.Nhưng trước tiên,mọi người phải qua thử thách dọn dẹp đã.Học sinh thì phải dọn lớp học và giúp cả mẹ dọn nhà nữa.Mệt nhưng mà cũng vui mà,phải không?Hắn thì sướng bỏ xừ,trên lớp thì được mấy tụi con gái chiều chuộng quá thể.Ở nhà thì có cả một đám người hầu dọn cả tòa lâu đài này còn gì nữa.Bà quản lý đứng một bên chỉ tay năm ngón hướng dẫn cho đám người hầu chúng tôi.Vừa làm chúng tôi vừa thở dài,muốn vùi dập cái suy nghĩ tiêu cực rằng sẽ chẳng bao giờ dọn sạch được cái ngôi nhà này nhưng nào được.Ai mà nghĩ tích cực cho nổi,cái ngóc ngách nào cũng phải có ít bụi,càng cao càng nhiều.Ôi chết mất thôi~…Làm ơn cứu tôi ra khỏi đây đi!!Tôi vừa nghĩ đến chuyện đó thì một vị anh hùng hảo hán đã xuất hiện.Anh Minh đã mượn tôi từ tay bà quản lý.Bà ấy cũng vui vẻ cho anh ấy mượn,tôi có ở đấy thì cũng chẳng giúp được bà ta gì nhiều,ahihi.Con nhỏ Tinh Tú vô dụng chết!!Vừa đi theo anh Minh tôi vừa lải nhải cảm ơn,nhưng rốt cuộc thì vẫn thế.Tôi vẫn phải dọn dẹp,hơn nữa là cả cái thư viện nhà hắn này.Tôi với anh ấy cùng nhau lôi hết đống sách ra để quét cho sạch bụi.Mệt hả,tôi thấy sự hạnh phúc nó đang tràn ngập thì hơn.

Một đống sách đang được đặt ở nơi nóc giá sách.Tôi vốn lùn tịt nên chẳng thể nào với tới.Tôi đã cố gắng nhảy lên để làm rơi chúng xuống nhưng không nổi.Bỗng có cả một tấm thân ấm áp đè lên lưng tôi,đang cố gắng lấy chồng sách trên kia.Tôi tò mò ngước lên nhìn,là anh Minh.Ngày gì mà đỏ chót như cánh hoa trạng nguyên vậy nè..-///v///-.Anh ấy có thể với tới đống sách đó,nhưng tiếc thay,lại không thể bê nổi chồng sách đó xuống.Nó bị đổ và rơi,tôi nhắm mắt nhắm mũi lại chịu đau.Tuy nhiên,chẳng có cái cảm giác đau đớn nào xuất hiện cả.Mọi quyển sách đã được anh Minh ngăn lại.Một đống bụi bay như khói,bám lên người hai chúng tôi.Tôi phì cười,tưởng thế nào…^v^

“Thật ngại quá…^^”

Đúng là lắm bụi thật đấy,chúng bay lả tả trong không khí khiến tôi bị hắt hơi liên tục.Bao giờ mới hết đây,sao cái thư viện cũng xây to làm gì không biết.Bố của hắn với anh Minh bị cuồng sách chăng?Ở trong góc căn phòng,tôi thấy có một cái túi hình dạng kỳ lạ,trông như quả hồ lô đang được để lên một cái giá sách ít người đụng tới.

“Anh Minh!!”

“Gì?”

“Cái gì đây?”

Anh ấy lại gần rồi lôi cái túi đó xuống.Anh ấy nhìn nó một lúc rồi cười mỉm.

“Cây ghi-ta của tôi.”

“Thật hả?Em xem được không?”

Anh ấy kéo khóa xuống và lôi ra một cây đàn màu đỏ rực lửa.Trông nó rất đẹp nhưng để lâu không dùng đến nên bị gỉ sét nặng nề.

“Nó thành đồ cổ rồi…”

“Dùng được nữa không anh?”

“Không!Cất nó đi.”

“Ơ..anh hứa chơi cho em nghe một lần mà T^T”

“Vậy em nghe tạm cái giai điệu ‘gỉ sét’ này nhé?”

Anh ấy đeo cây đàn lên vai và vẩy tay một cái lên dây đàn.Giai điệu chẳng ra gì Ô^Ô…nhưng anh ấy vẫn đánh ra được một bản nhạc không lời.Có chút lệch lạc và thỉnh thoảng lại “tăng” một cái.

“Nhìn cái mặt em kìa…ahaha!!”

“Kinh khủng thiệt…O__O”

“Thôi,làm việc tiếp ^.^”

Anh ấy lại nhẹ nhàng đặt nó lên nóc giá sách.Tôi với anh ấy lại tiếp tục công việc.Tuy nhiên trong lúc đó tôi lại cảm thấy mơ hồ.Nhớ lại cái lúc mà anh ấy đeo cây đàn lên,cùng với trang phục quản gia,ngầu không chịu được.Muốn đập đầu vào tường quá!!Mà hình như,từ lúc anh ấy chôn đi những bức ảnh kia thì anh ấy cười nhiều với tôi hơn.Tôi cảm thấy rất hạnh phúc,mình ít ra cũng có thêm được một chút cơ hội.Công việc gần như được hoàn thành,tôi chân tay giã rời chẳng muốn cử động nữa.Tôi ngồi phịch xuống ghế,nắn tay nắn chân.

“Nước này!!”

Tự dưng có một lon nước từ đâu bay tới,theo phản xạ tôi đỡ lấy nó.Anh Minh đã lấy được lon nước này lúc nào mà tôi không hay,cứ thoắt ẩn thoắt hiện…

“Em cảm ơn…”

Đó là một lon nước coca,tôi cố dùng sức để bật cái nắp ra nhưng đuối quá chẳng mở nổi.Anh Minh giật lại và cũng cố mở nó ra.Cạnh...tức nước vỡ bờ…Những dòng bọt nước nâu tràn ra,nó bắn hết lên hai người chúng tôi.

“A xin lỗi,chắc nãy tôi lắc nó nhiều quá…”

“Anh lắc nó chi vậy…-__-“

“Ôi trời,em đừng nghĩ bậy…”

“Dạ?”

“Nước coca còn trên mặt em kìa…”

Anh Minh đưa tay lại gần mặt tôi.Tim tôi đập thình thịch,cứ tròn xoe đôi mắt ra nhìn.Bỗng cái rầm,cánh cửa mở tung ra.Hắn đứng đó hầm hừ nhìn hai chúng tôi.

“HOÀNG TINH TÚ!!”

"Gì?"

Hắn gào thét tên của tôi khiến tôi giật mình.Cậu ta lại bị làm sao nữa vậy??Hắn lao tới chỗ tôi rồi xách tay tôi kéo đi.Hắn lúc nào cũng dùng hành động thô bạo với tôi hết!!Tôi đã làm gì hắn đâu >.

"Hướng dẫn mấy người kia chuyển hàng cho tôi!!"

Tôi quay ra ngoài cửa,một hàng dài người áo xanh đang mang rất nhiều chiếc thùng màu đỏ đến.

"Để đâu ạ?"

"B..bếp…bếp…"

Tôi chỉ về phía đường đi đến nhà bếp của hắn.Họ đi theo hướng tay tôi,tôi thì cứ trơ mắt ra nhìn mà chẳng biết nên làm gì tiếp theo nữa.

"Chạy theo chỉ đường mau!!"

Hắn đứng đó khoanh tay nhìn tôi.Hắn hướng dẫn tôi để tôi hướng dẫn cho mấy người đó.Sao hắn không hướng dẫn họ xừ luôn đi,tên phiền phức!!Sau một hồi,cả đống thùng màu đỏ được xếp ngay ngắn ở một góc nhà bếp.Tôi xem thùng gì,trời ơi,cả một núi nước ngọt coca cola OOO

"Cậu lấy làm gì nhiều thế..??"

"Tôi thích!!"

"Hả?Uống nhiều sinh bệnh đấy!!"

"Sao cậu phải lo?"

"Thì cậu là bạn tôi,còn gì?"

"Bạn thôi à?"

"Ừ…À rồi,cậu chủ nữa ạ…"

Hắn tặc lưỡi một cái rồi lại gần đống coca kia.Hắn mở một lon rồi tu ực ực…Hình như càng nói thì hắn càng làm -___-.Hắn khà sảng khoái một cái rồi giơ lon coca về phía tôi.

"Uống không?"

"Cậu uống dở xong rồi bắt tôi uống à?Tôi thà uống lon coca dở vừa anh Minh mở cho tôi còn hơn!! >"<"

Hắn thả lon coca xuống đất,nước bên trong lan hết ra mặt sàn.Điên rồi,điên rồi…>.<

"Dọn!!"

"Không bao giờ!!Lúc nào cũng thích bày việc cho người khác hết,bộ vui lắm hả??"

"Mai mẹ tôi về đấy,tôi méc mẹ!!"

"T…tôi cũng bận dọn thư viện cho anh Minh rồi,cậu nhờ người khác đi!!"

Hắn bỗng chạy vèo một cái đến chỗ tôi.Mặt hắn nhìn hung dữ làm tôi chẳng nói năng được gì nữa.Có vậy mà cũng nổi điên lên,tôi sai hay hắn sai?Hắn bóp chặt hai má tôi lại làm tôi càng không nói được gì thêm.Đau lắm biết không hả tên đáng ghét!! >"<.

"Minh Minh Minh,trong đầu cậu chỉ có cái thằng đấy thôi hả?Cậu làm tôi bực đấy!!"

Chết rồi,hình như càng ngày tôi càng khiến hắn ghét anh ấy.Nhưng bình thường hắn cổ vũ cuồng nhiệt tôi với anh Minh cơ mà.Lần đi Nha Trang còn bảo tôi cố lên.Bây giờ thì quay ra xả vô mặt tôi như này đây.Hắn thả tôi ra rồi hằm hằm đi khỏi phòng bếp.

"Ồ ùng!!"

Ây da,hắn bóp hai má tôi mạnh quá bây giờ nó bị chuột rút rồi này.Không nói nổi,tôi đang muốn mắng hắn ta mà ra nông nỗi này đây!! >.<. Hắn là cái tên bất bình thường,không ai hiểu nổi,vừa đáng ghét vừa vô duyên,tên phá đám.geezzz.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Cảm Giác Lạ

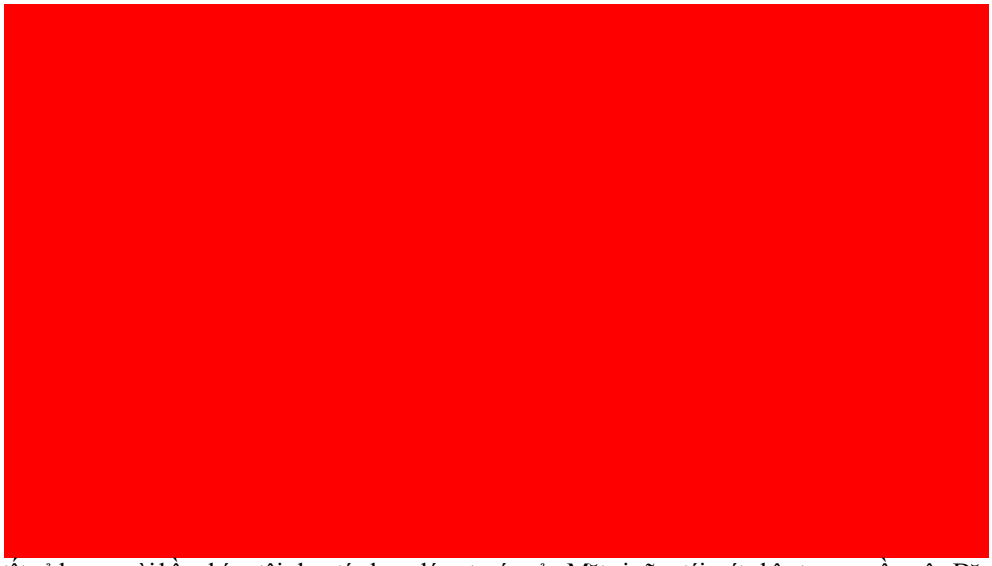

Tiếng chuông vang lên,tất cả bọn người hầu chúng tôi chạy tán loạn đứng trước cửa.Mặt ai cũng tái mét,chân tay run cầm cập.Đặc biệt là tôi,đến nước bọt tôi cũng chẳng nuốt nổi : hôm nay mẹ hắn về.Cánh cửa mở từ từ rộng ra.

"Ông chủ và bà chủ (sư tử hà Đông) giá đáo!!"

"Chào mừng ông bà chủ đã về…>.

Bà ta vẫn làm cái mặt nghiêm nghị đó bước vào nhà.Cái khuôn mặt đặc trưng làm ai cũng phải sởn gai ốc.Bố hắn ta có vẻ hiền lành hơn,giơ tay lên chào mọi người.

"Mọi chuyện vẫn ổn chứ?"

"V..vâng…"

"Nào đừng căng thẳng như thế…"

Ông nên nói bà vợ ông kìa -.-.Bà ta ngó nghiêng qua mọi phía rồi bỗng ánh mắt bà ta sáng rực lên.

"Đằng kia có bụi!!Dọn dẹp cái kiểu gì thế?Bà quản lý đâu!!"

"Tôi xin lỗi…"

Lần đầu tiên tôi thấy bà quản lý trở nên yếu đuối như vậy.Cả cái nhà này chắc chắn bà mẹ hắn ta là vô định rồi.Cái mắt của bà ta thật là đáng kính nể,một hạt bụi cũng không tha.Vậy thì bà ta đeo cái kính vào làm gì nữa??

"Ôi Thiện Ân,con trai tôi~~"

Nhưng khuôn mặt nghiêm nghị,nhăn như khỉ ăn gừng đó lập tức được chuyển sang một khuôn mặt hiền lành khác chỉ khi nhìn thấy tên Thiện Ân kia.Bà ta ôm lấy con trai vào lòng,còn mặt hắn thì tỏ vẻ chẳng mấy quan tâm và hắn cũng chẳng thích mình bị đối xử như một đứa trẻ con.

"Mẹ đừng có nhìn thấy con là ôm nữa…"

"Nhưng mẹ nhớ coăn…"

"Hai mẹ con mình mới gặp nhau tháng trước mà.."

"60x60x24x30 = 2.592.000s mẹ mới được gặp con đấy,sao mà không nhớ cho nổi,ôi con trai~~"

Ôi mẹ ơi,giọng điệu của bà ta thay đổi hẳn.Làm cái giọng đáng yêu như kiểu mình hiền lành dễ mến lắm ấy,tôi xin người.Làm ơn cho cái ngày hôm nay nó trôi qua nhanh dùm con.Con chịu hết nổi rồi.Trí thông minh của hắn được thừa hưởng từ mẹ hắn ta.Cái bà La sát độc nhất vô nhị,vô dịch thiên hạ!!Cậu chủ có bà mẹ tuyệt vời quá…~.~.Và cả cái tính bất bình thường nữa,đời mình không nghĩ rằng mình sẽ gặp những người như thế này.

"À,mẹ muốn con gặp một người!!"

“Ai ạ?”

Mẹ hắn cười tủm tỉm.Mọi người trong nhà bắt đầu cảm nhận được những bước chân nhanh nhẹn,một cái bóng đang tiến về chỗ chúng tôi.Một cô gái tóc dài ngang lưng,mặc một bộ quần áo rất ư là phong cách đáng yêu.Cô ấy nhảy bổ vào người hắn,ôm siết chặt như hai người đã dính vào nhau.

“Linh?”

Hắn bất ngờ không thể tả.Cô ấy bỏ hắn ra rồi đặt hai tay lên má hắn,từ từ đưa môi lại gần.Hắn như liếc nhìn qua tôi một chút rồi vội vàng đẩy ra.

“Tránh xa tớ ra!!”

“Cậu không thích tớ làm như vậy nữa à? >.<”

“Im đi!!”

Hắn bỏ đi không thương tiếc.”Làm như vậy nữa à?”Vậy là hai người họ mỗi khi gặp nhau là gí sát mặt vào nhau như vậy?Trong lòng tôi bỗng cảm thấy khó chịu đến kỳ.Chân tôi như muốn đuổi theo hắn và muốn hỏi cho rõ rằng,cô gái đó là ai?Tại sao lại thân thiết với cậu như thế?Tôi bị bệnh gì rồi chăng…cảm giác này,thật khó chịu.

Rồi bỗng có một người khác lại chạy đến,nhưng lúc này là một cậu bé chừng 4-5 tuổi.Cậu bé có đôi mắt và cái miệng giống hệt hắn,trông thật dễ thương.Chú bé lon ton chạy đến chỗ mẹ hắn.

“Mẹ ơi,chị Linh đâu rồi?”

“Chị ấy theo anh con đi vào kia rồi…”

Mẹ?Anh con?Vậy cậu bé đó ra là em của hắn.Sao bà ta sinh lắm con dữ dội thế?Nước Việt Nam lại có thêm hotboy rồi,gia đình tốt số,hạnh phúc thế.Bà ta được cái đối xử rất tốt với con trai mình.Chỉ cần nhìn thấy mặt chúng thôi là tủm tỉm cười.

“Vậy ai chơi với con?Ở đây chẳng có gì chơi hết…”

Mẹ hắn ngước mặt lên nhìn về phía tôi.Thình thịch…ánh mắt như muốn đâm xuyên trái tim bé bỏng của tôi ấy.

“Cô kia!!”

“V..vâng!!”

“Cô mau đi chơi với con tôi mau!!”

“Vâng!! (đùa tôi chắc…)”

Tôi cúi xuống để đón lấy thằng bé.Cậu bé tiến lại gần tôi rồi đưa ra một cái phán xét.

“Chẳng xinh bằng chị Linh,nhưng nhìn vóc dáng rất khỏe khoắn,thích hợp làm thú cưng ta,mau đi thôi”

Mày với anh mày chẳng khác gì nhau hết..-___-.Thằng bé lôi tôi ra ngoài sân rồi chạy tán loạn hết lên.Nó bắt tôi làm trâu,làm bò,làm ngựa cho nó.Nó hết trèo cây rồi lại nhảy lên nóc ô tô.Thế là mất nguyên ngày của tôi.Và buồn thay cho cái lưng của tôi.Thỉnh thỏang tôi còn bị nó túm tóc,đánh tơi bời.Muốn đánh lại nó cũng không được,đợi lớn lên đi rồi chị cho em biết tay.

“Này chị kia,chạy ra đằng kia lấy tôi quả bóng!!”

Cậu bé chỉ ra đằng xa phía trước mặt tôi.Tôi liền chạy ra đấy thì bỗng bị vấp phải cái gì đó.Mặt đất như đang tiến gần tôi hơn nhưng tự dưng nó được ngăn lại.Một vật đập thẳng vào ngực tôi,thốn…T^T.

“Cái thằng này,nghịch vừa thôi,chị ấy ngã thì sao?”

Cái thứ làm tôi vừa ngã là thằng bé đó.Ranh con mất nết,ta chịu hết nổi ngươi rồi nhá!!Sau khi thoát khỏi tình thế nguy cấp đó,tôi lập tức nghe được cái giọng của anh Minh đang mắng thằng bé.Tôi đưa bàn tay run run của mình lên ngực,chạm thấy một bàn tay gầy.Ôi thôi chết tôi rồi,anh ấy chẳng lẽ không cảm nhận được gì sao?

“Anh Minh…ngực của em…”

Anh ấy nghe tôi nói vậy liền bỏ tay ra.Tôi ngã xuống bất lực,hức hức…

“Tôi…tôi xin lỗi.Tôi tưởng đấy là xương đòn của em…”

-Kiếp ngực lép – Đến cả anh Minh cũng nói ngực tôi lép.Làm gì đến nỗi nào đâu ;;^;;?Cơ mà anh ấy vừa chạm vào ngực tôi,ngực thì vẫn là ngực!!Vẫn

là một cái bánh đính nho trên đầu thôi!!

“T..thôi em nghỉ đi,để tôi trông cho…”

“V..vâng…”

Tôi ngại ngùng nhìn anh ấy rồi cười.Anh ấy cũng tỏ vẻ ngại ngại.

“Hai anh chị thích nhau à?”

“Không…không…thể nào…”

Em hắn đang mở tròn đôi mắt ngây thơ của nó ra nhìn hai chúng tôi.Mà nó biết “thích” là cái gì kìa…Trẻ con bây giờ cái gì cũng biết hả trời.Đến tôi năm lớp 6 mới bước đến giai đoạn biết “Tình yêu là cái chi??”.Thật không thể không cảnh giác…

“Sao không?”

“Dạ?”

“À không ^v^.Em đi vào nhà đi”

Tôi chậm rãi rồi đi vào tòa lâu đài.Anh ấy nói vậy là ý gì?Hừm…Tôi nghĩ lung tung trong đầu,tôi không hiểu.

“Này!!”

“Dạ!!”

“Con của tôi đâu?”

“Anh Minh…đang chơi cùng với nó ạ..”

“Cô gọi ai là nó?Thằng bé là con của ông bà chủ cô đấy!Không biết lễ phép là gì à?”

“Tôi xin lỗi >.<”

Bà mẹ hắn ta vừa nhìn thấy tôi đã gào ầm ĩ.Hết chuyện này đến chuyện kia,chỉ vừa sơ hở số việc là ăn mắng ngay.Chịu nốt ngày hôm nay thôi,cố lên nào…

“Cô mau tìm Ân xuống đây đi!”

“Vâng!!”

Tôi từ từ đi thì bà ta hét ầm lên khiến tôi giật mình chạy bén đi.

“NHANH LÊN!!”

Đến bao giờ bà ta mới nhìn mình mà mỉm cười hạnh phúc đây.Nhìn cái mặt khỉ của bà ta là mình thấy không vui rồi T^T…Lúc nào cũng dở chiếu “sư tử gầm” lên thì ai mà không sợ cơ chứ…Tôi lóc cóc đi lên phòng hắn,mệt mỏi mở cánh cửa ra thì nghe phải một cái giọng õng ẹo – “Thiện Ân~~”.Trước mắt tôi là một cảnh tượng hết sức,hết sức..biến thái.Cô gái mới đến kia bên trên chỉ đang mặc một cái áo ngực không,bên dưới thì mặc một cái quần đùi ngắn cũn cỡn và ngồi trên người hắn.Hắn thì không mặc áo mà chỉ mặc cái quần bò hàng hiệu của hắn.Bây giờ tôi phải làm gì…tôi phải làm gì…Ô__Ô.Hai người họ đang làm cái trò khỉ gì thế!!

“Không biết gõ cửa à?”

Cô gái đó quay ra chỗ tôi rồi cau mặt lại,cằn nhằn.Có gì lạ đâu,ai mà chẳng bực khi mà đang làm “chuyện ấy” dở thì người khác phá đám.Chạy!!

“Tôi xin lỗi!! >__<”

“Tú!!Cậu nhầm rồi…Không phải…”

Hắn tỏ ra sửng sốt.Tôi thì không thèm nghe mà chạy đi mất.Không phải cái gì chứ?Rõ rành rành ra như vậy mà không phải.Tên biến thái!!Tự dưng tim tôi trở nên nhói đau,lồng ngực lại có một cảm giác khó chịu.Y như lúc cô gái ấy vừa mới đến đã chạy đến ôm hắn.Tôi,chẳng thích cái cảm giác này chút nào.Tôi nắm chặt tay lại,cảm giác khó chịu ấy ngày càng lớn lên,và nó trở thành một cơn giận dữ của tôi.Tại sao mình phải tức giận vì chuyện này?Hắn là công tử nhà giàu,gái gú thì cũng chẳng có gì lạ…chẳng có gì lạ cả…Nhưng hắn mà tôi biết đâu có như này,hắn là một người si tình.Tính Tú!Mày bị điên rồi,sao mày ngu quá vậy.Đến cái cảm xúc của mày mà cũng không biết rõ.Khốn nạn,khốn nạn…tôi không hiểu gì hết!

“Cậu đây rồi!!”

Bỗng một cánh tay cầm chặt lấy cổ tay tôi.Hắn đã chạy được đến đây rồi.Tôi giằng co cố mà bỏ tay hắn ra.

"Bỏ ra tên biến thái!!"

"Hiểu..hiểu nhầm!!Tất cả là hiểu nhầm!!Để tôi giải thích!!"

"Không!Tôi không nghe gì hết!Trăm nghe không bằng mắt thấy!!"

Tôi vẫn cứ cố giữ lấy bàn tay của tôi,hắn thì vẫn cứ kéo tôi về phía hắn.Tôi không tài nào tin được cậu là một người như vậy.Tôi khó chịu lắm,khi thấy cậu thân mật với cô gái đó…

"Linh là bạn hồi nhỏ của tôi,cậu ấy hay làm mấy kiểu thân mật với tôi hồi đó nên quen rồi.Nhưng hôm nay…cô ta đã quá giới hạn!!"

Hắn vẫn cứ cố giải thích mặc cho tôi không muốn nghe.Vậy ra là do cô gái đó chủ động,nhưng cậu đường đường là một quân tử hán,bị đè ra vậy mà không bật lại nổi cô ta sao??

"Ân à~ Tự dưng chạy đi đâu vậy trời?"

Cô ta cũng đã đến đây,vẫn mặc cái kiểu hở hang như vậy,không có biết ngại là gì?Cô ta khoác lấy tay hắn rồi cố lôi hắn về phía cô ta.

"Cậu tránh ra đi!!"

"Sao mà tránh được,mẹ cậu đã trao cậu cho tớ rồi mà~~"

"Gì?Tôi không thích cậu!!"

"Con ngoan phải nghe lời mẹ chứ!~~"

Tôi kéo hắn về phía tôi rồi cầm cổ tay cô ta kéo ra khỏi người hắn.

"Xin cô hãy biết giữ lòng tự trọng một chút!"

"Hở?Con bé rác rưởi nào đây?"

"Tránh xa cậu chủ tôi ra!!!"

Tôi hét ầm ĩ lên.Những hành động mà chính tôi cũng chẳng hiểu sao mình lại làm thế.Đôi bàn tay cứ thế cử động,giọng nói này cứ thế vang lên,tôi không điều khiển được.Nhưng,lại làm tôi cảm thấy nhẹ lòng đi một chút.Tôi cảm thấy một sự quyết tâm to lớn đang bùng cháy trong tôi,chỉ vì muốn bảo vệ hắn?

"Đi thôi!"

Hắn kéo tôi chạy đi.Cậu ta còn chưa kịp mặc áo,quần thì ống thấp ống cao.Đời nào một người như hắn lại ra khỏi phòng mà không chỉnh trang lại kỹ càng.Hắn ta không muốn tôi hiểu nhầm tới vậy sao?Và một cảm giác lại nhói lên,nhưng nó không khó chịu gì cả.Thật sự rất yên bình…- Tôi không hiểu?
-

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Con Người Tình Cảm

Sau cái ngày khó hiểu đó,tôi đã được thư giãn trong ngày đầu của kỳ nghỉ Tết này.Đáng lẽ gia đình tôi sẽ về quê vào mùng 2 nhưng do anh họ tôi về sớm nên bố mẹ tôi về luôn một thể.Thế là năm nay ăn Tết hoàn toàn ở quê.Tôi đã sắp xếp hành lý gọn gàng,cả nhà tôi vừa mới bước ra khỏi cửa nhà thì bỗng một con xe coupe đen đỗ trước cửa.Xe coupe đen thì chỉ có của nhà hắn thôi.Hắn đến đây làm gì?Cánh cửa sổ được kéo xuống,hắn xuất hiện với cái kính râm che mất nửa mặt của hắn và nụ cười rạng rỡ.

"Quá giang hông?"

"Cậu đến đây làm gì??"

"Đưa gia đình cậu về quê.Xe khách vừa chật vừa tốn tiền"

"Đời nào bố mẹ tôi đi xe cậu!!"

Tôi quay ra chỗ bố mẹ tôi thì chẳng thấy bóng dáng họ đâu nữa.Cánh cửa khác của ô tô được kéo xuống,mẹ tôi vẫy tôi lại.

"Tú!Nhanh lên con!!"

"Nhanh thế! ÒAÓ"

Tôi lóc cóc mở cửa ngồi lên xe.Tôi ngó quanh,không thấy ông tài đâu cả,thay vào đó hắn lại ngồi ở ghế lái.

"Cậu biết lái xe ô tô à?"

"Ừm...đừng lo.Sẽ mau đến thôi!"

Hắn dồn ga,xe lao thẳng về phía trước.Đuôi không theo được cái đầu,người ngồi sau như bị văng ra xa.Hắn đánh võng như cái lúc đi xe máy,người tôi bắt đầu cảm thấy nâng nâng,ọc ọc -^-.

"Mày đi cẩn thận tao xem nào!!Tao sắp phun hết ra rồi đây này!!"

"Thì nuốt vào!"

"Mày điên à!Dừng lại ngay cho tao!!"

Khổ nỗi anh tôi dễ bị say xe,lại còn ngồi ghế đầu nữa.Hắn mà cứ đánh bay cả đầu lẫn đuôi thế này thì chắc cái tấm kính trước mặt kia sẽ trở thành bãi ói của anh ta.Cuối cùng,hắn lãnh một chưởng từ bố tôi – một quả đấm giáng xuống đầu hắn.Hắn bị thương trầm trọng nên bố tôi thay hắn.Bố tôi đi nó êm ả hơn,tôi thở như vừa thoát được cái chết.May mà chưa ra phố chứ không thì hắn đã lấy đi tính mạng của bao nhiêu sinh linh liền rồi.

"Thiện Ân,cháu có muốn qua quê cô chú chơi không?"

"Dạ có chứ ạ!"

"Người như cậu mà cũng thích nơi đồng quê bùn đất cơ đấy!"

"Thì sao?Cậu cấm tôi à??"

Người cấm hắn không phải là tôi mà là mẹ hắn ta.Bà ta mà biết tôi lại đi cùng hắn là tôi độn thổ rồi mà cũng chẳng thoát khỏi ánh mắt ghê gớm của bà ta.Anh tôi như vừa thoát chết,bắt đầu nhây nhây.Và sau đây,anh ấy sẽ thuyết minh về quê hương mình.Hừm...dù gì cũng là nơi chôn rau cắt rốn của anh ta mà.

"Quê tao đẹp lắm luôn!Mày mà nhìn thì chỉ có lồi mắt ra thôi!Ahahaha!!!"

"Mày nói nghe kinh vậy..."

Nói hơi quá....Hẳn là anh ta tự hào về nơi ấy lắm.Yêu quê hương mình là một đức tính tốt.Chiếc xe đi êm ru đến nỗi làm tôi buồn ngủ.Chẳng khác gì một cái xe ô tô đang đi trên một khuông nhạc trầm lắng vậy.Bố lái xe là tuyệt nhất!!Tôi chìm vào trong giấc ngủ,ghé đầu sang bên này,rồi lại ghé đầu sang bên khác.Và cuối cùng đập xừ vào đầu hắn,tỉnh cả ngủ.

"Ngồi yên đi!"

"Tại đường ngoằn ngoèo mà..."

“Một là cậu bám chặt lấy mẹ cậu,hai là tôi,đừng có vật và vật vờ.Phiền!”

“Hứ!”

Tôi quay phắt mặt đi rồi ôm lấy tay mẹ tôi.Bờ vai của mẹ tôi là thứ mà tôi cần nhất khi buồn ngủ.Trong cơn mơ màng,tôi có thể cảm thấy một bàn tay ấm áp vuốt ve tóc tôi,chạm lên má tôi hạnh phúc vô cùng.

“Thằng kia!Mày làm gì em tao đấy??”

Tôi giật mình lơ mơ tỉnh dậy.Chuyện gì mà anh ta hét ầm lên vậy?

“Tại nhỏ này cứ ‘mẹ ơi’ nên tao hùa theo thôi!Ahahaha”

“Gì?Sao cậu biết?”

“Con có tựa vào mẹ đâu…”

Tôi bất ngờ quay sang phía mẹ.Tôi với mẹ cách xa nhau hoàn toàn.Chết tiệt,sao lúc nào đi tàu xe với hắn là lại tựa vào hắn.Hắn hút cái đầu tôi hay sao? Mẹ tôi cứ tủm tỉm cười,như kiểu vui lắm ý -////^///-.Bỗng cái xe nó vòng một cái sang trái,mẹ tôi bị đập đầu vào kính,tôi thì cố bám lấy hắn.

“Cái ông kia!!Làm trò gì thế?”

“Bà cười cái gì?Chúng nó ôm ấp nhau hạnh phúc lắm à?”

“Ừ đúng rồi!!Mai sau Thiện Ân đằng nào cũng là con rể tôi mà.”

“Tôi không có đồng ý đâu!!”

“Con rể tôi chứ con rể ông đâu??”

Bố tôi lại vòng sang phải,cả cái hàng người ngồi bên dưới lao hết về chỗ hắn.Mẹ tôi hặm hụi đứng dậy và…bố tôi bị lãnh một quả đấm có sức công phá level max.Giờ tôi đã biết sức mạnh của tôi được hưởng thụ từ ai rồi…

“Thiện Ân không phải con rể của cả hai người…-___-“

“Bà thấy chưa?Ahahaha!Tôi thắng nhá!”

“Ông im đi.Ăn quả đấm đấy mà vẫn nói được à?”

Chẳng hiểu sao hai bố mẹ tôi vẫn lấy nhau được.Lúc nào cũng cãi nhau mà chẳng bao giờ gây ra xung đột gì lớn cả.Người ta gọi đó là “thương nhau lắm,cắn nhau đau.”Cớ sao mẹ tôi lại ưa hắn đến như vậy?Khoảng một tiếng sau,xe chúng tôi đến nơi.Cảnh vật nơi đây cũng chẳng thay đổi gì.Nhưng bà tôi lại già đi rất nhiều.Bà chống gậy lật đật đi ra tận ngõ đón chúng tôi.Tôi nhìn thấy bà liền lao tới.Hồi tôi còn nhỏ thì bà sẽ ôm lấy tôi mà quay vòng vòng,nhưng giờ thì quay sao nổi.Miệng của bà móm mém cười,thơm bố mẹ,anh Hải và tôi từng cái một.Bà dẫn chúng tôi về nhà,vẫn là một căn nhà gỗ đầy mùi tro lửa.Khoảng vài phút sau,khi đã biết tin gia đình tôi về tới nơi,vài cô bác trong họ chạy sang,cười đùa hỏi thăm rối rít.Đến cái lúc mà hắn được để ý tới,hắn sẽ là mục tiêu của mấy cô bác.

“Ai đây?Con rể hai ông bà đấy à?”

“Vâng,đúng rồi đấy!”

“Bà này vớ vẩn.Chúng nó là bạn thôi!”

Bố mẹ tôi cứ đưa ra hai câu trả lời trái chiều nhau khiến mọi chuyện phức tạp đi.Cuối cùng,câu trả lời vẫn là tôi đưa ra.Tôi với hắn chỉ là bạn.

“Cháu là bạn thân của Tú đây!Cháu tên Thiện Ân ạ…”

“Hôm nay cậu ta đến đây chơi ạ!”

“Con trai gì mà đẹp trai,cao lớn,dáng vóc đẹp thế?”

“Dạ cháu cảm ơn!Ahihi!!”

Các cô bác của tôi tấm tắc khen hắn,hắn ngại ngùng gãi đầu.Ừ thì đẹp thật nhưng thử nhớ lại việc cậu ta đã làm với con gái nhà người ta ngày hôm qua đi…Càng nghĩ càng thấy bực mà chẳng biết lý do.Bà tôi lật đật lại gần hắn rồi bỗng phát một cái vào mông hắn…

“Mông rắn chắc này thì sinh lý khỏe lắm nhỉ?”

“B…bà…Ô//^//Ô”

Bà tôi móm mém cười.Cả khu nhà bà cũng cười rầm rộ lên,đến tôi còn nhịn không nổi.Mặt hắn cứ ngơ ngơ ngác ngác,đỏ ửng lên nhìn ngu lắm >v<”

“À…Nhân dịp năm mới,cháu tặng cả nhà thùng coca.Chúc gia đình sang năm mới hạnh phúc,giàu sang.Và đặc biệt các cô bác càng xinh đẹp hơn nữa!!”

Mọi người quay về phía sân nơi hắn đưa tay về.Sáu thùng coca đã được sắp xếp ở đó và bên cạnh đó là anh họ tôi đang thở không ra hơi.

“Mày làm tốt lắm! ^^”

“Mày nhớ nói tốt cho tao với bố mẹ đấy nhá!”

“Ừ!Tao hứa rồi mà!”

Hắn làm gia đình tôi trở nên quý mến hắn hơn.Cứ như này thì nhỡ tôi bị ép cưới hắn thì sao trời ;;^;;.Chỉ được cái dẻo mỏ thôi,tên đáng ghét ấy!Mấy cái thùng coca ấy thì ra hắn đi biếu người ta.Tưởng hắn định uống hết cả cái núi đó chứ,lo xa quá rồi.Mà nhiều như vậy thì hắn để ở đâu trong xe vậy.Nhét vừa đống đó trong cốp xe sao?Bảo thảo nào lúc hắn lái xe quẹo trái mà cái xe nó như muốn văng đi vậy.

Mẹ tôi bảo đưa hắn ra ruộng xem lúa.Mà có lúa gì đâu?Người ta còn chưa reo mạ.Hắn chỉ ngắm được mấy cây ngô hay bụi tre thôi,nhưng sao thấy hắn chăm chú nhìn chúng tới vậy.Hắn đang đưa đôi mắt về phía xa kia,bây giờ hắn đang cảm nhận được gì?Một sự yên bình,lặng lẽ từ cánh đồng rộng lớn này chăng?Nhưng khi bọn tôi ở cạnh nhau mà im lặng như này,tôi không quen.

“Sao tự dưng cậu muốn về quê tôi chơi?”

“Công tử nhà giàu đi chơi Tết,thế còn hỏi!”

“Ý tôi là tại sao lại là quê tôi,tên ngốc!!”

Hắn nhìn tôi mà không trả lời.Ý như kiểu “Sao tôi phải nói cho cậu biết?” ấy.Bỗng có tiếng gọi “Tinh Tú ơi!” vang rộng cả làng,hình như là mẹ tôi gọi,ghê thiệc…

“Đi!!”

“Tôi ở đây chút nữa…”

“Cẩn thận lạc đường nhá!!”

“Biến! -__-“

Hắn ta lại bị làm sao nữa rồi.Chắc là tức vì bị tôi coi là trẻ con?Ahihi…Trông to lù lù vậy ai coi là trẻ con được.Chẳng qua là sợ nó lạc đường vì ngu quá thôi.Mẹ gọi tôi đi phụ nấu cơm cho bà.Nhưng khi biết tôi để hắn ngoài kia thì mẹ bắt quay lại.Rõ ràng là mẹ tôi quý hắn ta cực kỳ luôn.Mà không chỉ mẹ tôi,chắc gần như cả họ hàng tôi cũng đã quý hắn.Lạ cái là,lúc tôi quay lại thì hắn đã đi đâu mất tiêu.Tôi ngơ ngác nhìn xung quanh,đậu má,hắn lạc thật rồi à?Cái đường quê hẻo lánh ít đường đi này mà lạc được sao?Chắc trêu,tôi nghĩ hắn đi dạo xung quanh rồi nên tôi kệ hắn.Lại vào phụ bếp cho mẹ,với lý do hắn không muốn tôi đứng cùng nên tôi mới được hưởng mùi thức ăn như này.Lần đầu tiên nấu cơm bằng củi lửa,nóng gần chết…Đến chập tối,bữa cơm được chuẩn bị xong rồi nhưng hắn vẫn chưa về.Đừng bảo là lạc thật…Tên đó đúng ngốc thật nhưng làm gì đến nỗi này được.Tôi vội vã chạy đi tìm hắn,trước khi mẹ tôi biết tôi không quan tâm tới hắn thì tôi phải đem bằng được hắn về.Tôi chạy xung quanh làng mà chẳng thấy đâu,đành lên đê tìm.Cạnh đê quê tôi là một con sông uốn lượn như dải lụa xám.Gió thổi vù vù lạnh điếng người.Cái tên vô dụng ấy rốt cuộc đã đi đâu rồi?Tôi ngó nghiêng lung tung,chợt thấy một bóng người đang ngồi dưới chân đê cạnh sông kia.Tôi nheo mắt lại nhìn,cái áo khoác gió xanh đen kia đang bay trong gió,đúng là hắn rồi.Tôi chạy vèo tới.Lại một lần nữa tôi thấy cảnh hắn buồn rầu đưa đôi mắt đen hai mí nhìn phía trước.Hắn bị thần kinh rồi -___-.

“Ê!Thiện Ân!”

Tôi gọi hắn nhưng hắn vẫn ngồi đơ ra đấy,chẳng nói năng gì.

“Này,cái tên…”

“Cậu đến rồi à?”

“Hả??”

“Cậu mau gọi bà tôi đi…”

“Gì?Cậu điên à?? ỒAỐ”

“Người hầu phải nghe cậu chủ chứ!”

“Này!Tôi đang được nghỉ đấy nhé!Bây giờ không phải…”

“Tôi nhớ bà lắm…”

Một cơn gió mạnh thôi ngang qua.Tóc và quần áo bay phấp phới theo chiều gió nhưng nỗi buồn của hắn lại không bay đi như vậy.Hắn cắt ngang câu nói của tôi chỉ vì muốn tôi hiểu hắn.Tôi thở dài một cái rồi lại ngồi gần hắn.Nhưng tôi chẳng biết nên nói với hắn điều gì để hắn được an ủi.Chỉ biết đưa mắt về phía trước cùng hắn.Người đã mất thì không thể sống lại.Học đã đi mãi mãi và để lại trong lòng người thân một nỗi buồn.

“Thôi!Cậu đừng để ý!”

“Để tôi giúp cậu vui hơn nhé?”

“Hử?”

Tôi chỉnh trang lại tóc và cái cổ họng của mình – tôi sẽ giả làm Nguyên.Bếu bây giờ Nguyên ở đây,thì hắn đã cười đùa từ lúc mới đến đây rồi.Tôi giả dễ thương, đưa đôi mắt về phía hắn rồi cười.

“Ân à! Đừng buồn nữa?? .>.<.”

“Cậu làm trò gì thế -__-“

“Tui giả làm Nguyên cho cậu vui!!”

“Đồ ngốc!Làm vậy thì tôi nhớ cả Nguyên nữa thôi!Với lại…trông cậu như điên mới trốn viện tâm thần…”

“Thì tôi đâu có khiếu diễn viên! >.<.Ít ra cậu cũng phải cảm ơn tôi chút chứ!!”

“Cậu đã làm được gì đâu?”

“Không làm được gì mà mặt cậu tưng tửng ửng hồng vậy à?”

Hắn phì cười.Cái khuôn mặt hắn trở nên đáng yêu, đẹp trai hơn.Và nó lại khiến tôi có cái cảm giác lạ.Tôi nhìn hắn,mắt tôi nhìn hắn,mặc dù mắt của tôi,nhưng tôi không sao mà làm dịch chuyển nó sang bên được.Nụ cười của cậu ta,có gì đó thiệt lạ…

“Cậu gọi tôi về ăn cơm à?Thế thì đi!!!”

Hắn đứng dậy rồi đi trước.Tôi chợt thức tỉnh,cái cảm giác đó rốt cuộc là gì? Đối với hắn…

“Còn ngồi đấy làm gì? Đi mau!!”

“Ừ,bình tĩnh…”

Tôi vội vàng chạy theo hắn.Hắn đi mon men theo cái đường ven sông làm tôi cũng phải theo hắn.Chợt,hắn bị trượt chân xuống,ngã ngửa ra.Tôi vội lao tới đỡ hắn,không may,tôi cũng bị trượt chân và cả hai đứa chúng tôi ngã thủm một cái xuống nước.

“Tui hông biết boi,tui hông biết boi >.<”

“Im!!Nước nông!!”

“Hơ…ừ nhỉ!!”

“Ặc…ahahaha!!”

“Cười cái gì!! -___-“

Tự dưng hắn cứ cười như tên khùng.Chắc tại tôi làm ngu trước mặt hắn ;;^;;…

“Thôi đi!Mau lên bờ,lạnh ốm bây giờ..”

Cuối cùng,hai con chuột lột lướt thướt đi về nhà bà.Mẹ tôi mắng ầm ĩ lên…Tránh được vỏ dưa thì lại gặp vỏ dừa…hiuhiu.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Dây Chuyền Và Áo Len

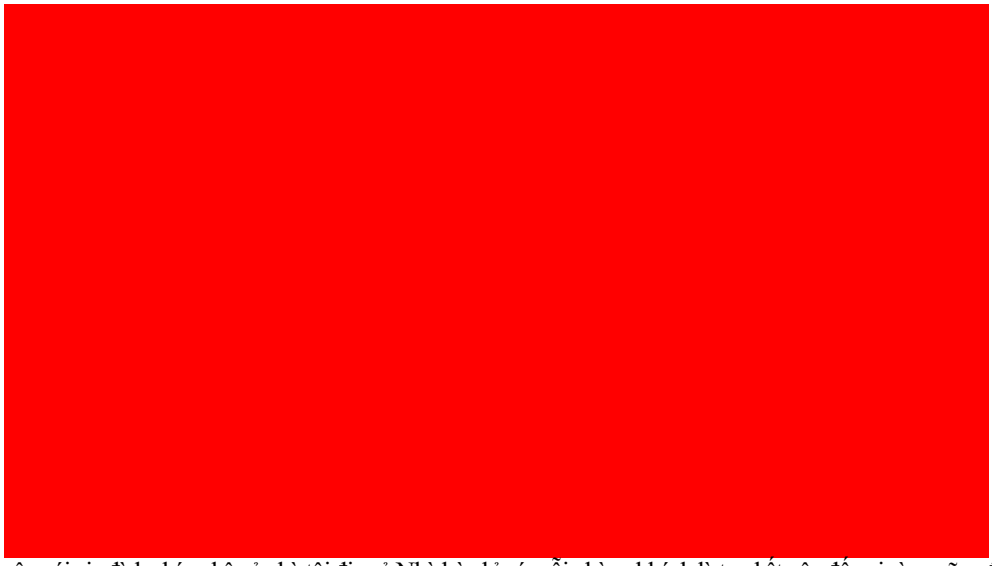

Đến tối,sau khi nói chuyện với gia đình chán chê,cả nhà tôi đi ngủ.Nhà bà chỉ có mỗi phòng khách là to nhất nên đến giường cũng được đặt ở đây,Bà,mẹ và tôi ngủ trên giường.Còn bố tôi và hắn ngủ bên dưới đã được trả đệm ấm ấp.Không có chút cơn gió lạnh nào chạm vào được bên trong nhà bà,nhà của bà ấm lắm.Nhưng buồn cười thay,tôi lại không sao ngủ được.Có lẽ là do không quen giường.Tôi trằn trọc mãi,cuối cùng phải ra sân nhà đếm mây, đếm sao, đếm trăng.Cái mắt tôi cứ mở tròn ra,chẳng nhằm lại được,mặc dù ngáp ngủ suốt.Xung quanh nửa sáng nửa tối,cứ mờ mờ ảo ảo,làm tôi thấy sờ sợ.Bỗng có tiếng cửa "két" dài thật dài từ phía sau tôi.Cái tiếng ấy làm tôi rùng mình.Chị ma ơi,chị tha em…Ahuhu ~~ ;;^;;".

"Ê!"

Ê.. ê ~~~..Người tôi cứng đờ lại,tim đập thình thịch.Con ma nó vẫn đang cố mà trêu tôi T^T.

"Làm gì ở đây thế?Ngủ đi!"

Một bàn tay đập vào lưng tôi kèm theo cái giọng càng ngày càng rõ ,cái giọng đáng ghét quen thuộc.Hắn ta định doạ mình chắc…

"Cậu ra đây làm gì?"

"Ông chú ngáy to quá!!"

"Ơ…ờ!!Tôi lạ giường nên không ngủ được.

"Cậu lạ giường chứ có lạ vai không?"

"Hử?"

Hắn ngồi xuống chỗ tôi rồi bỗng kéo đầu tôi đặt xuống vai hắn.Tôi bật phắt dậy,tý nữa thì tương vào mặt hắn nhưng cố chịu đựng.Chợt cổ họng tôi nấc lên một cái.Rồi một cái nữa….ugh..ugh…Tại vừa nãy hắn làm tôi giật mình đây.

"Ugh…ugh…"

"Sao nữa rồi?"

"Tại cậu…ugh…làm tôi…ugh…giật mình…ugh!!"

"Ừ…xin lỗi."

Hắn ta tưởng xin lỗi mà được chắc…Bây giờ tôi chắc còn không ngủ được nữa quá!!Ugh…ugh…Cái tên ăn hại!!

"Đi dạo chút không?"

"Ừ…ugh!!"

Hắn ta tay bỏ túi đi trước.Tôi lóc cóc chạy theo sau,cơn nấc vẫn càng ngày càng tiếp diễn.Thật khó chịu…Hắn ta đi khuất dần qua một cái ngõ,tôi vội vàng chạy theo.Cứ để hắn bỏ mình đằng sau thì không theo kịp,sợ chết >.<.Bỗng hắn từ ngõ đó nhảy ra một cái làm tôi giật nảy cả mình.

"Sợ chưa?Hết nấc chưa?"

"Ugh ugh ugh ugh O^O"

“Ặc…Còn nấc kinh hơn à!!”

“Càng giật mình càng…ugh ugh ugh!!”

“Cậu lạ thật đấy!!”

Hắn gãi đầu suy nghĩ.Vừa nãy nghĩ hắn ăn hại nhưng bây giờ nghĩ hắn khác rồi.Hắn ta cũng tốt thật,mình đã sai khi nghĩ xấu về hắn - tuỳ lúc.

“Thôi cứ đi dạo tý nữa về hết ngay ý mờ!!”

“Cậu mà doạ tôi nữa tôi xẻo…ugh!!”

Hắn vẫn cứ đi trước.Bọn tôi đi qua hai hàng tre xanh.Vào ban ngày,con đường này xanh tươi và thoáng mát lắm.Thế nhưng,vào ban đêm,nó hết xanh mà đen tối tăm,từng bụi tre làm tôi thấy căng thẳng và ghê sợ.Thế này mà gọi là đi dạo à,vào nhà ma thì có T^T. Đi đến gần 12h đêm,cơn nấc của tôi vẫn chưa kết thúc.Nó chỉ ít đi một chút thôi.Sao mà nó dai dẳng thế không biết nữa??Cuối cùng,hai chúng tôi chán nản đi về nhà.Hắn chịu thua, bực mình vì thua cơn nấc của tôi,hắn đi đến đâu đá chân tới đó.Nhìn như một đứa trẻ con bực tức chuyện không đâu.Về đến đầu ngõ nhà bà,bụi chuối đã được bà trồng lâu năm,nay tôi nhìn vào nó trở nên mờ mờ ảo ảo vì tôi đang dần buồn ngủ. Ở đó lại có vệt trắng lạ,tôi hình dung ra một người con gái tóc dài mặc váy đứng đó ấy. Ai chơi ác thế…??Huhu!!Tôi túm chặt lấy áo hắn,không nhìn vào bụi chuối đó nữa. Đi đến gần,nhìn kỹ hơn thì ra chỉ là cái bóng điện ngoài ngõ chiếu khuất vào thôi.Mém xỉu…T^T.Tôi từ từ thả hắn ra, tự dưng thấy có cái gì đó vướng vướng ở cổ.Sợi dây chuyền của tôi bị kéo ngược lên,hình như mắc vào cái gì đó.

“Cậu đang làm gì cái áo của tôi thế?”

“Hình như dây chuyền của tôi mắc vào áo cậu rồi…”

“Hả? Áo hàng hiệu đấy -___-“

“Im đi!Mau gỡ ra coi.”

“Tối mù,nhìn thấy gì?”

Tôi gí sát mặt vào để nhìn cho rõ,hắn cũng bắt chước tôi,thế là hai đứa cụng đầu.Cơn nấc lại kéo đến.Tôi như kiểu đang nói chuyện với cóc ấy…ugh.Càng gỡ ra thì chẳng hiểu sao nó lại càng rối thêm,bực thiệc!!

“Ai ở ngoài đó đấy??”

Giọng của bố tôi khàn khàn vọng ra.Hắn giật mình kéo tôi vào một xó, ép người tôi vào tường.Mà hắn biết rõ ràng là bố tôi rồi thì sao phải trốn?Bọn tôi có làm gì mờ ám đâu? O___O

“Sao phải trốn?”

“Tôi không biết!Tự dưng chui vô đây?”

“Đồ khùng!Bỏ tôi ra!!”

Tôi đẩy mạnh hắn ra.Quên mất là dây chuyền của tôi đang bị vướng vào áo hắn, đẩy hắn ra nên tôi cũng bị kéo theo luôn.Tôi bị chính mình đẩy vào người hắn.Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đập lung tung cả.Hai chúng tôi ngại ngùng nhìn nhau.Tôi ngừng nấc hẳn, đây là cái cách để ngừng đi cái nấc của tôi sao? O___O.Bỗng có một ánh đèn soi rọi vào hai bọn tôi.

“Hai đứa này làm gì thế??Thằng kia!Bỏ con tao ra!!”

“Ah bố!!Không phải đâu…tại Ó__Ò”

Ồ vâng,bọn tôi đã bị bố bắt, đúng ngay cái cảnh đấy nữa chứ.Giữa đêm hôm,căn nhà của bà tôi bật sáng đèn.Hai chúng tôi bị bố mắng xa xả,mặc dù tôi đã cố giải thích là do cái dây chuyền bị mắc mà bố không tin,bố tôi vẫn không chịu tin…Ahuhu!!Thay vì bênh vực hai đứa vô tội bọn tôi,mẹ và bà lại cứ ngồi tủm tỉm cười,chẳng hiểu nổi -__-.Bố tôi cắt xẻo đi một miếng áo hàng hiệu của hắn chỉ để gỡ cái dây chuyền của tôi ra.Phá hoại thật!

“Mai chú mày theo ta,ta mua cái mới,ta cũng có tiền giống nhà chú mày!!”

“Vâng!”

“Tắt đèn! Đi ngủ!!”

Đã 3h,lần này thì tôi buồn ngủ thật rồi.Nhưng do cái chuyện vừa nãy,thỉnh thoảng tôi cứ mở tròn mắt ra,cứ như gặp ác mộng ấy.Mà cái chuyện đó cũng đúng là ác mộng thật @@.Tôi còn nghe thấy tiếng hắn khúc khích cười,tên khùng!!Hắn bị bố tôi đạp thẳng ra ngoài nền đất lạnh mà không thương tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Ngôi Sao Của Hi Vọng?

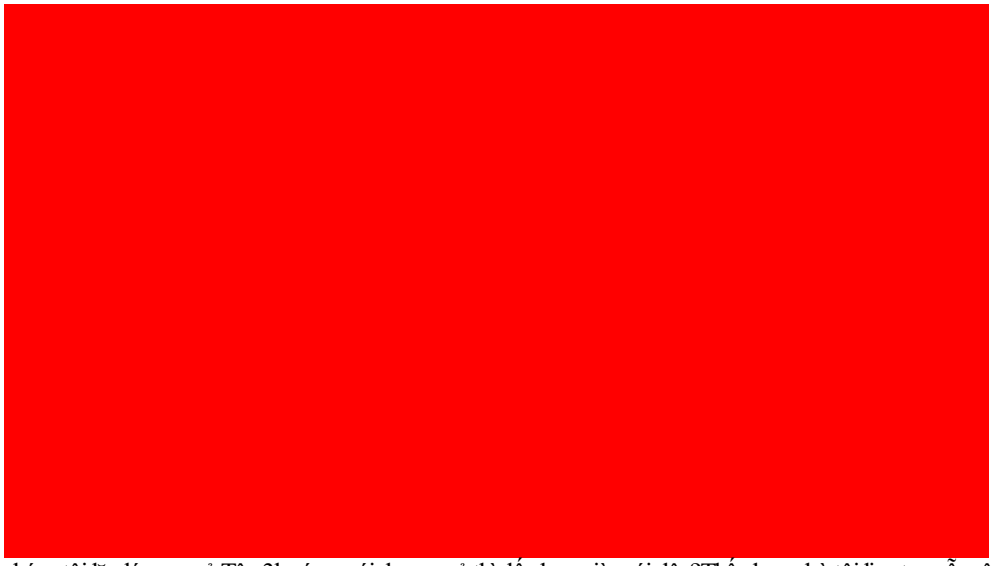

Sáng hôm sau,hai đứa chúng tôi lăn lóc ra ngủ.Tận 3h sáng mới được ngủ thì đến bao giờ mới dậy?Thế nhưng,bà tôi lien tục vỗ mông kêu tôi dậy.Lăn lội mãi mới mở được mắt ra,nhìn xung quanh,hắn đã dậy và đi đâu mất rồi.Nghe mẹ nói là hắn theo bố tôi ra phố.Vậy là bố quyết mua đền cho hắn cái áo thiệt.

"Tú!Bao giờ thằng Thiện Ân nó về?"

"Con không biết!"

"Bảo nó về nhé!Hôm nay 31 rồi,không về thì mẹ Thiện Ân đón giao thừa với ai?"

"Vâng!"

Chắc hôm qua tới giờ mẹ hắn lo cho hắn lắm.Hắn đi chơi thì có bao giờ xin phép ai?Bà tôi cố gọi tôi dậy mặc dù tôi rõ buồn ngủ rốt cuộc có để làm gì đâu.Tôi chẳng có gì làm cả…Chợt tôi nghe tiếng trẻ con ngoài sân.

"Chi Tutu đâu cô?"

"Chị ấy trong nhà!Con vào chơi đi,chị ấy đang chán lắm ấy ^v^"

Một đứa bé loắt choắt lon ton chạy vào nhà.Nó lao tới chỗ tôi và cứ lao nhao lên.

"Chị Tutu…chị Tutu…chị về sao không nói với em??"

Người duy nhất gọi tôi là "Tutu chỉ có là đứa bé con nhà bác (em của tên Nam Hải phiền phức kia).Bé nó đã lớn tới như thế này rồi,cao vổng lên,cái mặt nhìn còn dễ thương và đẹp trai hơn nữa.Rồi đến giọng nói vang vọng của anh tôi đang tiến gần trong sân nhà.

"Lâm Lâm"

Thằng bé mặt tái mét lại,hối hả chạy xung quanh tôi.Hai người đang chơi trốn tìm sao?

"Chị giấu em đi đâu đó đi!Tên phiền phức đó theo em hoài…"

Cái tủ lạnh đang ở ngay cạnh tôi,bất giác tôi mở cái tủ lạnh ra .Bên trong chỉ có ít đồ,tôi chỉ vào trong đó.

"Vào đây!Tủ lạnh!!"

"Vâng!!"

Cơ mà em nó ngây thơ thiệc,trời lạnh như này mà dám chui vào tủ lạnh…Mình ngu hay nó ngu ta??Anh Hải vội vàng chạy vào trong,tay cầm bát

cháo,chắc đang cho em ăn rồi.

"Tú!Em thấy Lâm Lâm đâu không?"

"Dạ không! ÔvÔ"

"Cần chi cái đôi mắt kiếng khi đôi mắt đã tinh anh…"

"Cần chi cái đôi cao gót khi vóc dáng đã cao to!!"

Bỗng thằng bé từ trong tủ lạnh nhảy ra,hứng hởi hát theo.Dị…Ô^Ô"

"Có Vinamilk!!"

"A! Đây rồi!Lâm Lâm!!"

"A chit rùi!!"

Lâm Lâm định chạy đi tiếp thì anh ta nhanh tay túm gọn lấy.Nó cựa quậy không ngừng nhưng không sao thoát nổi.

"Á à!Còn nhờ Tú làm đồng phạm à?"

"Hông ăn!! >X<"

"Thật là…Ủa!Thằng Thiện Ân đâu rồi?"

"Đi cùng bố em rồi!!"

"Ừ!Chắc bị xử tử hình rồi!Thằng đây đi đến đâu là gây rối đến đấy,hôm qua nửa đêm nửa hôm…"

Anh tôi chưa nói dứt câu thì bỗng có một giọng nam thanh cất lên từ ngoài cửa.Chúng tôi bất ngờ,nhìn về phía đó.

"Xin lỗi vì tao đã làm mất trật tự nơi yên tĩnh này của mày…"

"Ủa?Mày còn sống à?"

"Ừ!Nhưng thành thương binh rồi…"

Tôi từ từ đi ra chỗ hắn.Hắn đã mặc trên người cái áo mới mà bố tôi mua.Bố tôi cũng có mắt thẩm mĩ chứ bộ : cái áo len xám cổ V,cũng khá hợp với hắn…Mà cũng có khác gì cái áo len kia đâu,chắc cái này rẻ hơn chút.

"Bố tôi đâu?"

"Cậu không hỏi tôi sống chết thế nào mà hỏi ông ấy à? -___-"

"Cậu có sinh ra tôi đâu?"

"Ừ,rồi! Ông ấy qua nhà cô cậu rồi!"

"Vậy hả?Cái áo này bao nhiêu?"

"1 tỷ!!"

Hắn ta nói ngắn gọn hai từ ấy – chém gió - rồi lẳng lặng nằm bẹp một cái xuống giường.Tội nghiệp,chắc hắn ta mệt lắm,thức đêm dậy sớm.

"Ê!Cởi giày ra coi!!"

Hắn ta chẳng nói năng gì nữa,nhưng tôi có nghe thấy tiếng ngáy của hắn rồi.Gì mà vào giấc nhanh thế?Tôi cầm chân hắn rồi bỏ cái đôi giày của hắn ra.Lật hắn ngửa lên và đắp chăn cho hắn.Hắn ngủ ngon giấc,khuôn mặt hắn như một đứa trẻ,dễ thương thật…đẹp trai…///

"Chị Tutu như mẹ anh ấy ý nhỉ?"

"Không,anh thấy giống vợ hơn, đang nhìn đắm đuối cậu ta như vậy còn gì?"

"Hừm hừm!!"

"IM NGAY!! -__-"

Hắn ta ngủ xuyên suốt từ lúc đó đến trưa,khi bà tôi gọi hắn dậy ăn cơm,hắn ta vẫn còn ngái ngủ.Gì chứ,hắn ta đi đâu cũng được chiều chuộng hết.Trong khi tôi phải nấu ăn,trở thành quân sai vặt chạy đi chạy lại,thật bất công T^T. Đang trong lúc ăn cơm, điện thoại hắn reo liên tục.Hắn chút lại đứng dậy,chút lại đứng dậy.Mãi về sau,hắn đứng luôn ngoài sân và gọi ai đó vào.Lại một cái giọng trẻ con trong trẻo khác vang lên,Lâm Lâm đang ngồi ăn ngay cạnh tôi nên không thể là nó được.Và chợt,một cảm giác nguy hiểm len lỏi vào tâm trí tôi…không có an lành gì cả…

“Anh Thiện Ân!!!!!!!!”

“Cậu chủ, đừng chạy!!”

Tôi giật mình, đó là cái thằng nhóc ranh ma - em của hắn.Sao nó lại ở đây?Mẹ hắn,mẹ hắn có đây không T^T…?

“Ủa?Sao em ở đây?”

“Em theo ông tài xế đến đây đón anh!!”

“M..mẹ có biết không??”

“Mẹ không!!Em trốn mẹ đi mà,thích lắm anh ạ!! ^v^”

“Thích cái…-.-“

Ông tài xế cũng ở đây,hắn kêu ông ta tới đây làm gì?Mẹ tôi đặt bát cơm xuống và đứng dậy,vui vẻ ra ngoài cửa mời họ vào ăn cơm.

“Ông với cháu vào ăn cơm ạ!”

“D…dạ cảm ơn…nhưng tôi vừa mới ăn trưa ạ..”

“Đừng khách sáo!Ông là bố của Thiện Ân à?”

“Dạ không,tôi là tài xế của cậu chủ…”

Mắt mẹ tôi với bà bỗng sáng loé lên.Biết hắn được người khác gọi là cậu chủ,mẹ với bà tôi đoán chắc hắn là con nhà giàu.Vậy nên, đến bà tôi cũng ra tiếp.

“Kiểu này em không lấy thằng Ân thì không được rồi..hehe!!”

“Không có chuyện em lấy tên đáng ghét đó đâu!! >A<”

Chỉ riêng bố tôi là vẫn điềm tĩnh ăn cơm,chẳng quan tâm đến chuyện gì đang xảy ra.Bố chắc chắn cũng theo phe mình rồi!!Hắn đưa cho ông tài chìa khoá xe.Có vẻ hắn biết mình không lái được nên mới gọi cả ông tài xế ra tận đây. Đúng là công tử,muốn làm gì thì người khác cũng phải nghe theo.Hắn dắt theo tên nhóc đó vào nhà.Vừa mới bước vào,nó hướng mắt về phía tôi,bị chiếu tướng ~.~…

“Anh ơi, đó là bạn nào đấy ạ?”

Nó chỉ vào Lâm Lâm đang ngồi bên cạnh tôi.Vậy ra không phải nó chiếu tướng mình,phù…Thế quái nào mình phải sợ nó vậy nhỉ?Phải chăng cứ nhìn thấy nó là nghĩ tới bà ta?

“Đấy là Lâm Lâm,bằng tuổi em đấy!Muốn làm quen không?”

“Chào cậu,tớ là Vô Song!!”

Vô Song?Trời,nghe cái tên mà biết nó vĩ đại tới chừng nào rồi.Mọi người đều bất ngờ trước cái tên của nó.Phải,nó thì nên chỉ có một – không – hai,thêm đứa nữa chắc Trái Đất này nổ tung quá.

“Vậy là Song Song nhỉ?Tớ là Lâm,mọi người hay gọi tớ là Lâm Lâm!! ^v^”

“Em qua chơi với bạn đi!”

“Vâng!”

Lâm Lâm hí hửng chạy ra chỗ thằng bé kia,hai đứa đuổi nhau loạn xạ,lật tung cả nóc nhà bà lên @@.Mà Lâm Lâm gọi nó là Song Song thì có hơi quá không nhỉ?Là bốn đứa đó, là bốn đứa…>.<”.Bà với mẹ tôi không ăn nữa,thay vào đó,họ gói cho hắn một đống đường với muối,bánh với kẹo và đặt chúng vào trong cốp xe.Bố tôi liên tục cằn nhằn nhưng bà với mẹ vẫn không ngừng gói chúng lại.Sau khi chào mọi người,chúc phúc các thứ,hắn vui vẻ trèo lên xe.Em của hắn cứ nước mắt ngắn nước mắt dài vì không được chơi với Lâm Lâm nữa,Lâm Lâm cũng đòi theo không ngừng.Trẻ con kết bạn nhanh thật đấy,chẳng cần phải lựa bạn và cứ thế thong thả mà chơi,thích thật nhỉ?Bỗng hắn kéo cửa xe xuống,nở một nụ cười với tôi.Tôi đứng sững lại,cái cảm giác lạ kỳ kia lại nổi lên,nụ cười đó có gì đặc biệt mà khiến trái tim tôi rung động..??

“À,năm mới vui vẻ nhá!!”

“Ư…ừm…”

“Quên,cho cậu cái này này!!”

Hắn ném cho tôi một cái lon coca,may tôi bắt được chứ trúng đầu thì mất Tết.Nhưng cái này hắn cho tôi làm gì? Đây là đồ khuyến mại của đống thùng coca kia chăng…

“Ngôi sao của hi vọng…”

“H..Hả?”

Ngôi sao của hi vọng?Hắn nói cái gì thế?Tôi định hỏi lại hắn thì cái xe đi mất tiêu,hắn thò tay từ cửa sổ ra và vẫy tay chào.Tôi xoay xoay cái lon coca trên tay để xem nó có cái gì đặc biệt.Xoay cả một vòng,và bấy giờ tôi mới hiểu được câu nói của hắn một chút ít : một mặt của lon coca có in hình ngôi sao và kèm theo là “hi vọng”.Vậy, ý hắn là gì?Tôi nhìn theo con đường mà xe coupe nhà hắn đã đi qua,nó đã đi khuất nhưng tôi vẫn nhìn.Con người hắn,thật khó hiểu…Bỗng cái lon coca vụt mất khỏi tay tôi,tôi giật mình.Anh họ tôi đang định mở cái lon nước ngọt ấy.

“Cho anh nhé,anh đang khát đây.”

“KHÔNG ĐƯỢC!TRẢ EM ĐÂY!!”

Tôi vội vàng giật lại lon nước ngọt.Mặt anh tôi trở nên bất ngờ và có chút tội lỗi.Tôi cũng thấy lạ bản thân mình.Chỉ là lon coca nhỏ thôi mà,sao mình phải giữ khư khư nó.Tôi lại đưa lại cho anh ấy, tại tôi cũng thấy mình có lỗi,tôi thật ích kỷ.

“A..anh uống đi!!”

“T…thôi,anh không khát nữa…”

“Anh cầm lấy đi!!”

“Thôi…thôi…”

Anh ấy gãi đầu rồi đi về nhà bà.Anh ta giận tôi thật rồi,hức hức.Tôi là đứa em họ đáng ghét ghê ấy.Tôi lại vội vàng chạy theo mà cố nài nỉ anh ấy uống.Vừa nãy người ta xin thì không cho,bây giờ thì nài nỉ người ta uống…Mình điên thật…hiuhiu.

Ngôi sao của hi vọng hả?Nghĩ tới câu nói này của hắn,tôi lại cảm thấy vui mà không sao giải thích nổi. - Tôi là một ngôi sao -

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Cô Bé Nhút Nhát

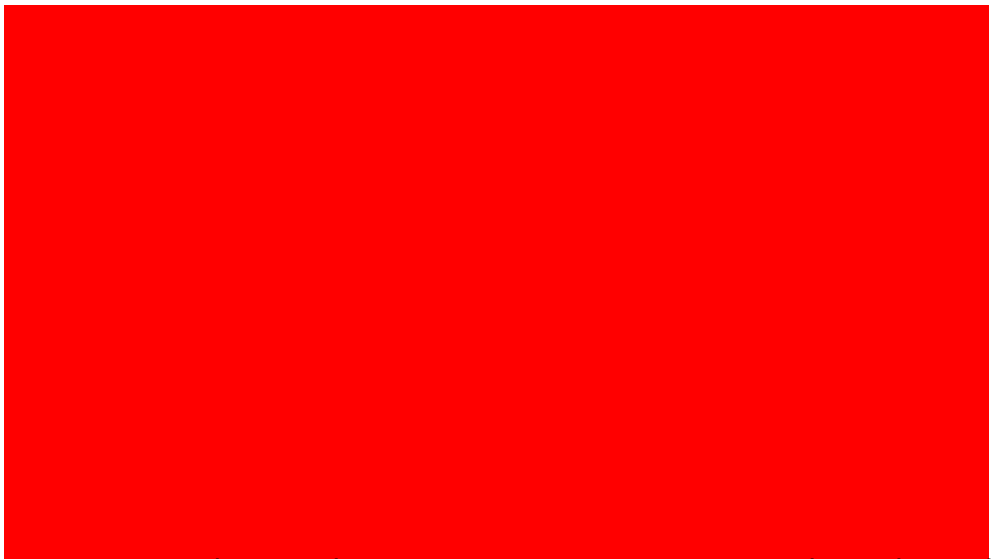

Ăn Tết vui vẻ với gia đình xong,chúng tôi lại cất bước trở về thủ đô Hà Nội.Trời càng ngày càng lạnh,cứ như sắp có tuyết vậy.Nhất là không khí xung

quanh anh họ tôi,lúc nào cũng thấy nó lạnh và buồn hết.Chẳng hiểu sao nữa. Ở dưới quê,anh ấy lúc nào cũng tươi cười,bây giờ về đây,mặt anh ta lại cứ như muốn chảy xệ xuống.Chẳng lẽ chưa gì anh ta đã nhớ nhà rồi sao?Hồi trước đi nguyên 3 tháng mà có thấy gì đâu…Tôi đang ngồi học lại chút bài để ôn lại những kiến thức trước Tết.Bánh chưng bánh giày lấp đầy óc rồi,chẳng nhớ nổi 1+1 bằng mấy nữa cơ ^v^".Còn anh tôi,thứ lấp đầy óc anh không phải bánh chưng hay bánh dày,mà có lẽ là lý do mà anh ta buồn.

"Tú,mai đi học rồi à?"

"Vâng,anh lo đọc lại ít sách đi…"

"Chịu…"

"Mà…sao dạo này anh buồn thế?"

"Không sao cả…anh có buồn đâu?Hi!!"

Anh ta nghĩ anh ta chỉ cần cười trừ như vậy là đánh lừa được tôi?Làm gì có ai ngốc vậy.Nhưng tôi cũng chẳng nói gì mà chỉ cười theo anh ta.Bởi,một việc khiến anh ta buồn chắc hẳn điều đó phải cực kỳ đau đớn.Tốt nhất là không nên nhắc lại.

"Em biết mai ngày gì không?"

"Hừm…"

Tôi dừng chuyện học lại và nghĩ về ngày mai.Mà thật sự tôi cũng chẳng nhớ nổi,nghỉ Tết thì biết gì chuyện năm tháng nữa…Ahihi.

"Không biết.."

"Em sống mà không có chút tình thương à? O^O'"

"Hả?"

"Mai 14-2!!"

Tôi bất ngờ.Cái ngày mà các cặp đôi tặng socola cho nhau ý hả…Mà có liên quan gì tới tôi?Tôi không thích mấy chuyện sến súa này cho lắm,mặc dù khá nhiều cô gái thích.Hình như mình là con gái lỗi cực kỳ rồi…ÔvÔ.

"Không biết Hân có tặng anh quà không…?"

"Ủa?Hai người quen nhau rồi à?Nhanh thế?Sao không nói em?"

"Trước lúc nghỉ tết,anh đã nói cho em ấy về tình cảm của mình…và Hân đã đồng ý rằng khi sau Tết – valentine mà tặng quà cho anh thì sẽ là đồng ý.."

"Uồi,lãng mạn ghê!!Vậy lý do mà anh cứ thơ thẩn là…"

"Ừ,anh lo lắm…"

Tôi lặng im nhìn anh ta thở dài buồn b.Anh ta có lẽ đang rất cần ai đó ủng hộ, động viên.Tôi nghĩ vậy nên đành cầm chặt lấy hai tay của anh ta và cho anh ta xem ánh mắt quyết tâm của tôi.

"Anh chắc chắn sẽ là được ÒvÓ!!"

"Ư…ừm.."

"Anh đã dám yêu là dám đương đầu với thử thách phải không?Thế mới là đàn ông con trai!!"

"Ừ!Cảm ơn em,anh sẽ cố!"

Anh ta nở nụ cười để lộ ra hàm răng trắng,bấy giờ tôi mới thấy anh ta có chút đẹp.Nhưng dù tôi đã nói vậy nhưng không phải đàn ông con trai nào cũng dám đương đầu với thử thách tình yêu đặt ra.Như hắn,hắn đã bỏ cuộc.Tuy nhiên,anh họ tôi và hắn là hai người khác nhau,mong rằng anh ta sẽ chiến thắng trong ải này…Làm ơn!!Ngày hôm sau,tôi đi học cùng anh ta để anh ta bớt lo lắng.Mặt anh ta cứ chảy dài ra như cái bơm,tâm hồn thì treo ngoài cây bang mất.Mỗi lần nghỉ tiết,anh ta lại ra hành lang đứng nhìn bóng nhìn gió,trông chờ người kia đến.Nhưng,người ta không đến.Qua từng tiết mọt,anh ta trở nên buồn hơn.Tôi chỉ ngồi đó nhìn anh ta mà thở dài,chẳng biết mình nên làm gì nữa…Chẳng lẽ cô bé đó đã quên mất lời hứa?

"Hôm nay thằng Hải sao thế?Lượn lờ nãy giờ…"

"Đang buồn vì không nhận được socola giống ai đó thôi…-___-"

"Ồ…ăn không?Hehe!!"

Hắn vừa mới tới lớp là đã được mấy bé lớp dưới,mấy chị lớp trên hoạc mấy bạn nữ cùng khối tặng socola cho. Ông trời thật bất công,người thì đầy ra đấy,người muốn cũng không có…Ai như hắn được cơ chứ.Hắn ta cứ thản nhiên ngậm socola trong giờ,trong lúc ra chơi,và mời cả tôi ăn nữa.Chậc,nhìn cái mặt vô tư thấy sợ.Bạn của hắn đang buồn thế kia mà hắn cứ tỏ vẻ không quan tâm vậy.Thấy tôi nói thế,hắn cũng ra nói chuyện và mời anh tôi ăn,nhưng anh tôi từ chối.Anh ta sáng đã ăn được gì đâu,vậy mà không đói,anh ta đúng là một kẻ rất si tình.Cô bé kia ơi,mong em hãy xem xét lại. Đến cả lúc ăn trưa,anh ta cũng không ăn mặc dù gọi cả một cái bánh hamburger loại to mà chỉ để ngắm -___-.Và hình như,anh ta còn buồn hơn cả lúc trước.Nỗi buồn gia tăng theo thời gian?

"Thôi ngay đi thằng kia,sao lúc nào cũng tối đen sầm sì thế?"

"Tao không chịu đâu!!Tại sao không có ai thích tao vậy??"

"Ờ,tao không biết!"

Ui chà,xem ai đang nói kìa.Cái lúc Nguyên đi thì hai đứa còn an ủi động viên nhau kia,bây giờ thì phúc tao tao hưởng,hoạ mày mày chịu…

"Anh cố ăn đi,lúc người ta định tặng quà anh thấy anh tả tơi người ta chạy mất dép!!"

"Ừm…người ta vừa chạy đi rồi…"

"Hả? Đâu đâu?"

"Lúc nãy,anh lấy cái cốc nước,Hân với anh đụng mặt nhau,Hân chạy đi luôn…Biết vậy anh không tỏ tình nữa cho xong..ahuhu!! T^T.."

"Thì Hân tính cũng nhát rồi mà…vì ngại quá thôi…"

"Em ấy sẽ không muốn…nhìn mặt anh nữa…"

Tình yêu đơn phương là tình yêu đòi hỏi người tham gia phải là một con người mạnh mẽ,biết chịu đựng.Và sợ nhất là lúc bị người kia xa lánh khi biết được tình cảm của mình.Vậy nên,tôi đã thề với bản thân sẽ không nói cho anh Minh tình cảm của mình,tôi đã chọn con đường khó đi nhất,tôi thật ngốc và hèn nhát.Nhưng,tôi thật sự không chịu được cái cảm giác bị người mình yêu xa lánh đâu, đau lắm…Còn anh họ tôi,lại đang cố chịu đựng sự xa lánh của đối phương,kiên nhẫn chờ họ,thật dũng cảm.Tôi thật nể phục anh ta.Anh ta đã chọn một con đường có hai ngõ,rẽ trái là bị từ chối,rẽ phải là được đồng ý.Nhưng hình như sự bi quan của anh ta đã làm anh ta đang hướng sang bên trái - bị từ chối.Anh Hải,anh hãy kiên nhẫn thêm chút nữa,ngày hôm nay còn dài.Mình cũng nên làm gì đó để giúp anh ta,mình phải gặp cô bé đó!!

"Anh Hải,hậu bối em học lớp nào?"

"10-1…"

"Cùng lớp với nhóc Sơn à…"

Không biết thằng nhóc con xã hội đen đó có biết nhà của Hân không?Trong những hoàn cảnh này,không thể nào em ấy trốn mãi trong lớp được.Có lẽ em ấy cũng sẽ lẩn trốn tôi,tôi là em của anh ta mà.Tôi vừa ngó ngó tìm cô bé đó vừa vội vàng ăn nhanh,Hân không ăn ở đây.Tôi chạy lên lớp của Hân.Nhưng,Hân cũng không có ở trong lớp…Ăn trưa ở xó nào không biết…Lớp này cũng ồn ào thật, tưởng mấy nhóc lớp 10 chưa quen biết nhau nên phải yên ả hơn một chút chứ.Nghịch như giặc ngoại xâm…-___-.Ở trên hành lang,thằng nhóc Sơn đó lại đi bắt nạt người khác.Nó túm áo túm cổ,lục lọi cặp của một cậu nhóc khác nhìn có vẻ nhút nhát.Chà,yếu đuối thật…

"Này!!"

"Mày này với ai…Ủa?Chị Tú chị Tú!!"

Vừa nhìn với tôi là mặt nó hớn hở lên,không giống như cái lúc nó bắt nạt người khác nữa.Mẹ mình mà biết mình quen bọn đầu trâu mặt ngựa này chắc đi Tây Thiên luôn quá ;;^;;…

"Lại đi bắt nạt người khác đấy hả?Bỏ ngay cái tính ấy đi…"

"Tại nó không cho tôi chép bài ấy chứ!!"

"Tự học đi chứ!!Tại cái gì mà tại!! -__-"

Tôi cộc mấy phát vào đầu nó. Học sinh cá biệt,học sinh cá biệt này!!Lúc đầu nó chỉ giả vờ rên đau ư ử cho có,về sau nó vẫn cứ nhây nhây,hớn ha hớn hở không khác gì con đười ươi!!

"Chị tới đây tìm tôi à,nhớ tôi chăng?Hihi!!"

"Không!Có phải Hân học lớp này không?"

"À,cái con nhỏ nhút nhát,hậu đậu đấy á?Ai quan tâm tới nó,lúc nào nó cũng thui thủi một mình ấy!!"

“Em biết nhà em nó không?”

“Biết,ai cũng biết!!”

“Vậy tan học đợi chị ngoài cổng trường nhé?”

“Ok Ok!!”

Tôi cảm ơn nó rồi đi.Mà lúc gặp được người ta thì biết nói cái gì nhỉ?Bắt buộc người ta phải đồng ý ư?Không thể nào…Điều tôi muốn nghe là câu trả lời trước cả anh ta,và nếu có,tôi sẽ giúp Hân đưa được gói socola đó cho anh ta.Tất nhiên là do Hân đưa trực tiếp cho anh ta.Chỉ còn 2 tiết học nữa là tôi sẽ biết được câu trả lời,thật hồi hộp.Tôi hay là anh ta mới là người đang cần câu trả lời đây ;;^;;…Biết trước anh ta,liệu có vô duyên không nhỉ? Đặt mỏ vào chuyện của người khác đúng là có tốt đẹp gì đâu.Tan học,thằng nhóc đó đúng là vẫn đợi tôi ở cổng trường.

“Cậu về trước nhé,tôi đi ra đây một lát!!”

“Cậu đi đâu?”

“Đi ra đây..một lát…”

“Đi đâu?”

Hắn gí sát mặt vào tôi và tỏ ra như không muốn cho tôi đi ấy.Như kiểu bố quản lý con…đời nào mình là con của hắn.

“Đi hẹn hò với tôi,anh đừng xía vô!!”

“Cậu đi với thằng này á?Không cho đi!!”

“Thôi ngay đi hai con người này…-___-“

“Cậu đi đâu??”

“Tôi qua nhà hậu bối, được chưa hả ông nội…?”

“Ừ, được rồi, đi với!”

Hắn lại bắt đầu giở trò làm phiền người khác đây mà.Mong là hắn với thằng nhóc kia đừng có quậy,không thì mệt lắm,ai quản nổi bọn giặc chứ.Thằng nhóc đó dẫn bọn tôi tới một khu chung cư,nhìn cũng cao sang vì mới xây, trông cũng đẹp và tiện nghi lắm.Nhà của cô bé đó ở phòng 134,tận tầng 5,may có cầu thang máy.Sơn bấm chuông,còn hai bọn tôi núp ở một nơi.Vì,Hân mà thấy Sơn thì cũng không cảnh giác chúng tôi được.Nó ấn chuông liên tục như muốn phá cả cái chuông đó ra vậy.Biết giữ tài sản của người ta nữa chứ cu…

“Ai đấy?”

“Tôi,Hoàng Sơn!”

“…C…cậu đến đây làm gì?”

“Ờ…tôi muốn…mượn cậu quyển vở…để chép bài..”

“Sao lạ thế?”

Trời oi,sao nó ngu thế?Nói gì không nói đi nói mượn vở chép bài,học sinh cá biệt chưa bao giờ đụng tới bài tập một lần mà chép bài…Ai tin nổi.Thế nhưng,cánh cửa vẫn được mở ra.Hân rụt rè nhưng vẫn có ý cho nó mượn vở…Tâm hồn trong sáng,tin được cái thằng không bao giờ thay đổi được như nó cơ đấy.

“Cậu muốn mượn vở gì?”

“Đứng im,cậu đã bị bắt!!”

Nó rút ra một khẩu súng lục ngắn đen sì,Hân hét toáng lên.Tôi với hắn mặt tái mét lại,cái thằng đó có súngkìa!!

“Nếu tớ đã làm gì sai cho tớ xin lỗi,xin lỗi,ahuhu!!”

“Thằng kia,làm cái trò gì thế hả??”

“Ủa?Xin lỗi…sung đồ chơi mà…”

“Làm chị hết hồn!! ÒA Ó”

Tôi quay ra chỗ em nó nở một nụ cười thân thiện cho em nó đỡ sợ,nhưng ai ngờ,mặt cô bé càng tái hơn.

"Tiền…tiền bối!!"

"Chị có chuyện muốn hỏi em!!"

Cô bé không nói gì cả,chỉ nhìn tôi chằm chằm mà lặng thinh.Trông cô bé có vẻ căng thẳng lắm,bộ mình đáng sợ thế sao?

"Tôi ngửi mùi socola!"

"Hử?"

"Á đừng,không được!!"

Cô bé đóng sầm cửa lại và bám chặt lấy cửa như không muốn cho chúng tôi vào.Sao lại có mùi socola được chứ,bộ hắn ta ăn nhiều socola quá nên bị ám ảnh?Nhưng nếu mà có mùi socola,thì thích thật.Một món quà tự làm…mong là nó thật.Nhóc Sơn đẩy xừ cô bé ra một cách phũ phàng.Cô bé ngã chổng mông lên trời, đầu cắm xuống đất.Theo mùi,hắn với nhóc Sơn đi vào nhà.Hai tên này vô duyên thật,nhà của con gái mà xông vào như đúng rồi.Tôi lại gần đỡ Hân dậy,mắt của em đã đầy ứa nước mắt.Khóc luôn được sao?Bộ trong nhà có gì đó quan trọng lắm..

"Thôi đừng khóc, để chị vào xử tụi nó…"

Cô bé không nói gì mà chỉ sụt sịt mũi.Tôi cũng dần dần ngửi được mùi socola từ trong bay ra.Tôi dắt cô bé vào,theo mùi,tôi cũng đến được chỗ hai tên kia đang đứng.Mùi socola được toả ra từ nồi đang được đun trên bếp,bột mì bị rắc tứa tung.Hai tên đó thì đang mò mẫm cái gì đó.

"Thìa đâu rồi ta?"

"Này,vào nhà người ta rồi lục lọi vậy hả?"

"Có ai ở nhà đâu mà lo…"

"Tôi đang cầm lù lù một người nhà đây này..-__-"

Cô bé vẫn đang mít ướt sụt sịt.Trông như một đứa trẻ con lớp 5 tuổi mà mặc dù đã và đang lớp 10 lận.Phải chăng đây là triệu chứng bệnh "trẻ hoá"?Tôi nhìn trên bếp có một bát bột mì đang sắp nở.Nhắc tới bột mì là nghĩ ngay tới bánh.

"Em đang làm bánh socola hả?"

"V..vâng…."

"Tặng ai?"

"Em làm em…ăn thôi…"

"Vậy hả? Ăn ỉm à…?"

"Dạ không!! Em định tặng cho một người…à không…em định ăn với mẹ…à…@@"

"Nếu người đó là anh Hải,thì chắc anh ấy vui lắm…nhỉ?"

Cô bé lại không nói năng gì nữa và cái mặt lại đỏ hết lên.Vậy là,cô bé đồng ý sao?Hai cái tên kia hình như vừa kiếm được cái thìa nên ngồi vơ vét hết đống socola trong nồi.Lũ vô duyên!! Ò^Ó..

"Mua đại ngoài cửa hàng cho nó nhanh,bày đặt!!"

"Thì tự làm mới ý nghĩa chứ,mà mấy người đang ăn socola có chủ rồi đấy!"

"Không sao,không sao!!"

"Không sao là không sao thế nào?"

Cô bé ấy hình như càng ngày càng nắm chặt tay tôi. Đôi mắt lại đẫm lệ,bọn tôi vừa làm tổn thương cô bé sao?Tệ thật…

"Không sao mà chị…"

"Hả?"

"Cái đấy hỏng rồi…"

Cả hai ông kia phun hết ra.Thương ghia…-v-.Mà cho chừa hai người họ,ai dậy không biết nữa…Hắn cả sáng giờ ăn vẫn chưa no socola sao.. ăn nhiều chúng đâu có tốt.Miệng hai người họ dính nhoe nhoét socola,sao lỏng thế nhỉ?Tôi lấy khăn lau cho từng đứa một,cứ như là mẹ ý,ahihi!!Tôi sờ thử vào bột mì đang nở,thấy cứng ngắc à…Như này thì sao ăn được,nó bị hoá thạch rồi.

"Em…thử mấy lần mà không được…cái bánh nào cũng rất là 'rắn chắc'…"

"Ô…ồ,chị hiểu…em cần,giúp không?"

"Em hết nguyên liệu rồi…"

"Ồ không sao,có hai đại gia đây mà.Hihi!"

Tôi vừa nói vừa vỗ vai hai tên công tử bột kia.Nhìn bọn họ có vẻ như không muốn đi chút nào nhưng,không-đi-là-chết!Cuối cùng,hai tên đó phải lóc cóc đèo nhau đi.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 55: He

Hai bọn họ đi nửa tiếng mới về đến nhà.Lại nằm kềnh ra vì no nê ăn vặt ở quán đại lý, ôi chết mất.Tôi dạy cho cô bé từng chút,từng chút một về cách làm bánh quy.Hồi nhỏ mẹ tôi cũng hay làm nên tôi được dạy rất kỹ càng mấy việc này.Cô bé dần dần quen tay và nở nụ cười trong việc làm bánh.Em cứ yên tâm,nếu món này bị anh ta chê thì em sẽ không được gặp anh ta nữa đâu, đừng lo.Một tiếng "ting" ngân dài của lò nướng bánh.Chúng tôi đã mong ngóng những cái bánh quy suốt 15',và cuối cùng,chúng cũng ra lò.Một mùi thơm toả ra ngất ngây làm tôi không sao cưỡng lại được.Bụng tôi cũng bắt đầu réo lên vì đói nhưng tôi lại không thể ăn chúng. Đây là thuốc chữa cơn thất tình của anh ta.Bác sĩ nào lại lấy thuốc của bệnh nhân mà uống?

"Nhìn ngon quá!!~ ♥"

"Rồi,chuẩn bị đi…"

"Dạ…"

"Chị sẽ gọi cho anh ta, cố lên nhé!"

Tôi có thể nghe rõ tiếng nuốt nước bọt của cô bé.Việc đồng ý người khác là chuyện không tốn thời gian để nói,nhưng lại tốn thời gian để làm.Nhưng,căng thẳng như vậy liệu có hơi sai?Anh ấy mới là người nên toát mồ hôi,tim như muốn nổ tung chứ!Cô bé từ từ đi vào phòng để thay quần áo.Tôi gọi và nói cho anh ta biết địa chỉ hẹn gặp,nhưng không biết anh ta có đến không vì tôi không có nhắc tới Hân.Vừa hạ cái điện thoại xuống,tôi thấy có một bàn tay tính thò vào khay bánh.Tôi đập cho một nhát.

"Chuột ăn vụng này!!"

"Đau!!"

Tôi quay ra,là nhóc Sơn "hào hải vị" đó, ăn lắm thật đấy.Vừa đi "nhậu" bánh kẹo với hắn mà bây giờ vẫn muốn ăn tiếp.

"Mà cũng muộn rồi đấy,em về đi không bố mẹ lo…"

"Kệ!"

"Vô tâm dễ sợ…"

Bỗng nó "à!" lên một tiếng rồi lục lục cái túi quần.Nó lôi ra một cái hộp bánh Toppo (bánh socola que) và đưa cho tôi.Nó chỉ đưa mà không nói gì cả,cái mặt đỏ như quả cà chua.Tôi đã quên mất,thằng nhóc này thích tôi.Vì tự dưng nhớ ra luôn nên tôi đâm ra nói lắp.

"Ừ…ừ… ừ… ừ…C..cảm… ơn…em…"

Tôi rụt rè cầm lấy cái hộp bánh đó.Nó gãi đầu ngượng ngùng, ít ra trong khoảng khắc nó cũng tỏ ra đáng yêu và thân thiện.Nhưng tôi nghĩ mình sẽ phải xin lỗi nó thật nhiều,bởi,tôi sẽ làm tổn thương nó.Cứ nghĩ rằng người khác hay làm mình đau,nhưng đến mình cũng làm một người khác đau.Yêu đơn phương hả,không hay ho chút nào…Bỗng hắn lao tới chỗ hai chúng tôi,hộp bánh trên tay tôi mất tiêu luôn, đã bay sang tay hắn từ bao giờ.

"Có đồ ăn mà không mời nhá!!"

"Trả lại đây!!"

Nhóc Sơn giật lấy hộp bánh và ném lại cho tôi.Hai người họ lại bắt đầu làm ngôi nhà trở thành "phòng thu âm" chỉ vì cái hộp bánh này.Chắc chết quá… mình thấy ngại thay vì họ…-__-.

"Người gì mà vô duyên,hộp bánh đó tao tặng chị ấy cơ mà!!"

"Nhóc xưng 'tao' với ai đấy hả?Chú mày chưa bằng một nửa của tao đâu!!"

"Bộ tưởng tao sợ mày hả??Hả??Hả??"

"Mày đừng có hả lắm!!Hả hả hả???"

"Hả hả hả hả hả???"

Cuộc chiến này cũng chẳng có gì là hay lắm,cũng chỉ là "đánh nhau" bằng miệng thôi.Và cuối cùng,mỗi người lãnh một quả đấm giáng thiên từ tôi.Hả hả hả -___-

"Thôi ngay nhé! Đây là khu chung cư, để nhà bên cạnh người ta còn hạnh phúc chứ!!"

"Đau!!"

"Mà sao Hân lâu vậy nhỉ?"

"Ai biết được nhỏ đó? Để qua xem thử!"

"Đứng lại!Bé nó đang thay quần áo!!"

Hắn đang định đi thì may mà tôi túm được lại.Chính xác là mấy người này không có duyên để mà vô,thiệt tình…Tôi ngó lên đồng hồ,gần 7h rồi,nhưng sao chẳng thấy người nhà của Hân về gì cả vậy?Hay là cô bé sống một mình?Không thể nào,người hậu đậu như vậy thì sao sống một mình qua ngày được.Chắc là do bận rộn nên bố mẹ Hân đi làm về muộn thôi.Chúng tôi ngồi xuống ghế để chờ bé nó ra,cũng lâu thật nhưng con gái mà,mình nên thông cảm.Sau 10',cuối cùng cũng chịu bước ra khỏi căn phòng ấy.Bé nó khoác trên người bộ đồng phục của trường??Gì?Ngồi trong đó tận 15' mà chỉ để mặc cái bộ đồng phục ấy lên người thôi sao?

"N…nhỏ này bị khùng hả??"

"Này này đừng nói vậy…chắc có lý do thôi…."

"Tại…tại vì…người khác nhìn em mặc này quen rồi nên…nên…"

"Thôi nào bình tĩnh,không ai ăn thịt em đâu. Đồng phục trường cũng đẹp mà…"

Tôi cố gắng an ủi cho bé nó đỡ căng thẳng nhưng nhìn thấy hai cái bản mặt thờ ơ thấy sợ của hai cậu con trai kia làm tôi mất hứng.Nhìn cái mặt mà đoán ra luôn ý nghĩ của họ "Đẹp cái nỗi gì…-_-..".Mấy tên vô dụng nhất quả đất mà mình từng quen!!!!

"Nhanh lên nào,anh Hải đang đợi dưới cột đồng hồ công viên đấy!"

"V…v…vâng!!"

Tôi lo lắng nhìn khuôn mặt căng thẳng của Hân.Nhút nhát là một điểm yếu cực kỳ lớn,nó gây ra bao sự cản trở trong cuộc sống.Mong cho em lớn lên thật sớm, để có thể vững mạnh bước đi.Cuộc sống này, độc ác lắm.Bỗng tôi nghe được một tiếng thở dài thật dài,tôi quay lại,hắn đang nhìn tôi với cô bé bằng đôi mắt khó chịu nhưng lại rất hiền lành.

"Không phải lo! Yêu thằng đó không cần phải hối hận gì đâu!Nó tuy ngốc nhưng rất chân thành,tốt và có thể che chở cho nhóc một cách tuyệt vời!!"

Nói xong hắn nở một nụ cười để lộ hàm răng trắng.Hắn khiến tôi bất ngờ và lại khiến tôi có cảm giác kỳ lạ đối hắn.Tôi phắt quay mặt đi và không hiểu sao,tôi lại thấy ngại…?

"Sao mặt tiền bối đỏ vậy?"

"Shhhh….>__<"

Tôi đứng phắt dậy và kéo cô bé chạy đi luôn.Tại sao?Tại sao?Tại sao mình lại cảm thấy xấu hổ chứ?Không hiểu nổi!Không hiểu nổi!!Cứ vừa chạy vừa suy nghĩ,mang cô bé đó đến công viên lúc nào không hay.Dưới cột đồng hồ,anh họ tôi đã đứng đợi ở đó. Đi đi lại lại mấy vòng,chân với tay rung rung lên như đang dần mất đi sự kiên trì.Tôi đẩy cô bé về phía trước,vừa thở vừa nói "Cố lên!".Cô bé chân run run bước đi dần về phía trước.Mau đi đi,anh họ tiền bối đang chờ…Hộc,hộc…Tôi lại đi ra khỏi công viên,tôi không muốn đứng một chỗ mà rình mò hai người họ.Mình đã đến tận nhà cô bé đó là đã đủ để phải xấu hổ vì tò mò chuyện người khác rồi. Đúng đó hai người kia cũng chạy đến,họ nhìn thấy tôi rồi hỏi tới tấp, đứng từ xa kiễng kiễng lên để nhìn họ.

"Thôi đi về, đừng tò mò làm gì!"

"Ê ê!!"

Tôi đẩy hai anh em họ đi cùng về phía tôi.Trông tôi rất bình thản,vậy thôi chứ lo lắng lắm,không biết hai người họ sẽ thế nào.

"Cũng muộn rồi nhỉ? Để tôi đưa về nhé chị Tú!!"

"Hả? À cảm ơn,nhưng chị đi cùng phía tên Thiện Ân…"

"Gì cơ??Nhà hai người gần nhau à??"

"Không,chẳng qua là…"

Tôi xua tay chối,cả trường rất ít người biết tôi đang làm việc cho nhà hắn.Bỗng hắn khoác vai tôi rồi bắt đầu tỏ vẻ để nhóc Sơn tức mà ghen.

"Chẳng qua là hai anh-chị sống chung nhà thôi!!"

"Gì cơ!!???"

Chậc cái tên đáng ghét này,lớn to đầu rồi mà đi bắt nạt trẻ con.Nhóc nó có tỏ vẻ rất rất bất ngờ,không thể nào tin được cái chuyện đó. Ừ đúng rồi đừng tin,hắn ta xạo đấy -___-…

"Chị làm việc ở nhà cậu ta,em đừng tin những gì cậu ta nói…"

"Chị làm gì ở đấy?"

"Ờ…vệ sĩ…chăng…?Hi!"

"Thằng điên nào ở nhà hắn thuê chị làm vệ sĩ chứ??"

Thằng dean,vâng,thế là nhóc ấy bị ăn một chưởng từ hắn.Hắn không hề nương tay một chút nào hết.Gì chứ đến tôi cũng bị hắn đánh mấy lần T^T…

"Thôi nhóc đi về cẩn thận,anh-chị đi về trước hen!!"

"N…Này!!"

Hắn cứ thế mà khoác vai tôi đi mặc cho nhóc Sơn đằng sau có nói gì.Tôi cúi xuống và đấm thẳng vào bụng hắn một cái.Hắn ôm bụng mà "vừa đi vừa khóc".

"Sao đánh tôi??"

"Cậu lợi dụng tôi vừa thôi nhá,nãy giờ khoác vai nhau làm như thân lắm ấy.."

"Thân mà!!"

Tô thở dài một cái.Chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác thích đánh hắn ghê,chỉ muốn đạp đạp cho vài cái.Hắn bắt taxi đi một mạch về nhà hắn.Khi bước vào nhà,vẫn là hai hàng người hầu ra đón nhưng lạ một cái,không khí u ám hồi trong Tết đã tan biến hẳn. Điều này rất dễ dẫn đến một kết luận…

“Mẹ cậu lại qua Nhật rồi phải không?”

“Ừ!Sao biết!”

“Yeah!!!”

“Nhưng vẫn để lại tai mắt đấy!”

“Tai mắt?”

“Linh,bạn thuở nhỏ của tôi vẫn ở đây!!”

“T..thì kệ cô ta…Tôi không làm gì cậu là được chứ gì…”

Hắn ta nhìn tôi rồi cười bỏ đi.Một nụ cười dịu dàng đối với một người con gái khác cũng sẽ làm một người con gái khác ghen.Vậy thì mình cũng không để hắn làm gì mình mới được.Không thì “tai mắt” kia nói bậy bạ rồi gặp hoạ.Cơ mà chưa gì đã cảm thấy có người theo dõi rồi đấy…

Người mà tôi nhớ nhất trong nhà này bây giờ đó chính là anh Minh.Mình cũng nên ghé qua chỗ anh ấy chúc tết mình mới được.Hắn đi trước dẫn theo tôi về phòng,cùng đường về phòng hắn nhưng xa hơn đó chính là thư viện – nơi người ấy chăm chỉ ngồi đọc và chăm sóc từng quyển sách. Đến nơi,hắn ta rẽ vào phòng của mình còn tôi thì cứ tiếp tục bước đi.

“Này! Đi đâu đấy!”

“Tôi đi qua phòng này một lát…”

“Đứng lại!!”

“Sao??”

“Tôi đang đói,làm bánh socola cho tôi!Nhanh không đừng trách!!”

“Lại đói?? Ăn như lợn!!”

Tôi lại phải quay người lại để đi về con đường ngược chiều với thư viện.Khoảng cách giữa tôi và phòng càng ngày càng xa hơn,hức hức T^T.Hắn ta chính là kì đà cản mũi!!Tên đáng ghét,tên đáng ghét!! Đi được vài bước thì bỗng tôi nghe thấy tiếng hét của hắn.Có chuyện gì vậy?Hắn ta bỏ lấy cửa mở và chạy về phía tôi.

“Sao thế?Có gì trong phòng à?Có gián thì để anh Minh bắt cho…”

“Im ngay!!”

Hắn ta cộc một cái vào đầu tôi rồi cứ thế mà chạy tiếp.Tôi vẫn cứ thắc mắc nên đi từ từ về phía phòng hắn.Bỗng hắn lại cầm chặt lấy tay tôi mà kéo đi.

“Xém quên!!”

“Ê ê!!!”

Hắn kéo tôi chạy một mạch đến phòng bếp rồi đẩy tôi vào chỗ lò bánh.Hắn lấy ra từng gói bột mì,socola,dao dĩa các thứ để chuẩn bị cho tôi làm bánh cho hắn.Bắt người ta làm mà tận tình vậy?

“Làm nhanh lên!!”

“Ư…ừ…”

Tôi bắt tay vào công việc.Trong khi đó hắn đứng ở cửa bếp cứ ngó ngó ai đó,nhìn cái mặt đề phòng lắm.Chắc có con bọ nào ở trong đấy nên hắn mới sợ vậy,làm gì mà nó đuổi được đến tận đây cơ chứ…Tên khùng!!Một lúc sau hắn mới bình tĩnh lại và ngồi xuống ghế,rung đùi ngồi đợi cái bánh đang được nướng của tôi trong lò.Trước giờ cứ nghĩ mấy người như hắn không thích ăn đồ ngọt nhưng ai ngờ,như heo!! Ò^Ó…Khoảng 15’ sau,chiếc lò kêu lên một tiếng “tinh”.Hắn đứng phắt dậy,cái mặt hơn hở không chịu được.

“Chín rồi!!”

Tôi đeo găng tay vào và bê nó ra.Một mùi bánh thơm phức,mùi bột mì và mùi socola hoà quyện lại với nhau làm cái bụng của tôi cũng kêu lên.Phải rồi,mình còn chưa ăn gì…Hắn chạy ra cũng tỏ vẻ đỡ đỡ cùng tôi và liên tục kêu “Cẩn thận nóng,cẩn thận nóng!!”. Đặt cái đĩa bánh xuống,mặt hắn ta lại càng hớn hở hơn nữa,trông như một đứa trẻ sắp được nhận lấy cái mà mình mong ước.Nụ cười của hắn,khiến tôi hạnh phúc.Tôi cắt bánh ra rồi đưa cho hắn,hắn vừa thổi vừa cắn mà nhai.

“Ừa!!Không ngờ ngoài món mì tôm ra cậu cũng nấu được món ngon vậy!!”

“Cảm ơn nhá!Hehe!!”

“Đây là món quà valentine lớn nhất tôi từng được tặng đấy!”

“Quà valentine??Tôi tặng cậu bao giờ? Đồ khùng…cậu bắt tôi làm cơ mà!!”

Mặt hắn tỏ ra nghi ngờ tôi.Thái độ gì vậy không biết?Rõ…rõ ràng là hắn bảo đói rồi kêu tôi làm.Xong hắn còn tỏ thái độ gì kia cơ chứ,nghĩ tôi thích hắn chắc…không bao giờ!!Tôi đã cố bình tĩnh bản thân nhưng…chịu không nổi.Tôi ấn cái mặt hắn vào cả cái bánh,và sau đó tôi với hắn đã làm ầm toà lâu đài lên - đuổi nhau chạy linh tinh loạn hết lên.May mà mẹ hắn không ở đây chứ không chỉ cần một cái “gầm” của bà ấy tôi cũng sẽ bị úp nguyên cái bánh kem vô mặt rồi T^T… - Trông hắn,đáng ghét thật!! -

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Bạn Thơ Ấu Của Cậu Chủ

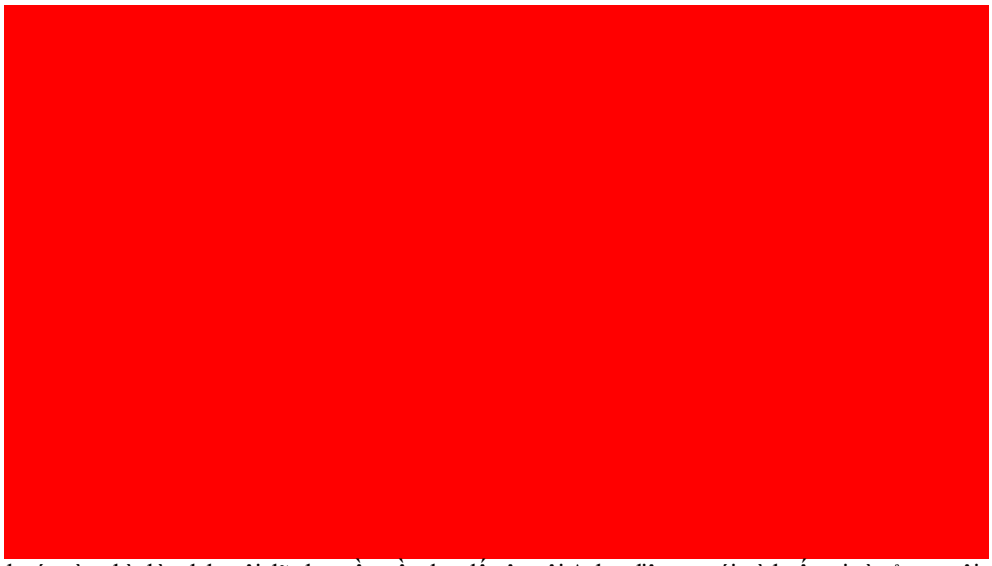

Tối đó tôi vừa mở cửa bước vào nhà thì anh họ tôi đã chạy sầm sầm lao đến ôm tôi.Anh ta liên tục nói mình rất vui và cảm ơn tôi rối rít.Nói chung là mọi chuyện rất có hậu.Và từ giờ trở đi có lẽ sẽ rất ít khi nhìn thấy mặt anh ta chảy xệ xuống nữa,còn nhìn thấy anh ta tăng động là nhiều mất.Biết không,phòng tôi ngay cạnh phòng anh ta nhưng rất ít khi biết anh ta làm gì, tầng hai đã từng rất yên bình.Cho đến đêm nay thì tôi lại liên tục nghe được tiếng gào rú, đập chăn đập gối,nhạc bật ầm ĩ,… ở cái phòng ngủ của giặc ấy.Tôi ngủ không được,bảo anh ta ngủ đi cũng không xong,cuối cùng bức tường ngăn cách giữa hai phòng đã có một lỗ thủng do chân tôi tạo ra.Cái gì cũng phải có giới hạn của nó!!!!! >____<

Sáng hôm sau tôi đến trường với cặp mắt gấu trúc.Còn mặt anh ta tại sao vẫn sáng ngời ngời?Sức mạnh của sự vui vẻ thật khủng khiếp,có khi nó mang con người ta đến trại tâm thần T^T…Vào lớp,tôi giật mình khi nhìn thấy bộ mặt của hắn cũng không khác gì tôi.Hai con gấu trúc ngồi bàn cuối…

“Mặt cậu sao vậy?”

“Còn mặt cậu…>__>..”

“Ông Hải ổng bị tăng động…-___-“

“Còn nhỏ Linh không cho tôi ngủ kìa,càng lớn nhỏ càng dâm…~~”

“Cô ta lại làm cái trò như lần trước hả??”

“Đ…đại loại thế…”

“Cậu vẫn lại để yên đúng không? >__>”

“C…cậu khùng à?...”

Hắn bắt đầu tỏ ra ấp úng,chắc chắn là do tôi đã đoán trúng tim đen của hắn thôi.Chẳng hiểu sao trong lòng tôi bỗng cảm thấy khó chịu,thấy bực bực sao sao ấy.Tôi để cặp sách vào ngăn bàn rồi đi xuống phòng vệ sinh để rửa cái mặt.Hai cái mắt nó cứ nheo vào,thế này sao học được,sắp thi tốt nghiệp rồi.Tôi xả nước lên hai lòng bàn tay rồi hất lên mặt,những giọt nước lạnh buốt lan toả lên mặt tôi, đã thật!!Nhìn lại mình trong gương và bắt đầu suy

nghĩ,sao dạo này mình lạ vậy nhỉ?Trải qua nhiều cảm giác lạ lẫm mà mình chưa biết đến,và cả cái cảm xúc bực bội khi nghe hắn kể chuyện vừa nãy nữa.Ah geezzz….bực mình thấy mồ,muốn chui đầu vào bồn cầu cho hạ hoả!!!!!!___Nói vậy chứ không dám đâu…ahihi.Nhưng mà lạ nhỉ,nhỏ đó không đi học hả…Nếu là bạn thơ ấu của hắn thì chắc cũng phải đi học chứ nhỉ.Chẳng lẽ….cô ta cũng sẽ chuyển về trường này kiểu giống anh họ tôi? Ồ không!!!!! OTL.Mình phải trốn học,không muốn nhìn mặt cô ta chút nào!!!Thôi bình tĩnh…đừng nghĩ linh tinh.Dù sao thì tôi cũng thấy hôm nay chẳng yên ổn chút nào,tốt nhất nên cẩn thận và bình tĩnh trong mọi tình huống.

Đến giờ vào lớp,tôi lên lớp ngồi xuống bàn mà thở dài một cái,chuẩn bị chiến đấu cái nào.Nhưng rồi thời gian dần trôi qua,chẳng có gì xảy ra hết,giác quan thứ 6 của mình cũng có lúc sai sao?Xì,làm người ta hết hồn.Tâm trạng của tôi dần trở lại như bình thường,tại mày mà làm ngày này tồi tệ đi đấy "nhỏ giác quan" T^T…Hết giờ học,tôi lại cùng hắn về nhà.Lâu lâu mới không có chuyện gì vớ vẩn xảy ra như này =v=.Thật an bình,thật an bình…

"Thiện Ân ~~~~~~~~~"

"L…L...Linh?? @@"

Hắn vừa mở cửa xe ra thì cô ta đã lao tới ôm chầm lấy. Ặc ặc,lại là cái cảm giác khó chịu ấy,vừa mới liên miệng nói an bình cơ mà…Trong lúc cô ta đang ôm hắn,cô ta nhìn tôi rồi cười nhếch lên. Ặc,gì nữa??Phải rồi,không phải do giác quan của tôi mà do cô ta - mối nguy hiểm lớn thoắt ẩn thoắt hiện,giỏi giỏi.Mỗi lần cô xuất hiện và ôm lấy hắn ta,chân tay tôi cứ như muốn giành lại hắn vậy.Tại sao?Cô biết tôi đã luôn có những cái cảm giác này và đang cố tình trêu trọc tôi phải không?Cô đang muốn làm tôi làm sai một việc và lại đi nói linh tinh với mẹ hắn ta phải không?Cô là hậu duệ của bà ta mà…còn lâu tôi mới mắc bẫy,nhưng có vẻ tôi không chịu được cái cảm xúc kỳ quặc này,mặc dù tôi chẳng biết nó là gì…Cô khá lắm.

Hắn ta đẩy tôi vào trong trước rồi mới ngồi vào,tránh cho tôi ngồi cùng cô ta,hoặc hắn muốn ngồi cùng cô ta.Cô ta cũng đẩy nhẹ hắn vào và ngồi cạnh hắn,hắn tỏ vẻ tránh xa cô ta ra nhưng lại đi ép tôi sát vào cửa.Thật sự đang rất chật chội nhé nhưng nên nhịn,tôi cũng đang bực chuyện vừa nãy,nói bây giờ là giải phóng ra hết.

"Ngồi lên trên đi!!"

"Ứ ừ,ngồi cùng Ân cơ…"

"Chật lắm,lên trên!!"

"Xe rộng mà,với lại sao bạn kia không lên nhỉ?"

Cô ta lại nhếch miệng lên cười,tôi lại càng không quan tâm,xin đừng để tôi bực,làm ơn.Tôi rung chân để cho cái sự bùng cháy trong tim nó giảm đi,mặc dù biết làm vậy rất vô duyên T^T.Trong cái xe couple của nhà hắn đầy ắp tiếng õng ẹo,nũng nịu của "tiểu thư" kia,tôi nổi hết cả da gà,khiếp thật.Làm ơn cho tôi yên…Chiếc xe chưa đi đến cổng đã bị hắn ép dừng lại,hắn giục tôi mau mau ra ngoài để thoát thân khỏi cô ta,tội nghiệp chưa kìa!Nhưng sao cái tay mình muốn đấm ai quá,chút tìm thầy giải sầu,ahihi…Cô ta khoác tay hắn đi tiếp vào trong nhà,có xuống xe cũng không ích gì đâu,nhỏ đó đích thị là con-đỉa.Càng lúc càng muốn đánh ai đó,bình tĩnh coi bình tĩnh coi,thầy chắc ở đâu đó quanh sân này thôi.Tôi ngó ngó xung quanh nhưng không thấy thầy đâu hết,chắc thầy đang sân sau.Thấy tôi rẽ vào đường khác,hắn bắt đầu lên tiếng hỏi xem tôi đi đâu.

"Cậu tính đi đâu nữa!!"

"Tôi đi gặp thầy, đang bực đây!!!!!!!! *^Ó"

"Uầy,cậu đáng sợ thật…"

Cơ thể tôi sắp bùng cháy rồi,và tôi còn thấy một luồng không khí u ám xung quanh tôi nữa.Chính tôi cũng thấy sợ bản thân.Tôi ra đến sân sau ngó ngó xung quanh nhưng cũng chẳng thấy thầy đâu nữa,bèn lên tiếng gọi.Bỗng từ trên cây cao tiếng thầy đáp lại lời gọi cất lên. Ông ấy đang cầm cái kéo tỉa cây, đổi nghề rồi sao!?!

"Thầy làm gì..trên đấy vậy?Luyện khinh công ạ?"

"Không,chỉ đơn giản là ta tỉa cây,cậu chủ kính mến không cần ta nữa rồi,vậy nên ta đi kiếm việc khác,không thể ngồi không ăn lương của ông bà chủ mãi được..*^*"

"…À,thầy đánh với em vài trận được không?"

Thầy nhảy xuống dưới và gí sát vào mặt tôi.Khuôn mặt thầy trở nên nghiêm nghị.

"Con đang toả ra một lượng sức mạnh phi thường,thế nào,dư calo hả?"

"…V..vâng,có thể…" (Thầy gọi kẻ thù của mọi cô gái là sức mạnh phi thường sao…-___-")

"Nhưng xin lỗi nhé,ta bỏ nghề rồi!"

"Cái gì???"

"Hahaha!Ta nói vậy thôi,ta yêu công việc này lắm,nào lên!"

“Vâng!!!”

Tôi liên tục tung ra những cú đánh dứt khoát tràn đầy mạnh mẽ, đánh được phát nào tôi như được thoả đi một chút cơn giận.Có lẽ tôi nên làm như thế này nhiều hơn,cô ta sẽ chẳng bao giờ để tâm trạng của tôi được yên ổn đâu.

“Sau mấy tuần mà con mạnh lên đấy!Tuyệt lắm!”

Tuyệt?Thứ sức mạnh bộc phát từ những cảm xúc khó chịu kia,nó tuyệt lắm sao?Tôi không thích chút nào,tôi đang muốn giải phóng nó.Tôi liên tục tung ra những đòn mà không hề mệt mỏi,những giọt mồ hôi bắt đầu chảy,thấm dần vào trong chiếc áo đồng phục của tôi.Mau chạy ra hết đi,mau giải phóng đi,thứ cảm giác đáng ghét!!!!!!Trong đòn cuối cùng,tôi đẩy lui thầy ra xa rồi đứng yên một chỗ mà hít thở,bản thân tôi cũng đã cảm thấy khá hơn rồi,sảng khoái.Bỗng tôi nghe thấy tiếng vỗ tay vang lên,quay ra thì thấy cô ta đang đứng đó vỗ như đúng rồi.

“Hay quá hay quá!Không ngờ cậu đánh võ giỏi vậy!!”

“Chứ gì!Học trò của ta mà!!Hahaha!!”

Cô ta chỉ đi một mình không có hắn ta ở đây,tưởng cô ta sẽ dính lấy hắn như kẹo cao su kia chứ.Mặc dù có được cô ta khen tôi cũng chẳng muốn nói gì,nói thật là không muốn nhìn thấy mặt cô ta chút nào.

“Tớ cũng có chút võ đó,tỉ thí nhé?”

“Ừm,hai đứa đánh đi nhé,ta đi nghỉ,con bé kia khủng quá trời!”

Thầy nói vậy,nhưng con không muốn chạm vào cô ta chút nào,dù chỉ là một sợi tóc.Vậy nên,mỗi khi cô ta tung đòn tôi không đỡ mà chỉ né,máu tôi lại sôi trong người nữa rồi,mau làm cô ta mệt đi.Những đòn của cô ta chẳng có chút sức lực nào vậy mà cũng nói mình có võ.Ra đòn thì chậm, ẻo lả và chẳng có chút dứt khoát,chán phèo.Nãy giờ cô ta toàn dùng tay,chân cô ta chỉ để tiến lên phía trước để áp đảo tôi.Yên tâm,sân nhà của bạn thân cô rộng lắm,biết bao giờ mới có điểm dừng.Rồi bỗng,cái chân của cô ta bắt đầu giơ lên,cuối cùng cũng chịu dùng rồi sao. Tôi đứng yên và giơ tay lên đỡ. Đòn đó tuy không đau với tôi nhưng đối với con nhỏ đó,cô ta lại khóc thét lên.Cô ta ôm lấy chân mình mà ăn vạ khóc lóc.Bộ đau lắm sau,tay tôi cứng làm hả? Tiếng khóc của cô ta càng ngày càng lớn khiến tôi phải bịt tai lại,mấy người hầu chạy ra xem,hắn cũng chạy tới và đỡ cô ta dậy.

“Hai người…đánh nhau hả?”

“Đau quá!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

“Rồi rồi,khổ! Để tớ gọi ông thầy kia đến đỡ cậu.”

“Không!!!!!!!!Muốn Ân cõng cơ!!!!!!!!!Huhuhuhu!!!!!”

“Nhưng…Ân….”

Cô ta muốn hắn ta cõng kìa,cô ta nũng nịu kìa,trông chẳng khác nào một đứa rõ sửu nhi.Xin lỗi cô,nhưng tôi là vệ sĩ của Thiện Ân.Tôi bèn cầm tay cô ta và kéo lên lưng tôi rồi đứng dậy đi đến phòng khách.Mặc dù chẳng muốn đưa cô ta lên cái lưng nhỏ bé của tôi chút nào nhưng tôi cũng sẽ rất khó chịu nếu như nhìn thấy cô ta được Thiện Ân cõng.Tôi ném phịch cô ta lên ghế sofa,bà quản lý lại gần nâng bàn chân cô ta lên.Sau khi xem xét,bà ta nhìn lên cô ta với ánh mắt tỏ sự kỳ lạ.

“Bà làm ơn băng cho cháu!”

“U…ừ,chắc rồi…”

Trong khi đó,tôi lặng im nhìn cô ta và cảm nhận những ánh mắt khinh bỉ ở đằng sau.Chỉ cần tập trung một chút là tôi có thể nghe được tất cả những gì đám người hầu kia đang soi mói – “Nghe nói con bé tóc ngắn kia đánh cô Linh đó ; Chắc lại ghen ghét cô Linh chứ còn gì,nhìn nó xấu hoắc vậy mà ; Nhà nghèo nữa,hahaha! ; Dù có đánh cô ấy thì cũng chẳng xinh với giàu lên được mà,ngu quá!!...”.Con lạy mấy mẹ buôn dưa,nhìn kỹ mọi việc lại dùm,dù chưa biết gì cũng nói.Nếu bây giờ mà cố giải thích thì họ cũng chỉ nghĩ là tôi đang bịa chuyện thôi.Phải chăng,bây giờ xin lỗi là cách tốt?

“Ê,này!Không nghe tôi nói gì à?”

“Hả? À!Gì?”

“Tôi hỏi hai người làm gì mà ra nông nỗi này!!”

“Tôi xin lỗi!!!!Mong cô tha thứ!”

“Ê này!”

Đau đầu quá,làm ơn cho tôi thoát ra khỏi nơi nóng nực này.

“Hả?Không sao đâu,tại tớ mà,ahi~~”

“Cô Linh,không sao là không sao thế nào,chân cô sưng hết lên rồi kìa!!”

Cô ta nở một nụ cười sau lời xin lỗi của tôi,nụ-cười-giả-tạo.Đám người hầu ấy túm tụm lại gần hơn, đẩy tôi tiến vào.Tôi thì cố đẩy mấy người đó ra để tạo lối chạy cho mình.Cô ta thật nham hiểm, để mình bình an vào buổi sáng đến chiều mới ra tay.”Nhỏ giác quan”,xin lỗi vì không tin tưởng ngươi,tại ta không đề phòng trước sau.Hmm…bắt đầu mệt rồi đây…hiuhiu.

Chậc,người ướt nhẹp mồ hôi khó chịu quá, ước gì là tụi con trai thì mình cởi phăng cái áo ra rồi.Tôi đi xuống tủ để đồ,vừa bước vào thì thấy có mấy mảnh vải trắng vung vãi khắp nơi,tiến càng sâu thì thấy tủ đồ tôi bị mở toang ra,một bộ váy đồng phục hầu bị rách toang,vứt tứa tung trên nóc tủ.Ai chà,may mà bộ này mình được cho miễn phí, đằng nào cũng chẳng thích mặc nó chút nào,chỉ tội cho mấy người phải dọn thôi.Tôi cứ thế mà bình thản ra khỏi phòng, đây mới là trận chiến,xin lỗi nhưng tôi không phải loại bánh bèo.Nhưng…biết làm gì với cơ thể này đây,khó chịu thật.Tôi lại chạy đi.

“Tú! Đứng lại!!”

“Gì?Cậu đừng có động vào tôi!”

“Cậu khó chịu cái gì?Mau giải thích cho tôi,tôi mới là người phải khó chịu.”

“Người tôi đang có mùi, ướt nhẹp khó chịu chết,thử là cậu xem có khó chịu không!??”

Cậu ta chạy đến và dùng cái giọng lớn vang vọng khắp ngôi nhà.Vì cô ta mà cậu nói chuyện với tôi như vậy,tại sao?Cậu nói cậu không thích cô ta,và tôi là nạn nhân chứ không phải cô ta, đừng làm như vậy.Bỗng dưng cậu ta cởi áo ra rồi đưa cho tôi.Cậu ta đưa cái mặt nghiêm nghị.

“Cậu mau đi tắm,xong thì nói chuyện với tôi!Nhanh!!”

“Không!”

Tôi không muốn cầm cái áo trắng tinh của hắn,tôi không muốn động vào bất cứ cái gì của hắn hết,phiền lắm,phiền lắm.Vậy nên,tôi đã bắt đầu làm hắn bực,hắn ném phăng cái áo lên đầu tôi. Bị cái áo của hắn che đi tầm nhìn,tôi chẳng nhìn thấy gì hết chỉ biết được hắn ta đang đẩy tôi đi, đẩy cho đến khi tôi ngã mà mông lê xuống đất,đâm phải cái gì đó.

“Tôi bảo cậu làm sao thì cậu phải làm vậy?Mau lên!!!!”

Sau khi hắn hét lên thì tôi nghe tiếng cánh cửa đóng lại,bỏ cái áo ra thì tôi đang ngồi trong phòng tắm.Quắt đờ….??Tự nhiên,tôi ngửi thấy một mùi thơm quen thuộc,mùi của hắn.Cái áo này cũng có mùi giống vậy,thật dễ chịu…Cánh cửa lại mở bật ra,hắn ta lại hét ầm lên.

“Còn ngồi đó hả?? ÒAÓ”

“Biết rồi!!!! Đóng cửa lại cấm mở nữa!! >___<”

Tôi cởi cái áo ướt nhẹp đầy mùi mồ hôi,cả cái quần jeans bó sát khó chịu nữa.Bật nước lên,nước từ vòi sen chảy xuống,trời, sảng khoáng quá. Ước gì cứ trốn mãi ở đây được.Tôi mới tắm chưa được 3’ thì hắn từ bên ngoài lại ầm hết lên.

“Xong chưa??!!!”

“Im ngay,mới được một chút thôi mà!!!Tên khùng, đi chỗ khác mau!!”

Tên bệnh hoạn…haizz! U^U.Xong xuôi,tôi mặc cái áo của hắn vào.Nói thật chứ nó dài đến đầu gối tôi.Sao mà mình thấp quá vậy? >___<.Cái áo này còn rộng thùng thình nữa.Bây giờ mà mình mở cửa ra thì sẽ phải giải thích cho hắn tất cả mọi chuyện.Hắn biết được chuyện lại trách cô ta,cô ta nói với mẹ hắn nữa,tuy chỉ là suy đoán nhưng khả năng xảy ra là rất cao.Mà cũng chưa biết chắc được,hắn ta sẽ trách tôi hay cô ta.Nếu như lúc đó mình cúi xuống để né thì không có rắc rối này.Cầm lấy tay nắm cửa,tôi không muốn vặn nó chút nào.Tôi không muốn nói chuyện với hắn,không muốn nói gì cả.

“Ân à~~Đứng đây làm gì vậy,mau cõng tớ đi dạo đi!!”

“Ơ, đợi đã!!Này!!!”

Tôi nghe được tiếng của họ bên ngoài,có vẻ cô ta đã lôi hắn đi.Tôi mở cửa ra,hắn không còn bên ngoài nữa,thật may quá.Tôi chạy bén đi,chạy qua phòng của hắn,nơi mình đang hướng đến là…Có một người hầu xuất hiện,cô ta đang mang đồ đi giặt,tôi chạy qua và bị vấp ngã đập mặt xuống đất.Cô ta đã ngáng chân tôi.Bây giờ trong ngôi nhà này,bất cứ ai cũng là kẻ thù của mình hết,cảnh giác với bất kỳ ai,nghe thôi cũng thấy khó mà yên ổn nổi.Tôi cố đứng dậy mà lườm cô ta, đôi môi đang nhếch mép lên cười của cô ta khiến răng tôi càng ngày càng siết lại.Trán của tôi đau quá,nó vừa đập thẳng xuống đất kia mà.Tôi lại đứng dậy chạy,tự dưng chân tôi nhói lên,như có cái gì đó cắm vào chân tôi.Lại trò gì nữa?Tôi không chạy nữa mà đi từ từ,chân tôi hết chạy nổi rồi,và có khi đi còn đỡ nguy hiểm hơn chạy.Cuối cùng,cuối cùng tôi cũng đến được thư viện,mệt mỏi mở cửa ra tôi thấy anh Minh đang làm việc quen thuộc, đọc sách.Tôi nở một nụ cười.

“Anh Minh,lâu rồi không gặp anh!”

“Ừ,năm mới vui vẻ! ^v^”

“Cảm ơn anh,anh cũng vậy!Anh đang đọc sách gì thế?”

“Mấy bài đàn ghita,anh muốn chơi lại.”

“H..hay quá,anh đánh cho em nghe một bài đi!”

“Ừm. . .hơi dở,thông cảm nhé!”

Chỉ cần là tiếng đàn của anh,hay hay dở em cũng nghe.Em thật sự đang rất mệt mỏi,tiếng đàn của anh chắc chắn sẽ khiến em thoải mái.Tôi ngồi lên ghế và hướng mắt về phía anh ấy.Bàn tay anh ấy lướt dần trên dây đàn,tạo ra những âm thanh êm ả,kỳ diệu.Tôi như bị cuốn đi theo từng giai điệu nhạc,lên xuống rồi trầm bổng,thật dễ chịu.Và như tôi mong ước,nó đưa tôi vào giấc ngủ,cuối cùng cũng có thể ngủ,mệt lắm rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Cảm Ơn!

Một cái chăn ấp áp đang được đặt nhẹ nhàng lên người tôi,dù có nhắm mắt như đang ngủ,tôi vẫn có thể nhận thức được xung quanh.Chỉ là giả vờ nhưng được nằm xuống cũng thấy khá hơn rồi.Tôi không nên trở nên yếu đuối trước mọi hoàn cảnh,bọn họ sẽ càng khinh thường tôi.Tiếng nhạc ấy là cơ hội tốt,cảm ơn anh.Bỗng chân tôi bị nâng lên,có vẻ như anh Minh đã phát hiện ra chân tôi vừa bị cái gì đó đâm phải.Lúc đó nó cũng chỉ nhói thôi nhưng bây giờ tôi mới thấy nó đau thật.Anh Minh đang đi lục lục cái đồ gì đó rồi đặt gần chân tôi,anh ấy lại nâng chân tôi lên và có cái gì chạm vào vết thương ở chân tôi khiến tôi xót xa, đau quá,ahuhu T_T.Mà cái mềm mềm đang chạm chân tôi nó khiến tôi buồn,rõ là đau nhưng mà buồn,không biết khóc hay cười nữa.Anh ấy đặt chân tôi xuống và cứ để vậy,chắc anh ấy chỉ muốn sát trùng nó thôi,có lẽ miệng vết thương nhỏ lắm,một cây đinh chăng?Một cây dinh do đám người hầu kia dải ở đó,mình có thể đi qua bất cứ lúc nào.Lúc nào cũng có nguy hiểm rình rập hết,tôi chỉ là bạn của hắn thôi mà,xung quanh cậu lắm người. . .độc ác thật.Quen cậu tôi khổ lắm,tôi mệt lắm,tôi đau lắm. . .Cổ họng tôi bắt đầu nghẹn ứ lại,nước mắt bắt đầu tuôn ra,có lẽ đã đến giới hạn của bản thân tôi.Nhưng người như tôi thì không bao giờ muốn khóc trước mặt người khác,hay nói đúng hơn là không muốn người khác nhìn thấy mình khóc.Anh Minh đang ở đây,vậy nên tôi đã nhịn,ngăn cản lại những giọt nước mặn chát rơi xuống.Nhắm chặt mắt lại,nghiến răng nhưng nó vẫn cứ tuôn.Biết không,mỗi khi khóc thì cái cổ họng đau lắm,bụng thì như co thắt lại,nước mũi nước miếc chảy ra không sao thở nổi.Tôi trùm kín chăn lại,tại sao phải khóc vì mấy chuyện cỏn con này. . .Phải mạnh mẽ lên,mạnh mẽ lên!

“Tú! Em sao vậy?”

“. . .”

Anh Minh cố vạch chăn ra.Mắt tôi đang nhắm tịt lại nên không biết anh Minh đang nghĩ thế nào.Anh ấy chạm lên má tôi rồi dùng ngón cái lau đi nước mắt.Bàn tay ấm áp,khiến tôi bình tĩnh hơn.

“Đau lắm hả?”

Không,không đau chút nào,vết thương bé tý ấy làm sao mà khiến con người em yếu đuối như này.Một thứ còn to lớn hơn,một thứ khác đau đớn hơn do nhiều thứ khác độc ác tập trung lại.Anh làm gì đó đi,hôn em chẳng hạn. . .haha.

“Để tôi đưa em đến bệnh viện.”

Không cần,em không đau gì mà cần đến bệnh viện.Bác sĩ không chữa nổi đâu,nếu người bác sĩ ấy là thánh thì may ra…trừng trị họ,tốt hơn không - Những người rảnh nợ méo có gì để làm, đáng ghét đáng ghét!!!Anh ấy bế tôi lên,tôi lại trùm kín chăn lại.Hơi ấm của chăn cùng với hơi ấm của người ấy,dần dần khiến tôi bình tĩnh hơn,dù chỉ là một chút.Bỗng tôi nghe cánh cửa mở toang cái rầm,cùng với đó là tiếng hét mang tên tôi.

"Minh!Tú đâu rồi?Có đây không?"

"Chuyện gì vậy Ân?"

"Anh đang bế ai đấy hả?Tú phải không?Tưởng vậy mà trốn được hả,mau đưa cậu ta cho tôi!!"

Hắn ta chạy tới và kéo lấy tôi,anh Minh vẫn vững vàng để giữ lấy tôi. Đừng buông ra, đừng đưa em cho hắn ta.Cậu để tôi yên đi, đi mà nói chuyện với cô bạn thuở thơ ấu của cậu đi,không có gì để nói đâu.

"Đừng có bế cậu ta mãi nữa,mau đặt xuống!!"

"Em ấy bị mảnh sành cắm phải chân,không đi được đâu,bộ em không thấy máu của Tú,vương vãi khắp nơi hả?"

M…mảnh sành?Không phải cây đinh sao?Và tôi đã chảy máu rất nhiều?Tôi không cảm thấy đau chút gì ở chân hết,không chút cảm giác sau vết nhói ấy.Thì ra nó cũng đã hoà quyện cùng với nỗi đau khác của tôi,một nhân tố trong nhiều nhân tố khác.Cậu không thể thương tôi chút nào hả,Thiện Ân?

"Em ấy đang rất đau nên tôi phải mang đến bệnh viện,em đừng làm gì khiến Tú đau hơn!"

"Để tôi đưa cậu ta đi,anh mau đưa cô ấy đây!"

"Anh không biết chuyện gì xảy ra nhưng em đừng hành động như vậy nữa!!"

Tôi với tay ra đằng sau lưng anh Minh và cầm chặt lấy áo của anh ấy. Mong anh ấy hiểu rằng đừng đưa tôi cho hắn ta,tôi đang níu anh ấy lại đây.

"T..Tú!?"

"Để tôi yên,Thiện Ân!"

Một phút trôi đi,tôi không nghe tiếng hắn nữa,có lẽ hắn ta đã đi rồi.Tôi nghe anh Minh thở dài một tiếng,xin lỗi vì đã kéo anh vào chuyện này…

"Anh thả em xuống…"

"Nhưng em phải đi bệnh viện!"

"Không sao mà anh!!"

Anh ấy từ từ đặt tôi xuống ghế,tôi thò đầu ra ngoài để thở.Trong cái chăn ấy ngột ngạt dễ sợ nhưng bên trong ấy rất ấm áp. Nếu có thể được vào lại bên trong ấy một lần nữa mình cũng muốn nhưng,phải là trong hạnh phúc.Anh Minh kéo ghế ra trước mặt tôi, để lộ khuôn mặt có vẻ nghiêm trọng lắm.

"Rốt cuộc hai em có chuyện gì vậy?"

"Chuyện dài lắm…"

"Kể đi tôi nghe,bao nhiêu lần tôi tâm sự với em mà em không chịu tâm sự lại với tôi."

Tôi lặng im ngẫm nghĩ một lúc rồi cuối cùng cũng chịu kể cho anh ấy nghe hết câu chuyện từ a-z,lúc kể bản thân tôi lại thấy buồn và tức giận. Đúng là không chịu được mà,muốn nhai đầu con nhỏ đó ghê,cả hắn ta nữa!!Rốt cuộc đối với hắn tôi không quan trọng gì cả,hắn ta không hiểu tôi một chút gì hết.Hmm…dù gì thì cô ta cũng là bạn thuở nhỏ với hắn,tôi chỉ là bạn cùng lớp.Hắn ta nói là muốn nói chuyện với tôi nhưng cứ gào hết lên vậy,như kiểu muốn mắng tôi vậy đấy,sao tôi không trốn hắn.Mọi chuyện từ giờ,sẽ khó xử lắm đây.

"Vậy là cô Linh nghĩ em thích Ân nên mới chơi xỏ em."

"Vâng,rõ ràng là em không có thích hắn một chút nào hết!!Một tí cũng không,ghét ghét ghét ghét!!!"

"Em chỉ cần nói với cô ấy là em không thích Ân là được rồi mà…"

"Liệu cô ta có chịu hiểu không chứ…lại nói em sợ cô ta…"

"Em cứ thử đi!"

Tôi cúi đầu không đáp,im lặng suy nghĩ.Anh Minh nói cũng có lý.Mọi chuyện xảy ra là do tình cảm rắc rối của tôi với hắn,nhưng tôi cũng đâu có thích hắn.Giải thích rõ cho cô ta hiểu thì chắc cô ta sẽ buông tha cho mình?Không thể đoán được lòng dạ của cô ta,mệt quá đi…Thôi cứ thử rồi biết,cầu mong anh Minh nói đúng.Tôi ngẩng mặt lên nhìn anh ấy,cái mặt của anh ấy nhìn có chút hài lòng?Thái độ gì vậy Ô__Ô…

“S..sao anh trông vui quá vậy,em đang buồn đó, đang buồn đó!!”

“Hahaha…xin lỗi,xin lỗi.”

“Anh với Thiện Ân không khác gì nhau hết…hức hức..”

“Xin lỗi xin lỗi mà…haha!!Mà…hm…à.. ừm…”

“G…gì vậy anh…?”

“Em thích…ai chưa?”

Thịch…tại sao anh ấy lại hỏi như vậy?Anh ấy biết mình thích anh ấy rồi sao,bây giờ anh ấy muốn điều tra??Phải trả lời sao,trả lời sao…Nói không hả?Rõ ràng là mình thích anh ấy mà…Nói có thì sẽ có manh mối cho anh ấy mất…@@

“Này,nghĩ gì thế?”

“A.. à không…ahaha---“

“Nhìn cái mặt là biết có rồi,nói tôi nghe là ai,tôi tò mò lắm *v*”

Mắt của anh ấy sáng rực lên,tôi tưởng anh ấy không ưa mấy chuyện tình cảm này cho lắm…Chắc anh ấy đang trả thù tôi vì tôi biết nhiều thứ về anh ấy hơn là anh ấy biết về tôi.Mà khoan…anh ấy tò mò người tôi thích,còn ai vào đây nữa…>////^////<.Tôi cảm thấy mặt mình đang nóng ran lên,nãy giờ chưa nói gì nên anh ấy không biết đâu.Anh ấy không đọc được suy nghĩ của mình đâu…Bình tĩnh,bĩnh tĩnh.

“Thôi thôi,tôi đùa vậy.”

“Ặc ặc…”

Tôi chợt mỉm cười.Cười vì một trò đùa nhạt nhẽo của anh ấy sao? Đúng rồi!Nó chẳng có gì vui hết nhưng nhìn thấy anh ấy,cũng đã rất vui và lại còn được nói chuyện,tâm sự với anh ấy nữa.Lên tiên ###!!!.Cứ tiếp tục như vậy,tôi hầu như đã quên hết được cái đau đớn hồi nãy,những giọt nước mắt mặn chát hồi nãy.Nhưng thỉnh thoảng,tôi lại nghĩ về hắn.Nghĩ đến cái lúc mà hắn làm ầm cái thư viện này lên vì tôi,vì thấy người hầu của hắn đang trong tay “kẻ thù”.Hm…dù sao chuyện này cũng tại tôi…quá-gần-hắn.Ngồi nói chuyện với anh Minh một hồi mà quên giờ giấc,lúc nhớ ra thì mới luống cuống hỏi giờ và đã 23h kém rồi.Shit…

“M..muộn quá rồi,em phải về đây!”

“Đợi đã, để tôi băng lại cho em, đi đường dễ bị nhiễm trùng lắm!”

“V..vâng!”

Anh Minh vội lấy hộp y tế để lấy băng băng lại cho tôi.Anh ấy nâng bàn chân tôi lên nhẹ nhàng,mọi cử chỉ đều rất dịu dàng,anh ấy làm tôi cảm thấy thoải mái và yên bình.

“Chân này về được không? Để tôi đưa em về…”

“Không sao?Em vẫn đi được mà…”

“Thôi!Tôi đưa về,em đợi chút.”

Anh Minh chạy vào một căn phòng,chắc để thay quần áo.Tôi thật sự cũng không muốn làm phiền anh ấy nữa,nãy giờ nói chuyện với anh ấy hoài nên cũng làm mất thời gian của anh ấy quá nhiều rồi.Nghĩ vậy nên tôi đành lẳng lặng đi ra khỏi phòng.Vừa bám tường vừa nhảy lò cò đi,mệt thấy dễ sợ.Chắc giờ đám người hầu kia về hết rồi,thấy toà lâu đài này mới yên bình.

“Tội nghiệp chưa kìa?”

Một giọng nói khay kháy cất lên phía trước,tôi ngẩng mặt lên thì nguyên cái bản mặt đáng ghét của cô bạn thuở ấu của cậu chủ kia đập vào mặt.Chậc…nhỏ khùng!Tôi cứ mặc kệ mà đi tiếp nhưng cô ta vẫn không chịu đi.

“Đó là hình phạt cho việc tính cướp mất Thiện Ân của tôi, đồ ngu à!”

“Thiện Ân của cô hả?Mấy việc dở hơi dở hám đó tôi không rảnh để làm. Tôi xin chốt lại nhé,tôi không thích hắn,vậy nên làm ơn để tôi yên. ”

“Không thích?Hử..Cô tính lừa được ai?”

“Tin hay không tuỳ!”

Tôi không muốn lằng nhằng với cô ta nhiều làm chi cho mệt nên cố nhảy thật nhanh. Đúng lúc đó anh Minh cũng chạy tới và cằn nhằn.

“Đã bảo đợi tôi cơ mà!Chân như này đi đứng gì?”

Anh ấy ra trước tôi rồi quỳ xuống, đưa tấm lưng gầy của anh ấy về phía tôi.Tôi lặng im nhìn tấm lưng ấy một lúc,nghĩ vớ vẩn rồi cũng leo lên.Thật dễ chịu,hạnh phúc thiệc…Tôi ngả đầu xuống vai anh ấy và cảm nhận,mệt mỏi này xua tan hết đi.Ngày hôm nay tuy khó quên nhưng chắc chắn mình sẽ vượt qua được nó nhờ anh Minh.Cảm ơn anh nhiều lắm…Tôi xíu ngủ quên trên đôi vai gầy của anh ấy,nhưng anh ấy bỗng đứng sững lại làm tôi tỉnh.Tôi mệt mỏi ngẩng mặt lên thì thấy tên Thiện Ân đứng trước cửa chính cùng với chiếc xe máy của hắn.Hắn nhìn chúng tôi bằng đôi mắt đẫm buồn,tôi như có cảm giác mình có lỗi hơn ấy.Chuyện này làm hắn buồn sao?

“Mượn nhỏ đó chút, được không?”

“Nhưng chân em ấy đang đau lắm!”

“Mượn,rồi tiện đưa về.”

Hắn nói bằng cái giọng cực nhỏ nhẹ.Hắn dùng từ “mượn tôi” đối với anh ấy,như kiểu là hắn không thể giành lại tôi từ tay anh Minh một lần nào nữa,hắn nghĩ tôi đã thuộc về anh ấy.Vậy nên,hắn đã dùng từ “mượn”.Tôi xin lỗi,Thiện Ân.Một lần nữa tôi lại làm quan hệ giữa cậu và anh Minh ngày càng tồi tệ.Anh Minh lại lấy được một “thứ” khác từ tay cậu,hẳn là cậu thấy suy sụp lắm.Nhưng tôi không xứng để được duyệt vào danh sách “họ” của cậu,danh sách chứa những người mà cậu tin tưởng và muốn họ tin tưởng - chị và bố cậu. Do đó cậu cũng đừng buồn mà,làm ơn…

“Ổn mà…anh đưa em lên xe hắn…”

“Đ...được không?”

Tôi gật nhẹ đầu.Cầu mong đây là một quyết định đúng, đi cùng hắn,tôi sẽ an ủi hắn.Anh Minh đặt nhẹ nhàng tôi lên yên xe.Hắn đưa tôi cái mũ bảo hiểm rồi cũng lên xe và gạt chân trống.Chiếc xe đứng vững lên làm tôi tý ngã xuống,vội vàng bám chặt lấy hắn,hừ…ngã lần nữa là banh cái đầu..T^T.Hắn nổ máy và phóng xe đi luôn,không cần cảm ơn với anh Minh dù anh ấy đã cho hắn “mượn” tôi.Chà ~ Hắn lúc nào cũng giữ được phong thái đó trong mọi hoàn cảnh.Hắn không chở tôi về nhà mà lại chở tôi ra công viên, chắc chắn tôi sẽ được nghe một bài ca,một bài ca…”cảm động” về cái chuyện tối nay.Hắn đặt tôi lên một chiếc ghế trong công viên và chạy đi đâu mất.Tên đáng ghét ấy…Gần đêm rồi chứ có sớm muộn gì đâu mà để lại tôi một mình ở đây - một đứa con gái.Mặc dù có võ nhưng chân thế này đánh đấm được ai?Mà đêm nay cũng lạnh thật,hình như tất tần tật mọi thứ trên người mình hồi sáng đều để hết ở nhà hắn.Rồi bây giờ mang theo cái áo sơ mi trắng toàn mùi của hắn này,mỏng dính này lạnh chết…T^T.Hắn đi một lúc rồi về,cầm theo một cái túi gì đó hắn ném phịch một cái cho tôi.

“Cầm lấy,cậu chưa ăn gì phải không?”

“Ư…ừ..nhỉ..?”

Nhắc mới nhớ tối giờ chưa ăn gì,sao bụng tôi không có kêu gì hết vậy?Chắc đồ ăn hồi trưa vẫn còn,bữa ăn mừng chiến thắng của anh tôi.Cầm lấy cái túi ấm áp,mở ra thì thấy 5 cái bánh khoai với ngô thơm phức,còn nóng.Bây giờ mới bắt đầu thấy đói đây.Tôi cầm một cái lên và gặm phập một cái.Nhai nhai và cảm nhận vị ngon của nó mà quên mất hắn đang ở đây,hình như hắn đang nhìn tôi. Ánh mắt nhìn thèm thuồng lắm..haha.

“Cậu…muốn ăn cùng hả?”

“Không!!”

“Vậy sao nhìn tôi bằng anh mắt thèm thuồng ấy!!”

“Thèm thuồng cái gì? Đấy là ánh mắt thương hại,thương hại đấy!!”

“T..thương hại??”

Hắn thở dài một cái rồi từ từ kể cho tôi nghe,chuyện mà hắn đã nghe được từ bà quản lý.Bà quản lý bảo hắn rằng trong lúc xem xét chân của nhỏ Linh thì vết thương chẳng đáng để gây đau đớn gì,nhưng cô ta vẫn bảo rằng hãy băng lại cho cô ta.Và lúc bà ta đi xem xét ngôi nhà thì thấy cô ta đang đặt cái gì đấy lên sàn nhà chỗ hành lang phòng hắn.Tất cả,tất cả những cái đau này đều do cô ta gây ra sao?Mọi thứ đều nằm đúng kế hoạch của cô ta,tôi thật quá sơ suất,cứ nghĩ rằng đã cẩn thận lắm.Và cô ta cũng thật quá tàn nhẫn,hay nói đúng hơn thứ điều khiển cô ta tàn nhẫn – tình yêu đó.Nó làm con người ta có thể làm hại bất cứ ai,dù sẵn ghét hay rất yêu quý,nó đều có thể điều khiển con người làm bất cứ cái gì.Miễn, là được thoả mãn.Thật đáng sợ…

“Tôi xin lỗi!”

“H..hả?”

“Tất cả là lỗi tại tôi!Tại tôi hết…”

Hắn..xin lỗi sao?Người như hắn thì rất ít khi xin lỗi với bất kỳ ai,vậy mà…vậy mà…Chuyện này có lẽ hắn nghĩ

rằng lỗi của hắn lớn lắm,nếu như hắn không xuất hiện thì tôi đã không phải chịu những đau đớn này?Không sao đâu,cũng đâu phải lỗi hoàn toàn do cậu.Tại tôi phải không,tại tôi đã quá thân thiết với cậu,tôi mới là đứa đáng trách.

“Tôi ổn mà!Cậu không phải lo, đừng đổ hết lỗi lên đầu mình như thế!Tôi khoẻ dã man!!”

“Kể từ giờ cậu phải làm việc ở chỗ thư viện,chờ đến khi kỳ nghỉ đông của Linh kết thúc Linh sẽ về Nhật và cậu mới được quay lại,hiểu chứ?”

“Mới được quay lại?Cậu cứ làm như tôi thích làm việc hầu cho cậu lắm ấy =.=..”

Hắn quay phắt mặt ra phía tôi nhìn với ánh mắt hầm hừ.Hắn làm tôi nhớ lại cái lúc hắn giằng co với tôi trước phòng để đồ,và nó làm tôi sợ.

“Đ.. được rồi!Tôi sẽ quay lại…”

“…Biết vậy là tốt!Cậu biết là tôi không thể sống nếu thiếu cậu mà.”

Hắn ta cần tôi lắm…Hắn ta rất cần tôi…Hắn ta…Cứ nghĩ ngợi lung tung về câu nói đó của hắn làm tôi cảm thấy ngại và luống cuống.Tại sao?Tôi đã nghe câu này một lần mà có ngại ngùng gì đâu…

“Đ…đồ khùng!”

“Gì thế? Ủa?Mặt đỏ vậy…Ốm à?”

“Không!!!!!”

“Điên…-.-.Mau ăn đi rồi còn về!!”

Lại là cái cảm giác lạ ấy,hình như nó còn mãnh liệt hơn.Tôi cảm thấy,cái cảm giác lạ này gần như là quen thuộc với tôi,và tôi đã từng trải qua một lần.Hức hức…Lúc sau,hắn chở tôi về nhà.Bố mẹ với anh Hải cứ liên tục hỏi chân tôi có vấn đề gì,họ đã rất lo lắng cho tôi. Được mọi người lo lắng cho vậy là tôi đã quá may mắn rồi,chỉ cần cẩn thận với nhỏ kia chút nữa là có thể sống an bình.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Mất

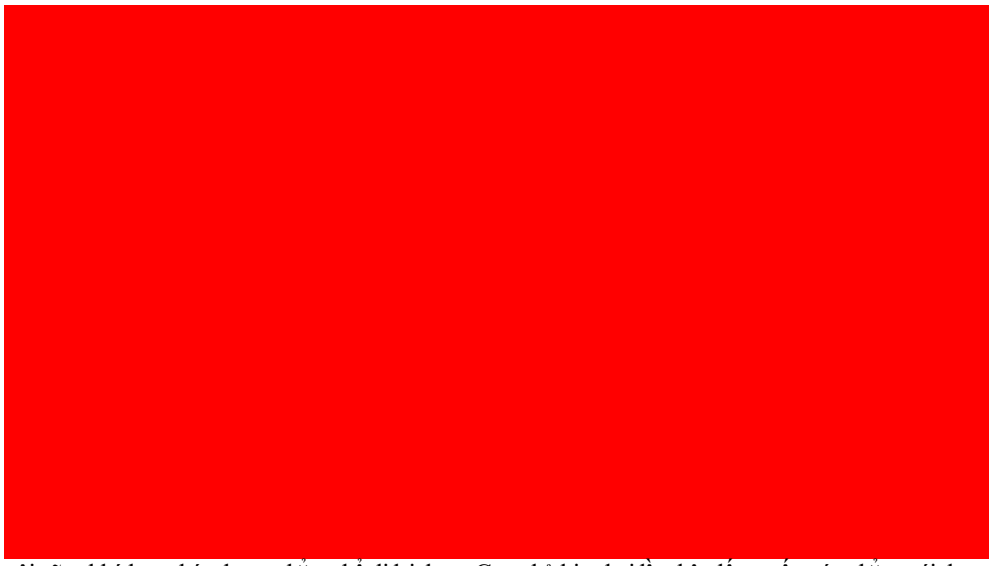

Sáng nay tỉnh dậy,chân tôi cũng khá hơn chút nhưng chẳng thể đi lại được.Con nhỏ kia chơi lầy thật đấy,muốn ném thẳng cái dao vào mặt nhỏ đó ghê…Bố tôi gọi tôi dậy sớm để chở tôi đi học,bởi bố còn phải đi làm nữa.Tôi nhảy lò cò đi khắp nhà,va chỗ này va chỗ nọ,thốn..T^T.Mãi mới chuẩn bị xong,tôi với bố dắt xe ra chuẩn bị đi thì bỗng có người thắng xe lại trước cửa nhà tôi.Tôi giật mình,là cái tên Thiện Ân.

“Yo~”

“Cậu đến đây làm gì??”

“Đưa cậu đi học chứ làm gì?”

“K…không cần!!Bố tôi chở đi rồi…”

Bố tôi bỗng từ đâu ngoi lên,nhìn mặt bố hớn hở khi nhìn thấy hắn lắm.Bộ bố quý hắn rồi sao??

"Chú!!"

"Ờ!Chú mày đến đúng lúc lắm.Chở con bé này đi học nhé,nó làm muộn giờ làm của ta rồi."

"Vâng!!"

Nói xong bố tôi leo lên xe phóng thẳng đi luôn. Êu ơi phũ kinh khủng…Tôi nhảy lò cò mở cổng ra,tôi nghĩ hắn đi xe máy chứ,nhưng không phải.Hắn đã dùng chiếc xe "tình yêu" của hắn và Nguyên.Cứ nghĩ rằng hắn chỉ dùng chiếc xe này khi đi cùng Nguyên thôi chứ.Hắn…tính quên đi sao?

"Cái xe này…"

"Thấy nó bụi quá nên dùng thôi…"

"Cậu muốn quên hết à?Nguyên ấy…?"

"Cái gì trong quá khứ thì để yên vậy đi.Cái xe này còn dùng được mà,phải không?"

"…"

"Thôi lên đi,khổ!Bọn tôi chia tay rồi…"

Chia tay?Trong khi hai người vẫn yêu nhau rất nhiều.Giáng Sinh Nguyên đã gửi cho hắn và tôi một tấm thiệp,mới hôm Valentine cũng có một cái.Càng nghĩ càng buồn,vậy nên tôi cứ lặng im nhìn chiếc yên xe sau mà không dám lên.Tôi mà ngồi lên đó thể nào Nguyên cũng buồn lắm,mặc dù cô ấy không biết nhưng tôi cảm thấy rất có lỗi.Tôi chợt nhớ ra chiếc áo sơ mi hôm qua tôi mặc của hắn,mẹ tôi đã giặt và phơi khô nó rồi,nó đ được gấp rất cẩn thận và để trong một chiếc túi.Gì chứ mẹ tôi làm việc này nhanh lắm.Tôi lấy ra và đưa cho hắn

"À cái áo của cậu…"

"Ừ!!Bộ quần áo của cậu…tôi để nhà,chút qua mà lấy!"

"Cậu…-.-"

"Thế có chịu lên không,cho đi bộ đấy!"

"…"

Tôi đang nghĩ ngợi thì hắn vặn chìa phóng thẳng đi luôn.Sao hắn giống bố tôi vậy không biết,thật phũ phàng T^T.Hắn ta để tôi đi bộ thật hả,vậy đón tôi đi học làm gì?Cái tên trời đánh ấy…Bỗng tôi lại chợt thấy hắn đang đi xe tới từ một con đường khác,hắn trêu tôi.Tưởng bị bỏ đây rồi chứ,nhưng dù sao thì cũng chẳng dám lên.

"Haha!!Nhìn cái mặt cậu kìa,lên nhanh!!"

"…"

Hắn ta lại lườm tôi,lại là cái ánh mắt hồi tối hôm qua.Cái ánh mắt ấy khiến tôi sợ,hắn ta biết điểm yếu của tôi rồi nên bắt đầu có kế dùng nó đây mà.Thật sự là cũng sợ lắm, hắn đang muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy cơ mà.

"Tác phong nhanh nhẹn,nào nào nào!!!"

Tôi giật mình vì cái câu thúc giục của hắn và nhảy phóc lên xe.Tôi đã ngồi lên nó rồi,tôi ngồi rồi.Tớ xin lỗi Nguyên ơi,Nguyên đánh tên Thiện Ân này chứ đừng đánh tớ.Hắn ném tôi cái mũ bảo hiểm và bắt đầu vặn chìa phóng đi. Tôi thích cảm giác gió thổi vào mặt và tóc,nhưng chẳng vui gì cả. Đi cùng hắn nên tôi cứ phải núp sau lưng hắn và dùng hai quyển vở che mặt của tôi đi. Để nhỡ nhỏ Linh kia theo dõi thì không biết ai ngồi đằng sau.Tóc tôi ngắn nên có nhìn giống con trai không nhỉ? Đời nào,làm gì có con trai có dáng người nhỏ tý xíu giống tôi,chắc chắn là sẽ bị nghi ngờ sớm. Đến trường lẹ đi còn xuống…Hắn ta không vào trường mà lại rẽ ra chỗ mấy quán bên ngoài trường để gửi xe.

"Sao gửi đây?Trong trường có nhà để xe mà…"

"Đồ ngốc!!Chút đi về thể nào Linh cũng đi xe ô tô đến.Tôi không thích nhìn mặt nhỏ đó!!"

"…Bạn bè với nhau mà vậy à…haha"

"Trước kia thì Linh không vậy đâu,nhưng tại sao lớn lên lại…"

Tôi biết câu trả lời đấy,chắc chắn cậu cũng đã biết nhưng giả ngu thôi.Vả lại lớn lên,người ta biết được xã hội này lắm mặt như thế nào,vậy nên họ cũng sẽ hình thành những tính cách khác.Một là xấu,hai là tốt,vậy đấy.Nhưng từ đây đến trường bình thường thì rất chi là gần, đến hôm nay sao nó lại xa đến

vậy,cái chân của tôi liệu có chịu nổi không đây.Và leo lên cái cầu thang kiểu gì,cảm giác như cái mặt nó sắp bị hấp diêm mặt đất…T^T.

"Lên tôi cõng…"

"Dạ thôi!Trên trường còn lắm người thích cậu hơn nhỏ Linh đấy…"

"Sợ gì!Coi như tôi giúp người khuyết tật thôi!!Ahaha!!!"

…Rồi giờ cậu muốn ăn một cái đạp của tôi không -.-?Tự dưng hắn cởi áo khoác của hắn ra và đội lên đầu tôi.Hắn ta định làm cái gì không biết.Rồi người tôi bỗng bị nâng lên,hắn vẫn cố cõng lấy tôi.

"Che cái mặt ngu ngu của cậu đi!Tôi sẽ cố tránh mấy đứa con gái."

"…"

"Cậu là cái đứa con gái mà tôi cõng nhiều nhất đấy!!Nên cảm thấy hạnh phúc đi!!"

Mặc dù hắn đang tự đắc,bình thường tôi sẽ chêm thêm vài câu để hắn khỏi cái tự đắc ấy đi.Nhưng bây giờ,tôi lại đang cảm thấy ngại ngùng và chỉ biết im lặng.Cái cảm giác như cái lúc hắn nói hắn ta cần tôi (đại loại vậy),càng ngày càng gần,càng ngày càng thêm quen thuộc.Chính tôi cũng đã từng trải qua vậy sao tôi không thể nào nhận ra được.Tôi cảm nhận từng hơi ấm của hắn,tấm lưng gầy của hắn,tôi đã dựa đầu lên vai hắn và tôi lại đang muốn ôm chặt lấy hắn hơn.Quen thuộc lắm rồi…

Được một lúc thì tôi lại được hạ xuống,có vẻ như đã đến được lớp và đúng chỗ ngồi của tôi rồi.Tôi nghe thấy hắn thở dốc nhiều lắm,chắc hắn mệt.Nhưng tôi cũng có nặng lắm đâu,tại hắn yếu.Thôi thì dù sao cũng nên cảm ơn hắn một tiếng.Tôi kéo cái áo của hắn xuống đầu định cảm ơn hắn,nhưng chẳng hiểu sao cổ họng tôi nó cứ chần chừ,như kiểu khó nói lắm,cảm ơn ấy…

"C…c…cảm…"

"Ờ!Không có gì…Hừ…"

"T…trả cậu áo…"

"Giữ lấy, đang nóng đây!!!"

Và giờ,sau khi nghe hắn nói vậy,tôi muốn cầm chặt cái áo của hắn,muốn ôm lấy nó.Tôi thích cái mùi áo của hắn ghê,chắc bị nghiện mùi này rồi.Cảm thấy thật hạnh phúc…hiuhiu.Suốt cả một buổi học, đầu óc tôi cứ để đi đâu,tôi cứ nghĩ linh tinh về cái cảm giác mà mình sắp nhận ra được kia. Đến lúc cô gọi lên đọc bài thì tôi cứ ngơ ngác,chẳng biết đọc cái khỉ gì.Hmm…Lại cảm thấy mệt mỏi rồi.

Tan học,tôi thấy hắn cứ lén lút ở cửa lớp.Cứ kiễng chân lên để nhìn cái gì đấy bên ngoài cổng trường.Tôi cũng tò mò nên ngó ra xem. Ồ,một cái xe ô tô coupe màu đen đang đỗ trước cổng trường.Cô ta đã đến đây để đón hắn rồi.Tôi nhìn lên khuôn mặt hắn,hắn đang trầm tư suy nghĩ hay sao ấy. Được nhìn kỹ hắn như thế này,thấy hắn đẹp trai thật đấy và ngầu nữa.

"Này!Cậu có leo tường được không?"

"Ờ…bình thường thì có,nhưng cái chân này thì…Mà khoan,cậu tính làm gì?"

"Trèo tường ở sau trường,phải qua mắt được Linh!!"

"Trèo rồi bị bảo vệ bắt là ăn đủ đấy."

"Sợ gì. Đi!!"

Hắn ta kéo tôi đi luôn mà chẳng để tôi quyết định gì cả. Đứng bên dưới cái bức tường cao sang của ngôi trường tôi,tôi chỉ có tròn vo đôi mắt ra mà nhìn.Cao thế này thì vô vọng rồi,tôi lùn tịt này trèo bằng hi vọng thôi.Hắn ta quỳ xuống và bảo tôi lên,lại định cõng tôi để lên đấy nữa,tên khùng ấy!

"Không phải lên lưng.Ngồi lên vai tôi ấy!!"

"Vai cậu á…"

Hực…tôi ngồi chuẩn xác lên đôi vai của hắn.Hắn đứng phắt dậy làm tôi giật mình ôm lấy đầu hắn.Chịu thôi,chịu thôi!Mau thả xuống…T^T..

"Bỏ tay khỏi mặt tôi!!Tôi chẳng thấy quái gì hết…"

"T..thả xuống đi!Cao này sợ ngã lăn quay ra mất…Hức hức."

"Bình thường gan to lắm mà!Bám tay vào tường rồi treo lên,mang tiếng vệ sĩ mà vậy à?"

Thật ra thì nhờ hắn mà đầu tôi cao hơn bức tường được chút.Trông cũng dễ trèo hơn rồi,tôi đặt tay lên và đẩy người lên theo,dùng chân trái đứng lên một

phát là được.Hồi chân tôi còn chạy nhảy được thì chắc ngày nào tôi cũng bật tường,mấy cái tường thấp hơn thôi thôi…haha.Uồi,bây giờ mà nhảy xuống thì tôi đi viện luôn…Hắn ta cũng với tay lên bám chặt lấy tường và cũng bật lên một cách dễ dàng.Cao có lợi vậy không biết,mà hắn làm thành thạo lắm,chắc làm trò này mấy lần liền rồi.Hắn nhảy xuống trước,chiếc áo khoác của hắn tung bay,khi chân tiếp đất thì cái áo nó cụp xuống.Nhìn ngầu lắm,rất ngầu.Hắn quay về phía tôi rồi đưa tay lên,kiểu như hắn định đón lấy tôi vậy.

"Nhảy xuống đi!Tôi đỡ!!"

"Đỡ được không đấy?"

"Được…"

Cái từ "được" của hắn ngân dài ra,nghe chẳng chắc chắn chút nào.Hắn ta làm tôi chần chừ,chưa bao giờ cảm thấy nhảy từ cao xuống mà thấy khó khăn như lúc này.Nhỡ hắn không đỡ được rồi cả hai đứa thành "khuyết tật đảng" luôn thì khổ…Bỗng có tiếng đàn ông vang vẳng đằng sau lưng tôi,phía trong trường, ông bảo vệ đã chạy tới đây và phát hiện ra tôi.

"Này cô kia!!!"

"Chết cha…"

Theo phản xạ,tôi bất giác nhảy xuống luôn.Hình ảnh hắn đang được phóng to dần dần trong đôi mắt của tôi.Càng ngày càng rõ nét,càng ngày càng ấm áp.Hắn bắt được tôi mà ôm chặt lấy,tôi cũng vậy.Hắn đã đỡ được tôi,không sao cả này,lành lặn này,ahahaha!!!Tôi định đẩy hắn ra nhưng hình như có gì đó ngăn cản tôi lại,hắn như đang ôm chặt lấy tôi mà không chịu buông ra.S..sao vậy?Tôi không dám nói năng hay cử động,cứ đứng lặng trong vòng tay hắn. Vài giây sau thì hắn mới chợt đẩy tôi ra và gãi đầu,rồi hắn lại chạy đi luôn.Thiện Ân…Trong phút chốc,hắn bắt được một chiếc xe taxi và gọi tôi lên.Khi xe bắt đầu đi thì hắn ngồi thở dài,hắn ta chắc lại mệt lắm.

"Ngồi cùng xe với cô ta cũng có sao đâu mà,cậu cần gì phải trốn tránh nhiều vậy?"

"Mặc kệ tôi!Cậu đâu biết cái cảm giác bị cậu ấy bám dính chặt lấy mình."

"Phải,nhưng tôi biết cảm giác bị cô ta chơi xỏ đấy,cậu biết không?"

"Ừ thì không!Tôi đang giúp cậu khỏi cậu ấy còn gì nữa!!"

"Rồi rồi,khổ ghê!!"

"Vô ơn!! -.-"

Nói chung thì cô ta đúng là kẻ phiền phức đúng nghĩa.Cho về sống cùng anh họ tôi luôn,cho nó hợp.Mà..hành động lúc nãy của hắn là ý gì?Lúc đó trong lòng hắn đang nghĩ gì vậy?...Trời,nhớ lại mà ngại quá.Biết là ngại nhưng cũng không gạt ra khỏi đầu được mà cứ thắc mắc và băn khoăn mãi.

"Ah~Bây giờ còn sớm,chán về nhà ghê!!Hay đi bar nhỉ?"

"Không được!!"

"Haha!!Tôi đùa vậy."

Hắn ta đã từng đi bar rồi,tôi chắc chắn đấy.Hồi bị Nguyên nói lời chia tay,hắn ta dám vào đấy nhậu nhẹt say xỉn đến khuya còn chưa chịu về. Ở trong cái chỗ ầm ĩ,toàn mùi rượu ấy có gì vui đâu cơ chứ.Cũng chỉ có mấy em xinh xinh nhảy qua nhảy lại nhìn phát ghét.Hắn ta sẽ bị tôi cấm tuyệt đối không được bước chân vào đấy,nếu có gan thì tôi sẽ cho ăn đấm nằm viện.Hm…chắc gì tôi đã được quản lý hắn chặt chẽ ở mọi nơi mọi lúc đến tận tương lai được.Nếu nhỏ Linh kia cứ tiếp tục ám hại tôi vậy,tôi sẽ đành phải bỏ nghề.Thôi thì sống sao thì sống.

Đến nhà hắn,tôi nhảy lò cò lóc cóc đi vào.Hắn ta có vẻ như đang rất muốn giúp đỡ tôi nhưng thôi xin.Mặc dù nhỏ Linh chắc vẫn đang ở trường tôi mà không có ở đây,thì cô ta cũng đã chuẩn bị sẵn cho mình những tai mắt khác. Đó là cả một số lượng đông người hầu của nhà hắn,bọn họ ưa thích cái giàu sang và sắc đẹp nên chẳng ưa gì tôi đâu,bởi tôi thiếu chúng.Thấy tôi đang trên lưng hắn thì chắc chắn sẽ có chuyện,tốt nhất đừng động chạm gì vào người hắn.Nhảy vài ba bước là tôi thấy mệt nên động tý là nghỉ.Hắn ta tỏ ra khó chịu nhưng lại vẫn cứ chờ tôi đi cùng.Rồi bỗng hắn đứng yên một chỗ mặc dù tôi đã đi qua hắn.

"Bám vào vai tôi,không sao đâu!!"

"Ờm…"

Nghe hắn nói,chắc bám nhờ thôi thì cũng không sao đâu.Dù gì thì bọn họ cũng sẽ cười tôi vì cái chân này thôi.Chắc cái sự sung sướng ấy sẽ lấn áp sự ganh ghét ngay thôi,thoả mãn còn gì.Hắn ta bỏ tay vào túi mà đi tỏ vẻ thờ ơ lắm,nhưng thật ra có vẻ hắn rất quan tâm tới tôi.Thỉnh thoảng hắn lại liếc sang chỗ tôi,quan sát từng cử động một. Đi được nửa sân nhà hắn thì bỗng có ai đó kéo tay tôi lại,xém ngã.Tôi quay ra và bất ngờ,anh Minh đang cầm chặt lấy tay tôi và thở hồng hộc.Hình như anh ấy đã chạy,chạy một cách vội vàng,không kịp thở đến đây.Có vẻ như anh ấy đã rất lo lắng cho tôi,vui thật đấy. Được người mình thích lo lắng cho thì tất nhiên là rất vui,mặc dù không được phép khiến người khác lo lắng.Nhưng niềm vui này lại không được lớn cho lắm,nó chỉ khiến tôi cười mỉm.

“Tú!!”

“A..Anh Minh..”

“Chân em ổn chưa?”

“Dạ, đỡ hơn rất nhiều rồi anh.”

“Lên lưng anh cõng!!”

Anh ấy quỳ xuống và tôi thì cứ thế trèo lên không chút ngại ngùng,như kiểu là quen rồi ấy.Ahaha…Anh Minh đưa tôi đi hết nửa đường sân còn lại.Không khí thì chắc chắn vẫn như thường lệ,rất ngột ngạt và căng thẳng.Mối quan hệ giữa anh Minh và hắn đang ngày càng tồi tệ đi,tất cả là tại tôi.Con nhỏ Tú độc ác,xám hối đi…Vẫn là hai hàng người hầu trải dài ra để chào hắn,và khi nhìn thấy tôi,bọn họ vẫn giương đôi mắt khinh bỉ để nhìn tôi.Mọi chuyện vẫn chưa được sáng tỏ sao?Rằng tôi không hề thích hắn như đã nói tối qua với nhỏ Linh.Hắn đi qua họ một cách im lặng,khuôn mặt hắn thoáng thấy một sự khó chịu lắm,rất khó chịu.Anh Minh vẫn chưa biết tôi sẽ nghỉ việc ở chỗ hắn một thời gian và qua thư viện làm,nên anh ấy vẫn nghĩ sẽ đưa tôi vào phòng hắn.Tôi định nói cho anh ấy thì bỗng có cái gì đó đổ xuống.Tôi giật mình.Người của hắn ướt nhẹp và một cái xô nước đã rơi xuống sàn.Một cái bẫy do bọn người hầu hay nhỏ Linh gây ra? Đã đánh nhầm người rồi.

“Thiện Ân!!”

Hắn ta thở dài một cái rồi vẫn thế mở cửa vào trong mà không nói năng gì cả.Hắn ta bỏ qua??Chuyện gì đang xảy ra với hắn vậy?Trong những lúc này chắc chắn hắn sẽ phải nổi khùng lên chứ,tại sao lại..??Cái tên bất bình thường nhất thế giới ấy…đang nghĩ gì không biết.Tôi bảo anh Minh đưa tôi đến thư viện và kể cho anh ấy nghe về sự thay đổi công việc của tôi. Anh ấy cười mỉm,một nụ cười dịu dàng. Đến trước cửa thư viện tôi ngẩng mặt lại xem có bẫy giống ở phòng hắn không nhưng thật may là không có.Anh Minh từ từ mở cửa ra,mọi chuyện vẫn yên bình.Bọn người hầu không biết tôi sẽ làm ở đây đâu nên mới đặt sai bẫy đây.Tôi thở dài thư giãn cơ thể và tựa lên vai của anh Minh thì bỗng một con gián đập vào mắt tôi.Nó đang ngo ngoe cái râu nâu nâu trên sàn.Cái khỉ gì vậy!!!!

“A!!!!!...>__<”

“Sao lại có gián ở đây?”

Anh ấy tự hỏi rồi dẫm bẹp con gián.Con gián ấy chết lăn quay cu đơ dưới bàn chân phũ phàng của anh ấy.Một nơi sạch sẽ như thế này làm sao mà có gián được cơ chứ.Lại là một trò của hội Linh kia sao?Bọn họ rảnh hết cỡ,vẫn có thể đoán ra tôi cũng sẽ ra vào chỗ này. Anh ấy đặt tôi xuống ghế và tiếp tục đi dọn con gián đáng ghét kia đi.Tôi chỉ co rúm người lại mà nhìn từng hành động của anh ấy và con gián.Mặc dù nó chết rồi nhưng thỉnh thoảng tôi lại thấy nó cử động,thật ra là tôi đã quá ám ảnh chúng nên mới vậy. – Team sợ gián –

Sau khi hoàn tất công việc với con gián ấy,anh ấy quay lại và cầm chiếc khăn lau lấy tay mình.Phù,vậy là ổn rồi.Anh Minh lại cúi gần chỗ chân tôi và nhấc lên xem xét.Anh ấy tháo cả băng ra và ngó nghía một lúc lâu,thỉnh thoảng anh ấy còn chọt vào nữa,nhột chết.

“Trông ổn hơn hôm qua rồi,nhưng đừng đi lại nhiều.”

“Vâng!”

“Vậy là Ân để em đây làm việc cùng tôi à?

“Vâng,có lẽ cậu ta muốn em tránh xa nhỏ Linh.”

“Ừm,vậy may quá.Hôm nay em cứ nghỉ ngơi nhé.”

“Dạ,sao được??”

“Chân em đau như này không làm gì được đâu,vướng chân tôi lắm…”

“V…vâng…Ô__Ô”

Anh ấy thẳng tính thật đấy. Đúng là tôi sẽ làm vướng chân anh ấy thật, điều đó sẽ là hiển nhiên.Nhưng một mình ngồi chơi trong khi người khác đang làm việc vất vả thì quả là kỳ.Nếu tìm ra được việc gì nhẹ nhẹ thì tôi sẽ cố gắng giúp anh ấy. Đằng nào tôi cũng làm công ăn lương đàng hoàng.Tôi ngó quanh nhưng chẳng có cái gì để làm cả,tất cả mọi thứ anh ấy để đã làm và chuẩn bị sẵn trước lúc tôi đến. Đó đúng chuẩn tính cách của anh ấy,luôn làm việc một cách nhanh gọn và đầy đủ.Tôi mà làm thì còn lâu mới xong được,dọn phòng hắn mà tôi mất cả buổi cơ mà.Cảm thấy ngưỡng mộ và phục anh ấy quá…hiuhiu.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Mất

Anh Minh cứ quanh quẩn ở một chỗ giá sách để làm gì đấy.Ngồi một chỗ không yên,cuối cùng tôi đứng dậy và cũng vào chỗ những giá sách tìm xem có quyển gì hay không.Lướt lướt một hồi thì tôi thấy có một quyển album,tôi lấy ra và giở từng trang ngắm nghía.Trong đây có ảnh của tất cả mọi người trong nhà hắn,từ hồi chị Mỹ Anh và hắn còn nhỏ xíu.Hồi đó hai người họ đã cực dễ thương.Có vài bức ảnh của anh Minh với chị hắn,với cả hắn nữa.Chắc đó là lúc mà hắn chưa ghét anh Minh như bây giờ,những kỷ niệm đẹp khi chưa có nhiều chuyện xấu xảy ra,hmm…Trong đây cũng có ảnh kỷ yếu của anh Minh nữa,tôi đưa tay dò tìm xem anh ấy ở đâu nhưng mãi không thấy,lớp anh ấy đông thấy mồ.

"Ồ!Nhớ lại hồi đấy quá!!"

Tôi giật mình khi giọng nói của anh Minh cất lên,anh ấy đã đứng sau tôi từ lúc nào.Anh Minh cúi gần xuống quyển sách và xem kỹ càng.Khuôn mặt của hai chúng tôi đang rất sát nhau,má của anh ấy đang chạm vào má tôi.Nhưng thật quái lạ,tôi cảm thấy rất tự nhiên,không ngại ngùng hay gì cả.Những cảm xúc ấy đã biến đi đâu mất rồi, đi đâu được chứ?

"Đố em biết tôi đâu?"

"Dạ..em cũng đang tìm đây…mà không thấy…"

Tôi lại cố dò xét một lần nữa,chăm chú từng người con trai một.Sao cái lớp gì mà ai cũng cận mà đẹp trai xinh gái vậy trời,lớp cực hiếm,rất hiếm.Thầy cô mà vào lớp thì thấy toàn bốn mắt,mọt sách không, ánh sáng chiếu vào kính chẳng biết học sinh đang nhìn cái gì,haha…Sau một hồi,tôi thấy có ai đó cực giống anh ấy, đúng là anh Minh rồi.Tôi "Ah" lên một tiếng rồi quay sang anh ấy,không may,anh ấy cũng quay sang tôi và…môi của chúng tôi chạm nhau. Ặc ặc…chuyện quái gì xảy ra đây!!!!!!!!Cái khỉ gió gì vậy…nụ hôn đầu đời của tôi,anh ấy…anh ấy…Tôi ngại ngùng đẩy anh ấy ra và ngồi phụp xuống,che hết cả đầu đi.Chôn tôi đi,chôn tôi đi,ngại chết,giờ sao nói chuyện được với anh ấy đây.Muốn độn thổ, độn thổ…Dù sao thì,cứ kệ chuyện này đi,cứ nghĩ rằng đây chỉ là do hai người vô tình quay ra cùng một lúc rồi chạm môi nhau.Nhưng mà chạm môi nhau thì là hôn rồi,nhưng rõ ràng đây là vô tình mà…@#$%^&%^*.Cái đầu như muốn nổ banh ra vậy đấy,muốn lật bàn!!!!!

"T..tôi xin lỗi.."

"K…K…Không phải tại anh,tại em bất ngờ quay ra ý chứ…ugh!"

Dafug?Giờ còn bị nấc nữa hả?@@...Lại còn nấc cục,giống như cái hồi ở quê mà bị hắn hù.Phải chăng những lúc giật mình và cực kỳ ngại ngùng thì con nấc cục mới nổi lên.Ugh…ugh…không thở nổi.Tôi đưa mắt nhìn chằm chằm anh Minh.Anh ấy cũng lặng im nhìn tôi một lúc rồi bỗng buột miệng cười.Anh ấy cười tôi kìa,xấu xa thật đấy…>///^///<

"Anh…anh đừng cười…"

"X..xin lỗi.Trông mặt em…thấy tức cười quá…Hahaha!!"

"Ugh…ugh…Ó///^///Ò"

Tôi càng nấc,anh ấy càng cười.Hết ôm bụng rồi ngã gục xuống chống tay xuống đất,cái mặt tôi hiện giờ trông buồn cười lắm sao?Nó khiến một người vốn trầm tính như anh ấy cười nắc cười nẻ vậy cơ mà.Tôi ngại quá nên che mặt đi chạy mất,mặc dù cái chân nó đau. Chạy ra khỏi thư viện được vài bước đã thấy nản hẳn đi,không muốn chạy nữa,mệt chết.Mà tôi có chạy đâu,nhảy lò cò ấy chứ,công nhận tôi nhảy cũng nhanh thật.Giờ muốn nhìn cái bản mặt xấu xí của tôi nó như thế nào mà khiến anh ấy cười điên dại như vậy.Với ý nghĩ đó tôi đã rón rén bước vào phòng tắm.Nhìn thấy cái mặt mình trên cái gương,trông nó ngu thực sự là ngu, đỏ ửng như quần chíp superman. Ặc ặc…tôi vội xả nước và hất lên mặt mình mấy lần.Tưởng làm như vậy là nó trôi hết đi sao trời,thôi thì dù sao cũng thấy khá hơn một chút…Một chút thì nhằm nhò gì.Xấu hổ thật đấy!!Nụ hôn đầu của tôi!!!Sao lại thấy khó chịu vậy?Tại sao tôi lại cảm thấy bực tức chứ? Đáng lẽ phải là một niềm vui sướng tột cùng,không còn gì hạnh phúc hơn khi được chạm đến môi của anh

ấy.Tôi đã thích anh ấy mà,vậy thì tại sao?Cứ như,tôi đã để dành nụ hôn đầu này cho một người khác,chỉ một người duy nhất mà tôi yêu,rất yêu.Nhưng đó lại không phải anh Minh sao?Kỳ lạ,kỳ lạ.Không thể hiểu nổi bản thân, bực thật…

Cơn nấc của tôi vẫn đang kéo dài khiến tôi thêm khó chịu,chắc phải đi tu cả bình nước, đến khi nào hết thì mới thôi.Tự dưng,cánh cửa nhà tắm mở từ từ ra.Một cậu con trai ló đầu vào với một khuôn mặt mệt mỏi,thất thần lắm.Cửa càng mở to càng thấy rõ khuôn mặt ấy,là hắn.Lại chuyện gì nữa đây!!!??

"Này!Trong này có người rồi!!Bộ không biết gõ cửa hả?"

Tôi bất ngờ hét lên,hắn cũng giật mình và ngẩng mặt dậy.Hắn mở tròn con mắt ra nhìn ngạc nhiên một vài giây rồi mới bắt đầu thức tỉnh.

"Gõ con khỉ!!Cửa có khoá đâu!!Mà ai cho cậu sử dụng phòng tắm này?Cậu phải dùng ở tầng dưới chứ?"

"…Bẫy everywhere!"

"Mau đi ra ngoài đi,phiền phức!"

Hắn đuổi tôi ra ngoài và đóng sầm cửa lại.Chắc vẫn đang khó chịu cái chuyện bị dính bẫy của nhỏ Linh.Thấy áo của hắn vẫn ướt sũng mà,nãy giờ hắn làm gì trong phòng mà không thay ra?Vả lại,gì mà trông mệt mỏi khiếp thế,nãy còn bật tường nhảy như đúng rồi kia mà…??Tự dưng tôi cảm thấy lo lo,lo cho hắn ư?Chắc không đâu...Lại mấy cảm xúc vớ vẩn đây.Tôi lại rón rén đi xuống bếp.Tại sao tôi lại phải rón rén như thế?Vì tôi nghĩ chỗ nào cũng có bẫy dành riêng cho tôi,nên tôi cảm thấy rất "vinh dự". Đi qua bao nhiêu người hầu và vẫn cái ánh mắt sắp quen thuộc ấy,những ánh mắt khinh bỉ.Nếu như bây giờ mấy người biết ai đúng ai sai,thì các người sẽ làm gì?Chắc các người sẽ lại theo người đúng thôi.Mở tủ lạnh ra tôi lấy một chai nước và nhẹ nhàng rót ra cốc.Xem qua xem lại,nhìn thật kỹ xem thứ nước ấy là cái gì.Sau một hồi xem xét,cuối cùng mới thấy nó an toàn.Uống bao nhiêu cốc nhưng tôi vẫn cứ bị nấc,sao lại có người không giống ai như tôi vậy đây?Tôi chống tay lên bàn và nghĩ linh tinh, đâm ra bị "tâm hồn treo ngoài cành cây".Chỉ nhìn một chỗ mà nghĩ về cái gì đó,hoặc là không nghĩ,hoặc là nghĩ cơ mà quên.Haha…Và tôi cũng đã quên hoàn toàn những cái ý nghĩ linh tinh bởi giọng nói của hắn.

"Làm gì đây thế?"

"Ờ…uống nước…ugh!!"

"Lại bị nấc à?"

"Ừ…vẫn vô phương cứu chữa…"

"Để yên vậy chốc nó hết. À!Pha tôi cốc cà phê!!"

Nghe hắn sai vậy tôi liền làm theo mà chẳng suy nghĩ gì nữa cả.Hình như việc này đã trở thành thói quen mặc dù công việc tôi đã thay đổi.Dù sao cũng chỉ là một cốc cà phê,pha một chút thì cũng đâu có ảnh hưởng gì.Nhưng tại sao hôm nay hắn dở chứng muốn uống cà phê nhỉ?Nhìn hắn cũng có vẻ mệt mỏi,có lẽ hắn muốn tỉnh ngủ.Chẳng biết hắn ta làm gì mà ra nông nỗi vậy.Tôi đổ một gói cà phê vào một cốc nước nóng,quấy đều lên, tính mang cho hắn nhưng không biết mang ra thế nào.Nhảy lò cò thì nó rơi tung toé ra mất, mà nó còn đang nóng nữa.Chậc…phiền thật.

"Cà phê được rồi này!Ra lấy đi!!"

"Mang ra đây…~"

"Không đi được."

Hắn thở phì một cái rồi đứng dậy,kiểu như đang khó chịu lắm.Có gì thì trách nhỏ Linh để mấy cái mảnh chai linh tinh nhé,tôi không may dẫm phải thôi.Hắn lại gần lấy cốc cà phê,hắn còn liếc qua tôi một chút.

"Này,sao mặt đỏ vậy? Ốm à?"

Hả??Vẫn chưa hết sao?Hắn ta hỏi vậy làm tôi nhớ lại cái chuyện vừa nãy nên càng thấy xấu hổ hơn,mặt tôi lại nóng bừng lên.Tôi lắc đầu mạnh để phủ định câu nói của hắn.Nhìn kỹ thì mặt của hắn cũng đỏ có kém gì tôi đâu,chỉ là mặt hắn trông hơi mất hồn và mệt mỏi hơn nhiều.

"Mặt cậu…cũng đỏ…"

Hắn ta mở to đôi mắt ra,bất ngờ trước câu nói của tôi.Hắn bỗng quay phắt đi và gãi đầu.Nhìn hắn giống như cái lúc nhảy tường ở trường,lẽ nào mặt của hắn đỏ là do ngại ngùng điều gì không nhỉ.Nhưng ngại gì mà trông như xác chết thế kia không biết?Thấy thương hắn,tôi bèn gặng hỏi xem hắn có muốn ăn gì cho tỉnh người không,hoa quả chẳng hạn.

"Ăn táo không?Tôi gọt cho."

"K..không cần!Thôi cậu lên thư viện đi,Linh về rồi đấy."

"Ư.. ừm…"

Giữa hắn ta với tôi đang dần có khoảng cách,nó càng ngày càng rộng ra. Ở giữa đó có hai người,anh Minh và nhỏ Linh.Có bao giờ nhỏ Linh sẽ không

chịu về Nhật mà cứ ở mãi đây,hắn và tôi sẽ trở nên xa cách hơn nữa.Gặp được nhau,nhìn thấy nhau,nhưng không dám nói gì cả.Thật sự,tôi đã rất vui khi được làm bạn với hắn cơ mà.Tôi lóc cóc đi về lại thư viện,chỉ biết cúi gằm xuống và bám lấy tường mà mon men đi.Thật buồn chán…Thiện Ân…tôi muốn nói chuyện với cậu.

"Này!!Con nhỏ xấu xí!!"

Tôi giật mình,có nghe cái giọng con gái đanh đá,chua chát,nghe vậy cũng đủ biết là ai.Tôi lại đang không muốn nói chuyện với cô ta một chút nào nữa cả.Tôi không còn gì để nói với cô ta hết, đã giải thích vậy rồi mà.Tôi vẫn cứ đi tiếp.

"Mau đứng lại cho tôi!!"

Tôi vẫn cứ tiếp tục đi.

"Cô…nói là không thích Ân.Phải không?"

"…"

"Vậy..tại sao lúc đó cô lại cố giành Ân với tôi?"

"Lúc nào?"

"Hứm…cô quả là trơ trẽn!!!Lúc cô đã nhìn thấy tôi và Ân đang làm "chuyện đó" đó!!Haha!"

Giọng của cô ta thật chua chát với nụ cười khinh bỉ đi kèm cuối câu nói.Nhưng tôi cũng chẳng để tâm đến chuyện cô ta ăn nói thế nào,tôi chỉ nhớ lại cái vụ đó.Tôi và cô ta đã có một trận giằng co hắn mà trước đó,tôi có cảm nhận được cái cảm giác khó chịu lúc đó.Nhớ lại thì tại sao tôi lại làm thế chứ,cố kéo hắn lại về phía mình ư?Hành động đó quả thật ngu xuẩn,nếu cô ta đã hỏi tại sao tôi lại làm vậy thì chắc chắn hành động đó chính là nguyên nhân của bao nhiêu rắc rối cô ta dành cho tôi.Vậy ra là nó.

"Hay tại cô ghen?"

"Ghen?"

"Chưa nghe bao giờ hả, ngu thật đấy!Haha!!"

Ghen?Phải chăng cái cảm giác khó chịu ấy chính là ghen?Tại sao lại ghen?Từ lúc cô ta tới đây,mỗi khi thấy cô ta cứ chạy tới ôm chầm lấy hắn là tôi lại khó chịu. Đó là ghen,tôi đã ghen tỵ với cô ta hả,khi cô ta chạm vào Thiện Ân?Cô ta thích hắn,chứ tôi không thích hắn ta vậy tại sao tôi có thể ghen tỵ với cô ta.Là do tôi thích hắn ư?Không thể nào,thích hắn là điều tôi không bao giờ có thể.Hắn ta là bạn tôi,vậy chắc chắn chỉ là do tình cảm bạn bè thôi.Thấy đứa bạn thân của mình chơi với đứa khác thì quả thật mình thấy rất khó chịu,có cái cảm giác y như vậy đấy.Phải,chắc chắn là do tình bạn của tôi với hắn thôi.Hắn là cô ta đã nghĩ tôi ghen tỵ với cô ta do tôi thích hắn,phải làm rõ một lần nữa cho cô ta hiểu.Không muốn có thêm một chút rắc rối nào nữa.

"Tình bạn,còn có nhiều cái để ghen tỵ hơn tình yêu,cô hiểu chứ?"

"Há,xàm."

"Đúng rồi nhỉ,người như cô làm gì có một người bạn chân thành để có được cái cảm giác ghen tỵ chứ?"

Nói xong,tôi bước qua cô ta trong khi cô ta đang nhìn tôi với sự khó chịu,tức tối đến cực độ nhưng không dám làm gì cả.Câu nói đó của tôi đã đủ để chơi xỏ lại những câu mà cô ta nói với tôi chưa nhỉ?Cảm thấy thoải mái quá…hiuhiu.Nhưng chỉ là thoải mái một chút thôi,vẫn còn có rất nhiều thứ khiến tôi cảm thấy khó chịu nữa.Như những câu hỏi ùa đến đầu tôi như ban nãy khi tôi nghe đến từ "ghen".Ghen do tình cảm tình bạn ấy,tôi thấy còn thiếu,vậy liệu đã đủ.Ghen…ghen…ghen…Ageezzz…Tại sao?Hãy trả lời hết mọi câu hỏi của tôi đi,làm ơn…

Tôi quay lại thư viện.

"Tú!Em quay lại rồi hả?Tôi tưởng em giận tôi rồi cơ!Haha!"

"Anh vẫn còn cười hả?"

"Xin lỗi xin lỗi!Mà hình như mặt em buồn đi thì phải?"

"L..làm gì có!!Anh đang làm gì thế?"

"Đọc sách."

Tôi nhìn lên bàn của anh ấy,ngay gần đó có cả một quyển sách dày cộp,khoảng một nghìn trang hay sao đấy.Khiếp thế…đọc đến bao giờ mới hết được chứ.Anh Minh quả là một người thích đọc sách.Con trai đọc sách thì nhìn ngầu lắm,phải không?Haha…Thật ra,tôi biết là anh ấy đang đọc sách nhưng vẫn cứ hỏi vậy.Tôi đã muốn đánh trống lảng,tôi không muốn anh ấy lại trông thấy tôi buồn hay lo lắng vì một cái gì đó nữa.

"Vậy hả?"

Tôi lại gần anh ấy để nhìn xem anh ấy đang đọc sách gì mà dày tới nghìn trang vậy.Tôi cầm quyển sách lên để ngắm nghía cái bìa.Nó có màu xanh lá và được pha loãng một chút xanh biển xung quanh tên sách.Bìa truyện này,tôi nhìn nó lại cảm thấy được yên bình và thanh thản biết chừng nào.Tôi giở từng trang một, để xem qua thôi chứ sao tôi đọc được chứ.Nhìn thấy chữ đã thấy nản rồi.Bỗng có một mảnh giấy trắng rơi xuống,nó rơi không được uyển chuyển mà lại cứng cáp,không phải giấy?Tôi cúi xuống nhặt lên, đúng là nó không phải là giấy mà là một bức ảnh.Một bức ảnh chụp chung của anh Minh và hắn mà tôi vừa được xem qua trong album.Anh ấy đang đọc sách hay nhìn tấm ảnh này để nhớ lại những kỷ niệm cũ?Bị hắn ghét,anh ấy hẳn là buồn,rất buồn.Anh ấy biết bị tôi phát hiện nên chẳng nói năng gì cả,và anh ấy để lộ một ánh mắt buồn.Tôi nghĩ mình cũng không nên nói gì nữa cả,cũng đâu thay đổi được gì.

Tôi…quý hai người trong bức ảnh này.

"Cho em tấm ảnh này được không?"

"H..hả?Cho á?"

"Vâng!Không ai biết đâu mà.Hihi!"

"Em lấy làm gì,lạ thật đấy!"

Tôi không trả lời anh ấy mà chỉ nở một nụ cười.Tôi thích tấm ảnh này,không phải là không có lý do,chỉ đơn giản là do nhân vật chính trong bức ảnh này thôi.Anh em nhà họ Trương,ahaha!!

"Vậy em lấy đi."

"Yeah!"

Tôi kêu lên.Tiếng kêu đó của tôi khiến anh Minh cười,chắc trông lúc đó tôi ngộ lắm.Tôi với anh Minh ngồi nói chuyện với nhau cả buổi tối.Anh ấy còn làm bánh cho tôi,tài năng nấu ăn của anh ấy quả là tuyệt.Chiếc bánh rán ròn rụm,cháy đều đều một màu vàng nhạt.Cắn một miếng chỉ muốn cắn miếng thứ hai,rất ngon.Ai mà lấy được anh ấy thì rất là may mắn rồi.Và anh ấy còn giúp tôi làm bài tập về nhà nữa.Chẳng hiểu sao chúng tôi lại có nhiều chuyện để nói vậy.Tôi tự nhiên với anh ấy hơn là có cảm giác ngại ngùng như những ngày trước.Chúng tôi có vẻ như đã rất thân nhau rồi.Hay nhiều cảm giác đối với anh ấy của tôi hình như đã biến đi đâu mất? Đồng hồ chỉ điểm 23h,tôi đứng dậy tính thu dọn đồ rồi chào anh Minh để đi về.Dĩ nhiên anh ấy đâu để tôi đi một mình mà không có anh ấy.Một lần nữa tôi được anh ấy chở trên chiếc xe moto của anh ấy.Nhưng lần này không giống như lần trước,trái tim tôi nó chỉ đập nhẹ nhàng,không một chút hồi hộp.Chuyện gì đang xảy ra trong tôi đây?

Về đến nhà,khi mẹ tôi mở cửa ra,tôi có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt bất ngờ của mẹ khi nhìn thấy anh Minh.

"Cháu chào cô!"

"Ừ!Chào cháu!Cảm ơn cháu đã đưa con nhà cô về!!"

"Dạ không có gì!"

Mẹ đỡ tôi từ tay anh ấy.Anh ấy cúi chào và xin phép mẹ tôi về.Mẹ tôi nhìn theo anh ấy,nhìn từng cử động một ấy.Tôi tựa vào mẹ tôi nhưng mẹ tôi cứ thả lỏng người làm tôi chẳng có chỗ để tựa nên cứ thế đứng bằng một chân mỏi chết.Mẹ lại rơi vào trạng thái nhìn những đứa con trai đưa tôi về nhà rồi.Chắc hẳn trong đầu mẹ có rất nhiều những nhận xét của riêng mẹ về anh Minh.Cứ thế này sao tôi dám đưa người yêu về để ra mắt cơ chứ,còn cả được bố tôi nữa.Hai người họ cứ để tôi đứng trước cửa và nhìn anh Minh chằm chằm,cho đến khi anh ấy phóng xe đi hẳn thì mẹ tôi mới chịu đưa tôi vào.

"Thằng bé này con nhà nào đấy?"

"Là anh họ của Thiện Ân mẹ ạ!"

"Hừm…khuôn mặt thì trông cũng bảnh,cũng rất giống Thiện Ân nhưng mẹ thích Thiện Ân hơn."

Mẹ thích hắn ta hơn á?Hơ…Tự dưng,tôi cảm thấy rất nhẹ lòng.Như kiểu vừa được giảm được gánh nặng sau câu nói của mẹ đấy.Bình thường mẹ tôi cũng nói vậy nhưng tôi lại chẳng cảm thấy như thế này.Mặt khác tôi đã tỏ ra khó chịu

"Anh thấy nó chẳng giống thằng nhóc kia chút nào.Thằng bé này nó nhìn hiền hiền,trông rất thông minh,sáng dạ.Anh thích thằng bé này hơn!"

"Hả?Anh dám tranh cãi với em về con rể hả?Rõ ràng là Tú nhà mình hợp với Thiện Ân hơn!"

"Quan trọng không phải là hợp,vấn đề là ai yêu nó hơn."

"Tú!Con thích ai?"

Bố tôi lên tiếng,bố thích anh Minh hơn.Nhưng mẹ tôi lại thích Thiện Ân hơn.Bố tôi có vẻ như không ưa hắn ta cho lắm vì trông hắn có chất dân chơi,nhà giàu.Tuy nhiên,mẹ tôi sẽ thắng thôi.Bởi theo như tôi biết mẹ tôi đáng sợ hơn bố tôi nhiều,rất nhiều.Cuối cùng,mẹ tôi quay ra hỏi tôi.Hai người họ hả?Tôi biết trả lời như thế nào? Lại một đống câu hỏi ùa về đầu tôi, đau đầu quá đi trời ạ!!!

“Bạn hết thôi ạ!Thôi con về phòng đây,khổ quá! -.-“

“Khổ cái gì mà khổ!Số con sướng nhất rồi đấy,hai thằng con trai lận đấy!Ngày xưa mẹ có mỗi bố con thôi!!”

“Mỗi cái gì mà mỗi.Bà lấy được tôi là may mắn rồi nhá,lại còn đòi à?”

“Ông thích khơi dậy chuyện quá khứ hả?”

“Bà moi hết lên xem nào?”

Và,hai người họ lại cãi nhau. Đấy,có khổ không ý chứ lại.Chân tôi rõ đau mà không ai chịu đưa tôi lên hết,làm tôi lại phải lóc cóc lên một mình.Hm… Anh Minh và Thiện Ân,con quý cả hai người họ.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!

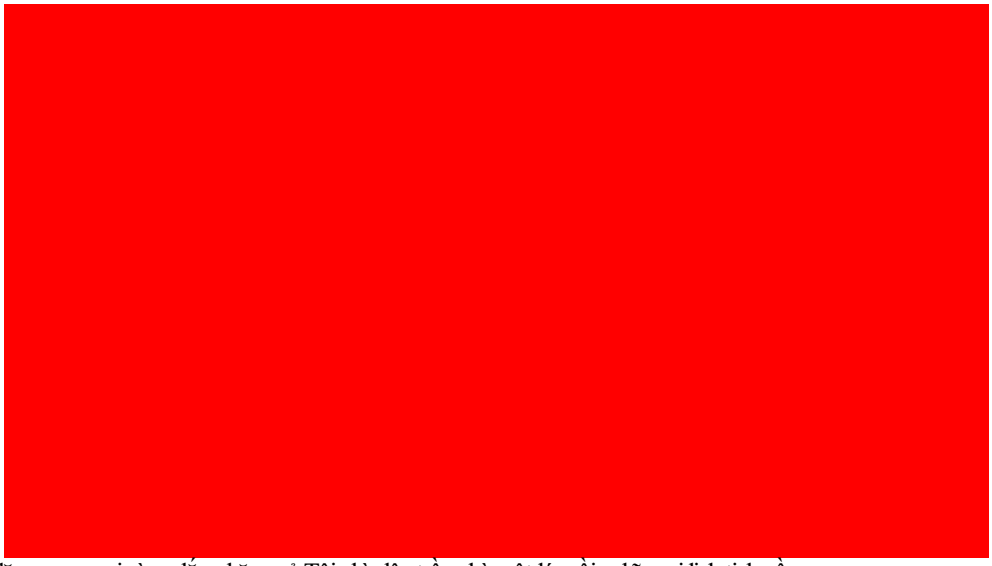

Tối đó,tôi tắm rửa rồi lăn quay ra giường đắp chăn ngủ.Tôi nhìn lên trần nhà một lúc rồi nghĩ ngợi linh tinh về

mọi chuyện ngày hôm nay. Đúng là một ngày dài dằng dặc,không lúc nào không phải nghĩ ngợi một cái gì cả.Mọi chuyện đã qua rồi thì cứ để nó qua,cứ moi lên rồi lại thấy mệt mỏi.Tôi từ nhắm mắt vào,chợt hình ảnh của hắn hiện ra trong đầu tôi.Nụ cười của hắn, đôi mắt của hắn hiện dần lên.Tôi lại mở căng đôi mắt ra mà bất ngờ.Sao lại không điều khiển nổi bản thân thế này?Tại sao hình ảnh của hắn ta lại hiện lên chứ?...Tôi lại nhìn lên trần nhà trong vô thức,tôi nghĩ tới những kỷ niệm giữa hắn và tôi.Những kỷ niệm ấy nó khiến tôi cười,cười trong hạnh phúc.Từ lúc tôi gặp hắn đến lúc tôi pha cà phê cho hắn.Từ lúc hắn cười cho đến lúc hắn buồn,những hình ảnh đã in đậm vào trong tâm trí tôi.Càng nghĩ đến hắn,tôi lại cảm thấy hạnh phúc.Và ngượng ngùng.Trái tim của tôi bắt đầu đập mạnh mẽ hơn trong lồng ngực.Phải rồi,tôi đã từng trải qua cái cảm giác này,khi mà tôi phát hiện ra mình có cảm tình anh Minh.Vậy giờ là đến hắn ư?Tôi đã thích hắn?Không thể nào,không thể nào,không thể nào!!!!!

Sáng hôm sau,tôi cực kỳ mệt mỏi vì tối qua mất ngủ.Tôi đã tìm ra câu trả lời,và nó khiến tôi bất ngờ đến phát sốt nằm liệt giường.Hôm nay tôi không tài nào mà đứng dậy đi học được.Chẳng còn cách nào khác,tôi đành nằm ì ở giường.Cái đầu thì đau,cứ ngẩng lên là chóng mặt vô đối,mệt!!!Tôi vắt tay lên trán suy nghĩ.Tại sao lại là hắn chứ?Những cảm giác kỳ lạ,khi tôi muốn chạm vào hắn,khi tôi muốn ôm lấy hắn…Tất cả do tôi đã thích hắn…Hừm,làm gì có chuyện này chứ.Tôi không được phép thích hắn,và tôi cũng đã nghĩ mình không bao giờ thích hắn nổi.Vậy thì,lúc này tôi lại đang có những cảm xúc trái với tâm.Con người,không tài nào có thể ngăn cản cảm xúc của riêng mình cả.Nhưng tôi không được phép thích hắn.

Từ từ nhắm mắt lại và cố quên đi những hình ảnh của hắn.Thiện Ân,tôi muốn quên,tôi muốn quên.Cái cảm xúc này,tôi muốn gạt bỏ nó đi.Tôi phải ngăn nó lại,nó rắc rối lắm,tôi sợ.Thiện Ân…

“Dậy ăn cháo rồi uống thuốc mau!”

“Chút xíu nữa thôi mẹ,con mệt lắm…”

“Ai là mẹ của cậu?”

"Hả?"

Tôi giật mình mở mắt ra và nguyên cái bộ mặt của hắn che lấp hết tầm nhìn của tôi.Sao hắn ta lại ở đây!!!!! Tôi muốn bật phắt dậy nhưng cái đầu rõ nặng và đau chẳng cử động nổi.Vậy là tôi đành phải nằm im và cố phải đuổi hắn ra khỏi phòng mới được!!

"Ai ai cho cậu vào phòng con gái hả đồ vô duyên kia,mau ra ngoài!! >___<"

"Cậu là con gái cái nỗi gì?"

"Tôi không có hơi đánh nhau với cậu đâu.Ai cho cậu vào phòng tôi,mau ra ngoài!?!"

"Mẹ cậu."

"Nhưng tôi chưa cho phép,ra ngoài đi!!"

"Ok ok…bình tĩnh bình tĩnh.Mặt cậu đỏ y như cái bếp lò rồi đấy."

Hắn lùi lùi ra cửa phòng tôi và đóng lại.Tôi chạm lên mặt và thấy nó như bốc lửa,hắn bảo mặt tôi đỏ thì chắc chắn là mặt tôi quá đỏ.Không phải do tôi ốm nặng quá đâu,tại cậu đấy,Thiện Ân.Khi phát hiện ra tình cảm của tôi với cậu,thật sự tôi chẳng tự nhiên với cậu được nữa.Tôi muốn nói chuyện với cậu,nhưng lại không muốn gặp cậu,thử nghĩ xem đó là cảm xúc kỳ quặc gì?

Tôi nhìn lên đồng hồ của mình,bây giờ đã là quá ba giờ.Sao lại muộn như vậy rồi?Tôi đã ngủ từ sáng đến giờ sao?Suy nghĩ về cái thứ tình cảm ấy thật mệt mỏi,kiệt sức rồi…hiuhiu.Hắn ta lại mở hé cửa phòng tôi và ngó đầu vào.Hình như hắn không sợ tôi hay sao đấy,nói vậy mà vẫn cố vào,dai như đỉa.

"Tôi bảo cậu ra ngoài mà."

"Mẹ cậu bảo tôi phải chăm cậu cho mẹ cậu đi chợ một chút.Mẹ cậu nói cậu phiền quá."

"Cậu có cần phải nói vậy không,tên đáng ghét! -.-"

"Mau dậy ăn đi,cậu ngủ nhiều vậy mà vẫn chưa khoẻ à?"

"Chịu,cử động không nổi,mà tôi cũng không muốn ăn đâu.@@"

Hắn ta lại gần giường,định chạm vào người tôi nhưng do cái phản xạ thoái quá,tôi bật phắt dậy và đẩy tay hắn ra.

"Đừng chạm vào người tôi!! >__<"

"Vẫn cử động được đây thây,thôi đừng giả vờ.Dậy ăn cháo rồi uống thuốc."

Tôi chỉ mới tích trữ được một chút năng lượng vậy mà hắn ta lại làm tôi sử dụng hết chúng rồi.Hức hức…Tôi lại cảm thấy đầu đau như búa bổ,lại từ từ trườn người xuống giường.Tôi thở càng ngày càng khó hơn,cuộc đời mình đến đây là kết thúc hả?Hực…hực…Ngủ như vậy rồi mà vẫn chưa khá hơn một chút nào. Ốm quá nặng vì cái thứ tình cảm điên rồ này,bực mình thật.Bây giờ mới biết được,sức mạnh đáng kinh ngạc của tình yêu,thật mạnh mẽ và nồng nhiệt.Nào,cố gắng lên,Tinh Tú!!Hắn ta lại cố chạm vào người tôi,nhưng quả thật chẳng cử động nổi mà đánh lại hắn nữa.Hắn ta sờ lên trán tôi rồi lại lên trán của hắn.Dù chỉ khoảng vài giây thôi,tôi cũng cảm thấy được hơi ấm từ bàn tay của hắn.Mà thật ra người tôi cũng đủ nóng rồi.

"Cậu ốm nặng lắm rồi đấy,chắc phải đưa lên bệnh viện rồi."

"K..không cần,tôi không đi đâu!!"

"Thế giờ ăn hay lên bệnh viện?"

"Ă…ăn…@@"

"Ngoan, để tôi đỡ cậu dậy."

Hắn ta luồn tay xuống lưng và cẳng chân tôi rồi dùng sức lực của hắn bế nhẹ tôi ngồi dậy.Hắn để cái gối đằng sau lưng và để tôi ngồi dựa vào.Hắn hỏi tôi có cái bàn nhỏ nào không tôi bảo hắn có một cái ở dưới giường.Hắn đặt nhẹ cái bàn lên giường và bát cháo lên cái bàn.Tất cả hành động,cử chỉ của hắn quan tâm và chăm sóc tôi,tôi cảm thấy rất hạnh phúc.Hắn ta dịu dàng và ấm áp khác hẳn những ngày khác,chỉ với tôi khi ốm hắn mới như vậy? Aha,không đâu.Hắn ta có thể đã làm vậy đối với nhiều người khác mà,ngay cả cô ta.Sự thật thì luôn phũ phàng,ahaha!!Tôi run run cầm cái thìa cháo lên và thổi,thổi thật nhiều cho nó nguội.Nhưng cái hơi thở yếu ớt và nóng bừng của tôi sao làm cháo nó nguội được.Khi cái thìa nó chạm đến môi tôi thì tôi vẫn cảm thấy được sự nóng bỏng của nó,khiếp,nóng thế!!! >__<"

"Thổi vậy mà vẫn nóng à?"

"Ừm…têu hết môi lên rồi…"

Hắn lấy cái thìa khỏi tay tôi rồi thổi vài lần.Sau cùng hắn nếm thử rồi nhét vào miệng của hắn luôn.Cái tên đáng ghét ấy…

"Hết nóng rồi đây này,ngon phết."

"Cậu ăn hết vậy luôn à? -.-"

"Ahaha!Thôi ăn đi."

Hắn lại trả cái thìa lại cho tôi.Theo như trình độ ngôn tình của tôi thì hắn sẽ thổi và đút cho tôi ăn.Có lẽ hắn vẫn đáng ghét như mọi ngày rồi.Nhưng mà nếu được hắn cho ăn thì hạnh phúc biết chừng nào.Hạnh phúc…hạnh phúc…=v=…

"Không ăn đi còn nhìn gì?Hay là thích tôi mớm cho?"

"A…ai cần cậu chứ!! Đáng ghét!!"

Tôi hậm hực xúc và thổi miếng cháo rồi cho vào miệng mà cố nuốt.Thôi không ảo tưởng được nữa đâu,chẳng mong chờ gì ở hắn nữa cả. Đáng ghét đáng ghét!!!Bỗng hắn ta ngồi vào bàn học của tôi và lục lọi giá sách.Hắn ta lôi trong cặp sách của hắn ra mấy quyển vở và ngồi viết.Chắc là hắn chép bài học sáng nay cho tôi.

"Viết đẹp vào đấy!!"

"Giúp cho còn đòi hỏi à? Ăn đi!!"

"Hihi…"

Tôi vừa ăn vừa ngắm nhìn hắn.Lúc hắn ta chăm chú,tập trung vào một cái gì đó nhìn hắn rất ngầu,rất trầm lặng và bí ẩn.Ngắm nhìn hắn tôi cảm thấy yên bình, ấm áp và quả là hạnh phúc.Minh và Thiện Ân,hai người quả là giống nhau.Luôn khiến tôi cảm thấy hạnh phúc trong khi chẳng làm gì cả.Hai người hạnh phúc,là tôi cũng hạnh phúc,vậy là ổn,rất ổn.Nhớ lại thì bây giờ tôi đã mất đi hoàn toàn cái tình yêu đơn phương đối với anh Minh,nó không tài nào bùng cháy trong lòng tôi mạnh mẽ hơn nữa. Đã có một ngọn lửa khác,nó nồng nhiệt và ấm áp,toả sáng,rực rỡ và tôi không bao giờ có thể có thể chạm tới.Tình yêu này,không được phép và nó quả là một rắc rối đối với tôi.Cần chôn sâu nó hơn nữa,chôn nó đi, đừng để nó đẻ trứng…

Uống thuốc xong,tôi thấy mình khoẻ hơn một chút và lại lơ mơ.Trong thuốc thì luôn có một lượng thuốc ngủ mà.Ngủ tiếp để đỡ mệt mỏi,chóng khoẻ để còn chiến đấu.Tôi tính nhắm mắt lại thì bỗng nghe thấy tiếng chân rảo bước trên cầu thang.Rầm rầm rầm…Cửa phòng bật mở,anh họ tôi lao tới.

"Tú!!Tú!!Em khoẻ chưa,cả ngày anh lo cho em lắm đấy!!! >.<"

"Lo mà giờ này mới về,hơn bốn giờ rồi."

"Ơ,anh…"

"Thôi khỏi nói cũng biết đi đâu."

"Hì hì!!"

Chắc chắn là đi chơi với hậu bối của tôi,tôi chắc chắn luôn đấy.Nhìn cái mặt hớn hở và hạnh phúc ấy là biết ngay rồi.Tôi giúp được anh ta thành công trong chuyện tỏ tình này nhưng đến tôi lại còn không giúp được tôi.Có bác sĩ nào lại tự chữa bệnh cho mình được,hơn nữa là một căn bệnh cần phẫu thuật.Hức hức…Anh tôi nhìn sang bàn học tôi rồi lại hét lớn. Đau đầu hơn vì cái ông này mất.

"Rể!!Chăm ghê vậy?"

"Rể cc -.-.Tại mày mà tao phải chép cho nhỏ Tú đấy."

"Haha!!Mày là bạn tao mà,giúp nhau chút!!"

Rốt cuộc thì cũng chẳng nên mong đợi gì ở hắn được hơn nữa.Nếu mà không phải giúp anh họ tôi thì hắn ta còn lâu mới chịu tới đây!!Hắn ta là tên đáng ghét nhất thế giới.Thật sự,tôi cũng muốn được cậu tự giác quan tâm,dù cậu chỉ coi tôi là bạn.Từ lúc anh họ tôi về đến nhà,hắn và anh ta đùa nghịch,nói chuyện ầm ầm khiến tôi không sao ngủ được.Hai người họ còn rủ tôi chơi bài nữa đấy,sức đâu mà cầm mấy cái đấy nữa.Tôi nằm nghiêng nhìn họ chơi một lúc mà ngủ quên không hay.Cho đến khi có tiếng gọi của mẹ tôi dưới nhà vọng lên thì tôi mới lơ mơ tỉnh dậy nhưng không chịu mở mắt.

"Hải!!Xuống phụ cô nấu cơm cái nào!!"

"VÂNG!!"

"Ân có ăn cơm ở đây không cháu!!"

"NÓ KHÔNG ĂN ĐÂU CÔ ƠI!!"

Tôi nghe tiếng chân anh Hải chạy xuống cầu thang.Anh ta xuống đấy,vậy thì chỉ còn tôi với hắn ở trong phòng.Tôi cảm thấy hắn đang tiến gần về phía

tôi.Hắn sẽ làm gì?Hắn sẽ làm gì?Có giống ngôn tình không? Đời nào…Vừa nãy cũng vậy còn gì,mong chờ bất cứ điều gì ở hắn là vô ích.Cái tên nhạt nhẽo…

"Hm…lại ngủ à?Suốt ngày ngủ!!"

Tôi ốm tôi ngủ thì ảnh hưởng gì tới cậu??

Bỗng,hắn ta cầm tay tôi lên,hắn…Tôi cảm thấy có một cái gì đó chạm và di di trên tay tôi. Đích thị là hắn đang viết cái gì đó linh tinh rồi.Muốn mở mắt ra và đấm hắn một cái quá…nhưng tôi kệ.Tiếp theo,hắn ta chọt cây bút lên mặt tôi và viết nữa.Một dấu gạch thẳng,hai rồi bao nhiêu gạch liền,có một hình tròn nữa,hắn chỉ viết lên má tôi thôi còn đâu hắn ngừng hẳn.Chịu ngừng rồi hả?Viết nữa tôi đánh cậu tơi bời khi mà khoẻ.Tôi nghe tiếng cửa đóng lại,hắn ta đi rồi,hắn về rồi.Tôi vội vàng mở mắt ra và giơ tay lên xem.Tôi mỉm cười và cảm thấy hạnh phúc.Thiện Ân,hắn ta không giống những đứa con trai khác,hắn lãng mạn và quan tâm theo một cách kỳ quái và lạ lùng. "*Mau khoẻ để còn chiến đấu,mạnh mẽ lên!* - Cậu chủ đẹp choai" và "*HOPE*".

Cảm ơn cậu.Tôi yêu cậu!

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Không Hợp

Hôm sau,tôi khoẻ ngay.Lên lớp,tôi không dám nói chuyện với hắn.Chỉ khi nào hắn bắt chuyện tôi mới trả lời.Tôi không dám nhìn thẳng mắt hắn.Và thỉnh thoảng lại thấy dao động khi nhìn thấy hắn.Mấy cái triệu chứng này khiến tôi không tài nào tự nhiên với hắn được nữa.Vì vậy,tôi cứ liên tục tránh né hắn từ ngày này qua ngày khác.Hắn cảm thấy tôi kỳ lạ và đã nhiều lần bực mình với tôi vì tôi cứ hay làm như vậy,không chịu nói chuyện hay nhìn thấy hắn thì bỏ chạy luôn. Đến giờ,tôi vẫn không lấy được bộ quần áo mấy tuần trước tôi thay ở nhà hắn.Hắn để trong phòng,có khi hắn đã quên,còn tôi thì không dám đụng mặt hắn…Đủ rồi,mệt quá rồi.Tha cho ta đi cái thứ tình yêu đáng ghét!! ~.~…Tôi không thể tự nhiên với hắn nữa,nhưng với anh Minh,tôi thấy tự nhiên hơn trước rất nhiều.Có lẽ do tôi đã ngừng thích anh ấy rồi.Trái tim tôi nhất quyết chỉ dành cho một người thôi sao?Không chịu chứa hai người hả…Và giờ,tôi với anh Minh,chỉ như em gái và anh trai.

Tôi làm ở thư viện được mấy tuần rồi,nhưng nhỏ Linh kia vẫn không chịu về Nhật đi học.Bên đó có kỳ nghỉ đông dài vậy sao chứ?Hay cô ta chỉ muốn ở đây và chọc tức tôi?Chậc…có vẻ như,tôi đang muốn trở lại làm việc cho hắn,muốn thật gần hắn,nhưng lại không dám đối diện với hắn.Khỉ gió…chẳng hiểu muốn làm gì nữa.Muốn lật tung cả cái chồng sách tôi đang bê này đi!!!Thôi bình tĩnh,không được nóng nảy về mấy thứ vớ vẩn. Đến trước cửa thư viện,tôi dùng vai mình đẩy nhẹ ra. Đối diện tầm mắt của tôi là anh Minh đang đứng trước gương chỉnh chang quần áo.Anh ấy đang khoác trên người một bộ comle đen,thắt cà vạt đỏ,cài cúc áo đến tận cổ trông mới thật bảnh và lịch sự.Có vụ gì mà anh ấy chuẩn bị cẩn thận đến vậy.

"Ông nào đẹp trai đứng trước gương vậy?"

"Haha!!"

"Anh tính đi đâu thế?"

"À,có buổi tiệc do chi nhánh công ty của bố Thiện Ân ở Việt tổ chức vì vừa mới ký được một bản hợp đồng quan trọng.Tại chú ấy đang ở Nhật nên nhờ tôi và Ân tham dự."

“Tiệc hả?Chắc vui lắm nhỉ?”

“Nói thật ra thì cũng chỉ là để giao lưu với đối tác thôi,không được thoải mái cho lắm.”

“À,em có xem trên tivi rồi.”

Những bữa tiệc lịch sự và trang trọng,nghe thôi cũng đủ không hợp với tôi.Hắn cũng sẽ tham dự,hắn vẫn còn chưa tốt nghiệp cấp 3 mà đã được tham gia những bữa tiệc quan trọng như vậy rồi.Cũng phải thôi,tương lai hắn sẽ được kế nghiệm công ty của gia đình hắn kia mà,việc này cũng chỉ là tập luyện.Hắn được hưởng một tài sản lớn như vậy,hắn với tôi có một khoảng cách không hề ngắn chút nào.Làm bạn với hắn,có khi người khác thấy tôi đang lợi dụng.Biết ngay mà,tình yêu của tôi dành cho hắn,có lẽ sẽ không bao giờ giành được ánh mắt tốt đẹp của người khác.Tôi với hắn không hợp.Tôi từ từ để chồng sách xuống và xếp gọn vào một thùng.Tác phong uể oải,chẳng có chút nhanh nhẹn.Tại bản thân tôi cứ nghĩ tiêu cực như vậy,rồi rước sự buồn rầu vào thân,thấy tôi khùng thật…

“Này Tú,em có muốn đi cùng tôi không?”

“D…dạ?Không không!!Em không hợp với mấy chỗ như vậy,mà em làm gì có liên quan gì đâu?”

“Không sao,không sao.Có ai để ý đâu.Nào! Đứng dậy theo tôi.”

Tôi chưa kịp phản đối gì thì bị anh ấy kéo nhanh đi.Không đùa chứ,tôi đi đến cái chỗ ấy sao.Làm sao được!!!Anh Minh kéo tôi qua phòng khách thì thấy một đống người hầu đang bao vây trước cửa chính.Tôi với anh ấy lại gần xem thì thấy nổi bật trong đám người hầu đó là Thiện Ân với khuôn mặt khó chịu và nhỏ Linh thì đang khoác tay hắn.Hắn đang mặc bộ vest đen, không cài cúc trên cùng và cũng chẳng thắt cà vạt,không cài cúc áo khoác nữa kia.Hắn với anh Minh,sự nghiêm túc khác nhau rõ rệt qua cách ăn mặc.Nhìn hắn không có nghiêm túc,nhưng tôi thấy hắn rất ngầu,cũng đẹp trai không kém anh Minh.Hắn đang làm tôi dao động rất nhiều và hắn đang toả sáng trong mắt tôi.Nhỏ Linh kia mặc bộ váy suông dài đến đầu gối màu vàng,trông cũng khá đẹp (cái váy).Nhưng,nhan sắc của cô ta,cũng thuộc loại xinh đẹp mà.Nhìn họ,trông mới thật hợp đôi,về tất cả mọi thứ.Bỗng một người hầu cọ cọ khuỷu tay của cô ấy vào tay tôi,nói với một giọng vui sướng nhưng cũng không kém phần mỉa mai.

“Tú!Hai người họ nhìn đẹp đôi nhỉ?”

“Ư…ừm.”

“Bọn tôi gọi họ là cặp thanh mai trúc mã đấy.Tuyệt thật!!”

Tôi biết bọn họ bắt chuyện với tôi chỉ để đùa cợt với tôi thôi.Có khi bọn họ cũng đã nghĩ rằng tôi thích hắn từ trước khi tôi biết.Nhưng,tôi cũng đành phải chấp nhận rằng họ là một cặp đôi hoàn hảo.Anh Minh lại kéo tôi đi sau khi tôi đứng như trời trồng nhìn họ.Tôi lại cảm nhận được cảm giác khó chịu trong lòng,lần này thì biết đó là cảm giác gì rồi,ghen đấy.Anh Minh dẫn tôi vào phòng bà quản lý và ra lệnh cho bà ấy chuẩn bị cho tôi.Dĩ nhiên,tôi sau khi cứ nghĩ mấy chuyện buồn phiền kia lại trở nên uể oải và chẳng muốn làm gì,chỉ ngồi yên cho bà ấy thích làm gì thì làm.Bà ấy đưa tôi đứng trước tủ quần áo và bảo tôi chọn lấy một bộ váy.Tôi nhìn chăm chú một lúc lâu,nhìn qua nhìn lại thì thấy chẳng có bộ nào hợp với tôi hết.

“Bộ comple này đẹp này!!”

“Tôi bảo cháu chọn váy chứ comple gì ở đây!!”

“Haha…”

“Chọn đi còn cười à!Cậu Minh đang chờ đấy!!”

“Bắt buộc phải mặc váy hả bà?”

“…”

“…”

“Ừ!”

Bà ấy vẫn bắt tôi mặc sau một hồi suy nghĩ.Cuối cùng,tôi để bà ấy chọn cho tôi.Bà ấy cũng đắn đo một lúc lâu chẳng khác gì tôi hồi nãy.Hết lôi bộ này ra rồi ướm thử song lại cất vào.Thấy chưa, đã bảo là không hợp đâu mà.Haha…Đến một bộ váy màu trắng,sau khi ướm thử cho tôi bà ấy liền gật đầu và đẩy tôi vào phòng thay đồ.Tôi không thay ngay mà lại giơ bộ váy lên trước mặt ngắm nghía.Chà,một cái váy xoè liền thân màu trắng,nhìn nó thật trong trắng như một thiên thần.Vậy mà,bà ta lại nghĩ nó hợp với tôi sao?Tôi mặc nó vào,không cần dùng gương tôi cũng thấy nó chẳng hợp với tôi gì cả.Ngực tôi thì bé nên nó rộng thùng thình,nó còn dài qua cả đầu gối tôi.Cái tay áo được làm phồng và cái cổ thì nó rộng đến kỳ lạ.Trông tôi chẳng khác nào một đứa bé.Tôi bước ra ngoài và nhận được một ánh mắt ngạc nhiên của bà quản lý,haha…Tuy nó dài hơn đầu gối tôi rồi tôi còn muốn kéo nó xuống nữa,hức hức…

“Con bé này lùn lùn mặc cái này hay hay…”

“Hay?Cháu là vật thí nghiệm của bà hả…-.-“

“Rồi,lại đây ta chỉnh lại mái tóc cho.”

Bà ấy uốn đuôi tóc tôi quăn lại vào bên trong rồi bà ấy bôi bôi một đống phấn lên mặt tôi. Đây là lần thứ mấy tôi bị bà ấy chát tùm lùm mấy cái "bụi tiên" này vô mặt rồi không biết.Nửa tiếng trời cuối cùng cũng xong,và bà ấy đã hoá tôi thành một người lạ hoắc mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy.Trang điểm à… Một việc max vi diệu.

"Xong rồi,cậu Minh đang chờ bên ngoài đấy,mau nhanh đi.."

"V..vâng…"

Tiếng "vâng" của tôi ngân dài ra,tôi "vâng" nhưng thật sự tôi không muốn bước ra ngoài một chút nào.Anh Minh nhìn thấy thì sẽ cười tôi chết mất,cả bọn người hầu kia nữa. Ở đây có cái cửa sổ nào không tôi muốn nhảy lầu!! T^T…Tôi nắm chặt lấy tay nắm cửa không chịu vặn nó hay buông ra.Thình thịch,thình thịch…không biết anh Minh sẽ thấy tôi như thế nào?

"Không mở được à? Để ta mở hộ!!"

"Bà quản lý…đừng…"

Bà quản lý kéo tay tôi ra và mở tung cánh cửa.Anh Minh cũng đang đứng trước cửa nên vừa mở ra tôi đã nhìn thấy anh ấy và chắc chắn anh ấy cũng đã nhìn thấy tôi.Khuôn mặt của anh ấy cũng bất ngờ giống bà quản lý vậy,nhưng nó lại có nhiều điểm khác hơn.Chưa kịp nhận ra thì tôi đã ngồi bẹp xuống và không để ai nhìn thấy mặt tôi rồi.Tôi thề là chắc chắn anh ấy đang cười!!!

"Thôi nào Tú, đừng ngại!!Mau đứng dậy và đi thôi."

"Anh không được cười…"

"Có gì đâu mà buồn cười.Em xinh lắm mà!!"

Tôi ngẩng mặt lên nhìn anh ấy.Anh ấy không cười,nhưng trông anh ấy lại vui lắm.Trông tôi có tệ lắm không nhỉ?Anh ấy đưa tay lên xem đồng hồ và thở nhẹ một cái.

"Muộn rồi này,em phiền phức quá đấy."

"Dạ em xin lỗi!! >.<"

Tôi đành phải bật phắt dậy và bước ra ngoài.Phải rồi,tôi cứ làm như thế này thì sẽ muộn buổi tiệc quan trọng của anh ấy.Dù gì đến đấy cũng chẳng quen ai và chẳng ai ngắm nhìn mình thì sao phải ngại. Đến đó chắc cũng chẳng có gì phải lo…Trời cũng đã chập tối,anh Minh đưa tôi lên xe và xe phóng thẳng đi đến một nhà hàng sang trọng,cao lớn và đẹp đẽ.Nhà hàng bật sáng đèn vàng,mọi người đến dự ai cũng thanh lịch,cao quý.Tấm thảm đỏ trải dài lối tôi và anh Minh đi.Bên trong còn có rất nhiều người khác nữa, ồn ào hơn tôi nghĩ.Bữa tiệc được tổ chức ở sân sau của nhà hàng,bàn ghế được trang trí và xếp gọn gàng.Có vài cái bàn đựng nhiều thức ăn để mọi người có thể lấy tự do.Còn có đài phun nước và cả một cái bể bơi nữa kia.Lần đầu tiên được đứng trong một nhà hàng sang trọng và đắt tiền như thế này.Cảm thấy mình không hợp với chỗ này một chút nào,bắt đầu muốn về nhà…Anh Minh vừa dẫn tôi vào thì đã có rất nhiều người ra tiếp đón,bắt tay anh ấy và cười nói cởi mở.Họ dẫn cả anh ấy đi bỏ mặc lại tôi phía sau,chẳng quen ai hết nên tôi cũng đành đi theo anh ấy.Lại có một đám người tới bắt chuyện với anh ấy nữa,thấy bị bỏ rơi ghê,muốn về nhà T^T…

Trong lúc anh ấy đang nói chuyện,tôi ngó nghiêng xung quanh để tìm hắn.Từ nãy đến giờ,lòng tôi cứ muốn tìm hắn trong vô thức như vậy.A!Thấy hắn rồi.Hắn cũng đang nói chuyện với những người khác.Hắn cũng cười như những người khác,nhưng tôi vẫn thấy được sự mệt mỏi của hắn khi phải nhe răng ra cười nhiều như vậy.Nhỏ Linh kia thì lúc nào cũng quanh quẩn bên hắn ta,tức chết!!! Ước gì,hắn ta cũng nhìn thấy tôi.Hắn sẽ nghĩ gì khi thấy tôi mặc cái bộ váy này và làm đẹp lên một chút?Liệu có hợp với hắn hơn không?

"Tú!"

"D…dạ!!"

"Nhìn cái gì mà lâu thế?Tôi gọi nãy giờ đấy."

"Dạ,em xin lỗi!!Không có gì đâu ạ!!"

Anh Minh đã gọi tôi từ nãy đến giờ sao,vậy mà không nghe thấy gì hết.Bây giờ trong đầu tôi chỉ quanh quẩn mãi ở hình ảnh của hắn,làm mất tập trung quá…

"Để tôi giới thiệu với em bạn của tôi."

Giới thiệu?Tôi ngẩng mặt lên nhìn.Một anh chàng tầm tuổi anh Minh đang nở nụ cười với tôi.Anh ta có cái răng khểnh,cả núm đồng tiền nên khi cười trông thấy duyên duyên và ngộ ngộ thế nào ấy.

"R..rất vui được làm quen!!"

"Ừ!Bé này tiểu thư nhà nào vậy ta?"

Tiểu thư hả?Xin lỗi tôi chỉ là con bé nhà nghèo đi lạc vào thế giới thần tiên này thôi.Hình như hai cái từ ấy đã lại làm tổn thương tôi về cái chuyện tôi không hợp với hắn nữa rồi.

"Tiểu thư nào ở đây?Tao đã bảo là người quen của tao còn gì??"

"Người quen à?Chắc không đấy?"

"Mày đừng cười kiểu thế.Tao không nói chuyện với mày nữa,hứ!!"

"Ôi ôi tao xin lỗi,người quen của mày,rồi tao nhận…"

Anh Minh thở dài rồi quay sang tôi.

"Em đói chưa?"

"Dạ..cũng hơi hơi…"

"Vậy em tìm bàn đi,tôi mang đồ ra cho."

Tôi tìm một cái bàn trống gần hồ bơi và ngồi xuống chờ anh Minh.Một lần nữa tôi lại ngó nghiêng tìm hắn nhưng chẳng thấy đâu nữa cả.Tôi cảm thấy thất vọng và chán nản hơn,chỉ vì không nhìn thấy hắn nữa thôi sao.Thái độ của tôi với hắn đang thay đổi ngày càng nhiều rồi,càng càng thích hắn.Không thể tin nổi lại có chuyện này xảy ra,lúc nào cũng nghĩ tôi sẽ không bao giờ thích hắn đâu,vậy mà giờ đây...tôi như một con cá ghét con người lại đi vào lưới câu nộp mạng.Việc này có gọi là "phi thường" không nhỉ?

Tôi nằm gục xuống bàn,ngẩng mặt lên trời.*Tôi là một ngôi sao chỉ thuộc về bầu trời,nhưng có bầu trời nào chỉ dành riêng cho một ngôi sao?*

Chợt có một cái gì đó ấm ấm choàng lên người tôi.Tôi giật mình ngồi thẳng dậy,là hắn.Thiện Ân,hắn ta đã thấy tôi ở đây rồi…

"Trời lạnh này mà mặc cái váy mỏng tèo tèo vậy à?"

"Có lạnh…lắm đâu?"

"Rồi cẩn thận lại ốm đấy."

Thật kỳ lạ,hắn ta thấy tôi mặc những đồ như thế này,thì bình thường hắn sẽ kháy tôi một chút,cười thêm một chút.Nhưng lần này,có lẽ hắn ta chẳng mấy quan tâm.Tôi đã rất tò mò không biết cậu sẽ phản ứng như thế nào mà…không ngờ lại là một chuyện "phi thường" khác.Hắn ta lại làm tôi buồn.Nhưng,cái áo khoác của hắn đưa tôi lại thật ấm áp và khiến tôi thầm vui mừng.

"Tên kia đưa cậu tới đây à?"

"Ư.. ừm…"

"Hắn đâu rồi?Bỏ cậu ở đây à?"

"Không,anh ấy…"

Tôi chưa kịp nói hết câu thì có tiếng ngã xuống nước từ bể bơi.Một người đang cố chới với trong bể và hét lên kêu cứu.Nhưng,người được cứu chỉ riêng một người "THIỆN ÂN,CỨU TỚ!!THIỆN ÂN!!".Hắn nghe vậy liền chạy ra ngay.Mái tóc ấy,giọng nói ấy và cả bộ váy ấy nữa,không sai vào đâu được,chỉ có thể là cô bạn "thanh mai trúc mã" của hắn thôi.Nếu cô ta thấy tôi và hắn nói chuyện và làm việc này thì,cũng chẳng có gì đáng bất ngờ.Nhưng,cô ta quả thật là đứa ngốc.Cô ta có lợi thế hơn tôi rất nhiều,thì tại sao lại phải bày nhiều trò như vậy chứ?Tôi với hắn không hợp,vậy cô cứ yên tâm,tôi nào thắng nổi cô.

Hắn đưa được cô ta lên bờ,cô ta chỉ cần ho nhè nhẹ một cái rồi ôm chầm lấy hắn ta là đã có được sự cổ vũ của đám đông.Bất cứ cái gì của hắn cũng chẳng hợp với tôi,cái áo này nên đưa cô ta nhỉ?Tôi đứng dậy và lại gần chỗ của họ.Hắn ngẩng lên nhìn tôi,tôi cúi đầu xuống nhìn hắn,bốn mắt chạm nhau nhưng chỉ riêng tôi là dao động.

"Tôi trả cậu áo này, đến lượt cô ấy."

"T..Tú?"

Đưa áo cho hắn xong tôi liền bỏ đi.Thưa nữ thần Aphrodite,con đang đau ở lồng ngực và con muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Điều Không Tưởng

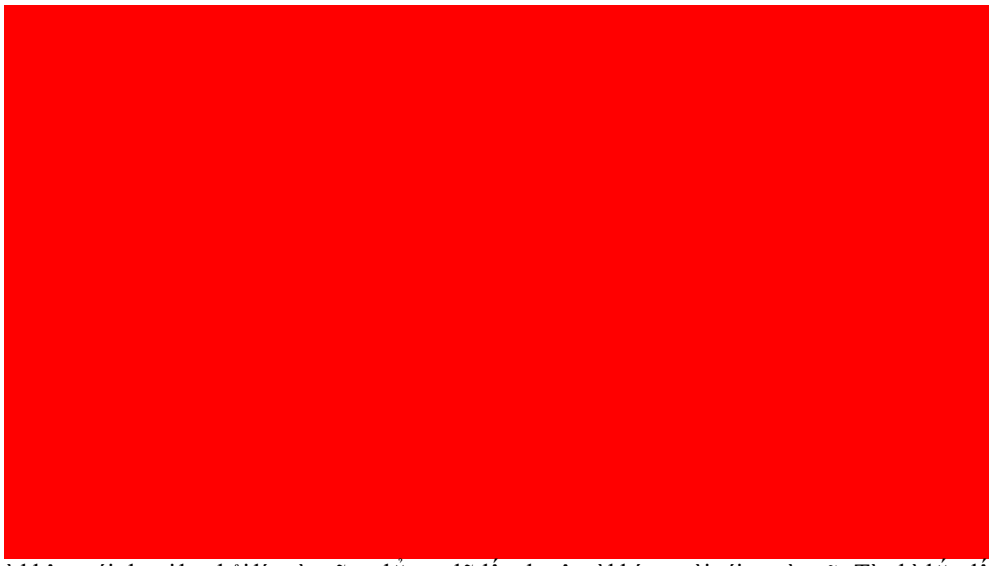

Tôi rời khỏi bữa tiệc mà không nói cho ai hay,bởi lúc này cũng chẳng nghĩ đến chuyện gì khác ngoài cái vụ vừa nãy.Từ nhà hắn đến đây không phải là gần,nhưng khoảng cách ấy chẳng đáng bận tâm hay là điều gì phiền muội trước đôi chân của tôi.Vừa đi tôi vừa đá một hòn sỏi và cảm nhận trong lòng mình đang chán nản biết chừng nào.Thà quay về hồi mà tôi chưa hề nhận ra được tình cảm của tôi dành cho hắn, để không mấy quan tâm về cái chuyện khoảng cách của tất cả mọi thứ giữa chúng tôi. Điều này thật tồi tệ…Ước gì quên một người là điều dễ dàng.Tôi cúi mặt xuống đất nhìn đường đi của hòn đá, đến mức đụng phải một người nào đó.Tôi vội vàng xin lỗi và tiếp tục đi,không thèm biết mặt mũi người đó ra sao.Cầu mong không phải là mấy thằng lưu manh đi linh tinh ngoài đường.

"Này,cô em."

Thôi đừng ước với cầu nữa Tinh Tú,méo bao giờ thành hiện thực đâu T^T…

"Đi đâu mà diện váy đẹp thế?"

"Đại ca, đại ca.Em vừa thấy nó đi ra từ nhà hàng sang trọng ở đường kia kìa."

"Ồ,vào được đấy thì nhà giàu lắm…Ngon."

"Anh em!!Có tiền quẩy bar rồi!!Hú hú!"

"Nào,quay lại đây và đưa tiền nào."

Lại cái chuyện tiền nong,thôi dẹp đi.Tôi vẫn tiếp tục đi mặc kệ bọn chúng sau lưng.Mấy lần gặp cái bọn lưu manh hết gái rồi lại muốn tiền,bộ chúng không có những ham muốn nào tốt đẹp hơn sao?Dĩ nhiên,bọn chúng không hề để tôi yên,chúng đặt tay lên vai tôi và kéo tôi lại.

"Định đi đâu?Nói không nghe à,cứng nhỉ?"

"Bỏ..ra…"

"Nghe cái giọng run run sợ hãi kìa.Ngoan,anh thương ~"

Chúng mày tới số rồi!!Tôi quay phắt lại và đấm đá từa lưa. Dám động vào bà này,thượng này,yêu này!!Trong hai phút tôi đã xử dẹp bọn chúng,may là chỉ có ba tên thôi chứ không thì đủ mệt.Cơ mà thích thật ý nhỉ,mọi chuyện bực mình đều qua đi gần hết rồi.Khi nào bực thì gặp tụi này chắc sẽ giải quay hơn là ngồi yên và nghĩ lung tung.Bọn chúng lăn quay ra vỉa hè,hết ôm mặt, ôm bụng rồi ôm chân với tay…Cho đáng đời.Bài học rút ra là : Đừng đụng vào con gái khi chúng nó buồn và đến tháng.

Tôi rời trận chiến như những siêu nhân hoàn thành nhiệm vụ. Đi thêm được vài đoạn đường thì bỗng có tiếng điện thoại reo,là anh Minh.Chắc anh ấy đã thấy mình không còn ở đó nữa.

#Alo,Tú à?Em đang ở đâu đấy?

#Em về nhà rồi.Tại thấy mệt quá,anh đừng lo!!

#Về bằng cái gì, đi một mình vậy á?

#Em đi taxi mà,anh đừng lo.

#Ư.. ừm..Mau khoẻ nhé!

Tút…tút…Vẫn có người con trai quan tâm mình đấy thôi,mặc dù chỉ là bạn bè.Mong anh ấy không biết tôi đi bộ,chứ không thì lại để anh ấy lo lắng thì phiền phức cho anh ấy quá. Đi bộ vào buổi tối cũng hay thật đấy.Không khí lạnh tràn qua sống mũi làm tôi thấy sảng khoái.Ngắm những ánh đèn đủ sắc của các nhà hàng ven đường và ngửi thấy những mùi thơm đồ ăn nóng của những quán hàng đường phố.Chúng làm tôi cảm thấy đói,nếu cái chuyện vừa nãy không xảy ra thì đã được thưởng thức món ăn của nhà hàng đấy rồi.Khoảng tiếng sau tôi mới về được đến nhà hắn.Người mệt rã rời mém xỉu,tôi thay quần áo rồi lén lút nấu một gói mì để ăn.Bát mì nóng làm ấm cả bụng tôi và lại làm tôi nhớ đến hắn.Hắn ta cũng rất thích món mì do tay tôi nấu mà nhỉ,món mì trứng.Tôi muốn được nhìn thấy hắn ăn món này một lần nữa,lúc hắn ăn đồ do tôi làm tôi thấy hạnh phúc lắm.Muốn bay xuyên thời gian,trở về quá khứ để được nói chuyện với hắn...

Ăn xong,tôi tính quay lại thư viện để dọn nốt đống sách hồi chiều. Đi qua phòng hắn,tôi mới chợt nghĩ ra đồ của tôi còn trong đấy.Nhân lúc hắn chưa về thì vào lấy ngay và luôn.Tôi lén lút bước vào căn phòng,nó vẫn y chang vậy nhưng sạch sẽ hơn tôi nghĩ,nhưng cái giường của hắn lại vẫn bừa bộn.Tôi tìm hết chỗ này rồi đến chỗ khác nhưng chẳng thấy đâu.Cái tên đáng ghét ấy ném đi đâu không biết…Tìm dưới thấp không thấy tôi ngó lên trên cao. Ôi mẹ ơi…hắn ta để trên nóc tủ quần áo cạnh giường của hắn,mà cái tủ của nhà hắn thì có bao giờ thấp bé đâu.Tôi vội vàng chạy tới thì ngón chân út của tôi vấp phải chân bàn, mặt tôi đâm sầm xuống giường của hắn.May là cái mặt nó được hạ cánh ở giường chứ không thì…thốn T^T.

Tôi ngửi được thấy mùi thơm đặc trưng của hắn.Cái chăn ấm của hắn với mùi của hắn,tưởng tượng như đang được ôm hắn thì hạnh phúc biết bao.Thật dễ chịu và nó làm buồn ngủ quá…

Chuyện gì thế này?Sao ấm vậy nhỉ?Cảm giác như đang úp mặt vào ngực của ai đó,thật ấm áp,muốn ôm chặt lấy nó ghê.Mà…nó là cái gì?Tôi mở bừng mắt ra,hình như tôi vừa mới chìm vào giấc ngủ thật.Tôi đang nằm trên một chiếc giường êm êm, được chùm bởi một chiếc chăn ấm và đang ôm chặt lấy một ai đó.Ai vậy nhỉ?Tôi sờ sờ linh tinh rồi chạm được đến tóc của người ấy,mái tóc thật mượt và bồng bềnh.Nhưng nó cực kỳ ngắn,khỉ gió,là con trai à?? O__O.Mà hình như tôi có vào phòng của hắn lấy đồ,chẳng lẽ là…lẽ nào là…

“Ủa?Dậy rồi à?”

Là hắn!!!!!!!!!!!

Tôi đạp phăng hắn ra khỏi chăn.Hắn mếu máo ôm bụng còn tôi mặt xanh mét ôm chặt cái chăn.Tôi với hắn đã làm gì nhau chưa?Hắn đã làm gì tôi chưa vậy?? Ôi mẹ ơi,con xin lỗi,con thật bất hiếu,thật bất hiếu…huhu!!Thiện Ân,hôm nay là ngày tôi đào mồ cho cậu!!

“Ui da,làm gì mạnh tay mạnh chân vậy?”

“Cậu…hức,hức.”

Hắn nhe răng ra cười tôi.Lại còn cười,tôi đấm cho cậu không có cơm mà nhai đâu,răng môi còn lẫn lộn nữa kia.

“Tên biến thái,còn cười à!!”

“Haha,tôi trêu cậu vậy thôi.Thấy cậu sắp tỉnh lên leo lên giường xem cậu tính làm gì ấy mà!!”

Trêu?Hắn ta hết trò rồi sao?Hết trí sáng tạo rồi sao mà trêu người khác kiểu thế.Tôi là cái đứa đang đơn phương hắn, đang phải chịu đau khổ vì những cô gái xung quanh hắn,tôi rõ là không hợp với hắn.Vì vậy,tôi đang muốn quên hắn đi kia mà.Bây giờ hắn còn đùa cợt với tôi như thế này nữa.Hắn ta đúng là đồ ngốc,tên đáng ghét,nhẫn tâm,bỉ ổi,xấu xa…!!Tại sao tôi lại thích hắn được cơ chứ…?Thật khó chịu,thật đau đớn…

Tôi nhảy ra khỏi giường và hậm hực chạy ra cửa.Không muốn nhìn thấy cái mặt ấy một chút nào nữa,và muốn tìm một chỗ để che đi những hàng nước mắt sắp chảy ra này.

“Ê ê,giận rồi à!!Bình tĩnh nào.”

“Đồ ngốc!!Sao cậu lại đùa cợt tôi như vậy chứ!!”

“Thì…tôi thấy mấy bọn người hầu đưa mấy tin đồn nhảm là cậu thích tôi.Tôi không tin đâu nhưng muốn thử hùa theo bọn họ để chọc cậu chút thôi.Ai ngờ cậu lại phản ứng dữ như này.”

“…Cũng không hẳn là…tin đồn nhảm…”

“H..hả?Y.. ý cậu là cậu thích tôi thật à?”

Thôi chết rồi…O_O.Chạy!!

Tôi mở tung cánh cửa ra và chạy đi.Mà hình như chạy đi là cái hành động khiến hắn càng nghi ngờ hơn.Sao mình ngu vậy không biết!!Thôi lỡ chạy rồi thì chạy nốt,huhu.Kể từ giờ sẽ không thể nói chuyện với hắn được nữa, đáng lẽ ra không nên chạy đi.Thật ngốc…

“Này! Đứng lại!!”

Woa woa,hắn ta còn đuổi theo nữa kìa.Phải trốn mau đi,không thể đụng mặt với hắn được nữa.Hắn ta đã biết rồi,hắn đuổi theo là muốn làm rõ chuyện là chắc chắn.Nhưng khi hiểu chuyện rồi,chúng tôi sẽ không thể làm bạn bè được nữa đâu.Tôi chắc chắn sẽ bị từ chối,mặc dù sẽ nhận được hai từ xin lỗi của hắn nhưng vẫn sẽ rất đau thôi.Vậy nên phải chạy,không muốn nói chuyện với hắn đâu,tôi không dám đối diện với sự thật được hơn nữa.Sợ lắm…Tôi chợt nhớ ra căn phòng mà cái lúc tôi với hắn chơi bắn súng nước tôi đã trốn ở đó cùng anh Minh. Lúc đó cũng là lần đầu tiên tôi cảm thấy sợ hắn và biết được mối quan hệ giữa hắn và anh Minh chẳng tốt đẹp gì.Trong đó cũng có một cái tủ,vào đấy trốn thì hắn ta không tìm ra tôi được đâu.Nhưng, đâu thể trốn được mãi.Lên lớp học cùng lớp,hắn ngồi cạnh,nghỉ việc thì không sao nhưng hắn sẽ theo tôi về nhà. Đằng nào cũng sẽ gặp hắn thôi,nhưng thà chờ đến lúc đó còn hơn là bây giờ.Vào được căn phòng ấy tôi chạy ngay vào tủ quần áo đóng sầm cửa lại.Tôi ngồi phụp xuống thở không ra hơi.Hộc… hộc…mong cậu đừng tìm thấy tôi,mong sao cái tủ quần áo này sẽ không bị mở ra bởi cậu…

Việc làm tiếp theo là phải tìm cách làm cho hắn nghĩ mình đã sai,phải làm cho hắn nghĩ tôi không hề thích hắn ,mặc dù rõ ràng tôi thích hắn ư?.Thật khó khăn,tìm một cách nào đó mà không nhìn hay nói chuyện với hắn thì hắn vẫn nghĩ được mình đã sai.Một cách nào đó…A!Hình như,Nguyên cũng đã từng làm như vậy với chúng tôi, để chúng tôi nghĩ rằng Nguyên đã có người khác.Nguyên đã…gọi chúng tôi đến,và giả vờ thân mật với một ai đó…Cách đó liệu có được không?Hắn sẽ bị mắc bẫy một lần nữa không?Phải thử mới biết được chứ nhỉ!!Nhưng giả vờ thân mật với một ai đó,là ai?Làm gì có người nào đâu,a..anh Minh?Có được không…chắc anh ấy sẽ đồng ý thôi…Xin lỗi hai người,vì việc đó có thể làm mối quan hệ giữa hai người xấu hơn. Điều đó thật ích kỷ…nhưng tôi đành phải làm.

Tôi nhẹ nhàng đứng dậy và tính mở cửa tủ ra thì bỗng nó bị mở tung ra trước khi tôi chạm vào.Bây giờ,trước mắt tôi đây là hắn với vẻ hết sức vì chạy tới đây để tìm tôi.Hắn ta thở hồng hộc,dù hết hơi,nhưng hắn vẫn cố nói với tôi.Hắn ta, đã tìm thấy rồi,trốn tránh là vô ích…Hắn ta dang rộng tay ra và bám tay vào thành tủ để tôi không thể trốn thoát.

"Tìm được…cậu rồi…"

"Sao cậu…"

"Cậu không biết à?Hộc…hộc.. đây là…nhà của tôi đấy!"

Đúng vậy,chạy trong hang cọp là không thể thoát được.Nhưng dù cho việc đó có là vô ích thì vẫn phải chạy tới cùng.Tôi luồn qua lỗ hổng do tay hắn đặt lên thành tủ tạo ra.Vẫn có đường chạy thì vẫn phải tiếp tục chạy,phải nhanh…Nhưng tôi vẫn bị hắn ta cầm chặt lấy tay trái và kéo lại.Tôi lại vẫn cứ cố vùng vẫy để thoát khỏi hắn,kể cả dùng bạo lực.Tôi văng tay phải ra đằng sau định cho hắn lãnh một chưởng thì hắn lại đỡ được và cổ tay phải của tôi tiếp tục bị hắn nắm chặt lấy.Gì kỳ vậy?Trước giờ hắn ta làm gì đỡ được bất cứ đòn nào của tôi đâu.Tôi với hắn lại đụng mặt nhau,nhưng tôi không dám nhìn lên mặt hắn,không dám nhìn vào đôi mắt ấy. Điều quan trọng là bây giờ phải thoát khỏi hắn đã,cố gắng lên.A,còn hai cái chân nữa.Nhưng hắn ta lại đẩy tôi làm tôi không thể dùng đôi chân được,nó chỉ lùi lùi về phía hắn đẩy tôi vào.Chà,tôi với hắn đang đánh nhau đấy ư?

"ĐỪNG CÓ TRỐN TRÁNH NỮA!!!"

Hắn ta cao giọng lên khiến tôi giật mình trượt chân ngã xuống.Haa…đừng có trốn tránh nữa,cậu nói thì dễ lắm,thử là tôi xem.

"Cẩn thận!"

Hắn bất ngờ lao tới chỗ tôi,hắn đỡ được tôi và tôi đã ở trong tay hắn một giây lát.Không ngờ vẫn có thể,có chuyện này xảy ra.Hắn vặn mình để lưng hắn va xuống đất chứ không phải tôi.Tuy vậy,hắn vẫn cứ nắm chặt lấy tay tôi làm tôi ngã xuống theo.Hắn mà ở dưới,thì tôi sẽ là ở trên.Tôi nằm đè lên ngực hắn,và tôi cũng có thể nghe thấy tim hắn đập nhanh,rất nhanh.Tim tôi cũng giống hắn, đập loạn nhịp vậy thôi.Nhưng liệu nó đập nhanh có cùng một lý do.Hắn là do vật lội với tôi quá mà mệt,còn tôi thì do cái trường hợp này hết sức làm tôi thấy ngại ngùng bởi tôi thích hắn.Hoàn toàn khác nhau mà.Hắn ta lại lăn mình,làm lưng tôi đè xuống đất.Hắn chống tay lên sàn nhà, đầu gối hắn đặt xuống đất.Hắn làm vậy cứ như để có thể nhìn thấy mặt tôi.Hắn cứ nhìn tôi chằm chằm vậy chẳng chút ngại ngùng.Còn tôi thì bị đôi mắt của hắn hút hồn,tôi cũng nhìn chằm chằm vào mắt hắn nhưng tay tôi vẫn cứ cố cử động để thoát khỏi cái tình thế đáng ghét này.Gì chứ cậu làm vậy thà để tôi ngã xuống còn hơn,khỏi đỡ đi.

Thình thịch,bây giờ tim còn đập nhanh hơn lúc nãy.Chắc sau vụ này tôi sẽ phải vào viện vì tim đập quá nhanh,huyết áp quá cao mất thôi.Tôi cau mặt nhìn hắn xem hắn muốn làm cái gì nữa.Hắn bỗng…mỉm cười? Rồi hắn đưa mặt hắn sát gần mặt tôi,môi của hai chúng tôi đã chạm vào nhau.Tôi bất ngờ cứng đờ người lại.Chuyện này là thế nào?Hắn ta đang hôn tôi ư?Lại còn cười…Aaaaa…Mắt của hắn nhắm chặt lại,tay của hắn đã thả lỏng nhiều đi và tôi do quá sốc nên nằm im đấy,không dám cử động nữa nói gì là đẩy hắn ra.Hắn bỗng mở đôi mắt ra nhè nhẹ.Hành động đó khiến tôi nhìn thấy rõ được đôi mắt của hắn hơn,và bất ngờ nữa là,hàng lông mi dài của hắn ướt đẫm,khoé mi mắt của hắn đỏ,hắn đang khóc đấy ư?Hắn lại nhẹ nhàng đưa đôi môi của hắn rời khỏi môi tôi.Tôi lại có thể nhìn được toàn bộ mặt của hắn,thật buồn cười.Nước mắt của hắn đã chảy xuống má rồi nhưng miệng của hắn lại nở một nụ cười.Cái bộ mặt này còn làm tôi sốc hơn cái vụ vừa nãy nữa.Cậu chủ,có cần tôi đưa đến bệnh viện không?

"Haha.. đừng có làm bộ mặt khó hiểu như vậy. Đừng lo,tôi khóc là do tôi quá vui và hạnh phúc thôi.Cậu có nghe đến những giọt nước mắt hạnh phúc chưa?"

Giọt nước mắt hạnh phúc?Geez…hắn ta lại làm cái trò sến sẩm của hắn đây,hắn làm tôi sởn cả gai ốc.Vui và hạnh phúc à?Có gì đâu mà hắn lại nghĩ như vậy?

"T..tại sao?"

"Vì cậu cũng thích tôi."

"C..cũng?"

"E…e…hèm…"

Hắn ta thả tôi ra rồi ngồi khoanh chân lại gãi gãi đầu.Bộ mặt của hắn tỏ rõ sự ngại ngùng của hắn,haha…đáng yêu thật.”Vì cậu cũng thích tôi”, đó có phải là câu trả lời của hắn rằng hắn thích tôi không?Có phải hắn đã đồng ý không?Tôi vẫn đưa đôi mắt ngu ngu chẳng hiểu gì để nhìn hắn.Tôi muốn hắn nói rõ hẳn ra,nói thật rõ câu trả lời của hắn để tôi có thể dễ dàng hiểu được.Hắn làm như thế này khiến tôi bối rối lắm.

“Hôn cậu và nói cậu vậy mà cậu…cũng không hiểu à? Đồ ngốc!!”

Tôi chợt nở một nụ cười,không sao kìm nén được sự hạnh phúc bên trong tôi đang dâng trào.Tôi lấy tay che miệng lại rồi,nhưng vẫn không thể ngừng cười lại được.Hắn cũng thích tôi,vậy ra,trước giờ đây không phải là đơn phương sao?Tất cả nỗi đau trong lòng,tôi đã buồn về nhiều thứ không đâu chứ?

“Nhưng tôi có thất vọng về cậu rất nhiều đấy.”

“H..hả?”

“Cậu,rõ là cậu thích tôi phải không?Vậy sao lúc Linh được cứu thì cậu lại trả áo cho tôi chứ?Cậu dễ dàng bỏ cuộc như vậy à?Nói tôi nghe sao cậu làm vậy.”

“L..lúc đó,tôi nghĩ cậu không thích tôi và,giữa tôi với nhỏ Linh kia,tôi thấy cậu hợp với cô ta hơn…về gia cảnh,sắc đẹp,…tất cả mọi thứ.Vậy nên…tôi đã cảm thấy đuối…tôi chẳng có gì cả.”

“Cậu nói đúng.Cậu không hề hoàn hảo một chút nào...”

Câu nói đó của hắn làm tôi thấy bị tổn thương hơn rất nhiều so với những lần trước.Thì ra đây mới là câu trả lời thực sự của cậu à? Đã bảo là nói hẳn ra để còn chuẩn bị tinh thần phù hợp mà,tên đáng ghét!!Hắn ta muốn tôi phá bỏ hàng phòng thủ để hắn có thể xuyên tim tôi dễ dàng hơn à?Tôi nắm chặt lấy cái đồng phục và cúi gằm xuống đất.Tôi đang đợi,lời xin lỗi của cậu đây.Tôi bỗng bị hắn cộc một cái vào đầu một cái rõ đau. Ơ hay…

“Cái con nhỏ này, đã nói hết đâu mà mặt chảy dài ra như cái bơm thế!”

“H..hả?Vậy…nói tiếp đi.”

Hú hồn…-.-.

“Thế mới kỳ,tôi chẳng biết tôi thích cậu vì lý do gì hết.Nhưng tôi nghĩ thích một người không vì lý do gì cả có khi còn chân thành,thật lòng và tuyệt vời hơn là cần một lý do hay là tình yêu sét đánh.Thấy vậy không?”

“Khiếp…”

“Nói gì vậy?”

Sến sẩm..sến sẩm…nhưng,câu nói đó nghe mới thật ấm lòng.Tình cảm của hắn cũng giống như tôi đối với hắn.Lúc nào tôi cũng luôn miệng nói hắn là tên đáng ghét,xấu xa,một tên khùng…Vậy mà lại đi thích hắn cơ đấy.Chẳng có một lý do nào cả…nhưng lại trở nên điên loạn vì hắn,buồn phiền và khóc vì hắn.Tình yêu,từ đó nghe thật rắc rối, đáng ghét và thật tuyệt.Tôi lại nở một nụ cười tươi roi rói và không một chút ngại ngùng hay bị cản chở nữa.Hạnh phúc cuối cùng cũng chịu đến bên tôi rồi sao.

“Chà,nụ cười của cậu thật đẹp.Tôi thích cậu!Tôi thích cậu!Tôi thích cậu.”

“Thôi đủ rồi,im đi.”

“Haha..dễ thương quá.Muộn rồi,tôi đưa cậu về.”

Bọn tôi ra khỏi phòng và vẫn nói chuyện tự nhiên được với nhau,có rất nhiều chuyện để nói mà.Tôi biết tình cảm của hắn với tôi,hắn biết tình cảm của tôi với hắn,chúng tôi biết tình cảm của nhau.Nhưng vẫn nói chuyện với nhau rất bình thường như bao ngày trước kia.Nói chuyện,đánh đấm,soi mói và xưng hô như những người bạn.Nhưng lại quan tâm nhau nhiều hơn vậy nữa.Cũng đâu kém phần ngọt ngào và hạnh phúc.Chỉ là một buổi tối hôm nay thôi,tôi đã có thể cảm nhận được gần hết những cảm giác hạnh phúc đấy.Mà,đâu phải tình yêu nào cũng là mãi mãi và có yêu nhau nhiều đến mấy đi chăng nữa,liệu có đến được với nhau?Chậc,hình như tôi vẫn để tâm đến cái chuyện tôi với hắn không có chút điểm gì phù hợp.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Love Is War

Tối đó,tôi không hề ngủ được do quá hạnh phúc,cả đêm chỉ cười như một con điên.Nhưng đến sáng hôm sau tôi lại vẫn tràn ngập cái năng động và trở nên yêu đời hơn bao giờ hết.Bây giờ mới hiểu được cái cảm giác của anh họ tôi hồi trước.Hạnh phúc cuối cùng cũng chịu đến bên tôi đây.Sáng nay hắn sang đón tôi đi học bằng chiếc xe ô tô của nhà hắn.Chúng tôi vẫn nói chuyện với nhau bình thường vậy thôi,nhưng mà nói cái gì cũng nhăn răng ra cười..haha…Có lẽ hôm nay sẽ là một ngày tuyệt vời. Thời gian cứ trôi qua nhanh như gió,hay chỉ những lúc mình có điều đó hạnh phúc nó mới như vậy.Chưa gì đã tan học,tôi đi làm ở nhà hắn, đó là một áp lực khủng khiếp và tôi lại còn không thể được thân mật với hắn.Nhỏ Linh và đám người hầu sẽ làm gì khi biết được cái chuyện giữa tôi và hắn đây?Chiếc xe coupe đen của nhà hắn vẫn đứng chờ ngoài cổng trường,lạ thay nhỏ Linh lại không đi cùng.Tôi thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

“Ông tài xế,chở tôi đến quán café.”

“Xin lỗi cậu chủ,nhưng cậu chủ phải về ngay.”

“Sao?”

“Bà chủ..muốn nói chuyện với cậu,cả Tú nữa.”

“Gì?Mẹ tôi về rồi á!!”

Bà ta…muốn gặp chúng tôi ư?Thình thịch…tôi cảm thấy một luồng sóng lạnh chạy dài trên sống lưng.Chẳng lẽ bà ta đã biết hết mọi chuyện rồi?Không thể nào…sao có thể nhanh như vậy được.Mới chỉ tối hôm qua thôi mà.Chắc đã có ai nghe thấy hết hai bọn tôi đã nói chuyện với nhau…là ai…là ai mới được.Nhưng điều đó không quan trọng,dù gì bà ta cũng biết rồi.Chắc chắn mọi điều phát ra từ bà ta sẽ là những lời chửi rủa,mắng nhiếc,coi thường tôi,bà ta sẽ kịch liệt phản đối.Tôi biết chuyện này sẽ xảy ra,nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.Tôi sợ…Tay tôi bỗng run cầm cập,bình tĩnh nào,bình tĩnh nào.Bỗng hắn cầm chặt lấy bàn tay đang run cầm cập của tôi.Tôi ngước lên nhìn hắn,hắn vẫn nhìn về phía trước nhưng tôi biết trong lòng hắn nghĩ gì.Khuôn mặt cau có vì lo lắng ấy,tôi có thể nhìn thấu được.Nhìn bàn tay hắn đang nắm chặt lại,tôi chỉ có thể cười trừ.Không sao,ngày hôm nay cũng đủ hạnh phúc rồi mà.

Về đến nhà hắn,tôi sợ sệt hẳn đi vì không khí u ám quanh nhà.Hai hàng người hầu vẫn chào đón như thường lệ,nhưng khuôn mặt của họ thật không tỏ ra là kính trọng hay chào đón cậu chủ mới về nhà.Những khuôn mặt tức giận,lo lắng và kèm theo chút khinh bỉ.Cái tin này đã đi dạo quanh nhà hắn rồi sao? Bà quản lý đưa chúng tôi lên phòng làm việc của mẹ hắn.Lúc đi,tay hắn vẫn cứ nắm chặt lấy tay tôi,không còn ấm áp như trước nữa,nó thật lạnh lẽo lắm.Chợt chúng tôi thấy nhỏ Linh đang đứng dựa lưng vào tường trước mặt chúng tôi.Với khuôn mặt gian xảo,cô ta tiến lại gần chúng tôi.

“Chúc may mắn.”

Cô ta nở một nụ cười khinh bỉ.Tay hắn lại càng siết lại hơn khiến tôi đau.Hắn nghiến răng và cúi gằm mặt xuống,một ngọt lửa đã bùng cháy bên trong đôi mắt của hắn.Cô ta…biết mọi chuyện đầu tiên và chính cô ta đã nói cho mẹ hắn.Phải rồi,cô ta là cái tai cái mắt của mẹ hắn kia mà.Hắn ta hẳn đang rất thất vọng vì cô ta. Đứng trước căn phòng làm việc của mẹ hắn,tim tôi lại đập nhanh hơn.Phải, đây là đúng chất là căn phòng của một bà mẹ “sư tử”,u ám và quả là đáng sợ.Bà quản lý từ từ mở cửa căn phòng.

“Tôi đã đưa cậu chủ và người hầu Hoàng Tinh Tú đến.”

“Được rồi,ra ngoài đi.”

“Vâng!”

Tôi với hắn vẫn chưa chịu đặt hẳn chân vào căn phòng.Tôi thì cúi gằm xuống đất,không thể ngẩng lên nổi để nhìn bà ta.

“Vào đi,còn đứng đấy làm gì?”

Hắn dẫn tôi vào.Tôi chỉ dám ngẩng lên một chút xíu để nhìn kỹ căn phòng,nơi mà chưa người nào dám vào khi chưa được lệnh.Bức tường phía bên ngoài ngôi nhà là những mảng kính lớn,ngoài đó còn có rất nhiều cây hoa nhỏ và tươi tắn. Ánh sáng chiếu tận vào căn phòng,trông nó có vẻ sáng sủa,nhưng liệu không khí có trở nên yên bình hơn không?Trong đây có hẳn một bộ bàn ghế sofa còn mới cứng.

"Mời ngồi."

Hắn dẫn tôi vào ghế rồi kéo tôi ngồi xuống.Chân tay tôi vẫn run bần bật, đến mức cứng đơ cả người không dám tự tiện cử động bất kỳ một cái gì.Hắn lại nắm chặt tay tôi hơn và thì thầm với tôi.

"Đừng lo,tôi sẽ không để mẹ tôi làm gì cậu đâu."

Tôi gật nhẹ đầu.Câu nói đó của hắn làm tôi đỡ sợ đi một phần,nhưng liệu hắn có bảo vệ tôi được không?Mẹ hắn ngồi xuống giả vờ bình tĩnh lắm.Nếu như cuộc trò chuyện bắt đầu,sẽ không ai có thể kiềm chế và giữ bình tĩnh nổi đâu.

"Này con bé người hầu,còn không chịu đứng lên rót nước à?"

"Vâng!!"

Tôi giật bắn mình vội vàng cầm bình nước và rót.Cái bình cũng run run như tay tôi vậy,tôi phải cầm nó bằng cả hai tay và dồn hết sức lực mới rót được.Lần đầu tiên thấy việc rót nước khó khăn như thế này.

"Rót xong thì ra đây đứng."

Bà chỉ vào chỗ đất ở đầu bàn,chỗ đó ngay gần nơi bà ta đang ngồi.Bắt đứng đây để dễ ném linh tinh vào người tôi hơn và không trúng được con bà sao? Tôi rót xong ba cốc nước, đặt cái bình xuống chuẩn bị làm theo bà ta thì bỗng hắn cầm tay tôi kéo lại.

"Ngồi yên đây."

"Ân,con…"

"Mẹ muốn nói chuyện với hai bọn con,vậy sao chỉ có con được ngồi?"

"Nó là người hầu,không được phép ngồi cùng!!"

Tôi vẫn miễn cưỡng làm theo bà ta,gạt tay hắn ra và nói nhỏ với hắn.

"Không sao đâu."

Đứng ở đó,hai bàn tay tôi vẫn cầm chặt lấy nhau,tim vẫn đập thình thịch.

"Thiện Ân,con thích con bé này phải không?"

Bắt đầu rồi.

"Vâng!"

"Tại sao?"

"Không vì cái gì cả.Con yêu cô ấy bằng cả trái tim mình,và cô ấy cũng yêu con như vậy."

"Con còn dám nói như vậy nữa à!!"

Cuộc nói chuyện bỗng im lặng một hồi rồi bà ta vẫn tiếp tục cố thuyết phục hắn nghe theo bà ta.

"Thiện Ân,con không được phép yêu nó."

"Tại sao?"

"Bởi vì nó là người hầu,còn con đường đường là một cậu chủ,cả gia tài này sẽ thuộc về con.Vậy mà con lại đi yêu con bé người hầu này, đó là một sự nhục nhã.Có bao nhiêu tiểu thư giàu có bên ngoài,xinh đẹp,giỏi giang vậy mà con lại chọn một đứa con gái chẳng có một cái gì.Nếu như nó hoàn hảo thì nó chẳng cần phải làm việc ở đây làm gì cả.Yêu nó thì con sẽ cảm thấy phúc những lúc này,nhưng về sau thì nó sẽ hành con,nó lấy tiền của con,nó sẽ làm con đau khổ,…Mẹ không chấp nhận đứa con dâu kém cỏi và vô dụng như nó!!!"

Sự nhục nhã…không hoàn hảo…lấy tiền…làm hắn đau khổ…Chà,bà ta quả là một bà mẹ biết nhìn xa trông rộng.Nhưng,tôi đang đứng đây mà bà ta nói năng như vậy,thì đó là sự coi thường người khác.Mà,cũng chẳng trách thế nào được,yêu hắn ta là một cực hình,vậy mà cứ lao vào, đây là kết cục của việc ấy.Chấp nhận yêu hắn là cũng đã chấp nhận nhiều ánh mắt khinh bỉ,coi thường rồi.Tuy vậy,tôi,Hoàng Tinh Tú đây thề với cả thế giới này là tôi-yêu-hắn-thật-lòng,tôi sẽ không chịu rời bỏ hắn đâu,tôi là một con đĩa thứ thiệt!!

"Thiện Ân,nghe mẹ đi con,bỏ con bé nghèo nàn này đi,nó chỉ đang cố lợi dụng con thôi!! Đừng có bướng bỉnh vậy nữa,con nghe mẹ một lần này đi con!!"

"Cháu không lợi dụng Thiện Ân!!!!!"

"Mày im đi,tao không cho mày nói.Tao còn chưa trách tội mày vì đã quyến rũ con trai tao đâu!!"

Bà ta hất cả cốc nước mà ta đã cố rót cho bà ta uống vào mặt tôi.Mặt tôi ướt đầm đìa,nước chảy vào mắt,thật lạnh lẽo.Hắn lao tới và dùng bàn tay ấm áp của hắn lau đi những giọt nước lạnh lẽo,chua chát ấy.Dù nó chỉ là nước lọc nhưng tôi vẫn nếm được mùi vị đắng cay đặc biệt của nó.Hắn ôm lấy tôi,ghì chặt tôi vào hắn như không muốn tách rời.Cả người của hắn như đang bao phủ cả cơ thể tôi vậy,dù hắn đã nghe cả một bài dạy dỗ của mẹ mình hắn cũng không chịu nghe theo.Hắn vẫn cố bảo vệ tôi như hắn đã nói.Thiện Ân,cảm ơn cậu,tôi hạnh phúc lắm…

"Con bỏ nó ra.Mẹ cấm con âu yếm nó trước mặt mẹ.Nói vậy mà con vẫn không hiểu mà bỏ nó à!!"

"Tụi con…còn có thể làm thế này nữa cơ."

Hắn đẩy cằm tôi lên chạm vào môi của hắn.Lại nữa,hắn làm gì vậy,thật là liều quá.Trước mặt mẹ của hắn,hắn chán sống rồi sao?Hắn muốn tôi chết cùng một mồ với hắn à…Thiện Ân,cậu hãy suy nghĩ cẩn thận trước khi hành động,lúc nào…cũng vậy hết.Tên ngốc!!

"Con..con…Hai đứa cứ đợi đấy!!"

Bà ta chạy đi,tiếng gót giày của bà ta "lộc cộc" trên sàn nhà mạnh như muốn đâm xuyên qua bao lớp xi măng đắt giá.Mẹ hắn đóng sầm cửa lại một cái rõ to.Thiện Ân,hắn lại làm mẹ hắn nổi cáu hơn rồi.Cái tên ngốc ấy…Nước mắt tôi chảy xuống,cổ họng thật đau,nước gì mà mặn chát,không thể yêu thương nổi…hức,hức.Hắn lại phải lau những giọt nước trên mặt tôi.Khuôn mặt của hắn vẫn mỉm cười được như vậy,bộ hắn vẫn giữ được bình tĩnh nãy giờ sao? Không ngờ hắn có thể mạnh mẽ như vậy.Tôi mà lại thua hắn,lại khóc trước cả hắn nữa.Không thể thua,vẫn còn cơ hội,chừng nào vẫn còn yêu,thì lúc đó vẫn còn cơ hội.Mạnh mẽ lên nào,Tinh Tú!!

"Rồi,chắc phải dẫn cậu ra công viên."

Hắn cầm lấy tay tôi và dẫn ra ngoài phòng.Bọn người hầu vẫn bàn tán với nhau.Trong họ,tôi có thể nhìn thấy nụ cười ranh ma từ nhỏ Linh ấy.Ngôi nhà này,toàn chứa những người đáng sợ hơn bao giờ hết.Bộ nó bị ám rồi hay sao.

"Mà cậu lạ nhỉ?Bị tôi hôn mấy lần vậy mà không phản ứng gì hết à?"

"H..hả?"

"HÉT lên chẳng hạn."

"T..tại sao?"

"Thì tôi thề rằng cậu chưa được hôn bao giờ.Người như cậu làm gì có tên điên nào thích mà bị cướp nụ hôn đầu.Bị tôi cướp mà không hề HÉT lên à?"

"Nói vậy khác nào cậu điên -.-"

"Haha! Ừ nhỉ…"

Nụ hôn đầu..bị anh Minh lấy mất rồi con đâu.Nếu mà nói cho hắn cái chuyện đó thì thể nào cũng có chuyện lớn.Tôi nghĩ là hắn đang tự đắc vì đã lấy được nụ hôn đầu của tôi trước cả anh Minh.Có lẽ,lúc hắn thích tôi,hắn nghĩ tôi vẫn thích anh Minh nên hắn mới không chịu nói.Người như hắn mà chịu yêu đơn phương thì trời sập.Cái bộ mặt vui mừng và tự đắc của hắn khiến tôi thấy buồn cười hơn là cái trò đùa nhảm nhí của hắn.Làm gì có tên điên nào thích à?Hắn đủ thông minh để nhận ra điều đó.

Hắn dẫn tôi ra công viên,chúng tôi đi dạo quanh cái công viên ấy.Lâu lâu mới đi bộ,cảm thấy không khí trong lành mát lạnh và thật sảng khoái.Cùng với người tôi thích nữa,không gì vui vẻ hơn bằng.Phải cố cảm nhận hết những cảm giác hạnh phúc này,bởi đằng sau và cả đằng trước là một cảm giác đầy đau đớn.Thời khắc này cũng chỉ là một nơi đẹp đẽ giữa những chốn hoang vu mà thôi.Chúng tôi đi đến tận lúc trời chập tối mới chịu về.Tôi tự hỏi liệu đây có phải là hẹn hò không?…Hihi. Ông tài xế đưa chúng tôi về nhà tôi trước,hôm nay về sớm hơn mọi hôm rất nhiều,thể nào bố mẹ cũng lao vào hỏi.Chiếc xe đỗ trước cổng nhà tôi,chỉ vừa mới mở cửa ô tô ra,tôi đã nghe thấy nhiều tiếng cãi cọ ầm ĩ từ trong nhà phát ra.Cũng có một chiếc xe ô tô khác đỗ gần nhà tôi nữa,ai đến vậy?Hắn vừa nhìn thấy chiếc ô tô ấy là khuôn mặt thay đổi hẳn đi.Hắn trở nên lo lắng và vội vàng giục tôi vào nhà xem người lạ ấy là ai.Chạy vào đến nhà,tôi giật mình,mẹ của hắn đến tận đây nữa.Mẹ tôi thì đang cố ngăn bố lao tới mẹ hắn.Bố tôi trông tức giận lắm,mặt của bố đỏ lừ khiến tôi trở nên sợ hãi.Trước giờ bố chưa bao giờ tức giận đến đỏ mặt tía tai như vậy.Mẹ hắn ta đã làm gì mà bố tôi trở nên mất bình tĩnh đến vậy?Bà ta đã làm gì??Tôi vội vàng chạy tới ngăn họ lại.

"Bố,mẹ!!"

"Tú!!"

Mẹ tôi dần trở nên khó khăn trong việc ngăn bố lại.Tôi cũng ôm chặt lấy bố,cố ngăn cho bố không tức giận thêm nữa.Hắn cũng phải ngăn mẹ hắn ta lại.Bà ta trông vẫn rất bình tĩnh được trước hành động của bố tôi.Phải rồi,bà ta quyền lực hơn bố tôi rất nhiều.Nếu như bố mất bình tĩnh thêm nữa thì sẽ rắc rối lắm!!!

"Bà nói ai quyến rũ con của bà!!Con Tú nó chẳng có cái gì đặc biệt mà có thể quyến rũ được đứa con ham chơi, đua đòi,giàu có của bà được.Bà đừng có nói bậy!!"

“Ông nghĩ nó không thể làm được á?Nó ranh ma hơn ông nghĩ đấy!Nó còn dám hôn con trai tôi trước mặt tôi kia.Cái loại con gái đũa mốc mà còn đòi chòi mâm son,hư hỏng của ông bà đấy,tôi nghĩ ông bà nên dạy dỗ lại cho hẳn hoi.”

“Con gái tôi nó ngoan hiền,không có hư hỏng,bà không được xúc phạm con gái tôi.Bà đừng tưởng là phụ nữ mà tôi không dám làm gì bà!!!”

“Ông bà nên dạy dỗ lại con.”

Bà ta,vẫn còn giữ bình tĩnh cho đến lúc này được.Thái độ bình tĩnh ấy chẳng có gì đáng khen cả,nó chỉ làm người khác thêm tức giận vì cái thái độ chẳng khác nào đang coi khinh nhà tôi.Bố mẹ tôi luôn dạy dỗ tôi cẩn thận,vậy mà chỉ vì cái chuyện của tôi mà khiến bố mẹ tôi trở nên xấu hổ như vậy.Tôi quả là bất hiếu.Phận làm con,tôi không thể chỉ vì tình yêu của mình mà làm như vậy được nữa.Có lẽ chúng tôi đã hết cơ hội rồi, đến cả bố tôi cũng vậy nữa,cho dù hai chúng tôi có yêu nhau nhiều đến đâu đi chăng nữa thì cũng chẳng thể đến với nhau được.Cái thứ tôi cần bảo vệ nhất chính là gia đình chứ không phải là tình yêu.Tôi nên…kết thúc.

“Bà mới là…”

“Đủ rồi!!!”

Không khí trở nên im bặt lại sau hai từ ấy,bọn họ không nói năng gì nữa mà chăm chú nhìn tôi.Tôi đã nói là…phải kết thúc. Đã đến giới hạn rồi.

“Chúng con sẽ chia tay!!!!Vậy nên không cần phải cãi nhau nữa!!!”

“T..Tú…cậu…”

“Làm ơn.. đi đi…”

Tôi biết,hắn sẽ sốc lắm trước câu nói ấy của tôi.Tiếng bước chân rảo bước ra ngoài sân,rồi tiếng xe ô tô phóng đi mất.Kết thúc thật rồi…Tôi xin lỗi,Thiện Ân.

Mẹ tôi đưa bố tôi ngồi xuống ghế,tôi đi lấy nước cho bố uống.Bố tôi thở mạnh,không có một chút nhịp nào nhất định cả.Mẹ tôi bảo tôi đi lấy cái máy đo huyết áp mà ông tôi để lại cho bố.Sức khoẻ của bố dạo này cũng không được ổn định lắm,vậy mà lại có chuyện này xảy ra nữa.Tôi tính ngồi xuống để nghe bố nói,bất cứ cái gì,nhưng mẹ tôi lại ngăn lại.

“Tú,con lên phòng đi.”

“Không được,nó phải nói chuyện với tôi.”

“Ông thôi đi,nó cũng mệt lắm chứ.”

“…”

Bố tôi im lặng.Tôi nghĩ đó là sự cho phép nên mới chịu đi lên phòng của mình.Tình yêu,có lẽ đối với tôi,nó chỉ “dài” được đến như vậy thôi ư?Thật ngắn ngủi,hạnh phúc thì ít mà cay đắng thì nhiều. Đúng nghĩa tình yêu chưa?

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Tình Yêu Đứng Thứ Ba Thôi

Suốt cả buổi tối đó,tôi tự nhốt mình trong phòng,không chịu ăn cơm hay làm gì cả.Mẹ tôi lo lắng và liên tục gõ cửa phòng tôi,nhưng tôi chỉ muốn ở một mình nên không nói gì với mẹ cả.Tôi biết mẹ hiểu tôi,nhưng mẹ lo lắng cho tôi hơn cả,vì vậy không thể bỏ mặc tôi được.Có lúc,bố tôi mắng mẹ :"Cứ kệ nó,cho nó chết đói trong phòng đi!" nhưng tôi vẫn có thể ngửi được mùi thức ăn bay qua khe cửa phòng.Bố tôi nói vậy thật ra cũng chẳng có ý xấu gì đâu,bố tôi cũng lo cho tôi lắm.Sau tất cả,tôi lại chẳng thể đền đáp bất cứ điều gì tốt cho bố mẹ cả.

Thiện Ân,bây giờ thì cậu đang nghĩ gì?Cậu có hờn tôi hay là cậu hiểu tôi?Tôi thì đang ước rằng,người mẹ sinh ra cậu là một người khác,biết thông cảm và không phải vì danh dự mà có thể làm bất cứ điều gì.Tôi có thể ước mơ rằng như vậy,nhưng cậu thì không nên,hay nói đúng hơn là đừng.Dù gì bà ta cũng là mẹ của cậu,là gia đình của cậu mà.Nếu có thể hiểu được như vậy cậu có thể thông cảm được cho tôi.Thiện Ân,xin lỗi,xin lỗi cậu nhiều…

Hm…đói thật.Tôi bò xuống giường định mở cửa ra lấy đồ ăn mà mẹ để ngoài cửa cho tôi.Buồn thì buồn thật nhưng cũng phải ăn đã.Dùng hết năng lượng để ngăn nước mắt mà đứng lên rồi, đói không tả nổi.Tôi he hé cửa để nhìn phần cơm ấy nhưng chẳng thấy đâu,thay vào đó là hai bàn chân của một người con trai.Là Thiện Ân hả?Tôi thầm vui mừng ngẩng mặt lên thì thấy đó là anh họ tôi đang cầm cái khay cơm.Tụt cả hứng….!!!Tôi đóng sầm cửa lại.Trời ạ,lại là cái tên phiền phức ấy.Rõ là đang đói mà…hức hức.Anh ta không chịu để tôi yên,liên tục đập cửa phòng tôi.Xem anh ta đủ sức để phá nó không?

"Tú!!Mở cửa ra nào!!"

"Không!!!"

"Không mở là anh ăn cơm của em này!!"

"Mẹ em giết anh!!!!"

Anh ta bỗng lặng im một hồi.Tôi nghĩ là anh ta chỉ lừa tôi thôi và vẫn canh ở cửa.Tôi vẫn ngồi im,tựa lưng vào cửa để xem anh ta tính làm gì. Nửa tiếng trôi qua,không một động tĩnh gì cả,bên kia cửa vẫn lặng im,chắc anh ta đi thật rồi.

"Tú,em còn đấy không thế?"

Bỗng giọng nói của anh ta cất lên phía bên kia cửa.Cuối cùng cũng chịu lên tiếng rồi,vậy anh có chịu đưa tôi cái khay cơm không?

"Xin lỗi đã bắt em đợi,anh vừa đi ăn cơm."

…Dafug?!!!.Cái ông anh đáng ghét,cứ tưởng nãy giờ ông ấy lừa tôi chứ,làm tôi ngu ngốc ngồi đây như đúng rồi.

"Anh cũng nghe chuyện của em từ cô rồi.Anh rất bất ngờ."

Dĩ nhiên rồi, lúc tôi nhận ra tình cảm của mình tôi cũng đã quá bất ngờ mà phát sốt đấy thôi huống hồ gì là anh ta.

"Em yêu nó thật lòng à?"

"Em…nghĩ vậy.."

"Vậy em có nghĩ nó yêu em thật lòng không?"

"…"

Chuyện này,tôi chưa từng nghĩ tới.Tôi cũng quả thật ngây thơ,hắn chỉ nói là thích tôi thôi chứ không nói là có thật lòng hay sâu đậm.Có khi hắn cũng chỉ muốn trêu đùa cảm xúc của tôi.Và bây giờ có lẽ hắn đang cười phá lên,mở tiệc này nọ thì sao?Tất nhiên, điều đó quả là đau đớn.

Nhưng,hắn không phải là loại người như vậy,tôi nghĩ thế.Tôi biết hắn tốt bụng, ấm áp và tình cảm…Hắn chắc chắn sẽ không bao giờ làm những điều vô lương tâm như thế,tôi tin tưởng hắn rất nhiều.Cầu mong,cầu mong hắn…không làm tôi thất vọng.

"Em có đang nghĩ tốt về hắn trong chuyện hắn có thích em thật lòng chứ?"

"Cậu ta…không làm như vậy đâu."

"Vậy em có chịu cá không?Nếu như nó còn quay lại tìm em,em thắng.Còn không,thì anh thắng."

"…Anh nghĩ giờ là lúc nào mà còn chơi trò trẻ con thế…?"

"Đừng lo,em chắc chắn sẽ thắng thôi.Thằng Thiện Ân ấy hả,một khi nó đã thích ai thì…thật lòng."

Tôi cười mỉm.Cá cược à…cũng thú vị đấy.Anh có nghĩ là anh quá kỳ không?Chẳng ai lại biết phần nào thua nhưng vẫn cá nó cả.Và anh có chắc chắn

chứ,rằng em thắng.Thiện Ân,hắn ta cũng là con người,không đoán được đâu cả.Nhưng tôi lại vẫn tin tưởng hắn.Có lẽ do tôi yêu hắn rất nhiều.

Mặc dù người đó có xấu xa đến mấy đi chăng nữa,một khi đã thích thì chẳng thể nói không là không được cả.Vả lại luôn luôn tin tưởng người ấy, đó là cái biểu hiện kỳ lạ nhất của tình yêu,chỉ có trong một tình yêu chân thành.

"Đồng ý."

"Okey,một lon nước ngọt nhé.Ngủ ngon."

"Cảm ơn anh nhiều.Ngủ ngon."

Anh ta…có lẽ còn giỏi hơn tôi trong việc an ủi người khác.Tôi đã giúp anh ta nhiều lần trong những lúc mà anh ta bị thất tình,hay chẳng biết làm gì nên lo lắng.Nhưng nhiều lần ấy không bằng một lần này của anh ta nữa.Tôi cảm thấy nhẹ lòng đi sau khi nói chuyện với anh ta.Bây giờ,tôi lại nhớ tới hắn,tôi nhớ hắn muốn khóc.Không được manh động,mọi chuyện đã kết thúc rồi.Có lẽ ngày mai tôi sẽ xin nghỉ học,tôi không tài nào nhìn hắn được nữa,mặc dù nhớ hắn rất nhiều.Tôi nghĩ mình nên đi ngủ để có thể dễ quên hơn,tôi chui vào chăn và cố nhắm mắt lại.Suy nghĩ về những cái gì hạnh phúc, đơn giản và bớt đau khổ hơn là hắn mà quên mất rằng,tôi đang đói…;;^;;.

Tôi chìm vào giấc ngủ mà không hay,cho đến khi tỉnh dậy thì trời đã sáng rồi.Cuối cùng cũng có một ngày nghỉ mà lại dậy sớm như vậy đây. Đùa chứ ai mà ngủ được,cái trận chiến ngày hôm qua,nó vẫn còn vang vỏng bên đầu tôi.Thật đau đớn…Bỗng có tiếng gõ cửa,chắc là mẹ tôi thôi.Nhưng tôi vẫn chưa muốn ra khỏi phòng chút nào.

"Tú,dậy chưa con?"

"C..chưa ạ…"

"Có người muốn gặp con này."

"Con không muốn gặp ai đâu."

Mẹ tôi bỗng im lặng,chắc là thì thầm với người ấy.Thật sự tôi cũng thắc mắc đó là ai nữa…Tôi lại chùm chăn và nhắm mắt lại.Bây giờ,chỉ cần còn thức thì tôi vẫn còn nhớ tới hắn nữa,tốt nhất là nên ngủ.Ngủ nhiều,rồi có khi sẽ có thể quên đi.

"Thiện Ân đây."

Thiện Ân?Tôi mở trừng mắt ra.Là hắn,là hắn…hắn đến rồi.Nhảy ra khỏi giường,tôi lao tới cánh cửa phòng.Không được,không được đâu, đừng mở… Dù có suy nghĩ gì,thì chân tay tôi vẫn cứ lao tới.Bản thân tôi đang đánh nhau đây,quả là một mớ hỗn độn chỉ trong một cá thể.Mở tung cánh cửa ra,hắn đang đứng đấy thật,tôi lao tới hắn và ôm chầm lấy.Thiện Ân,tôi nhớ cậu lắm,cuối cùng cũng có thể gặp được cậu.Hắn cũng ôm lấy tôi,thật chặt.Anh Hải,em thắng rồi nhé,một lon nước ngọt.

"E hèm."

Tiếng "E hèm" quen thuộc của mẹ tôi cất lên,tôi quên khuấy mất đấy.Tôi đẩy hắn ra và cười trừ với mẹ.Tại vui quá không chịu nổi thôi…haha…

"Thiện Ân,cháu hãy chăm sóc con gái cô thật tốt nhé."

"Vâng!"

Mẹ tôi với hắn đã nói gì với nhau vậy?Mà hắn đã đến đây lúc nào,sao tôi không hề thấy một chút động tĩnh nào hết?Sau khi chuyện hôm qua xảy ra,vậy mà mẹ tôi vẫn quý hắn như vậy.Còn tin tưởng giao tôi cho hắn nữa.Niềm tin của mẹ sẽ không bao giờ vụt tắt dù có chuyện gì xảy ra như vậy sao?Mẹ của tôi,thật mạnh mẽ.

"Tú,con mau chuẩn bị nhanh đi không thì có người tới đấy,bố con cũng có thể sẽ về bất cứ lúc nào."

"Con sẽ.. đi đâu?"

"Mẹ không biết,mau đi con."

Tôi vội vàng chuẩn bị trong sự thúc giục của mẹ.Mẹ không nói tôi sẽ đi đâu nên tôi chẳng biết chuẩn bị như thế nào nữa.Tôi chỉ tắm rửa và thay quần áo chỉnh tề thôi.Sau đó hắn kéo tôi nhanh đi ra ngoài.Xe ô tô của nhà hắn được giấu trong một đống lá cây và nó lao nhanh hơn bao giờ hết. Đây cứ như là một cuộc chạy trốn lớn nhất lịch sử mà tôi từng tham gia. Vẫn là ông tài xế chở chúng tôi đi, ông ấy theo phe chúng tôi ư?Thật là trung thành với hắn,mặc dù có một bà chủ cần phải trung thành hơn nhưng ông ta vẫn theo hắn.Có lẽ suốt đời này tôi cũng chỉ trung thành với mỗi cậu thôi,cậu chủ.Mà,có lẽ tôi bị đuổi việc mất rồi còn đâu…haha.

Hắn đưa tôi đến một nhà hàng rộng lớn,nhưng không phải nhà hàng bình thường nếu xem kỹ càng cái biển của nó – Khách sạn. Ặc…tôi thề rằng tôi chưa đủ tuổi.Tháng 5 năm nay mới đủ kia mà…Như vậy liệu có quá sớm không Thiện Ân?? Ông tài xế chạy vào quầy tiếp tân còn chúng tôi đứng đợi ở ghế.Còn tôi thì nhìn hắn với ánh mắt lo sợ.

"Cậu đang nghĩ linh tinh phải không đấy?"

“Cậu dẫn tôi vào đây không nghĩ linh tinh sao nổi??”

“Đồ ngốc,tôi chỉ muốn trốn mẹ tôi thôi.Tôi đâu phải loại biến thái!!”

“Ồ,phải rồi…phải rồi.”

Nhưng trong mắt tôi cậu là tên biến thái. Ông tài quay lại, ông ấy đưa chúng tôi mỗi người một chiếc chìa khoá.Hai phòng khác nhau,phòng đơn hả… May thế.Phòng của hai chúng tôi ở cạnh nhau thôi,như thế này thì có lẽ tôi sẽ đỡ nhớ hắn hơn.Cái này có phải là đưa nhau đi trốn không?

“Có gì thì gọi tôi nhé.”

“Ư.. ừm.”

Tôi mở cửa phòng ra,một mùi thơm thoảng qua.Căn phòng tối om vì màn gió bị đóng lại.Tôi mở tung màn gió và cửa sổ ra,một cơn gió thổi vào,căn phòng trở nên sáng sủa hơn cả lúc nãy.Cái giường của khách sạn màu trắng hồng,nhìn nó cao và ấm êm lắm.Cạnh đó còn có một bộ bàn ghế bằng gỗ được sơn màu xanh lá cây.Một tủ sách,một tủ quần áo,một phòng tắm riêng,có cả một ban công rộng nữa,thật sang trọng.Sao hắn có đủ tiền để thuê được phòng trong một khách sạn đắt tiền như thế này?Dù gì hắn cũng chỉ là một học sinh cấp III thôi mà…Tôi cảm thấy ngại quá…hiuhiu.

Có tiếng gõ cửa,tôi mở cửa ra thì thấy hắn.Không cần gọi hắn cũng leo sang là thế nào.Hắn đi vào mà không cần tôi mời,tự tiện hết sức -.-.

“Phòng thế nào?”

“T…tuyệt.”

“Ừ,vậy tốt.”

“Mà,tôi không mang hành lý theo.”

“Cần gì.Tôi mang đống này,có gì mặc của tôi.Hen?”

“Ơ…ờ…”

“Đừng có ra ngoài nhiều quá, ở yên trong phòng đấy.”

“Ừ.”

Có lẽ hắn không muốn bất cứ ai nhìn thấy mặt chúng tôi,rồi chúng tôi có thể sẽ bị phát hiện.Bây giờ họ mà phát hiện ra chúng tôi đang ở trong khách sạn thì chuyện còn rắc rối và tệ hại hơn nữa. Ọc…ọc…tôi đói quá.Bụng tôi đang réo hết lên đây,tối qua với sáng nay đã ăn được gì đâu…huhu.Hắn hình như cũng nghe thấy tiếng kêu của bụng tôi nên mới cười phá lên.Hức hức…>///__///<,tại hắn ta chứ tại ai??

“Để tôi kêu phục vụ phòng,haha!!!”

“Im đi,cười nữa tôi đấm cho bục ruột -.-“

Sau khi phục vụ phòng mang lên phòng tôi đồ ăn,tôi đã được thưởng thức chúng.Do nó ngon sẵn hay do tôi đói không biết.Hắn nhìn tôi ăn chằm chằm rồi mỉm cười mà chẳng đụng tới một miếng nào.Hắn bảo nhìn tôi ăn cũng đủ no rồi.Chắc tôi ăn giống một con heo quá…-__-,tại đói quá mà.Hắn ở trong phòng tôi suốt cả ngày hôm ấy, không chịu về phòng,vậy hắn thuê một cái phòng đơn luôn là được rồi,cho đỡ tốn tiền. Đến khi buồn ngủ hắn mới về phòng của mình.Sáng hôm sau,tôi thức dậy vì chuông báo thức trong điện thoại của tôi.Bình thường giờ này tôi sẽ dậy để đi học,nhưng…Tôi có nên đi học không nhỉ?Dù gì tôi cũng sắp tốt nghiệp rồi,bây giờ mỗi buổi học là một ngày quý giá,không thể bỏ qua được.Cộc…cộc…Tôi nghe tiếng ai gọi cửa,vừa vặn cái chìa khoá ra thì cánh cửa mở tung trước khi tôi mở nó ra.Tôi chỉ có thể nhìn thoáng được khuôn mặt của hắn,Thiện Ân thôi,hắn ta đã lao tới nhấc bổng tôi lên và ném lên giường.Hắn chống tay và đầu gối lên giường, đè lên tôi.Hức…hắn tính làm trò khỉ gì vậy?!!

“Tên khùng,làm trò gì thế hả??!!”

“Nãy tôi vừa xem bộ phim,thấy hai nhân vật nam nữ chính yêu nhau nhưng không được gia đình cho phép.Song,cô gái có thai thế là được lấy nhau.Bây giờ hai chúng ta làm thì được đấy!!”

“Cút!!!”

Tôi đá bay hắn ra khỏi giường.Cái tên điên ấy nghĩ gì không biết.Làm vậy khác gì tôi là đứa con gái hư hỏng,làm xấu mặt mũi bố mẹ?Tình yêu làm con người ta trở nên mu muội,hay nghĩ xuẩn nên nó chỉ xứng đứng thứ 3,dưới cả tình bạn và gia đình.Mặc dù ta cảm thấy hạnh phúc và không thể sống thiếu nó. Bây giờ hắn đang ở cạnh tôi nên tôi cũng không đòi hỏi gì nhiều nữa,như thế này cũng đủ mà.Nhưng chỉ cần vắng hắn một chút thôi thì chắc chắn là phải đòi hỏi,quằn quại sáng trưa chiều tối vì nhớ.Thấy chưa, đó là cái mặt của tình yêu,còn nhiều mặt nữa,kể không nổi.Khổ lắm cơ…

Vì không hề đòi hỏi gì về tình yêu nữa,bây giờ tôi lại muốn đi học.Tôi không muốn bỏ lỡ kiến thức,học lại thì phiền phức lắm,nhờ tụi bạn giảng cho thì chẳng hiểu cái mô tê gì hết.Tôi đang lo cho cái tương lai của tôi sau này.Vả lại,người ta thấy tôi ở trường không cùng hắn,họ sẽ nghĩ tôi không liên quan gì với hắn trong chuyện đưa nhau đi trốn.Một mũi tên trúng hai con chim.

“Này,tôi muốn đi học.”

“Cái gì?Hâm à.”

“Sắp tốt nghiệp mà bỏ học thì…”

“Yên tâm đi,tôi sẽ nuôi cậu mà.Haha!!”

“Không!Tôi muốn đi học.”

“…Nhỏ đáng ghét này…Thôi được rồi,tôi có hai quyển vở với cái bút,còn sách mượn đâu tuỳ cậu.”

“Yay…!!”

“À, đi bộ nhé,không ai đưa đi đâu.”

Tôi ngước nhìn lên đồng hồ, đường từ đây đến trường cũng xa lắm chứ gần gũi gì?Thế nên là tôi dùng hết nội công thâm hậu của mình để thay quần áo và chạy đến trường,sát giờ vào lớp,may còn kịp.Phù…Tôi nằm xuống bàn,thở hồng hộc không thành tiếng.Bỗng có một bạn nữ tiến về phía tôi bắt chuyện.

“Ủa?Cậu không đi cùng Thiện Ân à?”

Đi cùng?Chẳng lẽ mọi chuyện đã đến tận trường rồi hay sao??Không thể nào…Rắc rối lớn rồi.

“S..sao cậu hỏi thế?”

“À,tại thấy hai người nghỉ cùng nhau nên nghĩ hai cậu đi cùng.Nhưng hôm nay cậu đi học mà Thiện Ân vẫn nghỉ nên tớ mới hỏi.”

“A.. à…Tớ hiểu rồi.Tớ không đi cùng hắn đâu.”

Thật may quá…mọi người trong trường vẫn chưa biết.Nếu họ mà biết thì chắc chắn tôi sẽ trở thành trò đùa của họ.

“Ừm,tớ biết rồi.Hôm qua mẹ của Thiện Ân cũng có nhờ tớ hỏi cậu đấy.”

“Hả?Mẹ cậu ta đến trường sao?”

“Ư.. ừm.Bác ấy lo lắng cho Thiện Ân lắm, đến trường để hỏi nữa cơ.Mắt bác ấy đỏ hoe,vừa khóc vừa mếu máo hỏi cậu ta đi đâu,trông thương lắm.Thiện Ân đúng là bất hiếu mà,không có chịu quan tâm mẹ gì hết.”

Phải rồi,hắn ta cũng giống tôi,cũng có bổn phận làm con.Chẳng lẽ hắn vì tôi mà lại trở nên bất hiếu.Tôi cũng đâu có vì hắn mà làm bố mẹ lo lắng,vậy mà hắn lại làm vậy vì tôi nữa.Tôi thật là quá đáng,xấu xa,tôi làm mối quan hệ mẹ con của gia đình hắn bất ổn,làm mất đi hạnh phúc trong gia đình hắn.Tôi quả thật đáng trách, đáng bị trừng phạt.Như vậy không xứng đáng để làm một con người.Mọi chuyện thật sự nên kết thúc thôi,không được dây dưa nhiều nữa.

Tôi không thể tập trung học vì cứ thơ thẩn nghĩ linh tinh.Tôi lại còn mong thời gian trôi thật nhanh để tiết học kết thúc sớm, để tôi nói với hắn là nên về nhà, để tôi không cảm thấy lương tâm bị cắn rứt.Mặc dù tôi đã yêu hắn rất nhiều,nhưng rốt cuộc cũng chẳng thể đến với hắn được.Tình yêu đối với hắn là quá xa vời, ước gì nó dễ dàng hơn, đơn giản hơn…Tôi không phải người vì tình yêu mà có thể làm tất cả.Tôi xem thứ quan trọng nhất,nghĩ kỹ về nó nhất,và trong chuyện này – Gia đình là yếu tố quan trọng,còn tình yêu không thể xứng với gia đình được.Cuối cùng cũng tan học,tôi vội cầm hai quyển vở chạy ra cổng trường.Bỗng tôi nhìn thấy cái xe coupe đen quen thuộc phanh lại trước cổng.Tôi vội vàng trốn đi một góc nhưng vẫn cố thò đầu ra nhìn.Bước ra chiếc xe là mẹ của hắn với khuôn mặt nhợt nhạt,mắt đỏ hoe và hình như còn nhiều nếp nhăn hơn trước.Lông mày bà ta nhíu lại, chân đi còn không vững nữa.Có lẽ bà ta đã cố hết sức để tìm kiếm con trai mình. Đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy,bây giờ tôi còn cảm thấy tội lỗi hơn rất nhiều lần.Bà ấy đi thẳng vào trong trường và hỏi mấy đứa bạn của hắn.Nhân lúc bà ta quay đi tôi đã lén chạy ra khỏi trường,chạy một mạch tới khách sạn.Sau đó,hai chúng tôi có một cuộc nói chuyện nhẹ nhàng,nhưng cũng không kém nghiêm trọng.Biết mẹ hắn đã vất vả thế nào,tôi bắt đầu thấy sự lo lắng hiện diện trên đôi mắt của hắn.Tôi đã cố thuyết phục hắn bằng mọi cách,làm sao để hắn hiểu ý nghĩ của tôi,làm sao để hắn hiểu điều quan trọng nhất trong chuyện này.Cuối cùng,hai chúng tôi đành nhắm mắt lại và quyết kết thúc.Hắn ôm tôi lấy tôi lần cuối,và đường ai nấy đi.

Thiện Ân,cảm ơn cậu đã cho tôi hạnh phúc,dù chỉ một chút,nhưng đối với tôi nó rất quý giá.Tôi yêu cậu,yêu nhiều lắm,vậy sao tôi không đến với cậu được…

Mẹ tôi thấy tôi về nhà và biết chuyện,mẹ nhìn tôi một cách chán nản và thất vọng.Mẹ đã rất quý hắn, đã rất tin tưởng hắn,nhưng mẹ tôn trọng quyết định của tôi hơn.Nhiều lúc,tôi tự nhủ,liệu làm như vậy là đã đúng hướng?

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thay Đổi

Ngày hôm sau,tôi vẫn cố vác thân mình đi học.Ghế ngồi cạnh tôi vẫn còn trống,hắn vẫn không đi học.Cũng phải thôi,làm gì có chuyện hắn muốn đi học mà nhìn tôi nữa chứ.Chỉ có đứa mặt dày giống tôi mới dám làm vậy.Tôi chỉ ngồi yên một chỗ và không muốn đi đâu,ngồi gục mặt xuống bàn.Thỉnh thoảng tôi có ngẩng lên,nhìn ra ngoài cửa sổ.Bầu trời trong xanh,mây trắng trôi bồng bềnh khiến tâm hồn tôi thanh thản,nhưng trong trái tim tôi,vẫn còn cảm thấy trống vắng một bóng hình của người ấy.Hm..tôi đang cố kiên nhẫn chờ đợi cho chuyện này trôi qua mau đi,cố kiềm chế lại cảm xúc của bản thân.Tôi muốn gặp hắn,tôi lo lắng cho hắn rất nhiều.Tôi cố nhắm mắt lại cho nó an lành thì bỗng bên ngoài đầy tiếng tụi con gái ầm ĩ lên.Có chuyện gì không biết?Tôi quay mặt ra và thấy khuôn mặt của mẹ hắn ta.

"Cảm ơn các cháu,thằng Ân nó về nhà rồi."

"Không có gì ạ!!Thiện Ân sao còn chưa đi học hả bác??"

"Ừm...nó đang buồn bực chuyện gì đấy,chưa muốn đi học…"

Khác hẳn với ngày hôm qua,mặt của bà ta vui mừng hơn,bà ta cười tươi, đôi mắt nhíu lại với vẻ hạnh phúc.Loại bỏ được tôi là bà ta vui đến vậy kia mà,dù gì chuyện này tôi từ bỏ cũng vì bà ta. Đúng là lương tâm nó bớt cắn nhai hơn,nhưng vẫn còn rất nhiều thứ khó chịu trong lòng,có khi nó vừa sinh sôi nảy nở.Tôi nhìn vào nụ cười của bà ta,chẳng biết nó là giả tạo hay không,nhưng nụ cười của bà cũng khá đẹp đấy thôi. Đâu cần lúc nào mặt cũng nhăn như khỉ ăn gừng chứ,bộ không biết mệt hả?

Giờ học hôm nay,tôi cũng khá tập trung được,chỉ cần chút nữa thôi là mọi chuyện sẽ ổn phải không?Liệu tôi với hắn có thể làm bạn bè với nhau nữa.Nếu hắn còn đi học,tôi sẽ cố gắng bắt chuyện,nếu có thể.Ngày hôm sau và hôm sau nữa,hắn cũng chưa đi học.Có khi nào hắn chuyển trường rồi không? Thiện Ân,xin cậu đừng làm vậy mà.Tôi muốn mọi chuyện trở lại như trước,có được không?Tôi muốn làm bạn với cậu,muốn nhìn thấy nụ cười của cậu.Vậy là,không thể được nữa rồi sao?

Bây giờ,tôi đang về nhà sau khi tan học, đi đến đoạn đầu ngõ nhà tôi.Bình thường chỗ này rất vắng,thỉnh thoảng mới có người đi qua,mặc dù đường phủ nhựa như ngoài đường,kể cả ban ngày. Đến tối đèn bật sáng trưng nhưng cũng chẳng ai lui tới.Có lẽ vì vậy nên khu nhà tôi rất yên tĩnh.Bỗng một cái xe ô tô phanh gần chỗ tôi đang đi,một vài người áo đen chạy xuống cầm chặt lấy chân tay tôi.Khỉ gió,bắt cóc giữa ban ngày à?Tôi vùng vằng rồi dùng nội công thâm hậu của mình để đánh túi bụi bọn chúng.Bọn chúng cao to còn có võ nữa nên tôi đánh không lại,tôi đành phải bỏ chạy.Bọn chúng đuổi theo nữa,còn chút xíu nữa là về nhà rồi,mấy mét nữa thôi.Mà tôi làm gì có thù oán với ai đâu mà bị bắt cóc,rượt qua rượt lại vậy!!Bọn chúng chạy nhanh hơn tôi nghĩ,cuối cùng tôi bị túm lấy cổ áo thoát không nổi.

"Là thầy đây,bình tĩnh nào."

"Thầy?"

Tôi quay đầu lại nhìn,cái vóc dáng người cao to đen hôi thì đúng chuẩn là thầy rồi.Sao thầy lại muốn bắt cóc tôi?Chẳng lẽ thầy là xã hội đen sao??Không thể nào!!!!!!

"Có người muốn gặp em."

"D..dạ?"

Thầy đưa tôi lên xe ô tô và phóng đi.Ngồi bên cạnh tôi là thầy và một người áo đen khác nữa.Bên trên cũng có hai người áo đen. Đen như vậy thì đúng chuẩn là xã hội đen còn gì nữa.Người nào muốn gặp tôi thì gặp luôn chứ đâu cần phải thuê cả những người này để bắt tôi gặp.Thuê được những người như thế này thì chắc hẳn phải giàu lắm,vậy thì tôi biết chắc là ai rồi.Chậc…bây giờ nhận ra thì cũng đã quá muộn,muốn trốn khỏi cái xe này cũng khó.Xe

dừng lại trước một quán café,trông cũng khá đẹp và sang trọng.Cánh cửa tự động mở ra,quán café thơm mùi sữa và sinh tố.Kính bao phủ quán ở phía quán đối diện với mặt đường.Bàn ghế sạch sẽ,làm bằng gỗ được xếp gọn gàng theo một cách bố trí khá độc đáo.Họ đưa tôi đến một chỗ ngồi ở góc quán, ở đó cũng đã có một người đang ngồi đợi,hắn là đang đợi tôi. Ô, đúng như tôi nghĩ,là bà mẹ của hắn ta.Bà ta còn muốn gì nữa,chuyện này vẫn chưa đến hồi kết thúc được sao?

"Bà chủ,tôi đã đưa con bé đến."

"Tốt lắm,mau đi đi."

"Vâng."

Những người áo đen lần lượt đi ra ngoài,chỉ còn lại mình tôi với bà ta ở góc quán.Bà ta đưa tay về phía đối diện và mời tôi ngồi.Tôi cũng đành ngồi xuống.Bà ta ngồi vắt chéo chân,tay đặt trên đùi,thể hiện rõ sự tự tin,uy lực của bà ta.

"Cô uống gì?"

"Gì cũng được ạ."

Bà ấy gọi một cốc café sữa đá cho tôi,giống như của bà ta.Cứ gọi đi,tôi không uống đâu mà lo.Hai chúng tôi vẫn im lặng cho đến khi cốc café được mang tới,bà ta mới bắt đầu cuộc trò chuyện.

"Tôi vốn thẳng tính,không thích nói vòng vo,vào thẳng vấn đề nhé?"

"Vâng!"

Tại sao cô lại yêu con tôi?

"Tại sao cô lại yêu con tôi?"

Ok,biết mà.Rồi sau đó nói thật thì chắc chắn bà ta sẽ không tin đâu,tốt nhất là cứ hỏi bà ta cho chắc ăn đã.Chưa bao giờ tôi nói chuyện với một người mà phải chọn lựa kỹ lưỡng từng từ một như thế này cả.Phiền thấy cả mồ…Mau mau kết thúc cuộc trò chuyện này đi,bà ta lại làm tôi cảm thấy khó chịu nữa rồi.Với cả đôi mắt của bà ta cũng khá giống hắn,làm tôi không nhớ tới hắn thì không được.

"Cháu nói,thì bác có chịu tin không?"

"Cứ nói đi."

"…Không vì cái gì cả…"

"Không vì cái gì ư?Tiền bạc,nhan sắc,…không vì cái gì ư?"

"Phải.Bọn cháu làm bạn với nhau cũng được gần 2 năm rồi,nếu là vì mấy cái vật chất thì cháu đã thích cậu ta từ lâu rồi, đằng này lại khác.Cháu chỉ vừa mới nhận ra được tình cảm của mình thôi,và khi đã nhận ra thì cháu đã yêu cậu ta rất nhiều rồi."

"Nếu cô yêu nó tới vậy thì tại sao cô lại để nó về nhà?"

"Cháu,không phải là người vì tình yêu mà làm tất cả.Khi cháu thấy bác vất vả tìm kiếm cậu ta cháu đã cảm thấy rất có lỗi.Chỉ vì cháu mà bác đã vất vả như vậy,chỉ vì cháu mà mọi người bảo cậu ta là bất hiếu..vậy nên…vậy nên…"

Oops…thôi không ổn rồi.Tôi đã nói hết ra rồi,tất cả cái cảm xúc của tôi.Tôi không thể kiểm soát được nó nữa.Mặc dù đã cố để bình tĩnh nhưng vẫn tuôn trào ra một mạch.Tôi phải rời khỏi đây trước khi bà ta còn muốn hỏi thêm câu gì nữa,không thì…không thì…tôi sẽ mất bình tĩnh và nói những cái không nên nữa.Sau vụ này bà ta chắc còn ghét tôi thêm quá.Hình như mắt tôi cũng đã bắt đầu rưng rưng,nước mắt ơi đừng có chảy ra,như vậy bà ta sẽ sung sướng khi nhìn thấy bộ dạng thảm hại ấy của mình.Tôi đứng phắt dậy.

"Cháu xin lỗi,cháu xin phép."

Và chạy ra khỏi quán.Tức thật,mãi mới có thể quên được một chút mà bà ta lại làm tôi nhớ đến nữa.Thật khó khăn…Thầy lại đưa tôi về nhà,chỉ đến đoạn đầu ngõ đấy thôi,trả lại như cái lúc họ bắt tôi đi.Về nhà,tôi ăn không no ngủ không yên cho nổi,bực mình quá đi…Không biết khi bà ta về nhà,bà ta có nói lung tung gì với hắn không? Đại loại là để hắn với tôi không bao giờ có thể quay lại nữa.Như vậy cũng có khi là tốt,nhưng mà thấy buồn lắm.Không biết bây giờ trông hắn thế nào?Tôi muốn gặp hắn lắm,rất muốn gặp…hức hức.

Buổi chiều ngày hôm sau,vẫn là cái lúc tôi tan học,và cái lúc này tôi đang bị cơn đói nó hành hung.Do cái tội chán ăn ấy mà.Tôi lại bị giống như ngày hôm qua,vẫn là cái xe ô tô đen với một đám người áo đen.Tôi có phải Conan đâu mà chúng bám tôi hoài vậy!!Nhưng lần này lại khác,họ không cố giữ lấy tôi mà dùng hắn thuốc mê được thấm vào một chiếc khăn.Tôi ngất lịm đi,chẳng còn biết mặt trời lặn đằng Đông hay đằng Tây nữa.Khi dần lấy lại được ý thức,tôi mới chợt tỉnh dậy vì bị một người tát tát vào má.Mở mắt ra,tôi thấy chính mình đang ngồi đối diện với bộ đồng phục hầu của nhà hắn,tôi giật mình.Gì vậy?Vẫn còn đang mơ sao?Tôi nhìn xuống người, đúng là tôi cũng đang mặc bộ đồng phục ấy thật.Nhìn kỹ hơn thì người đối diện tôi kia là cái gương đang phản chiếu lại hình ảnh của tôi thôi.Mà sao tôi lại mặc cái bộ nãy được chứ,cho dù có là thật..?

"Dậy rồi đấy hả?"

"D..dạ..?"

Tôi quay về phía có giọng nói già già của một người phụ nữ,là bà quản lý.

"Chuyện này là sao vậy bà..?"

"Tỉnh ngủ đi rồi theo ta."

"D..dạ??"

A,tôi nhớ ra rồi.Tôi bị đám người áo đen bịt thuốc mê rồi ngất lịm đi,và giờ được đưa đến đây,lại còn mặc cái đồ này nữa chứ.Ai đã thay cho tôi vậy…? Lẽ nào tôi bị mộng du @@..Và bà quản lý đang muốn đưa tôi đi đâu?Nhìn xung quanh thì tôi cũng nhận ra được đây là nhà hắn.Có khi nào tôi đang được đưa đến phòng hắn không?Bởi đường đi này cũng quá đỗi thân quen với tôi.Phòng của hắn, điểm dừng là phòng của hắn,làm ơn..Bà quản lý…đã dừng chân tại phòng của hắn.

"Cháu được phép,gặp cậu chủ."

Thình thịch…thình thịch…cầu mong đây là sự thật,cầu mong đây là sự thật. Đừng có ai đánh thức tôi, chưa đến giờ đi học, đừng có cái gì làm tôi tỉnh giấc.Bà quản lý gõ cửa rồi mở cửa ra.Cánh cửa dần dần hé rộng, đối diện với cửa phòng là một cánh cửa dẫn tới ban công,và nó đã được mở ra.Gió bên ngoài thổi tung bay chiếc màn gió màu trắng có đường viền vàng.Tôi lặng lẽ đi vào,ngoài đấy không có ai.Tôi lại thấy một bóng người đang nằm trên giường vắt tay lên trán suy nghĩ.Người tôi suy nghĩ bây giờ chỉ có duy nhất tên Thiện Ân thôi,và tôi đã lao tới nhảy bổ vào người ấy.

"Thiện Ân!!!"

"G..gì vậy?Nặng!!"

Giọng nói này,chính là của Thiện Ân rồi.Hắn ta giãy giụa nhưng tôi vẫn không chịu bỏ ra,càng ngày càng siết chặt hơn.Tôi phải bám chặt lấy ,cảm nhận và ghi nhớ cái cảm giác này, để khi nếu đây là giấc mơ,khi thức dậy tôi có lẽ sẽ cảm thấy khá hơn.Nhưng lạ thật,cái hơi ấm của hắn truyền qua người tôi rất giống thật.Dễ chịu và hạnh phúc lắm…Hắn cố ngồi dậy,nhưng hắn không cố bỏ tôi ra.Hắn đẩy mặt tôi lên để hắn có thể nhìn rõ tôi là ai,rồi hắn cười,hắn ôm lấy tôi.

"Tú!!Là cậu thật hả?Cuối cùng tôi cũng có thể gặp được cậu rồi!!"

Cầu mong,thật sự rất muốn đây là sự thật.Cái cảm giác hạnh phúc đang dâng trào bên trong cơ thể,thật tuyệt vời. Ôm chặt lấy hắn hơn, ôm chặt hơn nữa, áp mặt vào ngực hắn,cảm nhận và ghi nhớ.Thiện Ân,gặp được cậu tôi vui lắm!!///.Và giờ tôi muốn khóc.Hức…hức…cái cảm giác khóc trong hạnh phúc là như thế này sao?Không một chút cảm giác đau đớn nào cả,nước mắt chảy xuống nhẹ nhàng,và có thể dễ dàng mỉm cười.

"Hix…hix…"

"Ổn rồi…ổn rồi…"

"Tôi..vui lắm..tôi cứ sợ rằng…sẽ không được gặp cậu nữa…"

"Nếu đã sợ như vậy mà cậu còn dám tuyên bố là sẽ kết thúc à?"

"Tại vì…tại vì…hix..hix…"

"Được rồi,tôi hiểu.Tôi yêu cậu."

Những cơn gió nhẹ nhàng thổi vào phòng.Nó đã xua tan đi những cái đau trong trái tim tôi.Chuyện này là thế nào,tôi vẫn chưa rõ.Nhưng khi nhìn thấy hắn thì tôi chẳng cần biết gì nữa cả, ôm lấy hắn, đó là tất cả suy nghĩ của tôi.Tôi tự cắn vào môi mình,cái cảm giác đau nhói xuất hiện rất là thật,vậy đây không phải là mơ rồi.Thật may quá…thật may quá…

"Mà sao…cậu vào được đây."

"T…tôi không biết.Bị bịt thuốc mê rồi khi tỉnh dậy đã ở đây rồi."

"Chắc lại là một trò chơi của Linh rồi. Đừng lo,tôi sẽ bảo vệ cậu."

Tôi vẫn ôm ghì lấy hắn,hắn cũng ôm chặt lấy tôi.Tôi nhắm mắt run sợ,tưởng tượng cái trò chơi mà nhỏ Linh kia sẽ bày ra.Bỗng có tiếng gõ cửa và một giọng nói khiến giật mình mà sởn gai ốc gọi vào.

"Thiện Ân,mẹ vào nhé."

Là mẹ của hắn ta!!!!Chết rồi,giờ giải thích sao khi bà ta nhìn thấy tôi ở đây.Chắc lại nghe thêm vài câu chửi rủa quá…Tôi và hắn vội bỏ nhau ra,hắn với tôi giật bắn mình đứng dậy.Khi mẹ hắn bước vào,hắn tiến lên trước tôi và lấy tấm lưng gầy của hắn che lấy tôi. Ánh sáng từ ngoài ban công soi sáng lấy

khuôn mặt của bà ta.Vẫn là cái mặt nghiêm túc ấy,nhưng bà ta vẫn có thể nhìn thấy tôi mà lại không làm gì cả.

"Mẹ không làm gì con bé ấy đâu mà con che chở nó kín đáo như vậy.Con mà bảo vệ mẹ như bảo vệ nó được nhỉ?"

"Mẹ tính làm gì?"

"Tôi sẽ chống mắt lên nhìn xem hai anh chị yêu nhau được đến bao giờ.Cô kia,cấm làm con tôi khóc thêm một lần nào nữa!!"

Mẹ hắn ta vừa dứt câu thì bỏ đi luôn.Tôi thì đứng sững sờ,lặng im như một cây chuối để hiểu được từng câu,từng chữ của bà ta.Bà ta sẽ chống mắt lên nhìn hai chúng tôi yêu nhau và bà ta cấm tôi làm hắn ta khóc thêm một lần nào nữa.Tức là…vậy có nghĩa là…Tôi hít một hơi thật sâu,miệng nở một nụ cười trong vô thức và tay che lấy miệng.Tôi có nhầm không vậy,tôi có nghe nhầm không vậy??Hắn ta sau khi đứng sững sờ giống tôi,hắn đã gào rú,hét qua hét lại,chạy ra chạy vào,lật tung tất cả mọi thứ trong sung sướng,có lẽ hắn cũng đã hiểu ra được rồi.Còn tôi thì vẫn cứ đứng yên ở đấy,mặc dù đang rất vui sướng.Bởi vì tôi đang quá bất ngờ,shock nặng lắm,ai mà ngờ được chứ…ai mà hiểu được bà ta…bà ta đã nghĩ những gì, để rồi bây giờ bà ta đã cho phép chúng tôi yêu nhau?Sau một lúc nhảy nhót xung quanh,cuối cùng hắn nhảy tới chỗ tôi,tôi vẫn còn đang đứng im ở đấy,hắn cầm chặt lấy vai của tôi.

"Tú!!Cậu đã làm cách nào vậy?Tại sao cậu có thể làm được?Nói đi,nói đi,tôi tò mò lắm!!!"

"Tôi…không biết…"

"Dù sao thì…tôi đang rất hạnh phúc!!"

Hắn cười như sắp khóc,hai chúng tôi lại ôm chặt lấy nhau.Cứ nghĩ tất cả đã kết thúc rồi chứ,không còn một cơ hội gì nữa…Vậy mà ở đâu đó lại len lói một cơ hội,rồi vô tình áp dụng cơ hội ấy mà không hay.Cơ hội ấy là cơ hội gì,hai chúng tôi không ai có thể biết cả.Nhưng chúng tôi không quan tâm tới nó lắm, điều quan trọng bây giờ là chúng tôi đã có thể tới được với nhau rồi.Hắn dẫn tôi đi dạo công viên, đi ngắm Hồ Gươm xanh lục,tôi với hắn sẽ tiếp tục có những kỷ niệm thật đẹp với nhau,và chúng rất đáng để ghi nhớ_những kỷ niệm hạnh phúc mà chúng tôi không thể nào quên được. Đối với tình cảm của tôi dành cho hắn tôi cứ nghĩ rằng chúng tôi sẽ không bao giờ có thể tới được với nhau.Vì tôi luôn nghĩ rằng tôi đã đơn phương hắn và chúng tôi lại chẳng hợp gì cả.Tôi không hoàn hảo về mọi mặt.Nhưng hết lần này đến lần khác,những chuyện "rất phi thường" đã xảy đến,hắn cũng thích tôi và bây giờ mẹ hắn lại cho phép nữa.Hết xảy!!

Đến chập tối,hắn đưa tôi về nhà của tôi vì tôi chưa có hứng làm việc cho lắm. Để bà ta đi đã rồi làm việc có khi còn tốt hơn.Dù là đồng ý nhưng chưa chắc bả tha cho tôi đâu.Còn cả bố tôi nữa,bố tôi mà nhìn thấy hắn thì sẽ có chuyện khủng khiếp xảy ra lắm,vậy nên hắn phải lén lút tiễn tôi về nhà.Thật ra là hắn chỉ có đủ dũng cảm để đi đến đầu ngõ thôi,haha…Tôi vừa mở cửa ra bước vào nhà thì đã thấy bố tôi oai phong đứng trước cửa với khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc,và đáng sợ.May thế,hắn không đưa tôi về hắn nhà.

"Đi đâu mà giờ mới về?Tan học lâu rồi cơ mà!!"

"D..dạ..con…con…O^O.."

Tôi phải làm gì?Tôi phải làm gì?Có nên nói dối bố mẹ không?Không,không..như vậy là không nên,như vậy là hư.Nhưng,chỉ duy nhất một lần này thôi, đây là sự quyết định sự sống của một người, đành phải dứt lòng vậy >.

"Con không nói dối được đâu.Bố mẹ biết hết rồi!!"

Mẹ tôi cũng bước ra khỏi bếp và nở một nụ cười (man rợ).Tôi nổi hết da gà và cứng đờ lại.Bố biết hết rồi sao?Không ổn rồi,không ổn rồi…Không có được yên bình dù chỉ là một ngày là thế nào!!Vậy là…lại kết thúc.

"Chị ngồi xuống ghế.Tôi nói chuyện."

"V..vâng."

Thình thịch…thình thịch…Trái tim đập mạnh như thế này không phải do cảm giác hồi hộp hay hạnh phúc gì cả.Nó đập trong ngực mà như muốn nhảy cả ra ngoài đập tiếp vậy.Nhịp đập của tim tôi theo từng động tác của bố,chỉ cần bố làm rơi cái điều khiển thôi cũng khiến tôi phải giật mình mà mềm xỉu.Bình tĩnh nào…bình tĩnh nào…chỉ cần ngồi nghe bố nói mà không nói gì là được.Nhưng mà bố tôi rất ít khi "hát cải lương",nhưng một khi đã hát thì ngân rất chi là dài,dài đến cả mức phải vào bệnh viện khoa tai-mũi-họng.Còn mẹ tôi thì đến lạ,nãy giờ mẹ cứ cười thôi,còn pha nước ép cho hai bố con tôi uống.Và lúc thì tôi lại nghe tiếng mẹ hát.Ngôi nhà này..ngôi nhà này sắp không chịu đựng được nữa rồi.Cái cảm giác của mẹ là gì thế,tôi cảm thấy sợ!!Bố tôi khoanh tay ngồi đối diện tôi mà trừng mắt lên nhìn,nói gì nói lẹ đi bố!! ;;^;;…Mẹ tôi sau khi đặt cốc nước lên bàn đã ngồi xuống cạnh bố và vẫn mỉm cười với tôi.Mẹ ơi mẹ bênh con đi mà, đừng cười nữa,con sợ T_T…

"Cái ông này,nói đi nhìn mặt con bé tái mét vào rồi kìa!!"

"À ờ được rồi,tôi đang lựa lời."

Lựa lời…?Chắc hẳn phải cay nghiệt lắm đây…Bố tôi cầm cốc nước lên và uống.Tôi nhìn chằm chằm vào cái cốc nước của tôi, đi chơi về tôi cũng khát lắm,hức hức…Mà chuyện này không phải là trò đùa được,tôi phải nghiêm túc,giống như bố tôi.Bố đặt cốc nước xuống bàn,một tiếng cạch vang lên làm cho tim tôi cũng đập theo nhịp ấy.Bố tôi thở dài,và giọng nói của bố cất lên.Tôi dỏng tai lên nghe.

"Vừa nãy,mẹ của thằng Thiện Ân có tới đây."

Thịch…bà ta lại đến đây ư?Bà ta đang âm mưu chuyện gì thế?Chẳng phải là đã đồng ý rồi kia mà…Bố tôi thở một hơi rõ mạnh và dài làm tôi thêm lo lắng và tò mò.Nói lẹ đi bố…Mẹ tôi đưa con ngươi sang bên bố nhìn một lúc,tôi đảm bảo rằng là mẹ nghĩ như thế này :"Cái ông này làm cái gì không biết.Nói thì nói luôn đi còn bày đặt ngầu!!".Và thế là mẹ tôi lên tiếng.

"Và mẹ của Thiện Ân đã xin lỗi gia đình mình vì đã nói không được tốt về gia đình mình và hiểu nhầm con.Bà ấy xin phép Thiện Ân cho nó yêu con và bảo rằng bà ấy cũng đã đồng ý vì con là đứa rất tốt bụng,chân thật!!Và thế là HÚ!!!!!!Hú!!!"

Mẹ tôi tuôn ra một câu nói vừa dài vừa nhanh.Nhưng từng câu từng chữ lọt vào tai tôi từng chút một,tôi lắng nghe rõ thật rõ những lời nói của mẹ và hiểu cũng thật rõ.Tôi trở nên rất là bất ngờ và vui mừng không có một câu chữ nào tả cho hết.Tôi cứ nghĩ người cao ngạo như mẹ của hắn sẽ không bao giờ nói xin lỗi,nhất là trong chuyện này.Vậy mà bà ấy đã đến và xin lỗi bố mẹ tôi,lại còn xin phép cho hắn được yêu tôi nữa.Rốt cuộc đã có ai đã làm gì để bà ta thay đổi một cách chóng mặt đến như vậy.Mẹ tôi cũng vui mừng như vậy thôi,có khi còn hơn tôi nữa.Nãy giờ tôi đã hiểu nhầm những nụ cười của mẹ là nụ cười man rợ…Ừ thì lúc đấy sợ bỏ xừ mà mẹ còn cười nên tôi mới nghĩ vậy đấy.Nói nụ cười hạnh phúc của người khác xấu như vậy thật không hay chút nào TvT…

"Ơ hay cái bà này,phải để tôi nói chứ.Tôi phải là người nói tôi không chịu đâu,tôi phải nói!!!!"

"Ai bảo ông chần chừ,cho chết!Mà ông làm gì thích Thiện Ân đâu mà ông nói,tôi phải nói!!"

"Ồ không không!Tôi nói là để thể hiện lòng tự hào đối với con gái diệu của tôi.Nó đã làm một người giàu có,quý phái như bà ta phải quỳ xuống mà xin lỗi.Tôi rất tự hào!!"

"Tự hào cái con mèo!! Ông nói bà thông gia như vậy hả? Ông không có chút tôn trọng người khác gì hết.Gì mà quỳ xuống,bà ta chỉ cúi một chút thôi, đấy là xã giao ông hiểu không?"

"Ai là bà thông gia?Chưa chắc thằng Thiện Ân nó đã được làm con rể tôi đâu!!"

Bố mẹ tôi lại cãi nhau liên hồi, đến mệt thôi.Nhưng,tôi thấy vui lắm,tôi thấy rất hạnh phúc.Cuối cùng,tôi với hắn cũng có thể đến với nhau,rốt cục thì đây cũng không phải là kết thúc thật sự.Một ngày nào đó cái từ ấy cũng sẽ đến,nhưng tôi sẽ cố gắng đẩy nó ra xa hơn.Nước mắt lại rơm rớm bên khoé mi tôi,nhưng tôi vẫn mỉm cười.

"À Tú,tối mai kêu thằng Thiện Ân đến đây."

"D..dạ?"

Buổi ra mắt hả??

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 66: Winner

Tối đó dĩ nhiên là tôi đã rất vui và không tài nào ngủ nổi. Ánh trăng soi sáng qua khung cửa sổ cùng với những ngôi sao lấp lánh.Nhiều sao như vậy,hẳn

mai trời nắng và đẹp lắm.Mắt tôi như miếng kim loại bị cả bầu trời ấy là nam châm hút lấy vậy.Nó không sao nhắm lại được cho tôi ngủ,chỉ nghiêng đồng tử về phía dải ngân hà. Đêm nay thật yên tĩnh và tôi thì tràn ngập niềm vui ở trong lòng.Mà bây giờ có con ma nó thò đầu lên thì tôi hết vui nhé, đêm cũng thật đáng sợ.Cũng nên đi ngủ thôi,phải ngủ thật sớm,mai dậy thật sớm để được gặp hắn. Đến trường để gặp người ấy,cũng là một lý do để có động lực đi học.Có khi một ngày học,thời gian trôi nhanh một cách kỳ lạ.Ngủ thôi…

À thì…đến sáng,do tối qua tôi thức cũng khá muộn,cũng chẳng biết khi nào tôi chìm vào giấc ngủ nữa,nên tôi dậy muộn thì phải nói. Ánh sáng chiếu vào căn phòng nhưng tôi chùm chăn lại, đồng hồ báo thức kêu thì tôi lại tắt đi.Tôi quên mất rằng muốn gặp hắn,thật lạ…giấc ngủ cũng thật đáng sợ.Hôm nay hắn ta không đến đón tôi,tại sao vậy nhỉ?Chẳng lẽ đến bây giờ hắn cũng chưa đi học sao?Buồn thật…Tôi chạy vội vàng đến trường,cũng chưa đến giờ vào lớp,may quá.Tôi bước vào cửa lớp thì thấy một đám bạn cùng lớp tôi đang túm năm tụm ba lại một chỗ,còn hắn thì đang đứng trên bàn nhảy múa.Hắn ta có đi học vậy sao không chịu đi rủ tôi chứ?Tên đáng ghét…Hắn nhìn thấy tôi thì hắn nhảy xuống,vượt qua đám bạn ấy và tiến về phía tôi.Tôi thấy hắn đang cười để lộ hai hàm răng trắng,trông hạnh phúc và ngầu lắm.Hắn khoác lấy vai tôi và cười tít mắt lại.

“Tôi tuyên bố,kể từ giờ, Tú với tôi là một cặp.”

Mọi người tròn xoe đôi mắt nhìn chúng tôi.Tôi cũng tròn xoe đôi mắt nhìn lại họ.Không gian lớp học im ắng lạ thường chỉ sau câu nói ấy của hắn.Họ bất ngờ vì hai chúng tôi,còn tôi,tôi bất ngờ vì hắn lại tuyên bố như vậy.Tôi cứ nghĩ,yêu phải một người kém hoàn hảo như tôi hắn sẽ không bao giờ để lộ chuyện này.Thế nhưng,hắn lại tuyên bố trước mọi người một cách nghiêm túc và không ngại ngùng gì như vậy…Điều đó làm tôi cảm thấy hạnh phúc lắm. Việc này có phải bằng chứng cho việc hắn đã thích tôi thật lòng không?Hay cũng chỉ là trò đùa tình cảm của hắn thôi?Thật sự, ở một phía trong đầu tôi, vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng hắn.Cũng có thể là do tôi sợ,một ngày nào đó hắn sẽ cười vào khuôn mặt ngốc nghếch của tôi đang yêu hắn rất nhiều.

Sau một hồi im ắng,cả lớp tôi mới ồ lên, đặc biệt là đám con trai.Họ lao về phía hai chúng tôi loi choi hỏi lia lịa.Toàn mấy câu hỏi không đâu khiến tôi cảm thấy xấu hổ.Tôi cố bon chen ra khỏi chỗ ấy,bọn họ cứ kéo tôi lại nên tôi phải vùng vằng mãi mới thoát ra được.Chuyện này,bắt đầu bị xé ra to hơn rồi.Bây giờ cứ mỗi khi đi qua những lớp khác thế nào cũng bị chỉ trỏ và soi mói.Tôi ước gì hắn cũng không hoàn hảo giống tôi, để chúng tôi chỉ là một cặp đôi bình thường.Như vậy có khi còn là một cặp hoàn hảo hơn,hạnh phúc và chân thật hơn,mọi người sẽ chẳng nói gì cả.Mãi tôi mới có thể ra khỏi cái đám ấy,bỏ mặc lại hắn ở trong,tôi về chỗ của mình. Đặt cặp sách xuống,tôi có nghe mấy đứa con gái lớp tôi bàn tán xì xào.Những đứa con gái ăn chơi đua đòi,lớp tôi thì cũng không thiếu,mục tiêu của họ là hắn.Vậy nên lúc mẹ hắn đến thì bọn chúng mới tỏ ra tăng động như vậy, à,là “năng động”.

“Thiện Ân nó lại có bạn gái rồi. Điên thật!”

“Mà lại là con bé chẳng có xinh đẹp hay giỏi giang gì mới tức.Tụi mình mà thua nó được.”

“Thảo Nguyên thì tao không nói,nhưng con bé ấy thì nhất định tao phải ra tay,không thể để nó lấy mất Thiện Ân được.”

Bọn họ nói nhỏ đi hơn làm tôi không nghe được gì nữa.Hm…yêu cậu,tôi khổ lắm cậu biết không.Xung quanh cậu nhiều người nguy hiểm thấy sợ.Tôi cần phải cẩn thận hơn,những người như nhỏ Linh thì nhiều lắm.Chút nữa vào lớp hắn ta ngồi cạnh tôi,tôi sẽ cho hắn một trận.Mà,nhắc tới Nguyên tôi mới nhận ra,nếu như Nguyên biết chuyện này nguyên sẽ buồn và sốc lắm.Ai mà tin được,sau khi đi,nhỏ bạn thân lại cướp luôn lấy người yêu của mình chứ.Chuyện này quan trọng như vậy mà lại không để ý tới,làm sao đây?Làm sao đây?...Nguyên chắc chắn sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi,chúng tôi chắc chắn sẽ không thể làm bạn được nữa.Bực mình thật…Đến khi vào lớp,tôi lại chẳng nói gì cả,rõ là muốn cho hắn một bài học mà.

__Ra chơi__

Tôi vẫn đang lụi hụi chép một đống chữ từ trên bảng xuống quyển vở của tôi.Gì mà nhiều mà khó hiểu thế,chẳng theo kịp nổi.Hmm…

“Này,sao không nói gì vậy?”

“…”

“Ủa? Ủa?Giận rồi hả?Giận gì thế?”

“Im đi…-.-“

“Cậu giận cái chuyện nãy hả?Sao phải giận?Công khai cũng được chứ sao,tôi không thích lén lút. Đã yêu là phải nói.”

“Zzzz…cậu sến sẩm quá đi.Thôi để tôi chép bài.”

“Chép chậm thế.”

Tôi mới chép được vài chữ thì hắn lại đập bàn làm chữ tôi méo xẹo đi.Cái tên trời đánh này…muốn chết hả??

“Này,không được xoá!! Để yên cho Tú chép!!”

Hắn đã đứng dậy và đang chỉ thằng lên trên bảng,nơi có một bạn nữ đang xoá bảng đi vì phải trực nhật.Nhưng mà…sao hắn cứ phải làm quá lên như vậy.Cần gì mà phải gào lên như thế chứ,chỉ thích gây sự chú ý.Xấu hổ chết…=////.////+.Tôi cúi gằm mặt xuống và không dám nhìn lên.Chắc chắn mọi ánh mắt đang dồn về phía hai chúng tôi,và cả ánh mắt tội nghiệp của bạn nữ làm nhiệm vụ của mình mà bị mắng nữa.Hắn ngồi phịch xuống và nở một nụ cười tinh quái với tôi.

“Tôi ghét cậu!!”

“Tôi cũng ghét cậu.”

Hắn nói vậy nhưng vẫn nở cái nụ cười ranh ma ấy.Hắn làm tôi cảm thấy buồn cười.Mặc dù hắn nói ghét tôi như vậy tôi vẫn cảm thấy vui,có phải là ghét yêu không?Hihi…Tôi nói nhỏ với hắn.

“Tối nay đến nhà tôi nhé,bố mẹ tôi muốn gặp cậu!”

“…Thôi bỏ mẹ rồi…”

Hắn xoay người lại, đan tay vào nhau đặt lên bàn và để lộ rõ khuôn mặt đang lo lắng toát cả mồ hôi kia.Trông hắn tội nghiệp lắm…Chắc hẳn đây là tâm lý của tụi con trai khi ra mắt bố mẹ người yêu.Trước hắn nhìn bố mẹ tôi vẫn cười và thản nhiên lắm,nhưng bây giờ khác rồi. Đây là bài học cho cậu vì dám kéo tôi vào những rắc rối khác đấy,Thiện Ân yêu dấu!Tâm trạng của hắn cứ như vậy suốt cả những tiết học sau,cả giờ ăn trưa,hắn cũng đan tay vào nhau như thể đang nghĩ cái gì đ thật kỹ càng.Những lúc hắn nghĩ ngợi thì trông hắn có ngầu thật,nhưng lúc này hắn chỉ đang giả bộ thôi.Tôi biết bây giờ hắn đang sợ sệt lắm.Mạnh mẽ lên,cậu chủ.

Hôm nay tôi cũng chưa đi làm ở nhà hắn,thay vào đó tôi đã về sớm để dọn dẹp ngôi nhà.Tôi dọn nhà thật cẩn thận như đầu năm mới vậy,từng chỗ từng chỗ một tôi dọn hết.Tôi không cảm thấy mệt mà lại còn cảm thấy rất hạnh phúc nữa,tôi cũng rất hồi hộp buổi tối nay.Không biết hắn,có thể khiến bố tôi đồng ý hay không?Hắn bảo sẽ đến sau bữa ăn tối,vậy nên bữa ăn tối của nhà tôi vẫn không có nhiều món gì ngon cả.Mẹ tôi chỉ tập trung vào đống hoa quả mấy cân mấy cân một,thật kinh khủng.Tôi không nghĩ nhà mình có đủ tiền để mua nhiều hoa quả như vậy : dưa hấu,lê, ổi,táo,măng cụt,… Ôi,gọt muốn rơi cả bàn tay xuống sàn.Hắn ta có ăn hết nổi đâu mà mẹ mua nhiều vậy cơ chứ -.-.Phải công nhận,mẹ tôi thật sự rất quý hắn.

Gần đến giờ,tôi cũng muốn mình hoàn hảo thêm một chút nên đã thử chỉnh chang lại bản thân.Quần áo tôi cũng khá nhiều, đầy cả một tủ nhưng tôi lại không mặc mấy nên nhiều khi bị mẹ cằn nhằn là mua về nhưng không mặc.Haha..Tôi mặc áo phông trắng,quần đùi jeans,tất dài đen và áo khoác bóng chày.Mẹ tôi đã phối cho tôi đấy,còn bảo là mẹ ra ngoài đường thấy mấy đứa teen mặc đẹp lắm.Có lẽ vì vậy nên mẹ mới hớn hở mua về cho tôi mà tôi lại không chịu mặc nên mẹ mới hay cằn nhằn,haha…Kính coong~,chuông cửa nhà tôi vang lên tận căn phòng của tôi trên tầng hai,hay cũng có thể do tôi đang tập chung nghe cái tiếng ấy từ rất lâu.Tôi chỉnh lại mái tóc một chút rồi chạy vèo xuống cầu thang.Xuống tầng một,tôi đã thấy mẹ tôi mở cửa cho hắn và hắn đang tặng cho mẹ tôi một bó hoa hồng rất đẹp.Uầy,hình như đây không phải lần đầu tiên tên này ra mắt người yêu,gì mà biết nịnh nọt gớm thế.Hắn nhìn thấy tôi thì đưa tay lên và nở một nụ cười nghịch ngợm.

“Yo~.”

Tôi chỉ cười mỉm một cách ngại ngùng.Không ngờ cũng có lúc tôi trở nên nữ tính đến vậy.

“Chà,hôm nay biết diện đồ cơ.”

.///_///. Đấy có phải lời khen không thế?Mẹ tôi che miệng lại cười một cách tự hào lắm.Tự hào vì đây là đồ mẹ chọn và mẹ phối,chứ không phải tôi mặc đẹp hay không ;;^;;.Mẹ tôi hớn hở chạy vào trong phòng bếp để tìm bố tôi khoe bó hoa mà hắn mới tặng.

“Anh à,Thiện Ân nó mới tặng bó hoa này nè. Đẹp không?”

“Đẹp cái gì mà…..À, ừ, đẹp, đẹp.”

Nghe cái giọng của bố tôi là biết bố vừa bị mẹ ăn hiếp rồi.Hỏi “Đẹp không?” nhưng chắc chắn và nói là “đẹp”.Tôi tiến về phía hắn để mời hắn vào nhà.

“Mà,thằng Hải đâu rồi?”

“Đang trên phòng chơi game…”

Tôi vừa dứt lời thì bỗng trên tầng hai có tiếng bước chân chạy rầm rầm xuống cầu thang.Anh tôi chạy như điên,dang hai tay như thể muốn ôm ai đó về phía hai chúng tôi.

“Em rể!!!”

Tôi may mắn né kịp khỏi đường chạy của anh ta.Anh ta nhào tới ôm tới tấp,ghì đầu, vỗ vỗ lưng hắn,cái mặt hắn nhìn là thấy đang khó chịu rồi.Nhưng cũng thấy hai bên má của hắn cũng đo đỏ,bị thằng bạn thân gọi là “em rể” thì xấu hổ thật mà.Bố tôi từ trong bước ra với dáng vẻ nghiêm túc và oai phong.Nếu không phải hắn mà khi nào tôi đưa một người khác ra mắt mà bố cũng như thế này thì tụi nó chạy mất dép.Bình thường bố có thế này đâu, đến tối nay gặp hắn mới tỏ ra ngầu vậy chứ.Tôi thấy buồn cười ghê.

“Chú!”

Hắn chào bố tôi bằng một từ như thường lệ,bố tôi cũng chẳng nói gì khác ngoài “Ừ!” để ra vẻ. Ôi con lạy…bố của những ngày trước đâu rồi T^T!!

“Sao lại gọi bằng chú!Phải là ‘bố vợ’.”

“Mày im đi cho tao!!”

“Ngại cái gì?Em-rể!!”

Anh họ tôi vẫn cứ nhây nhây như vậy,anh ta nãy giờ cứ trêu hắn ta thôi.Mặt hắn lúc tỏ ra khó chịu nhìn cũng hay hay và đáng yêu mà.Chính vì lẽ đó nên tôi cũng rất thích trêu hay nói khay kháy hắn.Bố tôi nghiêm nghị mời cả nhà tôi ngồi xuống.Tôi bê mấy đĩa hoa quả ở trong tủ lạnh mà hồi chiều tôi gọt đến xưng tay ra ngoài cho hắn. Đến khi tôi ngồi xuống để chuẩn bị lắng nghe những lời bố nói,tôi mới có thể cảm nhận được không khí căng thẳng bao trùm lấy căn phòng khách. À,ngoại trừ mẹ và anh họ tôi,hai thành phần vui vẻ đến lạ. Hắn ngồi im như tượng,lưng thẳng và tay thì chỉ đặt trên đùi mà không dám với lấy thức ăn đang có sẵn trên bàn.Tôi thì chỉ nhìn và lo lắng cho hắn,trong khi bố tôi cứ nhìn chằm chằm hắn như vậy.

"E hèm…"

Tiếng chỉnh lại cổ họng của bố tôi khiến hắn với tôi giật mình.Mọi người hướng về phía bố tôi để sẵn sang lắng nghe những lời bố tôi chuẩn bị nói.

"Thằng nhóc,ta biết chú mày đã nói thích con gái ta."

"Vâng!"

"Có thật là vậy không?"

"Thật…ạ!"

"Thật mà nói chẳng có chút mạch lạc gì vậy à?"

"Thật ạ!!"

"Thật lòng ấy!"

"Vâng!Cháu yêu cậu ta thật lòng!"

Những câu trả lời của hắn thật ngắn gọn,hắn còn chẳng muốn nói gì nữa để giải thích cho bố tôi biết sao?Tất cả những gì bố tôi hỏi, đều là những điều tôi vốn thắc mắc từ khi biết tình cảm của hắn.Nhưng,nói thì đâu ai biết là có phải sự thật hay không?Ai biết được người đó đang nghĩ gì dù họ có trả lời thế nào.Thiện Ân,xin cậu hãy đưa ra một câu trả lời thuyết phục nhất đi.

"Chứng minh."

Đây rồi.Hãy chứng minh đi,những lời nói của cậu là thật.Hắn ngại ngần nhìn bố tôi một lúc rồi quay sang tôi.

"Cháu xin phép!!"

Hắn dùng tay đẩy cằm tôi lên và đưa mặt lại gần tôi.H..hôn sao?

"Không phải là hôn!!Chú mày thì hôn ai mà chẳng được,kể cả thằng Hải chú mày cũng làm được!!"

"D..dạ!!Không!! O///^///+."

Anh tôi đang nhai miếng xoài ngọt lịm thì ngơ ngẩn quay sang bố tôi.Sau vài giây,anh ta mới hiểu được lời nói của bố tôi và gào lên.

"C..chú nói linh tinh cái gì vậy!! Đời nào cháu hôn nó chứ!!Cháu có bạn gái rồi!!!"

"Hử?"

Bố tôi đưa ánh mắt sắc bén và lạnh lùng về phía anh tôi.Thôi chết anh ta chưa,cái miệng hại cái thân nhé…

"Tý nữa chú sẽ nói chuyện với mày."

"Cho mày chết!Ahihi…"

Hắn không hề bỏ qua cơ hội để kháy đểu anh tôi.Và bây giờ anh tôi cũng không còn là thành phần vui vẻ như vừa nãy nữa,anh ta ngồi co dúm người lại,chuẩn bị tinh thần cho cuộc đàm phán tiếp theo.Bố tôi lại quay về phía hắn và găm mắt nhìn hắn.Hắn cúi mặt xuống,lo lắng đến toát cả mồ hôi.Cậu đang nghĩ gì Thiện Ân?Cậu đang nghĩ làm cách nào để chứng minh hay là nghĩ rằng cậu không hề yêu tôi thật lòng, đến đây là được rồi?Tôi đang chờ cậu…tôi đang ngồi đây để chờ đợi câu trả lời của cậu.Tôi một phần đang rất muốn tin tưởng cậu,nhưng phần kia lại khác.Tôi cũng là một người đa nghi,xin lỗi cậu.Từ tận sâu trong trái tim cậu,có thật là luôn có tôi ở đấy không?

Tôi đang lo lắng còn hơn cả hắn nữa.Tôi cũng chỉ cúi mặt xuống và nắm chặt lấy hai tay lại.Tôi biết hắn đang nhìn tôi,nhưng tôi lại giả bộ không để ý.Tôi nghĩ hắn sẽ buồn nếu biết tôi không tin tưởng hắn,nhưng cũng không hẳn là tôi không tin tưởng,mà là tôi đang đặt hết hy vọng của tôi vào câu trả lời của hắn.HOPE,như bốn chữ hắn đã từng viết lên mặt tôi vậy.

"Tú,tôi sẽ vứt bỏ cả con người tôi để cho cậu biết sự thật!!"

"H..hả?"

Tôi bất ngờ trước câu nói của hắn.Vứt bỏ cả con người của cậu ư?B..bằng cách nào?Hắn nghiêng mình về phía bố tôi nói với giọng kiên quyết và thẳng thắn.Khuôn mặt của hắn để lộ rõ sự nghiêm túc.

"Chú,chú có nghĩ cháu là thằng con trai ngạo mạn không?"

"Chứ còn gì nữa!!"

Hắn bỗng đứng phắt dậy khiến gia đình tôi phải giật mình.Hắn đang tính làm gì,khi hỏi một câu như thế…?

"Và đứa ngạo mạn sẽ không bao giờ làm như thế này đâu!!!"

Hắn đi ra khỏi bàn và đứng trước bố tôi,hắn quỳ xuống.Mọi người lại bất ngờ vì hành động của hắn một lần nữa, đặc biệt là tôi.Cậu sẽ vứt bỏ cả con người của cậu…ư?Hắn đặt trán của hắn xuống đất,hai bàn tay duỗi thẳng và đặt thành hình chữ V đặt trên sàn nhà.Tôi bất ngờ quá nên đứng phắt dậy,tính lao về phía hắn nhưng chân tôi lại ngăn lại,vì dù gì,tôi cũng muốn biết hắn tính làm gì nữa.

"Xin chú,hãy tin rằng cháu yêu con chú thật lòng.Hãy tin tưởng giao con gái của chú cho cháu,cháu nguyện chăm sóc cô ấy cả đời này,mãi mãi về sau cháu chỉ yêu cô ấy thôi.Cháu là nam tử hán,nói lời là giữ lấy lời!!!!!!"

Từ cuối cùng,hắn nói to và ngân dài.Như vậy là được rồi,như vậy là đủ rồi,tôi hiểu rồi.Tôi đã biết câu trả lời rồi.Tôi tin cậu,tôi tin những gì cậu nói là sự thật,rằng cậu yêu tôi thật lòng,rằng mãi mãi về sau,cậu chỉ yêu mình tôi,yêu tôi đến hết kiếp này của cậu.Hắn đã vứt bỏ con người hắn,bỏ mặc cái tôi to lớn của hắn để quỳ xuống trước bố tôi thế kia,việc mà hắn sẽ không bao giờ chịu làm.Người như hắn,không có chuyện phải quỳ gục trước ai cả.Vậy mà giờ,vậy mà giờ..vì tôi,vì chứng minh tình cảm của hắn,hắn đã làm vậy.Tất cả những hoài nghi trong tôi đều tan biến hết.Tôi hạnh phúc lắm,vui lắm,… không,không có gì có thể diễn tả cảm xúc của tôi lúc này cả.

"Chú mày…quỳ xuống và nói như vậy thì khác nào cầu xin?"

"Bố!!!Cậu ta đã mặc cho ánh mắt của mọi người sẽ thay đổi khi hắn làm điều này,hắn đã quỳ xuống trước bố như vậy tại sao bố vẫn chưa tin?!!Con tin tưởng cậu ta,rất tin!!"

"Con gái…con để yên, đừng nói gì cả."

Cái tính bảo thủ của bố khiến tôi tức giận muốn phát khóc.Biết là muốn cho con gái mình một thằng con trai đứng đắn,nhưng bố cũng phải quan tâm đến ý kiến của tôi một chút chứ.Làm như…tôi không liên quan vậy.Hắn vẫn cái tư thế ấy,vẫn quỳ trước mặt bố tôi,nhưng hai bàn tay của hắn không duỗi thẳng nữa,chúng đang nắm chặt lại thành những nắm đấm.Thiện Ân…

"Hm…được rồi, đứng dậy đi.Ta tin chú mày!!"

Câu nói của bố tôi lại khiến cả nhà bất ngờ nhìn về phía bố một lần nữa.Hắn ngẩng đầu dậy,mặt của hắn vừa mếu vừa cười,trông đểu lắm.Và,trông hắn cũng đang rất hạnh phúc.Thiện Ân,thành công rồi,cậu tuyệt lắm!!Tôi vui mừng nhảy bổ vào người hắn.Hai chúng tôi lăn quay ra sàn.Tôi ôm chặt lấy cổ của hắn,khóc không thành tiếng.Hắn thì nhẹ nhàng ôm lấy tôi,hắn cũng cười hạnh phúc nhưng hình như tôi có thấy lông mi của hắn ướt đẫm.Chắc là khi nghe thấy bố tôi nói hắn làm vậy khác nào cầu xin,hắn đã nghĩ rằng mình thất bại.Cái lúc hắn nắm chặt tay lại,có phải là hắn đang ngăn nước mắt chảy xuống?

"Hai cái đứa này,làm gì vậy hả?Mau đứng dậy!!"

Thôi chết,thể hiện tình cảm trước mặt bố mẹ là không nên.Cũng tại không kiềm chế được cảm xúc của bản thân.Tôi với hắn lọ mọ ngồi dậy,quay người về phía bố.

"Bố cho đứa yêu nhau,nhưng mà Tú,con không được ôm,hôn,nắm tay,chạm vào người nó cũng không được.Không nhớ ngày xưa bố bảo là chạm vào con trai là có bầu à??"

…Gì kỳ vậy -.-.Con học lớp 12,sắp lên đại học tới nơi rồi mà bố nói vậy sao con tin được.Sinh học lớp 8 con biết hết rồi nhé,bố không phải giấu đâu,haha…^v^

"Ông cấm vậy thà cấm chúng nó không được yêu cho nhanh…"

"Cho yêu là tốt rồi!!"

Cả nhà tôi cười rầm rộ lên.Cuối cùng,hạnh phúc cũng chịu đến bên tôi.Sau bao nhiêu sự đau khổ,sự hạnh phúc đến rồi lại bay,sau bao nhiêu ý kiến của mọi người,cuối cùng tình yêu của hai chúng tôi đã chiến thắng.Hắn ta chính là đứa con trai đầu tiên và cũng là duy nhất làm rối loạn cuộc sống bình yên của tôi.Hắn cũng là người, mang hạnh phúc đến trái tim này.

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Con Người Làm Tổn Thương Lẫn Nhau

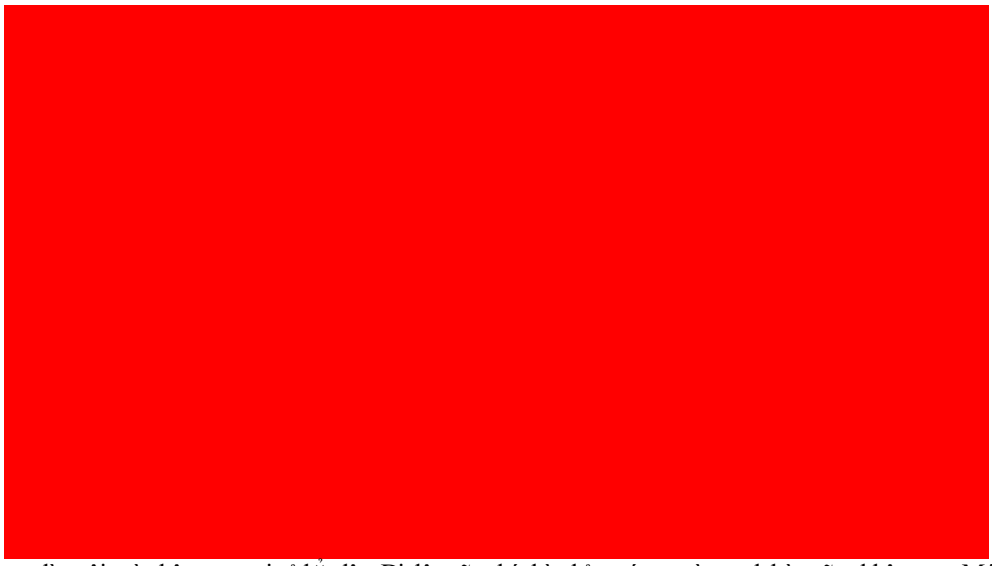

Chuyện của ngày hôm qua làm tôi ngày hôm nay vui vẻ hẳn lên. Đi đâu cũng hát hò nhảy múa,va vào cạnh bàn cũng không sao.Mới sáng sớm đã nhận được tin nhắn của hắn,tôi còn cảm thấy hạnh phúc hơn cả. Đúng như lời bố tôi nói,chúng tôi chẳng làm gì đặc biệt hay ngọt ngào mà chỉ nói chuyện thôi.Hắn tự nhiên với tôi đến lạ,còn tôi thì lại ngại ngùng tiết kiệm lời nói hơn bao giờ hết. Đến trường,tôi chỉ đi vào lớp thôi mà lũ con gái nhìn tôi như sinh vật lạ,còn bàn tán linh tinh nữa, đến mệt…Tất cả là tại hắn hết!!!

Đến giờ ăn trưa,trên đường đến căn-tin,tôi đi qua bao nhiêu ánh mắt căm ghét của tụi con gái lớp khác,và cả những ngón tay đang chỉ trỏ nữa.Chỉ cái con khỉ…Muốn tương vào mặt cho một cái -.-.Đang đi bình thường thì bỗng có ai đó chạy từ phía sau lên cầm chặt lấy tay tôi kéo đi.Cái cảm giác bị kéo bất ngờ như vậy biết cái vai nó thốn tới mức nào không T_T? Đó là một đứa con trai tóc đen mượt,còn đeo khuyên tai và vóc dáng cũng bằng tôi thôi.Chiếc áo trắng không được cài cúc cẩn thận nên nó cứ bay phấp phới.Nhìn cậu con trai này cũng ngầu không kém gì Thiện Ân.Nhưng,lại lùn hơn hắn rất nhiều.A..ai vậy?

“Này!!!Có chuyện gì thế??!!”

Người đó càng ngày càng nắm chặt tay tôi hơn, đau lắm!Rốt cuộc là ai mà kéo tôi chạy dọc hành lang như vậy?Tôi đã thử kéo lại mấy lần mà không được,sức kéo của cậu ta mạnh hơn tôi rất nhiều.Thế là tôi bị kéo ra tít tận sân sau trường,mệt muốn chết.Người đó đẩy tôi vào tường và đưa mặt sát gần tôi.Bây giờ tôi mới thấy được khuôn mặt quen thuộc ấy,là nhóc Sơn.Thằng nhóc,thay đổi nhiều quá.Nó cao bằng tôi rồi,có khi còn hơn.Vai cũng rộng hơn.Hẳn là,bây giờ nó mới dậy thì!!

“S..Sơn hả?Em thay đổi nhiều quá.”

“Dĩ nhiên rồi,tôi thay đổi để khiến chị thích tôi kia mà.”

“H…hả?N..nhưng…”

“Nhưng chị lại thích thằng Thiện Ân rồi.Chị định nói vậy phải không?”

Một lần nữa,một lần nữa tôi lại quên cái chuyện quan trọng.Thật sự, đằng sau chuyện tình của tôi với hắn,còn rất nhiều chuyện quan trọng và rắc rối khác nữa sao?Thằng bé này,nó thích tôi.Vậy mà tôi thật vô tâm và độc ác,lại quên đi tình cảm của nó.Còn không nói cho nó biết câu trả lời đầy đủ nữa.Tôi cứng đờ người lại,không nói hay cử động gì được cả.Tôi đã làm tổn thương một người,một người cũng rất quan tâm tới tôi.Cứ nghĩ con người ta hay làm tổn thương và đối xử tệ bạc với tôi,nhưng,tôi cũng đã làm vậy với người khác còn gì.Thật đáng xấu hổ và ngu ngốc…Nhóc Sơn,chắc chắn nó đã đau đớn lắm khi tin đồn đến tai nó.Bị tôi từ chối,rồi nó sẽ làm gì?Nó sẽ còn thay đổi hơn cả như thế này nữa.

“Tôi chắc chắn sẽ cướp được chị!!”

Mặt nó càng ngày càng sát mặt tôi. Đôi mắt của nó dần to hơn,lỗ đồng tử màu đen như đáy của một cái giếng có thành màu nâu và nó như đang hút tôi vào trong vậy.Tôi cố lùi để tránh xa mặt nó nhưng đằng sau tôi là tường kia mà.Tôi có thể cho nó vài chưởng,nhưng tôi không thể làm nó đau nữa.Cả ngoài lẫn tâm đều đau thì tội nó lắm,vả lại còn thấy có lỗi hơn. Nó đưa môi của nó sát hơn,nó định hôn tôi…?Cử động đi,cử động đi, đẩy thằng nhóc ra…Bỗng một tiếng bốp một cái vang lên,sau đó thằng nhóc ngã nhào ra.Hình như nó vừa bị ai đó đấm thẳng vào gò má,tôi quay ra thì thấy tên Thiện Ân với khuôn mặt hầm hừ, đáng sợ lắm.Tay của hắn vẫn giữ nguyên cái nắm đấm chặt run run.

“T..Thiện Ân!!”

“Bị nó cưỡng hôn mà vẫn đứng đực ra đấy à?”

Hắn quay ngoắt sang lớn tiếng với tôi,hắn làm tôi sợ hơn nữa.Nhưng..nhưng…nếu tôi không ngăn hai người lại thì chắc chắn sẽ có chuyện lớn xảy ra.Không được sợ,bình thường vẫn bắt nạt được hắn kia mà,phải ngăn chuyện này lại.Nhóc Sơn bật phắt dậy và lao tới cầm cổ áo của hắn.

"Mày..trả chị ta lại cho tao!!"

"Tú có phải của mày đâu mà tao phải trả?"

"Mày…!!"

Tôi chạy tới chỗ họ và gạt tay nó ra khỏi cổ áo hắn.Tôi có thể cảm nhận được ánh mắt bất ngờ của nó,mặc dù tôi không hề nhìn vào mắt nó,bởi tôi sợ.Tôi cầm lấy tay hắn và kéo hắn chạy đi mất.Chị xin lỗi,thật sự rất xin lỗi…

"Sao phải chạy chứ?Nó có làm gì được tôi đâu mà tôi phải chạy!!!"

"Im đi!!!"

Hắn ta làm sao có thể hiểu được chứ,cái cảm giác làm người thứ ba khổ như thế nào.Làm người thứ ba rất đau đớn và ngốc nghếch.Chỉ có ngốc,mới làm người thứ ba,chỉ có đau đớn quá mới phải tranh giành.Người như hắn,sao có thể hiểu được chứ.Tên ngốc và ích kỷ ấy…Bỗng tôi kéo giật phắt lại,lại là cái cảm giác thốn thì thôi rồi của cái vai.Hắn kéo tôi vào người hắn và ôm lấy tôi.

"Tôi biết cậu đang cảm thấy có lỗi nhưng rõ ràng là tôi đến trước nên tôi sẽ không để mất cậu đâu."

"Tên ngốc…"

Dĩ nhiên,là hắn không bao giờ có thể hiểu nổi.Vì hắn không phải là người thứ ba,nên hắn phải bảo vệ,không thể để bị cướp mất người hắn yêu.Tôi cũng chẳng thể hiểu được cảm giác của hắn nữa.Tội lỗi đang ngày càng chồng chất lên tôi,và lương tâm của tôi bắt đầu cũng bị cắn rứt.Chuyện của nhóc Sơn kia còn khó giải quyết hơn cả chuyện của tôi với hắn nữa.Làm sao để nhóc ấy có thể từ bỏ tôi và hai chúng tôi vẫn có thể làm bạn?Khó chịu quá…Thiện Ân ơi!

Kể từ giờ ăn trưa chẳng có chút ngon miệng gì ấy,tôi cứ trở nên thờ thẫn mãi.Trong mỗi giờ nghỉ tiết,tôi chỉ nằm gục xuống bàn,chọt chọt nghịch nghịch cục tẩy.Tôi chỉ bối rối mãi mà không biết nên làm gì nữa..thật vô dụng quá.Tôi thấy mệt mỏi hơn bao giờ hết.Hắn cũng không được phép đi đâu trong mỗi giờ nghỉ,tôi phải nắm chặt tay hắn và ép hắn ngồi yên một chỗ.Bởi thả hắn ra là chắc chắn sẽ có chuyện lớn.Sắp cuối năm học rồi,mấy cái chuyện ấy mà xảy ra thì rắc rối lắm.Về nhà,tôi cũng lôi hắn về cho bằng được,không cho hắn la cà ở đâu cả.Thật may là mọi chuyện vẫn bình thường,chưa hề thấy động tĩnh gì của nhóc Sơn cả.Phải chăng nó đã từ bỏ rồi, dễ dàng đến vậy sao?Hay là tại tôi hay đi cùng hắn nên nó không thể làm được gì?Phải làm sao đây…

Trên xe ô tô,tôi không hề nói chuyện với hắn mà chỉ ngắm nhìn quang cảnh ngoài đường.Chà,cũng sắp hè rồi.Tôi có thể thấy vài búp lá cây trên những thân cây vững chắc.Thời tiết cũng ấm hơn rất nhiều rồi,có khi là nóng ấy chứ.Trên vỉa hè,tôi bỗng thấy một dáng người quen, áo đen có mũ đội lên đầu.Chiều cao cũng khoảng bằng tôi.Người ấy vừa đi vừa đá một hòn sỏi,mặt thì cúi xuống đất không thèm nhìn đường.Xe ô tô đi ngang qua,khuôn mặt cũng khá quen quen ấy,là nhóc Sơn.Trông nó,thật buồn.Hm…thật sự,rất xin lỗi.

"Từ giờ cậu lại về chỗ tôi làm việc nhá."

"Hơ…vẫn phải làm osin cậu à?"

"Ừ…và tôi có nhiều cái để sai lắm ấy!!"

"Tên xấu xa…"

Cái mặt hắn dâm dâm và đê tiện hơn bao giờ hết.Có khi phải cẩn thận với hắn hơn nữa.Tôi có võ mà,có gì đạp hắn sang Lào luôn.Vẫn là hai hàng người hầu đón tiếp hắn về nhà. Nhưng đằng sau hai hàng ấy, đang ngồi trên ghế gỗ sang trọng đặt ở phòng khách là mẹ hắn.Tim tôi đập nhanh liên hồi,vì tôi rất sợ bà ta.Dù bà ta có đồng ý hay không đi chăng nữa bà ấy vẫn nhìn tôi với ánh mắt nghiêm nghị ấy.Hình như cũng dịu dàng với tôi một chút,chỉ một chút thôi.

"C…cháu chào bác!"

"Ừm,về rồi hả?Vẫn làm việc đây chứ nhỉ?"

"V…vâng!!Nếu bác cho phép…"

"Mau đi thay đồ đi."

"Vâng…"

Không biết bà ta có cảm thấy khó chịu không khi tôi hay nói chuyện với bà ấy bằng giọng nói rề rà như vậy.Thì cũng tại bà ta làm tôi sợ muốn chết mà…Tôi lóc cóc đi thay đồng phục,mà tôi cảm thấy có ai đó đang rình mò tôi đấy,má!!Thay đồ cũng không yên.Tôi nghĩ kế rồi bắt quả tang bọn chúng ngay tại trận,lại cái đám người hầu nhiều chuyện,biến thái thật!!Nhìn đám người hầu này mới nhớ,sao tôi không thấy bóng dáng nhỏ Linh đâu nhỉ?Nếu là bình thường thì sẽ chạy tới nhảy bổ vào tên Thiện Ân kia và "Ân,cuối cùng cậu cũng về,nhớ quá đi ~~…".Hay là thấy tôi với hắn đến với nhau rồi bỏ cuộc

rồi?Không thể nào…không thể nào…mặt của cô ta dày vậy kia mà.Thay xong,tôi tính đi về phòng hắn nhưng chợt nhớ ra anh Minh. Ít ra thì tôi cũng nên bảo anh ấy một tiếng,không thì vô lễ lắm.Chạy đến thư viện,tôi nhẹ nhàng mở cửa ra,thấy anh Minh đang đứng cạnh cửa sổ và ngước nhìn lên bầu trời xanh bao la.

"Anh Minh!"

"Tú…hả?"

Nghe tiếng tôi gọi,anh ấy quay ra chỗ tôi.Giọng anh ấy ngân dài ra,kèm với nó là một nụ cười gượng gạo.Bấy giờ tôi mới để ý ánh mắt của anh ấy trông thật buồn.Nó khô khan và thiếu sức sống. Đôi mắt đẹp ấy vì cái gì mà trở nên như vậy?

"A.. à.Từ giờ,em lại trở về chỗ Thiện Ân làm.Cảm ơn anh…đã giúp đỡ."

"Vì chuyện của em…với Ân phải không?"

"Đ..dạ!Cũng đến tai anh rồi hả…haha.."

Tôi ngượng ngùng cười cười rồi gãi gãi đầu.Mặt anh ấy hình như còn buồn hơn,anh ấy lại nhìn lên trời bằng cái ánh mắt xa xăm ấy.Trong những ngày tôi nghỉ,có chuyện gì đến với anh ấy vậy?

"Anh Minh…có chuyện gì à?"

"À…không!Làm gì có gì…?"

"Không sao đâu,anh cứ kể cho em nghe đi.Hai chúng ta là bạn mà!!"

"Chuyện này…không thể kể được. Đặc biệt là đối với em…Tôi xin lỗi."

"Vâng!Em hiểu rồi.Chào anh!"

Tôi đi lùi vài bước rồi quay người lại chạy ra ngoài.Trong cái lúc đi lùi vài ba bước ấy,tôi thấy một cơn gió thổi qua anh Minh,tóc anh ấy bay theo gió. Đó là một bức tranh về một chàng trai thật đẹp,nhưng có chút gì đó quả là buồn,rất buồn.Tim tôi lại dao động,không phải do tôi thích anh ấy nữa.Tôi biết chứ,cái cảm giác này hoàn toàn khác,trái tim này dao động vì tôi cảm thấy có lỗi.Tôi không hiểu,anh ấy buồn,và tôi cảm giác như tại tôi mà anh ấy như vậy.Chuyện ấy không thể kể cho tôi…anh ấy nói vậy,lại càng làm tôi cảm thấy có lỗi hơn nữa.Tôi đã làm gì sai, để anh ấy buồn đến mức thiếu sức sống như vậy?Người thứ hai,trong ngày và có thể kéo dài đến những ngày khác.Tôi cảm thấy mệt…Về đến phòng hắn,tôi vật vờ ra ngoài ban công đứng.Phải chăng tôi đã làm tổn thương họ mất rồi,anh Minh và nhóc Sơn.Sơn thì tôi có thể hiểu được,nhưng tại sao đến cả anh Minh cũng thế nữa…?

"Có chuyện gì à?"

Giọng của hắn cất lên,hắn lại gần tôi.

"Chậc…vẫn buồn chuyện thằng nhóc đấy à?Kệ nó đi!!"

"Sao kệ được?Tôi đã làm tổn thương nó mà…"

"…Người như cậu tại sao lại lắm người yêu thật lòng vậy nhỏ?"

"Người như tôi…hả? -.-"

"Haha…cậu chắc chắn là của tôi rồi,không ai dành được cái gì mà công tử ta đã thích rồi đâu. Đừng có phiền lòng làm gì!!"

Câu nói của hắn nghe thật ngạo mạn nhưng khiến tôi mỉm cười trong hạnh phúc.Hắn nói vậy làm tôi yên tâm hơn phần nào.Chỉ cần hắn vẫn giữ vững mãi chủ chương như vậy,tình yêu của chúng tôi sẽ không thể có từ kết thúc.

"À,thay quần áo đi.Mẹ tôi sắp phải bay sang Nhật rồi!!"

"Đ.. đi luôn á?Nhanh vậy…Mà,tôi mới thay cái bộ đồng phục này xong mà!!!"

Bất công…bất công…hức hức.Bà ta muốn chơi xỏ tôi chắc,có mỗi hai bộ quần áo mà phải cởi ra mặc lại mấy lần liền.Sau khi lọ mọ đi thay lại quần áo cho chỉnh tề,tôi chạy vội ra phòng khách để đi tiễn bà ta.Hắn cũng đã đứng đó rung chân,ngó nghiêng ngó dọc để chờ tôi.

"Lâu quá đấy!!"

"À.. ờ…xin lỗi!!"

Chậc,tôi đã làm nhanh lắm rồi ấy!!Hắn kêu tôi vậy,nhưng hắn vẫn cứ đứng ở đấy không chịu đi mặc dù tôi đã đến rồi.Mẹ hắn nhìn chằm chằm vào hành lang,lối đi vào của hầu hết các phòng ngủ.Tôi thấy lạ nên cũng nhìn theo cùng,nheo mắt lại rồi cũng không thấy gì cả.Bà ta đang nhìn cái gì vậy?Một hạt bụi chăng…?Bỗng,một giọng nói trong trẻo của một cô gái vang lên.Bạn thuở nhỏ của hắn - nhỏ Linh chạy vội ra cùng với chiếc vali màu hồng.

“Xin lỗi đã để cô đợi!!”

“Ừ,cũng chưa muộn lắm đâu. Đi nhanh còn kịp!”

“Vâng!”

Đi?Cô ta cũng đi luôn sao?Tôi vội vàng hỏi Thiện Ân.

“Thiện Ân,cô ta cũng về Nhật luôn hả?”

Hắn chưa trả lời thì cô ta đã lại chen ngang.Cô ta cười với tôi như thể hai chúng tôi là bạn thân,trước đây chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy cả.

“Ừm,tớ phải về chứ.Tớ thua rồi mà!”

“H..hả?T..thua?”

“Cậu dành được tình cảm của Ân,lại còn từ trong tay tớ mới cay chứ! Đến cả thử thách cuối cùng,khó nhất mà cậu cũng vượt qua,cậu mạnh thật đấy!!”

Cô ta lại mỉm cười,một nụ cười tươi tắn đáng yêu.Tôi không hề cảm nhận được sự giả dối trong nụ cười ấy.Cô ta lại chịu thừa nhận mình là kẻ thua cuộc, đối với tôi thì lạ thật đấy.Nhưng đối với hắn,hắn cũng đang nở một nụ cười dịu dàng kia,thì chắc cũng không hề có gì lạ.Có lẽ đây là tính cách thật sự của cô ấy,tính cách thuở thơ ấu như hắn đã từng biết.Tôi biết cô ta cũng sẽ buồn vì không thể dành được tình yêu của hắn,nhưng cô ấy vẫn mỉm cười.Cô ấy mạnh mẽ hơn tôi nghĩ.

“Không,tình yêu của bọn tôi mới mạnh.Dù gì thì chính cậu cũng đã làm thứ tình yêu ấy mạnh mẽ hơn,cảm ơn cậu!”

“Chà,bây giờ mới phát hiện ra là trước giờ tớ toàn giúp cậu!Tehee…O.^*”

“A…à…”

Nhưng cái tính cách này của cô ta vẫn cứ làm tôi sởn cả gai ốc.Trên xe ô tô,hai chúng tôi cứ như trở thành bạn thân thật sự ấy.Cậu ta cười cười nói nói,kể thật nhiều chuyện về cậu ta cho tôi nghe chỉ trong một quãng đường từ nhà hắn đến sân bay.Tất cả mọi chuyện đã xảy ra dường như đã tan biến hoàn toàn mà không hề để lại dấu vết gì cả.Chuyện gì đã qua thì cứ để yên cho nó qua đi – Chính Linh đã vô tình dạy tôi hiểu được điều ấy,cũng nên cảm ơn.Thử sống vô tư như cô ấy,cũng có khi là tốt nhỉ?Không cần phải suy nghĩ lo âu nhiều,lúc nào cũng cười như vậy.Tự hỏi,liệu dùng cách đó,có làm cuộc sống của tôi đẹp thêm một phần hay không?

Đến sân bay,vẫn còn năm phút nữa mới bắt đầu khởi hành.Tôi đứng nghiêm trang,lựa từng cử chỉ lời nói một để chào mẹ của hắn.

“Cháu chào bác!Chúc bác đi thượng lộ bình an!!”

“Vâng!Cô nhớ phải chăm sóc con trai tôi cho thật tử tế.Nếu cô mà để nó buồn hay nó khóc là cô sẽ sống không yên đâu!”

“V..vâng!!”

Mẹ bà ta đi vào máy bay.Tiếng guốc của bà ta kêu cộc,cộc từng nhịp một làm tim tôi cũng đập theo cái nhịp ấy.Bà ta khiến tôi bị áp lực,sợ thật đấy… ~.~.Nhỏ Linh thì vẫn chưa đi vào cùng mẹ hắn.Hình như cô ấy đang nhìn chằm chằm Thiện Ân cùng với một nụ cười.Hắn thì quay ngoắt mặt đi không chịu đáp trả lại ánh mắt của cô ấy. Đúng là cái tên vô tâm…mà hắn có đáp lại thì tôi cũng sẽ tức điên vì ghen mất.Haha…

“Thôi nhé,chào!!”

“Ừm,giữ sức khoẻ!”

“À,cậu có thể,cho tớ làm bạn với cậu được không?”

Cậu ta đưa tay ra ngỏ ý muốn bắt tay với tôi.Tôi bất ngờ,m..muốn làm bạn hả?Có ý đồ gì nguy hiểm hay xấu xa không vậy?Nhưng,từ chối thì đúng là không nên.Tôi ngại ngùng đưa tay ra bắt lấy tay cô ấy.

“Ư.. ừm,dĩ nhiên rồi!”

“Chăm sóc Ân dùm tớ nhé.Hẹn gặp lại…39!!”

Chiếc vali của cô ấy lăn bánh nhờ lực của cô ấy đi dần dần vào cửa máy bay.Nhìn từ sau,tôi cũng có thể thấy cô ấy là một người mạnh mẽ.Nhìn lên bàn tay của mình,làm bạn à?Được không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Nguyện Vọng

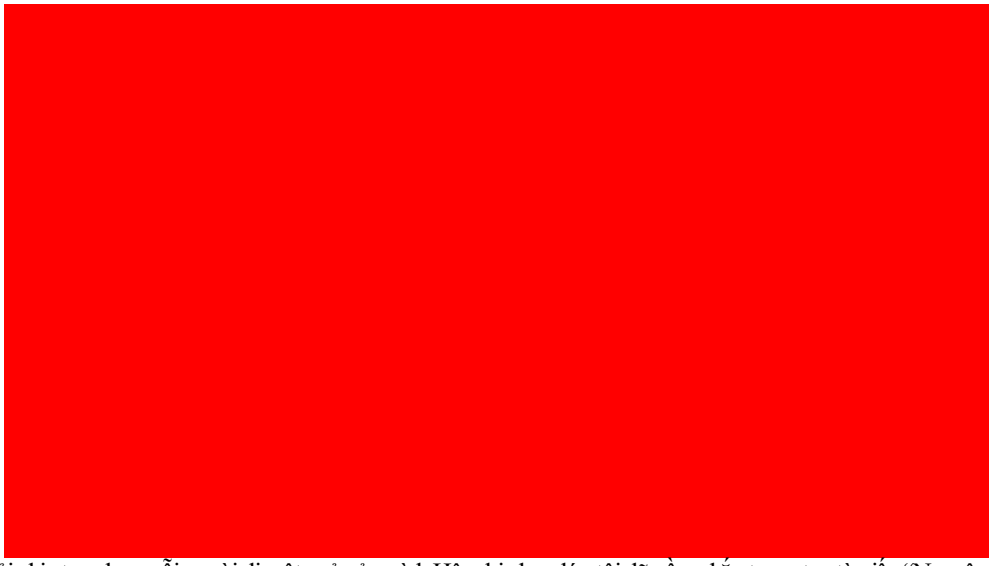

Cuối cấp,lớp tôi sẽ phải chia tay nhau mỗi người đi một ngả của mình.Hôm kia,bọn lớp tôi đã cầm chắc trong tay tờ giấy "Nguyện vọng" và hôm nay lại là hạn chót nộp.Không khí trong lớp trật tự đến lạ dù chưa đến giờ vào lớp.Một số người đã quyết định xong và ghi vào tờ giấy ấy một cách dứt khoát,không chút đắn đo,họ đã nuôi dưỡng ước mơ từ bé đến giờ mà.Vài người đi hỏi thăm mọi người để tham khảo.Một số thì gãi đầu bứt tai,hết ôm mặt rồi ôm đầu mà chưa ghi nổi cái nguyện vọng 1.Phải,và tôi là một trong số những người ấy.Tất cả các ô nguyện vọng của tôi đều trống trơn.Tôi đã cố vặn nát óc ra để nhớ lại hồi bé tôi có những ước mơ gì mà không ra nổi.Từ bé giờ tôi chưa có ước mơ nào cho ra tử tế cả : có cánh,có phép thuật,trở thành siêu nhân,.. Ôi,cái thời sửu nhi của tôi T_T.Tối qua tôi đem về hỏi bố mẹ,bố mẹ lại chẳng gợi ý gì cả,bảo tôi tự quyết định.Hắn cũng đầu tóc rồi bù,tay cầm chắc cái bút mà chưa hề viết một chữ nào.Lạ thật,hắn được thừa hưởng cả một công ty lớn vậy mà hắn lại phải suy nghĩ nhiều đến vậy sao?

"Cậu tính làm nghề gì?"

"…Chắc ông già sẽ cho tôi vào công ty thôi."

"Vậy thì cậu nghĩ cái gì thế?"

"Thì,vào đấy chán bỏ xừ.Toàn giấy với má,làm sai thể nào cũng bị ông già chửi,tưởng tượng thôi cũng thấy không ưa nổi."

"Dù gì cũng là bố của cậu mà…"

"Này,cậu thấy tôi hợp với nghề nào?"

Chậc,hắn lại bắt tôi vắt óc ra suy nghĩ sao?Tôi nghĩ một lúc…người như hắn,thì chắc hợp với ngành cảnh sát.Ngầu!!

"Hm…cảnh sát!"

"Cái gì?T..tại sao??"

"Nhớ cái hồi tôi mới vào làm nhà cậu không?Cậu bắt tôi chơi súng nước với cậu ấy.Nhìn cái cách cậu cầm súng thấy cậu giống cảnh sát."

Hắn nhìn tôi một lúc,làm như thấy kỳ lắm.Bỗng hắn cầm lấy cái bút và ngoáy ngoáy vào cái tờ giấy nguyện vọng luôn.

"Cậu viết luôn à!!!Không hỏi mẹ cậu sao??"

"Không sao.Còn thằng bé Vô Song nữa mà,cả tên Minh nữa.Không có tôi cũng chẳng sao."

Thế là hắn vô tư viết vào nguyện vọng 2 là vào công ty rồi ngồi huýt sáo như đúng rồi.Hắn cũng xong rồi kìa,còn tôi thì chẳng được một chữ nào ngoài cái tên.Tại sao tôi lại không hề có ước mơ nhỉ?Từ hồi bé đến giờ,cuộc sống với tôi vô cùng đơn giản.Những thứ phức tạp như tương lai,tôi không hề nghĩ trước. Đến giờ thì phải chịu hậu quả này đây.Nghề gì,nghề gì mới hợp với tôi.Phải lựa chọn thật đúng,thật phù hợp.Tức thật!!Hắn ngó sang chỗ tôi,thấy lạ nên chỉ vào.

"Ô,còn trống này!"

"Biết rồi!Tên đáng ghét!!"

"Haha…tôi nghĩ cậu hợp ngành sư phạm."

"Sư phạm?Môn gì?"

"Hoá!Chẳng phải cậu giỏi Hoá lắm sao? Đoạt giải nhất kia mà…"

"…"

Sư phạm chuyên hoá…Có được không nhỉ? Phải đối mặt với lũ học sinh nghịch như quỷ sao,thấy phiền.Nhưng tôi bắt đầu thấy thích cái ngành này.Hoá học…tôi đã rất đam mê cái môn học ấy.Bây giờ,dùng những kiến thức mà tôi đã tích luỹ để trở thành một giáo viên,quả thật không uổng. Đây còn là ngành nghề mà hắn chọn cho tôi nữa,tôi thích.Trong lúc tôi vẫn đang ngẩn ngơ suy nghĩ, bỗng nhỏ lớp trưởng đứng lên,giơ mấy tờ giấy lên tuyên bố.

"Mau xong nguyện vọng đi nhé,cô bắt tớ nộp rồi đây này!!Mau nộp đi…"

Tôi giật mình.Cả lớp tôi chạy vội vàng đến lớp trưởng để nộp giấy.Tôi vội vàng,gạt bỏ suy nghĩ trong đầu rồi viết thật nhanh vào tờ giấy,chạy đi nộp.Vậy là xong,khỏi phải suy nghĩ nữa.Chẳng biết,có phải là quyết định sáng suốt hay không?Về nhà,tôi kể cho bố mẹ thì bố mẹ chỉ cười mà không ý kiến gì cả.Bố mẹ nói luôn tôn trọng quyết định của tôi,tôi thấy mình cũng thật may mắn.Nhiều người,không được thi vào ngành ưa thích do bố mẹ ép thi vào trường này trường kia.Kể ra,thì cũng bớt áp lực.

Một tuần sau tờ giấy nguyện vọng,chúng tôi chuẩn bị tinh thần cho việc thi tốt nghiệp và đại học.Học sinh cuối cấp,khổ thật đấy.Rồi cả chuyện tốt nghiệp,lớp chúng tôi chia tay,không biết tôi còn có thể gặp hắn thường xuyên không nữa.Thôi,tính sau.Việc phải hoàn thành là ôn thi.Mỗi ngày,tôi đều chúi đầu vào cái bàn học để ôn thi.Hắn cũng giúp tôi nữa nên tôi bớt khổ đi nhiều.Thời tiết bắt đầu nóng dần bức xúc không chịu được T^T.Một mình tôi phải để hai cái quạt phả thẳng vào người mới thấy đỡ khó chịu.Nhớ cái mùa đông ghê…Rồi bỗng,cái bút bi của tôi viết không ra mực nữa,mờ tịt.Tôi lục lục cái hộp bút nhưng chẳng có cái nào cả,nhà tôi cũng chẳng có bút. Ôi khổ cái cuộc đời…chắc phải đi mua thật rồi.Tôi vừa mới mở cửa ra,cái nắng nó chiếu thẳng một cái xuống mặt rồi lan xuống toàn thân.Người tôi như đang bùng cháy vậy.Chắc Hà Nội thành sa mạc luôn quá,không cẩn thận là nhìn thấy ảo ảnh là một cửa hàng bút rồi lao thẳng vào đấy nhưng hoá ra lại là WC công cộng!!-.-…Thế là tôi phải đội mũ cầm ô, mặc áo chống nắng.Có mỗi cái việc mua bút thôi mà cũng khổ.

Trời,ngoài đường vắng như ban đêm.Mà có thì ai nấy đều bịt kín mít,chẳng nhận ra ai với ai.Tôi mới đi vài bước mồ hôi đã làm áo tôi ướt đầm đìa,như kiểu vừa đi tắm về.Tôi đi nhanh nhanh để còn trở lại ngôi nhà mát mẻ của tôi, gần về đến nhà,tôi thấy có một đứa con trai đứng trước nhà.Mặc quần áo tông-xuyệt-tông màu đen từ trên xuống dưới,t..trộm hả?Hắn đặt một gói gì xuống trước cửa,khi ngẩng dậy thì ngó nghiêng xung quanh.Cái gì thế nhỉ,có phải bom không thế!! Để dưới trời nắng nóng là nó nổ banh con nhà lầu đấy!!Mặc dù đã ngó nghiêng,nhưng hình như hắn ta vẫn không hề biết tôi đứng ngay gần đấy.Có nên tóm lại không,có vẻ nguy hiểm…Nhưng,thật bất ngờ,hắn như chạy vào hang của kẻ thù,hắn chạy về phía tôi.Tuy nhiên,hắn đâu phải là tên trộm, đó là một người quen – nhóc Sơn.

"Sơn!!"

Nó thấy tôi liền chạy về phía kia ngay,tôi chỉ đứng yên mà cố với tới nó chứ không dám đuổi theo.Bởi vì, đuổi được rồi,thì nói gì với nó đây.Nói gì thì nó mới không bị tổn thương?Có khi nhìn thấy tôi,nó còn đau buồn hơn nữa. Tôi lại gần cái gói mà nó đặt trước cửa nhà,trong này có gì?Lôi trong cái gói ấy ra là một cái áo trắng với hàng loạt các khẩu hiệu : "Cố lên,Hoàng Tinh Tú!" – "Vào được trường ĐH đúng mong ước." – "Hoàng Tinh Tú" – "Tôi luôn cổ vũ chị hết mình"…

Cảm ơn.Có lẽ đây là một nguồn động lực lớn mà tôi rất cần.Chạy vào nhà,tôi thay cái áo "Động lực" này vào, hừm,hơi rộng một chút nhưng không sao,rất thoải mái.Thế này mới đúng chất học sinh tốt nghiệp ôn thi.Khi thi mà mặc chiếc áo này vào thì nó đúng là một cái áo hộ mệnh.Tôi vừa sung sướng trong lòng vừa cảm thấy ngại ngùng.Cái cảm giác biết được mình được người khác quý mến thật hạnh phúc lắm…Nhưng,liệu tôi có là người phù hợp với chiếc áo này không?Dù gì thì đây cũng là tình cảm của nó,nếu không nhận thì chắc chắn nó sẽ bị tổn thương hơn rất nhiều.Tôi tính đi học tiếp vì vừa nhận được một nguồn động lực lớn, đến gần bàn học thì tôi có dẫm phải cái gì đó. Một tấm thiệp trắng tinh,không được trang trí gì khác ngoài chữ "Gửi chị".Chậc,ai lại gửi một tấm thiệp trắng xoá cho người khác thế này,cái thằng nhóc ấy."*Trời nóng chắc ôn thi vất vả lắm,tôi gửi chị cái áo mặc cho mát này.Vải xịn mát lắm đấy.Chị thử từ chối không mặc nó xem,nhà tôi là mafia chị biết chứ?Tôi có nghe chị thi ĐH sư phạm,cố mà vào,tôi cũng sẽ theo chị.Tôi học giỏi môn Vật Lý lắm đấy,chắc chắn tôi cũng sẽ là một thầy giáo giỏi.Xin dừng bút,chúc may mắn, đàn chị ♥."*

Trời trời,viết thư để cổ vũ cho người mình thích mà chẳng thấy có chút tình cảm gì cả.Chỉ thấy toàn mấy câu khoe khoang…Haha,rất vui vì nó vẫn giữ được cái tính ấy.Mà hình như chữ nó cũng ổn hơn trước rồi,cái thư tình của nó trông như con gà viết hộ.Vậy là tốt rồi,nó vẫn coi tôi là một người bạn,là một đàn chị,thật may quá.Cầu mong sẽ có một người con gái thật phù hợp và xứng đáng với nhóc hơn chị,một người để nhóc có thể bảo vệ và yêu thương. Đó chính là nguyện vọng của chị.Chị cũng đã tìm được một người xứng đáng rồi,nhóc cũng nên tìm được,cố gắng lên.Chuyện này,sẽ chóng qua thôi…Xin nhóc,hãy ngừng thích chị.

Mùa hè đến,học sinh bước vào kỳ nghỉ hè hai tháng trời,trừ những học sinh cuối cấp.Hôm nay,khối 12,sẽ bắt đầu thi tốt nghiệp.Tối qua tôi thức đêm ôn thi nên sáng như con gấu trúc,mệt không tả nổi.Hắn đến sớm đón tôi đi bằng chiếc xe coupe của nhà hắn,sắp thành của hắn rồi.Bên trong xe điều hoà mát rượi,với cái vai thoải mái của hắn tôi ngủ thiếp đi cho tới lúc tới trường.Trời vẫn nắng và nóng chang chang, ông trời không biết thương xót lũ học sinh tội nghiệp cuối cấp chúng tôi hay sao đấy.Chắc chết luôn trong phòng thi quá T.T.Cũng may nhờ cái áo của nhóc Sơn,tôi thấy bớt nóng lực đi phần nào, đồng thời,nó cũng gia tăng thêm phần động lực trong tôi. Đi gần đến phòng thi,hắn mới nhìn thấy cái áo của tôi có gì đó đặc biệt.

"Này,lấy cái áo này đâu ra thế?"

"M…mua.."

“Làm gì có cái áo nào nguyên chữ Hoàng Tinh Tú ở đây? Đứa nào tặng, đứa nào?”

“S..Sơn..”

“Cái gì?Thằng nhóc đó vẫn chưa từ bỏ cậu à?Cậu lại còn nhận nữa,chuyện này là thế nào??”

“K..không nhận thì nó buồn lắm đấy!Dù gì đây cũng là tình cảm của nó mà…”

Thời tiết đã làm hắn nóng,bây giờ cái áo còn làm hắn nóng hơn.Cái áo sơ mi trắng ướt đẫm,tay hắn trơn trườn trượt.Hắn bỗng cầm cái viền áo của tôi kéo lên.Cái tên biến thái!!Tôi vội vàng cố mà kéo xuống nhưng hắn lại cố kéo lên.

“Cởi ra…cởi ra!!”

“Không..không!!Cởi thì tôi mặc cái gì >.

Mọi người nhìn chăm chăm hai chúng tôi, đặc biệt là lũ con trai vì cái áo của tôi đang bị hắn vén lên gần ngực.Cái tên đáng ghét…Hắn ngơ ngác nhìn xung quanh,mặt hắn đỏ lên rồi nhẹ nhàng kéo viền áo tôi xuống.Thấy tụi con trai,hắn quát.

“Nhìn cái gì mà nhìn!”

…Ngại chết đi được ấy!!!Xấu hổ muốn độn thổ,muốn đập cho hắn một trận,muốn nhai cái đầu của hắn ta!!!!Kể từ đó,những đứa trong lớp,cứ nhìn tôi rồi cười.Muốn phi cái dép vô chúng nó luôn ghê!!Nhìn cái con mèo á!Hắn thì vẫn cứ tia tia cái áo của tôi.

“Cho mặc nốt lần này thôi đấy!”

“Ừ…”

Biết là hắn ghen nhưng có cần đến mức vậy không?Thật ra thì,cũng may là hắn biểu lộ ra.Chứ nhiều đứa con trai cứ im ỉm,ghen đến phát hờn nhưng vẫn cứ không nói cho người con gái nên dễ giận nhau.Tôi cũng có nên nói là tôi ghen với tụi con trai bạn của hắn không nhỉ.Hắn cứ chơi mải miết với tụi con trai ấy quên mất cả tôi luôn ấy.Hức hức…

Môn thi đầu tiên của tôi là môn Anh,cũng khá ổn,chỉ khoảng kha khá thôi.Môn Văn thì khỏi nói,tôi thật sự rất kém môn văn T-T,nhưng cũng làm được hết vì khả năng chém gió cũng khá cao.Môn thứ ba là toán,cái môn mà tôi yếu nhất.Cái bài cuối cùng,nhiều điểm nhất nhưng tôi không làm được.Ta hờn mấy cái phương trình đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét!!Hức…hức…không biết có đủ điểm không nữa.Lo quá…lo quá…lo quá…Lo đến phát khóc luôn.Tôi chạy ra ghế đá ngồi khóc im ỉm để không cho ai thấy.Hắn đã kèm cặp tôi kỹ lưỡng từng chút một từng chút một mà tôi vẫn không thể làm được.Hắn biết hẳn sẽ thất vọng lắm,thật vô dụng quá…Tôi cúi mặt xuống đất,chẳng dám nhìn trời nhìn đất gì nữa cả,cứ thế mà khóc trong im lặng.

“Này!!”

Cái tiếng ngắn ngủi và dứt khoát khiến tôi phải giật mình ngẩng mặt lên.Hắn đang đứng trước mặt tôi,thở hồng hộc.Hắn ta đi tìm tôi hả?Khi hắn thấy nước mắt của tôi,hắn bất ngờ lao đến lau nước mắt.

“Sao khóc? Đứa nào trêu cậu à? Đứa nào?”

“K..Không…”

“Vậy sao phải ra đây khóc một mình thế này?”

“Tôi…tôi…tôi không làm được..cái bài cuối cùng…”

“Cái bài phương trình ấy hả?”

“…Tôi xin lỗi,xin lỗi,cậu đã chỉ từng chút từng chút vậy mà tôi vẫn không làm được.Xin lỗi…không biết…có đủ điểm không nữa…hix,hix..”

“Đồ ngốc!! Không đủ thì không phải lo gì cả.Tôi đã nói là tôi sẽ nuôi cậu mà,nuôi cậu đến suốt đời luôn kia mà.Cậu không cần phải cố làm gì.Tôi không để cho mấy cái đề thi đáng ghét ấy làm cậu khóc đâu.Từ giờ cậu không được khóc nữa,cậu phải luôn hạnh phúc, đó là nguyện vọng của tôi đấy,nghe chưa?Nín mau,nín mau!!”

Đấy,hắn đang mắng tôi kìa,biết ngay là hắn sẽ thất vọng lắm mà.Vậy nên tôi càng khóc to hơn,cái tên đáng ghét…tưởng cậu đến đây dỗ dành tôi kia chứ.

“Ơ hay,còn khóc to hơn à?Không hiểu tôi nói gì à?”

“Tôi..tôi…không muốn thành đứa vô dụng lúc nào cũng trông chờ vào cậu đâu…hức hức..”

“Cậu…chính là hi vọng của tôi đấy.”

Hi vọng…Hắn nói xong thì hôn tôi.Một nụ hôn ngọt ngào giữa bầu không khí căng thẳng của ngày thi,cảm thấy thật hạnh phúc.

“Ủa,hôn cái hết khóc luôn này.”

Ặc,xấu hổ chết!! >///.///<.Tiếp theo,chính là môn cuối cùng,môn tủ của tôi – Hoá.Hắn cũng đăng ký môn này để được thi cùng phòng với tôi.Hắn ngồi bàn đầu,tôi thì ngồi tận bàn thứ tư.Trong lúc làm bài,hắn cứ quay xuống nhìn tôi,vẻ mặt hắn có vẻ lo lắng lắm.Nhiều lần hắn bị giám thị nhắc nhở mà suýt bị đánh dấu bài,nhưng hắn vẫn cứ quay xuống.Cái tên ấy thì có sợ trời hay sợ đất gì đâu,haha.Cho đến khi tôi gật đầu là ổn rồi hắn mới bình tĩnh quay lên làm bài của mình.

Ngôi sao của hi vọng.Nguyện vọng của cậu.

Chỉ cần cậu luôn giữ được cái chủ trương ấy,tình yêu của chúng ta sẽ không bao giờ bị khô héo

Và một thời gian sau,tôi sẽ là cô dâu của cậu,là một người mẹ của con cậu.

Thiện Ân,tôi yêu cậu mất rồi!!

Cảm ơn cậu,rất nhiều.Boss…♥

----------END----------

Quảng Ninh,17.6.2016

Hiu hiu…Yêu cậu mất rồi! - Hải Quân

Cảm ơn vì đã kiên nhẫn theo dõi,chờ đợi từng chương một. ^.^

~ Suki-desu ♥

Bạn đang đọc truyện *Hiuhiu... Yêu Cậu Mất Rồi!!* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.